

УЧИТЕЛЯ ПЕТЪР ДЪНОВ
БЕИНСА ДУНО

СИЛА И ЖИВОТ

Том XXIII

Поредицата „Сила и Живот“ е съвместна публикация на издателствата „Захарий Стоянов“ и „Бяло Братство“. В нея за първи път е представена пълна хронология на неделните проповеди на Учителя Петър Дънов (Беинса Дуно) през периода 1914–1944 г. В тях по собствените му думи са изложени всички основни принципи на неговото учение, което той нарича Новото учение на Всемирното Бяло Братство.

От езикова гледна точка неделните проповеди, наричани беседи, са стенографирано говорно слово. Стенограмите на беседите са дешифрирани, редактирани и публикувани от различни последователи на Учителя П. Дънов, през различни периоди от време, на което се дължат някои езикови и стилови разлики. По-голямата част от съдържанието на настоящата поредица са сборниците с беседи, които започват да се публикуват от 1915 г. със заглавие „Сила и Живот“.

© Издателство „Бяло Братство“, 2024

© Издателство „Захарий Стоянов“, 2024

ISBN 978-954-744-447-8

ISBN 978-954-09-1843-3

УЧИТЕЛЯ ПЕТЪР ДЪНОВ
БЕИНСА ДУНО

СИЛА И ЖИВОТ

Том XXIII

15.10.1933 г. – 22.04.1934 г.

Издателство • БЯЛО БРАТСТВО •
Издателство • ЗАХАРИЙ СТОЯНОВ •

София, 2024

Съдържание

Ще се зарадва, 15.10.1933	7
Да правим добро, 22.10.1933.....	27
За да благовествувам, 29.10.1933	51
Там ще бъде и слугата Ми, 5.11.1933.....	75
Работа и почивка. Любов и Мъдрост, 12.11.1933.....	96
Произход и значение на светилника, 19.11.1933.....	121
Красна като Луната..., 26.11.1933.....	153
Стани и яж!, 3.12.1933.....	168
Земята на живите, 10.12.1933	185
Освободеният роб, 17.12.1933.....	205
О, да ми беше като брат!, 24.12.1933.....	227
Да живее гушата ми!, 31.12.1933.....	250
Слушай, сине Мой!, 14.1.1934.....	273
Обичайте я!, 21.1.1934.....	294
Огнената пещ, 28.1.1934.....	313
Разумните ще разберат, 4.2.1934.....	333
Мене слушайте, 11.2.1934.....	357
Усилни времена, 18.2.1934.....	380
Ако имате Любов, 25.2.1934.....	402
Приготовленията на сърцето, 4.3.1934.....	426
Словото, 11.3.1934.....	447
Стана здрав, 18.3.1934.....	466
Какво знамение показваш нам?, 25.3.1934.....	483
Очите на мъдрия, 1.4.1934.....	505
Тъй мисля аз, 8.4.1934.....	523
Наяве, 15.4.1934.....	540
Три възгледа, 22.4.1934.....	562

Ще се зарадва

„Добрата молитва“

Ще прочета 61-ва глава от Исаия от 1-ви до 6-и стих.

„Ще се развеселя“

Хубавите неща не губят своята цена никога. Пророкът има една погрешка – не е освободен от личния патриотизъм. „И ще ядете имота на народите.“ Това не се отнася до един народ, това се отнася до избраните на цялото човечество; онези, които служат, които се хранят с хляба на Любовта, на Мъдростта, на Истината. Тези всички влизат в народа, всички групи са иноверци. 9-и стих: „И семето им ще се познае между народите и внуците им между племената; всеки, който ги гледа, ще ги познава, че са семе, което Господ е благословил“.

Ще прочета само няколко гуми от 10-и стих: „Душата ми ще се зарадва“. Няма да се старая да определя какво нещо е душата, но ще ви кажа следното: душата е единственото реално нещо. И хиляди години може да я проучвате и ще знаете за нея толкова, колкото знаете и сега. И след милиони години пак ще знаете толкова, колкото и сега. Умът на човека – това е реалното нещо, най-силното нещо, което съществува в света. Няма да го определям. А радостта, това е най-реалното нещо на земята. И няма по-реално нещо от радостта! Следователно в човешкия живот човек трябва да бъде радостен.

Тогава ще определя три положения, как гледаме ние на въпроса. Земният живот, материалният живот, това е калният живот. Не че животът е кален, но има много примеси в него и той се нуждае от пречистване. Духовният живот е животът, който е почнал да се пречиства. Той е в процес на пречистване. Като кажа, че човек е духовен, означава, че той е почнал да се пречиства. А Божественият живот подразбира единствения чист живот сега. Тъй разбирам. Това е една дефиниция,

която аз давам. За себе си я поставям. Мене много ми е услужила. Може да послужи и на вас. Като говоря за земния живот, разбирам: в целият живот работа има. Трябва да се работи.

Казваш: „Да се освободя!“. Ти не може да се освободиш, ти трябва да се пречистиш. Ти може да скъсаш хиляди цървули и пак ще го носиш на гърба си. Трябва да се освободиш от нечистото. И тогава ще ви приведа онзи пример за един пустинник, който живеял цели 20 години в пустинята, за да наследи Царството Божие небесно. Както и да е, но най-после дяволът сполучил да го излъже. Сега няма да ви разпавям нагълго и нашироко в какво седи лъжата, но той сполучил да го убеди да го ожени за една царска дъщеря, защото му казал, че той е единственият човек, който може да сложи ред и порядък в държавата. И той казал: „Щом е за полза на човечеството, ще ида“, жертва постничеството и отива по този път. Но така се случило, че царският дворец го заподозрял в измяна и предателство, и го осъдили със смъртно наказание. Дяволът му казва: „Не бой се, аз ще те освободя. Тази работа не е толкова опасна. Ти на мене остави“. Като го довели пред бесилката, сложили му въжето и дяволът казва: „Гледай сега надалече, какво виждаш?“. – „Три животни виждам. Три магарета са.“ – „С какво са натоварени?“ – „Със скъсани цървули.“ – „Всичките тия цървули ги скъсах аз подир тебе, докато те доведа до туй въже.“

Тия цървули се съдират тук, на земята. И за да ви гойде едно голямо нещастие, дяволът е натоварил три магарета с цървули, докато ви турят товара на гърба. И после ще кажеш: „Защо, Господи, ми гойде това нещастие?“. Не ви трябваше да ставате царски зет, да оправяте света!

Сега някой ще каже: „Какви са логическите заключения? Какво искаш да кажеш?“. Логиката не е заради мене, тя е заради вас. Аз, логически, заради мене си разсъждавам тъй, както никои друг човек не разсъждава. Но никои, логически, заради вас не може да разсъждава. Аз когато

говоря, вие ще разсъждавате. Логиката е заради вас. И ако логически вие разсъждавате, аз ще ви похваля тогава. Но ако искате мене да заставам, аз да разсъждавам логически, аз ви съжалявам – моите съждения никак няма да ви ползват. Те ползват само мене. Моето говорене може да ви ползва, доколкото вие може да мислите, да разсъждавате логически. Аз правя сравнение: храната, която аз ви давам вътре, аз не мога да я гъвча заради вас. Доколкото вие може да я сгъвчете, доколко ще ви ползува. Ако аз я сгъвча, тя ще влезе в моя стомах. Тогава разсъждавам за себе си, за вас не зная как да разсъждавам.

Сега например някой път, когато аз говоря, аз имам известни разсъждения. „Как – казва – там, в беседата, това не е логически свързано!“ Аз го зная по-отнапред, че не е свързано там. Казвам: това, което не е свързано, ти трябва да го свържеш. Тази работа не е заради мене. И аз много ще ви благодаря, ако вие го свържете; аз ще си го запиша. Ама някой казва: „Ти не изнесе последните научни доказателства!“. Много ви благодаря, кажете ми ги, аз ще ги запиша, аз се обогатявам. Слушам този, онзи, казвам: Прави са тия хора. Прави са в едно отношение: това са деца, които искат млечна храна. Казвам: минаха се годините, когато майката кърмеше децата; сега твърда храна, зъби ви трябва. Нищо повече.

После друго едно положение. Някой казва: „Вие трябва да гадате ясни пояснения за обществения живот, за дома, за мъжа, за жената, за религията“. За това казвам: това не е моя работа. Ето и моето основание за това. Домът, това е един завършен процес; общественият живот, това е един завършен процес; религиозният живот, това е един завършен процес. Това са завършени процеси, неща свършени, те не могат да се поправят. То е една работа свършена, какво ще поправяш ти? Сега трябва нещо ново да дойде, свършено ново. Старото аз не искам да го бутам, понеже се опасявам, че може да падне някоя керемиди или камъче, може да ме осакати. Старите работи аз не искам да ги бутам, даже и праха не

искам да гълтам. Старото да си седи. Който го е направил, да го разваля. И който го е направил, да го оправи. Чужди работи аз не оправям. Аз градя новото, за което съм пратен, нищо повече! А старото нека го оправят другите.

Казва някой: „Дай на тия хора ум“. Всички хора имат госта ум. Ако остане сега да им се дава ум, то е изгубена работа. Вие ще ми кажете, казано е тъй: „Ще бъдат научени от Господа!“. Но това е една нова епоха в Писанието. Ще бъдат научени от Господа, ще бъдат родени от Бога. Това са Синове Божи. И трябва съвършено друго разбиране! Трябва да ги преведете тия неща. Окултистите правят тия връзки. Новото е това, което може в състоянието, в което вие се намирате, да ви научи. Да ви научи Господ някога, то е невъзможно. Невъзможно е да се говори и трябва съвършено друго разбиране.

Тези старите разбирания и схващания, всичко това трябва да оставите, за да гойде новото. И трябва да се измените, за да имате една чиста мисъл, едно светло чувство, една силна воля, за да възприемете новото! Аз наричам новото пресния хляб, не плесенялия хляб, просеника. Който яде пресния хляб, той ще разбере вътрешния смисъл. Други възразяват: „Ама вие не знаете най-новите твърдения в науката“. Чудна работа! Та аз не се занимавам само със знанието на земята! За мене би било най-лесно, ако аз се занимавам само със знанието на тази земя. А мене ме интересува знанието и на Слънцето, и на другите планети, и на звездите. Умът ми е занят с такива велики работи, та не ми остава време да се занимавам с детинските работи на земята.

И тук, на земята, казано е какво ще стане със земята. Щяла да изгори. Някой си пророк е писал: „Ще изгори земята“. Възможно е. Изгаряне ще стане на всички нечисти работи. Процесът на горенето е процес на чистене, а не на унищожаване. Ама щели да умрат всички хора. И смъртта е процес, за да се уравнят всички противоречия. Някои хора трябва да умрат. Богатите, които не

искат да гагат своето богатство на другите, които не искат да служат на Бога, трябва да си гагат парите, трябва да умрат; учените хора, които не искат да си гагат своето знание за човечеството, трябва да умрат; проповедниците, които не искат да проповядват както трябва, трябва да умрат; съдии, учители, всички, които не искат да гагат, трябва да умрат. Какво лошо има в това? Та, ако умре един вълк, ние плачем ли за него? Та всичките овце ще се зарадват! Нека гойдат ония вълци, които не ядат овце, ще ги поздравим! Нека гойдат всички ония военни, които не убиват! Нека гойдат всички ония, които церят човечеството! Нека гойдат всички съдии, които не пускат престъпниците! Нека гойдат всички майки, бащи, учени, всички, които вършат Волята Божия! Това е логическото разбиране, вътрешният процес, който трябва да освободи душите от сегашното робство, в което се намират хората. Сега не че някой ни е свързал. Има една слабост у хората, за която са свързани.

И тогава ще ви приведа онзи пример за израилския герой Самсон. Беше казано на майката, че тя ще роди един син и силата му ще сеги в неговите коси, но никога не трябва да влиза бръснач или ножици в тях. Неговите коси трябва да бъдат дълги. И всичката тайна седеше в тях. Вие всички сте запознати с тази история. Но този човек, който имаше това велико Божие благословение, имаше слабост в любовта: обичаше жените, па и не според еврейския закон да обича жените от своя народ, но обичаше жени от други народи, друговерки. И там седеше неговата слабост. И най-после той се влюби в една жена. И неговите врагове искаха да узнаят къде сеги силата му. И какво ли не правеха. Казва им: „Бийте ме!“ Биха го и не можах да го убият. И най-после тази, която го обичаше, тя плака пред него, той най-първо не ѝ каза истината. Каза ѝ: „Ако ме вържат с такова въже“. И вързаха го и скъса въжетата. И тя казва: „Ти ме лъжеш“. И най-после, поради тия сълзи, които падаха от очите ѝ, след дълго време и за да не я оскърбява, за да ѝ каже нещо, той ѝ каза

истината: „Тайната ми сеги в косите. Ако мене ми отрежат косите, аз ще бъда като обикновените хора“. И като му отпразна косите, дойде един и му извади очите. И го туриха в затвора.

Защо вие поверявате вашите тайни на жените, на вашите възлюблени, кажете ми? Ти си нещастен. Казвам: съжалявам, но ти защо говори за своята тайна, къде сеги тайната ти? Кажете ми.

Сега, това е една аналогия донякъде. Вие още не сте в положението на Самсон. Логически има един извод. Човек е смешен по някой път в себе си. Той е предразположен да тури всичката отговорност на Първата Причина, на природата. Че майка му така го е родила, че обществото е такова. Донякъде е вярно това. Че Бог е създал света такъв, вярно е, така е, но да сложиш всичката отговорност, че всички нещастия се дължат на тази Първопричина! То е един крив логически извод, то не е вярно. Нещастията, доколкото аз зная, за тия нещастия по девет бълкици сме пращали, да ги калесаме. Насила идват страданията. И най-после те казват: „Ще дойдем, ще дойдем на гости!“. И като дойдат, те ядат и пият и не се връщат назад. Страданието като дойде, няма връщане назад. Защото пътят на щастието е постлан, павиран с камъните на нещастieto. И следователно щастието, за да дойде в света, трябва да мине по един път, направен само от камъните на скърбите и страданията на цялото човечество. И докато не го направим, тия страдания няма да си идат. И като свършим тоя път, по който щастието може да мине, те ще си заминат и ние ще ги изпратим с гайди и музики, и песни и ще видим голямата полза, която те са ни донесли!

Но да се върнем към основната мисъл, която е полезна за вас в сегашния живот. Каквото и да искате, сегашният живот ще си остане такъв, какъвто си е. Вие може да искате хората да бъдат по-добри. Те ще станат точно такива, каквито са си. Сега може да искате да станете по-верующи, по-учени, може много работи да искате, но това, което искате, то няма да се реализира сега, при

сегашните условия, при този живот. Сега на земята не може да се реализира. Не че е невъзможно, в бъдеще може да стане, но засега, в дадения момент, логически, това, което искате, е невъзможно да стане. Ти искаш някой човек да те обича. Казвам: по никои начин не е възможно този човек да те обича. Казваш: „Защо да не ме обича?“. Ще ви кажа защо. Този човек се нуждае от пари. Той иска да има хубава къща, иска да има автомобил. Следователно той иска да развие едно голямо предприятие. Пари му трябват. Ти пари нямаш. Ти си красива мома, а пари нямаш. „Тогава какво да правя?“ – питаш. Откажи се от него. – „Ама как, сърцето ми!“

После вие живеете в един свят установен, няма никаква реалност в установения свят. Тогава аз ще ви кажа един контраст. Установените неща са неустановени, а неустановените неща са установени. Нали това е логически? Аз сега ще разсъждавам за себе си. Казвате: „Бамбашка е това“. Какво означава? Аз за себе си правя разсъждение. Казвам: легът е установено нещо. Зимно време може човек да се въргала отгоре му. Щом той замръзне, казвам, установено нещо е. Ти може да си съградиш нещо отгоре, но като дойде пролетта, като дойде лятото, това, установеното, нещо изчезне, разтопи се. Казваш: „Как тъй стана! Как не съм го осъзнал, как съм разсъждавал аз?“. Аз ставам, виждам една малка лодка на повърхността на морето. Неустановено нещо е, въргала се насам, нататък, но хората, които седят в лодката, излизат на брега. Тъй неустановените неща, които се люлеят насам, нататък, произвеждат установени работи. А това – установеното, произвежда смърт – всичко това ще отиде.

Та казвам: на лег къща не се гради. Омразата не може да бъде проводник на живота по единствената причина, че тя не остава. А любовта в тази лодка – животът – е запазена. Някой път вие може да мислите, че любовта е много преходно нещо, че е неустойчива, но вие се много лъжете. Любовта издържа на всички ония противоречия. Приспособява се. Това люлеене на лодката е един закон

за пазене на равновесие. Именно тази логка се върдяла и се приспособява към всички противоречия на вълните. Защото, ако не се приспособява, тя може да потъне. Следователно любовта е онази сила, онази реалност, която се приспособява към всичките положения в даден момент. И ние всякога можем да разчитаме на нея. А омразата е лег. Сега аз за себе си разсъждавам. Омразата е лег, който се стопява. Любовта е логка, която на брега излиза. Не че любовта е логка, но правя едно сравнение, за да обясня едно противоречие, което съществува някой път в човешката гуша.

Вие се радвайте за противоречията, които съществуват в душата ви. Аз наричам всеки един човек, в душата на когото съществуват известни противоречия, известни страдания, известни мъчности, виден човек в света. Аз ето как разсъждавам за себе си. Че когато срещна един, който е кон натоварен – сто кила са сложени отгоре му, като го видя, че е такъв натоварен, казвам: силен е този кон. Аз го уважавам, сила има в него! И ако нямаше сила, нямаше да бъде така натоварен. И срещам една халаша – такива коне, на които ребрата се четат. Турска гума е това „халаша“ или изпостлял, едва ли десет кила носи на гърба си. Казвам: закъсал е той, да се жив занесе. По-добре със страдания и мъчности здраве да имаш, сила да имаш, отколкото да нямаш никакви изпитания и страдания в душата си, но и да нямаш здраве и сила. За предпочитане е сега, логически предпочитам и двете: изпитания и здраве. И в крайния резултат е за предпочитане силата и здраве-то, макар че има противоречия.

Та сега не считайте, че има такива противоречия в обществения живот. Че има такива противоречия в обществения живот, нищо не значи това. Те показват, че ние вървим напред. „Ама ние не живеем добре“ – то е само едно противоречие във вашия ум. Ние сега живеем относително добре при сегашния живот. А ако сравним с миналото, ние живеем хиляди пъти по-добре, но в сравнение с великия идеал на живота, нашият живот не е такъв, какъвто трябва да бъде. Тогава сме много

назад. Но в сравнение с миналото, ние живеем по-добре и вие сте много напред. Едно време като хванеха някой цар, че го затваряха в един кафез и му даваха прозвища; тогава всичките роби ги избиваха или ги връзваха с вериги, обсипваха ги с поругания. А сега пленниците, като ги хванат, в християнските държави малко по-добре се отнасят с тях, а с високопоставените, царете, като ги хванат пленници, казват им да носят оръжие. Все един напредък е това. Ако е занаят, да говорим, но тук още не могат да ни залъгват. Това не е смисълът на живота. Тъй както хората живеят, задачата на човечеството още не е разрешена.

И така, по пътя, по който сега вървят хората несъзнателно, те ще разрешат въпроса, но при методите, които сега прилагат, животът не може да се поправи по този начин. Да се поправи едно нещо, това не значи да се оправи, защото едно нещо най-първо трябва да бъде хигиенично, материалът трябва да бъде по възможност най-чистият. Защото често ние съграждаме нашите къщи от материал, който носи смъртта. Има една статистика, която показва, че всяка една къща, докато стане добра за живеене, най-малко сто души трябва да умрат в нея. Вие например направите една къща от камъни, но тия камъни изсмукват живота на хората. Или вие направите от тухли една къща, много хора могат да умрат. И кой как влезне в нова къща, все ще заболее. Казват: „Урочасан е той“. Няма никакви уроци. Тази кал съдържа единия живот. И ако не разбирате единия закон, тази кал използва вашата енергия и вие ще отслабнете. И казвам тогава: на вас не ви трябва такива кални къщи, за предпочитане е една къща, направена от дървета, защото животът на дърветата е малко по-висок. И дървените къщи са по-здравословни. Сега учените хора по-другояче обясняват, но и аз виждам: тяхното обяснение все се свежда към същия закон.

В природата има едно разумно равновесие, има и едно неразумно равновесие. Вие например се учите и искате да станете учен човек, за да се прехраните в света.

Тогава вие не разбирате защо се учите. Ако се учите, за да се прехраните, аз ви съжалявам. Тогава птиците кой университет завършиха? И сега в Германия са правени опити с жеравчета, които не са дошли от тропическите места и ги пущат натам без родители. И те си отиват в тропическите места, сами си намират пътя. Питам: в кой университет те учеха? С какви инструменти те намират своя си път?

Има нещо вътре, вие чувствувате една борба в себе си, вътре във вашето съзнание. Едновременно чета съвременните философи – и най-новите, и най-старите – някои работи са ги знаели, но са ги скрили. Съзнанието, това е една арена, в която се преплитат много умове, много мисли. Вие мислите, но едновременно с вашата мисъл е преплетена и мисълта на хиляди и хиляди хора. Не сте вие единственият, който сам разрешава въпроса. Казвате: „Аз решавам“, но защо се бориш, като решаващ ген, два, цяла седмица? И след това кажеш: „Аз реших!“. Значи много хора си имат ред противоречия. Тъй както в една камара ще го разискат и ще го подложат на гласуване. И тогава гласуването ще реши въпроса. И във вас става такова гласуване. И тогава казваш: „Аз реших!“. Не, камарата реши. Докато дойде до тебе, до твоето съзнание, до твоята личност... Ти си цар, когато гойдеш да подпишеш този указ. Този закон се прокарва, ти трябва да го прочетеш, трябва да си дадеш мнението. Ако не го одобриш, трябва да го повърнеш в камарата за ново разглеждане.

Ние сега казваме: „Господ ще уреди всичките работи“. Но това е едно разсъждение на болни хора. Ние разсъждаваме точно тъй както болни хора. Болни хора и здрави хора разсъждават по два различни начина. И тогава всички богати хора на земята, които не работят, аз ги наричам болни хора. Тогава аз за себе си разсъждавам. Ето на какво основавам това разсъждение. Когато пратите един болен човек в болница, там има лекари, сестри милосърдни, добре облечени, креватът добре нареден за болния, пипат го, събличат го, дават му храната, всичко

му е навреме дадено. Като изпъшка, веднага ще гойдат всички сестри милосърдни при него, като вика, са всички сестри там, има кой да му услужва. Той се научил целия ден да вика и да дава нареждания. Ако иска някой да има кой да му служи, да иде в болница. Но какво става с болния, като оздравее? Щом оздравее той, беднякът, веднага го изписват и – хайде на влака! Сестрите го изпращат до вратата: „Сбогом!“. Слугите, лекарите, всички казват: „Сбогом!“. И той, като излезне на улицата, оглежда се, сестри няма там. Хората са груби вече. Какво ще прави сега?

И тогава ние ще замязаме на онзи български Стоян, който казва: „Защо ми е голо здраве?“. Та като лежал три години от тежката болест, казал: „Мамо, мамо, с камъни да ме товарят, но здрав да съм!“. Че какво по-хубаво? Ти си здрав, излязъл си – работи! Казваш: „Че аз човек за работа ли съм?“. За работа ли си – за мотика си! Ако мотиката не може да те обикне, ако камъните не те обикнат, че ако ти камъни не можеш да вдигаеш, какъв човек си тогава? Каквато и да е работа – вземи я! За ден, за два. Не мисли, че камъните ще ги носиш цял живот. Това не е твоята задача. Може един, два, десет, сто камъка да преместиш някъде, но тия камъни са пътища, които да отворят едно по-хубаво бъдеще за тебе.

Ние сме дошли до криви логически изводи. Ние казваме, че Господ урежда всичко. Но пък хората не вярват в това. Тук наскоро ми разправя един млад момък: явил се някой българин, следвал в Германия, ходил в Индия, запознал се с някои тайни работи от окултната наука. На човека ще му напишеш едно число и той ще извади математическа форма и ще ти разправя много тайни работи. Ще се учудиш как тъй си чертае и разправя. И казал той каква е първата буква на името на баща му. Казва му какво е името. На майка му – също. Колко от тях са живи и колко умрели. Кой ще боледува. И човекът, който слуша, се чуди. Написал 75, направил си един квадрат мярка, смята, смята... Казваш: „Обясни ми го!“. – „Не го обяснявам.“

В Англия статистиката показва, че откак жените почнаха да се борят за своите права, жената е израснала с два сантиметра. Значи идеята за свободата внесе у англичанката, че тя израсна с два сантиметра. И ако някой измери жените в Англия, ще види, че идеята у тях израсна с два сантиметра. Има резултат. И тогава някой ще каже, че жените в Англия застъпват за женските права. Откъде го знае? От двата сантиметра, с които израснаха. Седи един човек при мене и той все си стиска устата и се облизва. Казвам: този човек обича много да яде. Той се облизва, облизва. Отгде го знам? Е, познавам го. Каква философия има? Познава се – облизва си устата.

В природата съществува една абсолютна наука, на която всички неща са точно определени. Който знае тази наука, определено е и името на бащата, и на майката и на чичото, и на цялото поколение. И на тебе всичко е определено. И ако ти го знаеш, ти ще знаеш как да започнеш и как ще свършиш. И доколкото хората знаят тази наука, тя е вече образец на всички групи гагателски науки, които съществуват. Нима мислите, че на една баба, която хвърля боб и гадае, бобът ѝ говори? Не, бобът е само един повод.

Разправяше ми една българска ясновидка, която гадае с икони. Цялата ѝ стая е пълна само с икони, кандила, кади тамян, предвижда, много хубаво предсказва. Един ден идва при нея един българин от селата, тя нищо не може да хване, нищо не ѝ се открива, откъде да започне, нищо не може да отгатне. Седи, моли се, моли се – нищо. И току цяла да му каже: „Духът нищо не открива за тебе, друг път ела“ и казва: „Виждам, ръката на иконата се мърда!“. Пита той: „Може ли ръката на иконата да се мърда?“. Тя долавя и казва: „Ти обичаш да потупваш жена си, а не става тъй. Хем много я потупваш. Духът казва, че много си бил жена си и си я осакатил“. И оттам насетне всичко се разгадава: голямо нещастие ще го сполети. „Ако още веднъж си позволиш тъй да биеш жена си, лошо те чака“. Той казва: „Няма да я бия“.

Казва Христос да не бие жена си, защото тази жена Господ я е създал за другарка. Той наместо да я бие, нека я гали, да ѝ помага. Ръката е направена за добро, а не да бие. „Човешката ръка – казва Господ – не я направих да бие, а да помага.“ Как бихте тълкували вие мъргането на ръката на иконата? Да я бие още? Това е един логически извод, който не е прав. И ние в света искаме един извод, казваме: „Нямам ли аз право?“. Правото е само право в доброто, а не в злото. В злото няма никакво право. Правото е право само в любовта, в омразата не е право. Правото е право само в истината. Където е истината, където има свобода, знание, любов, където има живот, правото е там. Където го няма животът, където го няма знанието, където я няма свободата, няма никакво право!

Та казвам: кое е по-хубаво? Да набиеш един човек или този човек да го избавиш от калта? Кое е по-хубаво: когато имаш един враг, който се дави в тинята и се моли, да го натиснеш да умре или да го извадиш, че този човек да ти стане приятел? Кое е по-хубаво?

Та казвам: когато срещнете един човек, най-първо вижте в душата на този човек това Божественото, което седи. Може би това Божественото е обвито в много обвивки, които са неприятни. Аз не отказвам това, но във всеки един човек има една душа, която е от Божествен произход. И когато видиш ти мъж, жена, дете, най-малката буболечица, ти считай, че в това, което се движи, е скрит животът. Аз говоря за живота. В тази малка буболечица има една малка, микроскопична част, която е Божествена. Ако ти можеш да я видиш в нея, тази Божествена частица, тогава ти си благороден човек. И тогава в душата ти ще се зароди едно малко благородно чувство и ти ще се зарадваш на тази малка мушичка. А някой път ти я хванеш, преклъцнеш я и я изхвърляш навънка. Тя, майката, казва: „Моето детенце обича да хваща мухите и да им къса главите“. Не само това, но дойде в душата ти една добра мисъл – ти и с нея може да постъпиш така. И във всяка една хубава мисъл се

крие нещо Божествено, и във всяко едно хубаво чувство се крие нещо Божествено, и във всяка една хубава постъпка. Не че всичко е Божествено, но това, Божественото, което се крие вътре, ти трябва да можеш да го видиш. Ти успяваш и може да се благословиш. Задачата в света ни е тази.

Сега, доколкото аз съм наблюдавал, гледам, хората искат едно спасение, да намерят едно общество, в което всички да приличат на ангели. Идеално е, няма по-хубаво нещо, но на земята такова общество почти няма. Засега не съществува. Във всички хора има доброто желание. Аз съм срещал много добри хора. Всичките те изповядват нещо в себе си. Те казват: „Има нещо в мене, на което аз не съм господар. По някой път ставам и много лош човек“. Питам тогава кое е по-хубаво: да бъдем всякога добри и всякога лоши или да бъдем сега ние и добри, и лоши?

Това ще ви приведа един анекдот. Когато паднал този – светлият ангел – един мит е то, този ангел на светлостта като паднал, изгубил светлостта и се явил пред Бога и Му казва: „Всичко изгубих каквото имах, и повече при Тебе да живея не мога. Ти всичко можеш, по Твоите пътища аз не мога да ходя, аз съм изгубен. И ако Ти не можеш да направиш нещо, да ми помогнеш малко, аз видях, че я загазих в тази работа. Малко да ми помогнеш, поне да ми намериш едно същество, което не напълно, но отчасти да влиза в моето положение. И да познава това същество моите несгоди“. Затова Господ направи човека, че да влиза малко в положението на дявола. И затова дяволът винаги търси човека. Че като влезе, той прави по-голяма пакост и му е приятно да намери човека. И дяволът тъй идва винаги на гости и казва на човека: „Ще се уреди тази работа!“.

Та трябва да направите сега този извод, логически извод. Всъщност онзи, който е създал този мит, той е скрил една истина. И тъй, както съществува този мит, мнозина ще паднат в едно заблуждение. Нещата в света взаимно си спомогат – и добрите, и лошите работи. Ако вие влезете като добър човек между десет души лоши,

между най-лошите хора, те ще ви пазят като най-свещено нещо. Ти като влезеш между тях, то е едно благословение, което от Бога ще гоїде, и ще мине през тебе за тях. И ти си като един отдушник между тях. И те пазят. Никога разбойници не пускат добър човек. Те го задържат. И почват да стават едно съдружие. И като гоїде един добър човек, те стават по-добри. Те казват: „Откак гоїде този човек, позабогатяхме, кярът ни се увеличи“.

Има хора, имат верую, които мислят по новия начин, а живеят по стария начин. Има хора, които мислят по старому, а изпълняват живота по новия начин. Има хора, които проповядват, и за Бога говорят, и всичко, но казват за закъсалия: „Кармата му такава, да си върви, други да му помагат. На него, казват, не му е дошло времето да му помагаме“. Мислят хубаво, но не постъпват право. А някой човек в света, лъгал той другите, печелил пари, натрупал богатство и по едно време казва: „Не правя аз добре. Не е човешко това нещо. Толкова неща направих аз зли, чакай да направя аз добрини!“. И отвори му се сърцето. Отива при вдовица, брашно дава, сирачета гледа, това, онова. Това състояние в него, което сега има, аз го похвалям. Ако той тъй върви, той е на правия път.

Сега ние не сме пратени да носим всичкия товар на света, но всички можем да бъдем съработници на онази велика Божествена идея, която сега работи за пресъздаването на сегашното общество, за здравето на бъдещото общество. За това работят най-разумните, най-силните общества, които са завършили своята еволюция, работят, денонощно работят и подготвят условия за бъдещето. И какво мислите, тези кризи, които имаме, това което сега наричат икономически кризи, това смущение между хората, тази несамомувереност – всичко това се дължи на вътрешни сили, които работят за събуждането на хората, за да им покажат новия път, по който те трябва да вървят.

И да кажем, ние трябва да изменим начина на нашето разсъждение. Когато един проповедник каже, че хората са се обезверили и не вярват в Бога, от какво гледище той разглежда въпроса? Ако той изхожда от своите лични интереси: че малко хора го слушат, че в църква малко хора отиват, и пускат малко пари в гискоса, че няма религиозни хора, че това е една търговска работа! Ако така разглеждаме живота, няма никакъв смисъл. И ако един народ разглежда добрината на света само от свое лично гледище, такова добро няма! И такова разглеждане не е на мястото си! Трябва да се разглеждат хората от съвсем друго становище. Нас трябва да ни е приятно да бъдат хората добри. Дали те ще помагат или не, то е тяхна работа. И ние трябва да разглеждаме живота не от гледището на нашия личен интерес.

Аз разглеждам доброто като един вътрешен непрекъснат процес. Един човек, на когото аз всякога мога да разчитам, един човек, на когото, като поверя една сума, и не злоупотребява, или аз обещавам да свърша работата си и я свърша както съм обещал. Аз наричам това един добър, разумен човек, един добър приятел.

И казва пророкът: „Неговата душа ще се зарадва!“. За какво? Затова той ще се зарадва, за любовта, която трябва да влезе в нашия живот. Единственото нещо, което може да осмисли живота ни, то е любовта! В любовта смърт няма. В любовта всички души живеят, ако разбирате. Ако искате да знаете как живеят в другия свят, не казвайте тогава „другия свят“. Защото вие считате, че този свят е реален, а другият свят не е реален. Другият свят е много по-оживен и по-реален, отколкото нашият. Но има един свят още по-реален, отколкото светът на душите. Ако ви кажа на вас, както окултистите вярват, че и в духовния свят хората умират. И там има погребение само че там ги погребват отвън. Но и там хората умират. Единственото място, където не умират, е в Божествения свят. Но там няма и раждане. Дето има раждане, има и умирање; дето няма раждане, няма и

умиране. А единственото място, където хората не се раждат и не умират, то е Божественият свят. Там са толкова, колкото са всякога. А понеже той е онзи вечният, безконечният, неизвестният свят, неразбратият свят и когато той се проектира в по-нисшите светове на материята, тогава всяко едно проявление ние ще го свържем с физическия свят. Че родил се той, един малък къс материя, която е слязла от диханието на Бога – ще го наречем един човек, направен по образ и подобие на Бога. И тогава как ще разберем пророка, когато говори, че Бог казва: „Небето Ми е престол, а Земята Ми е подножие“. Тогава в какво отношение човек прилича на Бога? Човек в своето съзнание знае, че един баща едва може да отхрани четирима синове. Донякъде го десет души може да отхрани, а Бог пред себе си има милиарди същества: човеци два милиарда има, има и толкова млекопитаещи, буболечици и други растения са безбройни количества, тях също ги държи и на всички тия живи същества Бог е предвидил нуждите им.

Сега аз не ви привеждам този факт, за да ви убедя, че има Господ. Да говорим за съществуването на Бога, то значи да не разбираме какво нещо е Господ. И всякога който се е опитал да докаже какво нещо е Господ, е проявявал най-голямото невежество! Няма какво да се доказва, че има слънце. Като изгрее, иди го виж! И като залезе, пак иди го виж! А вечерно време чакай! Какво ще доказваш, че има слънце? И сега гледам, аргументи има астрологични, после – морални доказателства и прочие. Хубави работи са тия. Бог не е една същина, която може да се докаже, понеже Той е извън нашето съзнание. Следователно Той не може да се докаже. И ако ние може да докажем, че съществува Бог, то е най-голямото нещастие в света. Благодарете, че не могат да го докажат хората. Защото онзи, който не вярва в Бога, той иска да бъде като един Бог. Че Господ е в него! Този човек, който не вярва в Бога, иска да бъде свободен, застъпва за свободата, мисли, че това е Бог. Че човек, който не вярва в Бога, а обича няко-

го, иска да направи добро, иска да го обичат – как тогава не вярва в Бога? Че Бог е Любов и той вярва в Любовта, той вярва в реалното. И казват: „Той е голям безбожник!“ Най-големите безбожници са умрелите хора. По-големи безбожници от умрелите хора няма. А пък всички живи хора са верующи хора. Този, който иска да го обичат, и да обича, той е верующ. Човек иска да го обичат. Аз не намирам никакви безверници в света. Човек, който иска да го обичат, той е верующ. Ти му приказваш за една идея, той казва: „Остави идеите, аз искам да обичам някого“. Тогава Господ в хората трябва да ме обича. И моят Господ в мене и Той да обича хората. Че това не е ли по-реално?

Казват: „Господ, Който царува на небето“. Човешката глава, това е небето. Този Господ, Който царува на небето, в нашия мозък, не това небе отгоре, което ти горе виждаш, то е едно отражение, ти се самозаблуждаваш, като мислиш, че виждаш някое небе. Ти отвътре виждаш само това, което е вътре в тебе. Ти в един малък екран виждаш една голяма картина, но тя е взета от един голям сюжет, но тя е малка картина. И този уред има за цел да увеличи нещата. Екранът няма реалност, той представлява една реалност извънка някъде. Следователно при нашия ум нещата във външната природа са само една проекция на нашия ум, а зад нашия ум седи реалността на нещата. А къде е той? То е ваша работа. За себе си аз го зная. Как е, аз го зная, но на вас да го обяснявам, то е една много мъчна работа. То е необяснимо.

Но да се върнем. „Ще се зарадва душата ни.“ Ти си унил духом – щом се зарадва душата ти, унилостта изчезва, безверието, безсилието изчезват и ти станеш радостен и весел, бодър, свеж, на всичко си доволен и какво по-хубаво от това? Най-голямото богатство е това. Способен ставаш, гений ставаш, светия ставаш. Като се зарадва душата ти, ти си един велик човек. И тогава целият свят се отваря към тебе и ти му се отваряш. И ако ние всякога бихме могли да задържим това състояние, ние бихме били щастливи. Но загубваме това състояние. И вследствие на това ставаме унили по дух. И всеки

един от вас трябва да чувствава така, че да се зарадва неговата гуша в онзи Бог, Който живее вътре в него. Онзи Бог, Който живее вътре в тебе, изисква да обичаш всички ближни в себе си. И като срещнеш един човек, да трепериш заради него, тъй както Господ трепери за него. Това значи Господ да живее в тебе. А ако ти махнеш с ръка по отношение на някой човек, и спрямо тебе някой ще махне с ръка. Ти ще обичаш ближните хора с веселие тъй реално, ако искаш Бог да има добро мнение за тебе. Той ще ти каже нещо: „Не правиш добре“. – „Ама трябва.“ – „Не правиш добре!“ – „То не е право, ама и той не постъпва право.“ Не. В даден случай аз трябва да постъпя право. За себе си аз имам едно правило: трябва да обичам хората! Как ще постъпват другите, това оставям настрана. За себе си казвам: аз трябва да постъпвам тъй, както постъпва Онзи, Който е вътре в мене. И аз го зная. Когато аз върша всичко, което Той желае, аз усещам една радост и Го познавам. И всичко, което поускам от Него, всичко става. Няма нещо в живота, което аз съм пожелал, че да не е станало. И болни мога да лекувам, и на сиромаси мога да помагам. Но щом се поколебая малко, веднага силата ми изчезва тогава.

Това трябва да бъде един непреривен процес. И ние всеки ден трябва да слушаме какъв е онзи глас. Тъй, в себе си, трябва да наблюдаваме. Не да се осъждаме. Трябва да слушаме Господ, както ни говори! Ако аз бих имал една дума, щях да ви кажа една нова идея: слушайте гласа на Любовта във вашата гуша! Слушайте гласа на Свободата, на Истината във вашата гуша! Това са реални неща. Човек, който се вслушва в своята свобода, в своето знание, в своя си живот, в чистия си живот, не в материалния живот, но в живот, който е в процес, той може да разбере тази велика истина. Там е силата!

Сега мнозина идват да ме питат лично. Не да кажа, че нямате нужда от мене. Всякога ще имате нужда от мене и аз ще имам нужда от вас. Защото Бог живее във всинца ни. Ние сме едно тяло и не можеш да презреш

никого, нито един човек, нито едно същество. Аз като се приближа до едно гърво, сложа си гърба на него, погледна го и кажа: „Какво си хубаво гърво, колко нещо понасяш, колко добрини правиш!“. И казвам: „Като тебе искам да бъда!“. Минавам покрай един хубав извор, казвам: „Колко си хубав!“. Жив е той! Измива се, кажа: „Бих желал да бъда тъй чист като тебе!“. Мина покрай един камък, казвам: „Колко си як!“ и го погладя. Казвам: „Седиш на поста си!“. И аз мисля: „Искам да бъда като тебе!“. Тъй си разсъждавам. И то е истинският начин! И животът добива смисъл. Не мисля, че гладен ще бъда довечера. Щом съм гладен, казвам: почивка имам. Какво лошо има в това? Щом съм гладен, съм по-лек малко. Като ме возят конете, няма да се уморяват от мене. Че съм станал по-лек, 45 килограма или 35 килограма, какво има от това? Лег съм станал. А седи някой там 65 или 120 килограма. Не, не, ако е за тежест, аз мога да направя, когото и да е много тежък. Та ако ви теглят с кантар, и аз сложа по три места въжета, завържа ги здраво за колчета в земята и те ви теглят нагоре, не могат да ви помръднат и да ви изкарат 100 - 120 кила и повече.

Но тази тежест е фиктивна. Тя е човешката мисъл, която определя човешката тежест. Тя е човешката мисъл, която определя организма на човека, човешкото здраве, човешките способности. То е все човешката мисъл, която определя пътя – онзи, великият, път, в който ние трябва да служим на Любовта, онзи, великият, път, по който трябва да служим на Мъдростта, великият път, на който ние трябва да служим на Истината.

„Благословен Господ Бог наш“
„Отче наш“

15 октомври 1933 г., 10 ч., София - Изгрев

Да правим добро

„Отче наш“

„Духът Божи“

Ще прочета 6-а глава от Посланието към галатяни.

Ще взема само три думи от 6-и стих: „Да правим добро“. Взимам тия думи не в този смисъл както хората разбират. Да се прави добро, то е цяло изкуство! Трябва да се разбере как. Да се учи музика, може да се каже как. С казване лесно става, но трябва учение. Ти може да знаеш да изпееш гамата напред и назад, но това още не е музика. Да се прави добро, за това има ред правила. Доброто си има ред закони, много правила, по които може да се прави. И трябва да знаеш във всяко време, за всеки даден случай какво добро да направиш и как да го направиш, да има резултат.

И в доброто има това, че ти никога не можеш да направиш едно добро по един и същи начин. Ти едно добро, което си направил веднъж, втори път не можеш да го направиш вече. Тия условия никога няма да дойдат. Това разположение, тия разбирания няма да имаш. Нито ще намериш този човек, на когото ти си направил добро. И той се е родил при специфични условия. Защото само един човек се е родил в такова време. И човек се различава по това, че двама души, като се родят по едно и също време, те ще си мязат, приличат, но има едно различие във времето на раждането. Има различие в техните майки, те не са на една и съща възраст; и бащите им не са на една и съща възраст; местността, в която са родени, не е една и съща; после въздухът, който е дишат, не е един и същ; топлината не е една и съща. Казват за двама души: „Мязат си“. Няма двама души, които да си мязат. Тъй че има голямо различие. И красивото в света е, че човек не мяза на никого. Ти мязаш на себе си! Но това е едно звено, необходимо вътре в цялото. Понеже цялото има нужда

от неговата индивидуалност, всеки да си е на неговото място, че прилика да носи на цялото. Че да има хармония и пълнота в цялото.

Та казвам: кога се казва добро? Ти не можеш да се родиш добър. Нито може да се родиш лош. Може да се родиш с предразположения добри и може да се родиш с предразположения лоши. Но ти не си лош, нито добър. Ти после може да станеш, като действаш, като живееш, може да станеш добър или лош. То е един резултат вече. Тъй щото може да кажеш: „Не съм ли аз добър човек?“. – „Не си.“ – „Ама не съм ли лош?“ – „Не си.“ – „Е, какъв съм?“ Ти си човек, който си роден да станеш добър. Сега във вас виждам една такава статична мисъл. Ти си роден да станеш музикант. Ти си роден с възможности на музикант, но не си. Отсега нататък трябва да станеш музикант. Като станеш музикант, ти ще знаеш да съчиняваш песни. Това значи песен: трябва да се работи. И добрият човек дълго време трябва да се учи, за да каже, че е добър. Сега родило се е едно дете и казвам: „Добро дете“. Та кога стана доброт?

Като занесли фонографа* в Турция, един като чул, че говори, казва: „Кога в Турция дойде, кога турски научи?“. Смешни са хората. Едва се родило детето като един фонограф и казват: „Много добро дете е това дете!“. Турчинът се чуди и казва: „Кога дойде и кога турски научи?“.

Та казвам: новата философия на живота изисква нови разбирания. Всички хора днес умират от стари разбирания. Защото детето, ако не измени своите разбирания, и като възрастно мисли детински, то ще се намери в едно трудно положение по единствената причина, че условията са станали други. И в пълна възраст, и в старини условията са съвсем други. Всяка една възраст в живота си има своите особени условия. Следователно методите и

* фонограф – първият създаден апарат за записване и възпроизвеждане на звукове, създаден от Едисон.

начините, които имаме, които трябва да се употребят, се различават. Онези, които не разбират, казват: „Тази работа е много сериозна!“. Нищо не е сериозно в света. Не е опасно. Животът, който живеем, представлява нещо много приятно за живеене. Той е най-хубавата тор, която можеш да имаш в света; то е едно увеселение от единия край до другия! Но ако не го разбереш, ще кажеш: „Само нещастие, не си струва да се живее“. Щом кажеш: „Не си струва да се живее“, ето какво разбирам под тези думи. Някой музикант, който дава концерт и го осмееят там. Майстор трябва да бъде човек, че като излезе и изсвири нещо, хората да кажат: „Дарба има в него!“.

Та казвам: в сегашното човечество ние имаме такива наследени качества, ние искаме да се представим такива, каквито не сме. Да имаме много. Ние казваме: „По образ и подобие е създаден човекът. По образ и подобие на Бога е създаден“. Че това са само възможности. Но какво си направил ти? Ако си по образ и подобие на Бога, ти размисли ли какво си направил? – „Е, нищо не съм направил.“ Тогава откъде знаеш, че по образ и подобие на Бога си направен?

Сега това аз не го поставям като един клин, че не сме, че не можем да бъдем това. Има едно криво разбиране. И вследствие на това неразбиране идват всичките нещастия в света. В света страданията и греховете ние ги създаваме. И тогава търсим причината другаде. Причината седи във всеки един човек. Сега това няма какво да го доказвам. Някой път, когато съм по-свободен, но сега, понеже нямам никак време, не искам да го доказвам. Защото на мене е ясно. Пък аз да го доказвам, става ми скучно да доказвам неща, които аз зная.

Сега ще говоря за нещо, което и аз не зная, и вие не го знаете. Знайните неща са незнайни и незнайните неща са знайни. Постижимото е непостижимо, непостижимото е постижимо в света! Силното е слабо и слабото е силно. Трябват ред обяснения. Когато една граната излиза от дулото на една пушка, в началото е много силна, но

колкото отива по-нататък, отслабва и най-после падне и се зарови в земята. Силният в началото може да стане слаб и да се зарови в земята. Защо се заравя? Тази граната, ако нямаше никакво препятствие, тя щеше да се върне по един кръг от дулото, откъдето е излязла. Но понеже среща земята като препятствие, като се удари там, счупва се тази лента. И вследствие на този удар става сътресение и гранатата тъй е направена, че се пръска. Онези, които са ги направили, така са ги направили, че като се ударят в земята, се пръскат. Тя не се пръска върху неприятеля отгоре.

Сега тези са външни съображения. Хората в света искат да станат силни по един механичен начин. Силата не седи в механичния процес, а силата на човека седи в най-слабите подбуждения, които човек може да има. Силата му седи в неговата най-слаба мисъл, в неговото по възможност най-слабо чувство и силата му седи в неговата най-слаба постъпка. В това седи великият закон! И ония същества, които са живели преди вас, които постигнаха една висша култура в света, която човешкият ум не може да обхване, те си мислеха, че силата на човека седи в най-силното. И те съгрешиха. И сега минават за паднали духове, както и да обясняват. Но аз намирам причината, дето те помислиха, че силата седи в най-силното.

Сега аз не искам да остане у вас мисълта, че в силното няма нищо. Силното е обратният процес сега. А онази граната, която е хвърлена от някой връх, тя като падне, най-първо ще се движи много полекичка, но колкото отива към долината, тя повече се усилва. Следователно нещата като слязат, отначалото са слаби, а после стават силни. Това показва посока на движенията. Силните неща в света от земята излизат и към Бога отиват. А слабите неща от Бога идат, към земята отиват, стават силни и отиват към човека. Слабото излиза от Бога, а силното всякога излиза от човека. Следователно, ако вие възприемате силното, то всякога от човека иде. Това е новото разбиране! Една философия сега. Сега

така като разбирате и почнете да градите живота, вие го градите по методите на силата. Казват: „Човек трябва да бъде силен, учен трябва да бъде, това трябва да бъде, онова трябва да бъде“ и най-после човек умира. Вие ще ми кажете, че този човек бил велик, че бил гениален, че бил светия. Всичко може, приемам, че е така. И отивам и виждам, там, на гробищата, написано: „Тук е един гениален човек!“. Чудна работа! „Тук е един талантлив човек.“ Тук е един герой, който не си е научил урока. Казвам: до това положение дойде и цял един народ - да не може да му се помогне. Тъй се заробил. Че каква философия има в това?

„Ама ти не разбираш – казва някой – какво е съвременното разбиране.“ Че какво е съвременното разбиране? – „Та, няма Господ“ – казват. Пуйките отдавна знаеха това нещо. Като го знаят, те никаква традиция нямат. Те за Господа не мислят даже. Те казват: „Ние освен че не вярваме, и не мислим за Господа. И като ни дойде на ум за Бога да мислим, ние почваме да грачим“. И пуйките грачат, понеже искат да кажат: „Оставете този въпрос неразрешен. Има ли Господ – нас не ни интересува този въпрос“. Вие ще кажете: „Брей, тия невежи пуйки, как да не мислят за Господа!“. Ама ние, които сме мислили за Бога, сега какво сме направили? Ако един момък от сутрин до вечер мисли за една мома и мисли да я оплете, какво добро той прави за нея? Ако мисли той да я залъгва, да я оплете, какво е направил? Че тази мома толкова ли е глупава? Ние искаме да залъгваме Господа. Казваме: „Господи, ние вярваме в Тебе!“. И Господ отдавна е казал: „Тия хора с устата си се приближават, но сърцето им е далеч от Мене“. Или другояче казано: тия хора говорят, но не разбират тази работа.

Сега аз не засягам вашите вярвания. Аз ви казвам, че в основата на вашите вярвания има нещо много криво според мене. Според мене, едно мое мнение, не ваше мнение. Аз си казвам сега моето мнение; то не засяга вас, мене засяга. Ако е право, засяга мене. И ако не е

право, пак засяга мене. Ако е право, похвално е за мене, пък ако е криво, не е добро за мене.

Сега често ние се боим от известна болка, която може да ни се причини. Някой има рана, която иска да му изчистят. Той се бои да не би да му причинят вреда. Тази рана може да се превърне на жиница*. Че има един звондей забит в ръката, казваш: „Теглете изведнъж!“ Онзи, който ще тегли изведнъж, ще ти причини известна болка. Казва: „Няма нищо“. Ти казваш: „На тебе е лесно да говориш така. И аз да съм като теб и аз ще кажа така“. Но казвам: в кого е звондеят? Вие трябва да се абстрахирате от вас. Вие си мислите, че сте това, което не сте. Вие мислите, че сте Иван, Драган, Стоян. Но това е една енциклопедия, един псевдоним. Кой ви сложи това име? Ти казваш: „Аз съм Иван Стоянов“. Един наш приятел, който много се интересувал от спиритически сеанси, една вечер, като правят сеанси, седят медиумът и една ясновидка, после идва духът, почва да говори и казва: „Ти знаеш ли кой съм аз?“. – „Е, зная разбира се. Ти си Иван Стоянов.“ – „Не. Ти си Стоян Станчев.“ – „Как смееш да казваш Стоян Станчев, аз съм едн-кой си.“ – „Не, ти си Стоян Станчев.“ Понеже стои при медиума, медиумът стана причина духът да проговори. – „Ти си Иван Стоянов, сложих ти го като име гадено.“ И питам: втори път като дойдеш на земята, пак Иван Стоянов ли ще бъде твоето име? Твоето име за теб е толкова важно, колкото са важни и твоите грехи. С какво име ще ги кръстиш тогава? Ако първите грехи бяха синкави и ти ще се наречеш Синкавец, а вторите са малко жълти и ще се наричаш Жълтурков.

Че тъй е, да бъдем последователни! Не е до името. Ако ти разбираш силата на твоето име... Аз да ви определя какво нещо е името. Всяко име, което се опетнява с какъвто и да е порок, то се обезличава. Щом направиш грях, твоето име се обезличава. Това е една от максимите. Това е положението, което аз разбирам. Всяко име, което и да е, се обезличава с грях.

* жиница *диал.* Язва.

Следователно аз подгържам: име е само това, с което никакво прегрешение не е направено. То е твоето име! Име, с което, като си облечен, да не се петни това име. То е един псевдоним, с който ти ходиш. И опетнявали се това име, да не ти е жалко – то не ти е име. Че това е вярно! Писанието казва: ще им се даде едно камъче, на което ще има написано името. И ти сам ще си го познаваш името. Всеки един човек сам трябва да си познава своето име. Всеки да знае името си. Понеже силата на човека седи в неговото име. А името на човека е написано на най-слабото нещо. И то е невидимо, никой не може да го види. И ти чрез големи усилия може да видиш написаното си име.

Но сега да се върнем към тази отвлечена мисъл. То, името, е силно дотолкова, доколкото едно име не се петни. Ти можеш да се извиняваш, да казваш: „Кой не върши прегрешения?“. То е друг въпрос. Никой не може да ти забрани.

Но с правенето на погрешки ти отслабваш и губиш своята сила. А с правенето на добро ти печелиш, защото си човекът, който иска да стане силен и непременно трябва да направиш добро! Понеже доброто е един проводник, един начин, един закон, с който ти ще добиеш силата, която ти е необходима за твоето повдигане. Ти трябва да се подигнеш. Но само със закона за правенето на доброто ти можеш да се подигнеш. И да разбираш смисъла на живота. Сега: това е практическата страна. Не да кажеш на думи: „Ти трябва да бъдеш добър!“. И аз нямам право. Това всеки трябва да го съзнава. И той, ако иска, може да бъде такъв. Аз зная, той може да бъде или лош, или добър. Той индиферентен не може да бъде. Той трябва да избере един от двата пътя. Или пътя на доброто, да прави добро, или пътя на злото, да прави зло. Няма друг избор! Или нагоре трябва да вървиш, или надолу трябва да вървиш. Ако слизаш надолу, има едни резултати, ако се качваш нагоре, има други резултати. Сега тази мисъл трябва да я схванете добре. Не да се обезсърчите.

Новото в света ще използва всичко онова, което е ценно в старото. Но не всичко, което ние носим, е ценно. От много неща ние трябва да се освободим. Защото, ако не се освободим, един ден то ще ни донесе най-голямото нещастие. За самите нас, не за другите. Ако искаме добри да бъдем в света.

Другото положение: често ние се занимаваме с въпроси, които не принадлежат на нас. Например ние искаме да знаем силен ли е човек. Българите мислят, че някой силен българин трябва да гоиде, да оправи България. Никой няма да гоиде! Германците очакват, че Хитлер ще гоиде да оправи света. Нито Хитлер, нито който и да е в света не може да го оправи! Силните хора са само проводници на една идея, която съществува в хората. Но те да оправят света, да турят ред и порядък? Не. Аз не зная хората как може да вярват в това. Може да вярват. Та нима Цезар не беше силен? Нима Александър Велики не беше силен? Та нима Карл Маркс не беше силен? И мога да ви приведа сега и ред други примери в света. Нас ни трябва слаби хора в света, не силни. Не слаби, болни хора, защото силните хора аз ги наричам болни хора в света. Аз бих искал да употреба едно чувство, но не искам силата.

По някой път силата е едно аномално състояние. Има луди хора, които показват сила. В Писанието има пример, дето един луд надвил над десет други хора. Десет души били, та те искали да изпъят беса, че като станал този лудетина, та ги набил и десетте души. Силен е бил, ама луд. Това може да се докаже. Защото тази сила, която само в един момент се проявява и изчезва, това не е сила на човека. Сила е само това, което постепенно и с време, пропорционално се увеличава – и умствено, и духовно, и физически.

Ние сега сме свикнали, че един човек най-първо е слаб като дете, достигне до пълна възраст и добива своята сила и след това на старини пак изгубва силата, пак отслабва. И казвате: „Такъв е законът“. Но „Такъв е законът“, това е едно неразбиране на живота. Та човек,

който е станал силен в последната си възраст, на старини, той е станал слаб. И някои стари хора са умни, че умират; а някои стари хора са много глупави, че умират. И някои млади са много глупави, че умират; а някои млади са блажени, че умират. Защото, според мене, смъртта е един процес, който спира човека да се отдалечава от Бога. Като казвам, че един човек е умрял, разбирам: който умира, той е спрял да се отдалечава от Бога. Тогава значи защо живее? Той се връща при Бога, по-далече не може да иде. И добре, че се е спрял в една фаза, че е умрял. А смъртта винаги подразбира един нов живот обратен. Сега ние винаги казваме, че този човек не може да живее повече. Та той никога не е живял! Той сега почва да живее.

Вие мислите, че човек, който е на земята, живее. Но човек, който е на земята, той е на изпитание. Него само го изпитват може ли да живее. И след като го изпитат, ще го пратят на друго място. Има един друг свят, пак като земята. И вие един ден ще се учудите, там пак ще намерите хората като на земята; пак ще живеете с тела облечени, пак ще ядете, пак ще пиете, само че няма да се карате. По братски ще живеете. И въздухът пак ще влиза вътре в устата ви, водата – също. Но няма да имате задух, ревматизъм няма да има, очеполуване, главоболие, инвалиди няма да има, защото гробища няма да има. Гладни няма да бъдете, ще имате най-хубавото! Изметено ще бъде вкъщи, прах няма да има. И няма да има никакви метли!

Сега вие ми казвате: „Много хубаво говориш, но я ни го покажи този свят!“. Мога да ви го покажа. Само ми трябва малко кал сега. Както Христос, като срещна един спял, че викаше отподире Му. Пита го Христос: „Какво има?“. – „Искам да ми отвориш очите.“ И той се наведе на земята, направи кал и му върна зрението. Пита го: „Какво виждаш сега?“. – „Виждам хората като гървета.“ Той побутна още малко очите и после казва му слепият: „Сега виждам, че се мърдат, както са“. – „Тогава хубаво, сега си върви по пътя.“ Аз казах това, защото мисля,

че вие виждате. Ако гойда да ви мажа с кал очите, цял скандал ще дигнете! Пък аз не съм от глупавите хора. Аз минавам от умните хора. Вие имате отвътре едно препятствие пред очите, имате едно карагъоз-перде пред ума си. Това карагъоз-перде трябва да се вдигне с машина и трябва да се види какво има на сцената.

Та казвам: в новите вярвания не се изисква ние да отхвърлим старото, нито да доказваме. Ние трябва да оставим света и който вярва, и който не вярва, и гвамата са прави. Защото аз съдя за живота според това, каквото те са постигнали. Ако безверието има по-добри постижения, добре дошло! Ако вярата има добри постижения, добре е дошла вярата! Но ако вярата няма добри постижения, и безверието няма добри постижения, мене не ми трябва. Да ви обясня това. Едновременно безбожници станаха безбожници и тогава светът се спаси. Че хората като престанаха да вярват в идоли, нали тогава който не вярваше в идоли, се считаше за безверник. И най-после защо гоиде едно учение? За да ги убеди, че тия идоли нищо не струват. Тогава имаше цял скандал за това. И гонения на християнството... Какво ли не претърпя християнството!

Днес идоли не съществуват, но идолопоклонически теории съществуват, които ни гържат далече от това, да доловим онази истина, която ще ни въздигне. Аз съм за онова знание, което отвътре е. Аз съм за онзи живот, който отвътре работи, и може да ни въздигне, да ни помогне, че да бъдем ние щастливи на земята, но не на тази земя. Коя земя? Не сегашната. Тази земя трябва да се промени малко. Защото тъй, както е тя днес, има госта зараза, нечистотии и по един или друг начин трябва да се очисти, за да можем ние да живеем добре. И следователно необходимо е цялото човечество, общо казано и частно казано, всеки един човек трябва да се издигне над себе си! Това е една от великите задачи. Ние не трябва да чакаме подобрението на цялото човечество, на целия свят, защото целият свят не е толкова лош. Аз разби-

рам, в света живеят много хора, които са много добри. Аз съм ги срещал.

Дали вие ще повярвате, това аз го оставям сега. Аз на вас ви давам правото да се съмнявате, но аз не се съмнявам, понеже аз го зная това. Вие не го знаете. Имате право да се съмнявате. И аз да съм на ваше място, и аз ще се съмнявам. Че ако вие мислите, че светът е лош, в грях и във всичко, питам, откъде идва този чистият въздух, този чистият хляб, чистата вода? Тази, чистата, светлина? Ако всичко е в грях, то нашата работа е свършена. Не. Има един благороден свят. И той е разумният свят. Оттам идва чистият въздух. Този въздух през този свят минава. И като гоиде до нас, се опетнява. Те го чистят, а ние го опетняваме. Но същевременно ние като опетним този въздух, който идва с нечистия, те го вземат. Че този свят съществува, се показва в това, че във всеки един от вас има борба. И когато ще направиш едно престъпление или едно добро, ти всякога преживяваш една борба. Бориш се. То е този свят, за който Господ говори. Те казват: „Ти искаш да направиш едно добро, но чакай да ти кажем как да го направиш това добро“. И ако ти си умен, и ги слушаш, те ще ти кажат кой е правилният път, по който трябва да направиш доброто. И ще ти покажат как да направиш доброто. Едно добро, то е за тебе. И злото, което ще направиш, и то е за тебе.

Аз говоря за един свят, който вие имате в себе си. И можете да намерите посоката, накъде се намира този свят. Аз разбирам, поне в предградието на този свят вие сте ходили. Някои от вас сте ходили вечерно време като спите. Имате такива сънища.

Но сега да се върнем към практическата страна. Този живот, който вие имате на земята засега, той е най-добрият живот, от който ние трябва да изтърчем своето бъдеще. Има хора, поставени в България, които да оправят българския народ. Поставени са те в едно управление, ние няма какво да се бъркаме с управлението. В една държава те са сложени на власт. Твоята дума няма

межест, там има народно събрание – 200, 300, 400 души гласуват. Че тия хора са сложени там, да оправят България. Ако народът ги намери, че не могат, сменя ги и слага втори, трети, четвърти... Сега това е един начин за управление. В училището е същият метод. В дома гоиде една майка, роди едно дете, но тя не го е родила както трябва. Доиде втора, трета майка. Менят се майки.

Питам: къде е разрешението на въпроса? По този начин, по който искате да се оправят светът, то е един механичен начин. Ще умираш хиляди пъти – това нищо няма да ти помогне. Защото, ако ти в умираването не се върнеш в мястото, откъдето си излязал, ако ти се губиш, ти не си направил опит, как трябва да се върнеш в дулото на пушката. В умираването ти ще научиш този закон. Смъртта не е нищо друго освен един завършен кръг на земята. Умният човек, като гоиде до старостта, той се изгубва от зрението на хората и после пак гоиде в същото пушкало. И питам: „Къде е старият човек?“. Той е пак в майка си. Казват, че всичките деца са в онзи свят. Сега ще ме извините, то е моето вярване. Всяко разумно дете, което се е родило, и всеки разумен човек все се връщат при майка си, която ги е родила. Раждат се да видят майка си. Умират, връщат се пак при майка си. И тогава ти ги търсиш горе в небето, при Бога били. Че ако е при Бога твоео дете, защо се безпокоиш тогава? Ти се безпокоиш, когато това дете се връща при Бога? Питам тогава, понеже детето се връща, без работа е това дете, затова ви безпокои. Ако беше при Бога, то е едно щастие, то е придобивка. А тебе те безпокои, че твоео дете се върнало при вас. Казва: „Мамо, загазих, нищо не можах да добия, нищо не можах да науча от живота. Я ме хвърли от пушкалото навън“. Върнеш го втори път, пак не падне в неприятелски стан, т.е. не се постига целта.

Сега аз обяснявам един закон. Аз прилагам закона за хората, както за детето, то е същото и за нашите мисли и за нашите чувства. Ти проектираш една мисъл, тя се върне при тебе и нищо не ти е допринесла и ти се

безпокоиш. Изпратиш едно чувство и то ходи в света и се върне при тебе без плод. Казваш: „Не ми върви!“. И тогава как ще го направиш да върви?

Много пъти сегашните лекари, които разглеждат как е устроен човешкият организъм, търсят да намерят кръв. И наскоро са направили една такава операция, мисля в Австрия било, гето за един човек трябвало да намерят кръв, но която да се схожда с неговата. И намерили кръв още топла, че я нацъркали в малко шишенце и спасили този човек и той наново проговаря. Че ако твоята мисъл, която ти пращаш в света, ако не влезе в жилите на хората, и не внесе живот, тази мисъл е мъртва, тя не е добра. Добри мисли са онези, които повишават тембъра или качеството на нашия живот. Ако една мисъл е влязла в тебе отвън, и тя не е внесла живот, тази мисъл не е добра. Добрите мисли внасят живот в нас.

Е, в какво сега едно верую, да вярвам в Бога? Кое ме интересува, кое верую е право? Нито едно верую в света не е право! Нито една сянка не може да даде живот на хората. Заради мене да се говори, заради християнството, тази мисъл теоретически да се говори за християнството, е една сянка, не е същината. Но същината, като говорим за Христа, който е един принцип вътре, който е вложен от Бога, то е груз въпрос. Но като кажем: „Ти чел ли си Евангелието?“, Евангелието, тъй както е една книга, то е само една сянка. Но да се намериш във връзка с Духа, с оная разумна сила, която е писала тия неща! Ако ти можеш да влезеш във връзка, много хиляди работи има, които не са писани в Евангелието. Трябва да имаш едно разяснение и като го имаш, ще знаеш толкова, колкото сега знаеш.

Сега аз говоря за едно състояние, което не го вземаме отгоре. Сега да ви обясня каква е моята мисъл. Ако аз сега, и дъжд е валил, а аз оставам нивите си, ще кажа: „Все ще узрасне нещо“. Но не ги ора и не ги сея. Какво ще узрасне? Все ще узраснат бодили, тръне, цигански трън. И аз се

чудя как не е израстнало друго нещо. Но ако аз тия ниви ги изора, и ги посея с хубава пшеница или посадя царевица, бостан, круши, ябълки и прочие и ги обработя по всичките правила, тази нива ще има нещо, което аз искам.

Следователно всичкото наше богатство сега в нашия мозък. Мозъкът е същността, която имаме, с която работим. Всичките ниви са мозъкът ти. Ти се безпокоиш, искаш да имаш хиляди декари, а пък тебе ти трябва едно кило или едно кило и половина материя. И всичкото богатство е там, на всичките хора, богати и сиромаси. Че някой е богат човек – мозъкът му тежи повече. И на един учен човек мозъкът тежи повече. Цитират, че на едн-кой си учен мозъкът му тежал 1800 грама. Че какво са те? Много малка е разликата! Но даже на някои гениални хора по-лек е бил мозъкът, но хубаво обработен! От много малко се нуждае мозъкът, но му трябва много хубаво обработване на нашия мозък! И даже човешкият мозък след хиляди години, след 10 000 години, ще има работа за още 100 милиона години. Сегашният мозък има вътре още за 100 милиона години да се разработва. И след 100 милиона години човешкият мозък едва ли ще тежи два килограма. Но този динамичен мозък няма да бъде като сегашния. Той ще бъде почти безсмъртен мозък и няма да умира. Човек ще си пренася своето имане навсякъде. Два килограма да се носят не е тежка работа. А пък привлекателната сила на този мозък! Ха да го вземем след 1000 години; 100 милиона години и 1000 години са почти равносилни в ума ви. Да допуснем, че след 1000 години вие ще имате един мозък от два килограма. Но този мозък, като проектираме неговата енергия, няма да има сегашната слабост, на старини да не виждатме.

Преди няколко дена идва една сестра, плаче, че остаряла. Много, много остаряла – 65 години. Плаче, мисли, че няма кой да я гледа. Аз на себе си казвам: дошло е време сега тя сама да се гледа. Едно време тя е гледала хората;

когато не ѝ трябвало, тя ги гледала, а тогава трябваше тя себе си да гледа. А сега дошла на 60 години, иска хората да я гледат. Казвам: ето тази, старата, сестра как се впрегнала, не се научила. Нямах време да ѝ разправам на нея повече. Тя ме гледа и поплака. Казвам ѝ: „Не бой се, ще се оправи тази работа“. Тя казва: „Ще се оправи, ще се оправи!“. Пък аз виждам една мисъл. Казва: „Ще се оправи, като умра“. – „Ни най-малко не искам да умреш, но искам да се подмладиш“ – на себе си казвам, на нея казвам: „Ще се оправят работите!“. А тя казва: „Ще се оправят, а очите ми не виждат. Искam да чета, пък очите ми са отслабнали“. – „Ще се оправят работите!“ И казва: „Е, Учителю, ти много лесно казваш ще се оправят, пък все остават неоправени“.

По някой път аз гледам с тази луна и казвам: „И той без тази луна не може да чете“. Аз тази луна използвам, за да ви позная вие какви сте. Като я сложа нея, познавам всички какви сте. Но сега като знаете това, ще ми загигнете луната. Не. Тук има един закон. Аз правя изчисления с тази луна. Квадрата го вземам да правя изчисления. Под какъв ъгъл ще пада светлината и какви действия ще произведе. Като държа тази луна, гледам, светлината как ще се пречупи, под какъв ъгъл ще пада и какво влияние ще упражни върху мене. Светлината упражнява едно грамадно влияние. В новото разбиране трябва винаги да знаете как да се поставяте, как да гледате, как да възприемате светлината. Някой тъй гледа накриво. Не. Ти трябва да си поставиш очите право. Трябва да ви покажа как да си поставяте очите, за да възприемете светлината. И да знаеш, като дишаш, как да възприемаш светлината и като ядеш, как да възприемаш светлината.

Та аз, ако искам новата култура, най-първо ще започна от хляба: как да се прави хлябът, как да се сложи и как да започнеш да ядеш. И колко трябва да ядеш. Умереност трябва да има в яденето. Умереност трябва да има в тази работа. Ще кажат някои: „Ти насила се наяж“. Не, не, ти ще свършиш яденето по всичките правила. Като

ягеш, ще учиш, че след като се наядеш, тъй ще поседиш малко и ще бъдеш весел и добре разположен. Понеже това е една приятна работа. Ягенето е физическият труд. Това е във физическия свят, а пък в духовния свят то е най-мъчното нещо. За тях е оране, копане. Кое то за тях е най-трудно, за нас е най-лесно. Значи, тяхната трудна работа е наша лесна работа. И след това – пиенето на вода. Цяла чаша вода изпие човекът и казва българинът: „урочасал“. Задуха има някаква. Като не знаеш как да гишаш, простудиш се, ще умреш. От задуха ще се намали кръвообращението. И светлината, ако не знаеш как да я възприемаш, тогава става едно главовъртене в ума ти. И работите ти отвънка не вървят. И казваш, че имаш лоша съдба. Индуските учени хора, които знаели това, всичките посветени най-първо започват с храната, водата, въздуха, светлината. В школите това го държат като една непроницаема тайна и всичките ученици го учат там. Който може да го научи, той излиза учен като един агент. А който наполовина го научи, той минава за факир, отвънка дава забавление на хората.

Мощна сила седи във възприемането на храната. Да знаеш каква сила се крие в нея! Ти никога не трябва да приемаш едно парче хляб или грозде от един престъпник. Ако си слаб човек, и да ви даде хляб, ти го хвърли на кучетата. Даде ти грозде – ти го хвърли, гай го на сиромасите или го хвърли, не го яж. Който разбира закона, ще го изпълнява. Или един престъпник ще ти крои греха – той ще те зарази. Онзи човек, който ще ти крои грехи, трябва да бъде благороден. Ще кажете: „Това са празни суеверия!“. Суеверието е друго. Ако във вас обонянието би било развито, ще видите какъв смрад, какъв мирис излиза от един лош човек! То е воня вътре, при която ти не можеш да седиш. И аз съм привеждал един пример за двама изумени: живели те в един манастир, та по-старият не си уредил сметките и умрял. И почнали да обвиняват младия, че той злоупотребил. Този изумен не бил много прав, бил много оцапан и отишъл в онзи свят. И той като

се молил, молил дълго време, изпратили го в манастира, да си оправи погрешката. И казал как седи работата. Но като стъпил в манастира, този манастир запустял – никой друг човек там не можел да работи. Оцапал го той.

Та казвам: на сегашното човечество все са неоправени работите. Я влезте в някой град, в някой дом – хората там постоянно се карат. Как ще се разбират хората? Трябва велика любов в човешката гуша! Трябва велика светлина в човешкия ум! Те ще те гледат и някой ще те пита: „Откъде си? Ти българин ли си, французин ли си?“, това-онова, а не те питат ти човек ли си, за каква работа си дошъл. Във всичките въпроси влиза нещо материалистично. Ти си християнин. Вярваш ли в Исуса Христа? – „Вярвам.“ – Е, как вярваш? – „Не зная.“

Най-голямото страдание за Христа било, че Той не бил разбран. Онези, които тогава живяха, не Го разбраха добре. Това са онези, които заминаха за другия свят. Които са сега, те Го разбраха. Да бъдем едно с Христа в разбиране и да вършим това, което Той върши, че голямото ни нещастие е, че ние не можем да вършим това, което Той е вършил. И казва Той: „Ще вършите по-големи чудеса, отколкото Аз които съм вършил. Бог във вас в бъдеще ще върши по-големи чудеса, отколкото Аз които съм вършил“. Чудеса трябва да се правят, да се обърне светът. Да докараме новото съзнание в света, че да се въдвори Любовта, че хората да могат да живеят заедно, да се не изтрепват. Да идеш при един съдия, да кажем едно дело се води 10 години. Ще идеш ти при съдията, ще те пита: „Ти на този човек имаш ли да му дължиш 1000 лева? Дължиш ли му?“ – „Дължа му.“ – „И колко лихва ти взема?“ Законът на лихвата е 12, той сложил 20 и след 10 години има 100 000 лева да взема от този човек. А той умал да дава 1000 лева. Съдията трябва да внимава, да му каже: „Много си взел, отстъпи.“ – „50 000.“ – „Много са.“ – „25 000.“ – „Много са.“ И ще докара го 4%, го 2%.

Има едно право в света. Че ако един човек му е дал своята мисъл под наем, под аренда, и той потърси своята мисъл след 1000 години и му вземе по 10%, през целия

живот не може да му плати това! На всяка една добра мисъл той трябва да взема по половин стотинка на 100 години. Че тъй, разбира се! Казвате: „Че как ще забогатеем?“. Чудни са хората! За братя минават, а парите си в лихва дават! Та всичко е на Бога! Какво ще вземеш! Когато Бог казва: „Даром сте взели, даром давайте!“, сиромашът казва: „Богатият нека даде парите!“. Така не се разсъждава! Сиромашът не трябва да каже: „Той трябва да даде!“. И богатият не трябва да казва, че това е негово. И така не се разсъждава! Не е негово! Отношения между сиромаси и богати трябва да имаме идеални!

И ето какво трябва да бъде идеалното отношение между богатите и сиромасите: когато дойде един сиромаш при богатия, богатият да каже: „Много, братко, те обичам. Я иди на моето място, пък аз ще взема твоеото място“. И той стане беден и тръгне по неговия път. А сиромашът иде на богатото място и разполага. И след време пак каже на богатия: „Мен ми дотегна това богатство, вземи си го!“. И богатият напусне бедното място. Пак си разменят местата. Това трябва да бъде идеалното положение между богати и сиромаси! Дойде ученият при невежия и каже: „Братко, дотегна ми моето“. И той стане невежа, а невежият стане учен.

Че сега много лесно човек може да стане учен. Аз сега всичко зная. Имам една енциклопедия, 2000 тома, и на всеки въпрос мога да ви отговоря. Много е учена енциклопедията! И вие може да дойдете, и вие може да бъдете учени хора. Това е отношение. Аз наричам учен човек, който има светлина; невежа човек е, който е в тъмнина. И следователно аз казвам: „Ела, в моята светлина живеи, пък аз ще си почина в твоята тъмнина“. Никой няма да ме вижда, ще седя в тъмнината и ще разсъждавам само за себе си. И като ми дотегне тъмнината, ще кажа: „Братко, я влез пак в това положение и аз пак в светлината!“. Вие ще кажете: „Това са долапи“*. Та сега животът не е ли долап?

* долап тур. Хитрина, интрига.

За да правим добро, трябва да разбираме онзи, великия закон, иначе се отдалечаваме и животът изгубва своя смисъл. Да правим добро някому в света – нищо по-силно от това ти да обичаш в дадения случай живота. Да обичаш живота не само в себе си, но и в другите. Да обичаш живота и в най-малкото същество, не в този смисъл, както се проявява и функционира животът индивидуално, но животът, както функционира в себе си. Аз съм наблюдавал една пеперуда, като кацне, гледам в очите ѝ. И тя ме гледа под око като някоя красива мома, казва: „Харесваш ли ме?“ – „Харесвам те.“ И като речеш да си мръднеш ръката, тя се подигне. Казва: „Бутане да няма!“, като си мръднеш ръката, тя подскочи. Интелигентни са. Тази интелигентност ме радва в това малко същество. И като му дадеш на това, слабото, условие, един ден то може да се прояви както тебе. Ще кажеш: „Как може да стане това?“. Аз не съм ви обяснил и може да ви кажа как може да стане това. То не се казва даже. Ако ви попита едно дете, не може да му обясните как се пали огън. Ти като го приготвиш и му кажеш: „Тури тази клечка!“ и детето ще запали огъня, без то да знае как. И аз мога да ви наредя и да ви кажа: „Турете клечка да запалите огъня“, без да знаете как се пали.

В този огън цяла наука е вътре: да знаеш как се приготвя човешкото тяло, да знаеш как се е приготвило човешкото сърце, да знаеш как се е приготвил човешкият ум, да знаеш как се е приготвила човешката душа. То е един свят красив! То се изисква след хиляди години да се разбере. И сега и за хиляди години ще има какво да учите! И това могат да ви бъдат задачи в бъдеще. Падне ви един зъб. Сега хората са почнали да правят зъби. Идеш при един зъболекар, той ти постави механически зъби в устата. Един ден тези зъби ще ги култивират и те ще растат. Както на нивата растат бобът, царевичата и краставиците. Ще дойде този зъболекар, посадени са те, ще ги прегледа, ще избере от кой калибар са и като приготви всичко, ще изтегли зъбите и като ги сложи вътре, веднага те ще израснат! Или извадили ти окото

– ще има тук-там посадени очи. Ще извади едно око, слага ти го и ти прогледнеш. Че то е цяла наука! Пръстът ти изскочил – насадени пръсти има.

Сега на вас ви се вижда малко странно това. И за мене е малко странно. Но това са красивите неща! Ако е такъв животът, колко красиво щеше да бъде! Ще идеш при някой лекар по очи, спял си. Извади човекът едно око, сложи ти го. „Благодаря!“ Идеш при един зъболекар, наслага ти всички тия зъби! Излезеш, гледаш: подмладил си се. Идеш, стар си – ще има лекар за старостта. Лекарите ще има много тогава. Старият иска да стане млад, казва: „Домегна ми старостта!“. Ще иде при лекаря, той ще ти даде младата кожа, ще обере старата, ще я остави настрана, ще ти даде младата кожа и ще я облечеш. И оттам насетне ти си млад, ще се върнеш на 21 години, всичките бръчки изчезнали. Че това значи да си по-добре! Да се махнат всичките нещастия, които сега стоят в нас.

Сега скърби има и лицата ни потъмнели от какви ли не тъги. Много малко радости имат хората. Аз срещна някой така замислен, не виждам никаква философия в него. Казвам: „Какво има?“ – „Бях търговец, изгубих два милиона!“ Навел си главата. Срещам една млада жена, на 25 – 30 години, навела глава. – „Какво има?“ – „Ожених се, мъж ми ме напусна, търся друг някой.“ Срещна друг – учител, свършил няколко факултета, изпъдили го. Всички все замислени. Аз не се смея, влизам в положението им. Казвам: „Братко, ела при мене, в моето училище, да се научиш как да бъдеш учител, да не те изпъдят. Ела при мене да се научиш да бъдеш търговец и да не те изпъдят старите и в бъдеще да не фалираш“.

Сега това няма да го казвате на други хора, ще го гържите за себе си. Ако можете да го употребите някъде – добре. Но новото в нас ние трябва да го разпределим. Не месете новите неща със старите. Вие правите погрешка. Имайте едно определено място в мозъка си за новото! Пазете го чисто! Но казвах: „Неприложимо е!“.

Това, хубавото, го гръж там и ще видиш приложимо ли е или не. Че къде ще сложиш ти любовта? Като срещнеш един човек, който е готов да се жертва за тебе, той те обича, желае ти доброто, ти почнеш да се съмняваш дали те обича или не. Ти на себе си тогава ще причиниш пакост. Ако той те обича, казвам: тази обич не е негова, тази обич е на Бога. Бог те е погледнал през очите на този човек. Ти се съмняваш в любовта на Бога – тогава в кого можеш да вярваш ти? В дадения момент, когато един човек те обича, тази любов се дължи на Онзи, Който ти е дал живота. Казва: „Не бой се!“. А щом се съмняваш и търсиш нещо да се подигнеш, какво ще се подигнеш? От всичко, каквото си правил, нищо няма да остане. Ще остане всичката твоя немощ, а хубавото...

Ти, като влезеш в другия свят, да носиш една мисъл със себе си, да знаеш, че ти си господар на своята съдба. Знаете ли какво значи господар на съдбата? Ти искаш да станеш гений – гений ще станеш! Икаш да станеш светия – светия ще станеш! Каквото пожелаеш, всичко можеш да станеш. Източните народи, като не са знаели това турците, казвали така: „Ще туриш един кюляф*“. И като го сложиш на главата си, каквото искаш, това ще станеш. Но кюляфа са го разбирали другояче. Казват: „Ще ти направи някой кюляф“.

Има една свещена идея, която може да върши всичко в човешкия живот. Аз ви казвам сега, искам да ви го кажа, но не мога. Чудни сте: във вашия съд не мога да го сложа, вашите съдове не могат да го хванат. Не че нямам желанието, но това, което мога да ви кажа, аз не искам да се изгуби. Вие например ще кажете: „Ама той може ли да го направи това нещо, или само ни залъгва?“. Че вие не разсъждавате както трябва! Ако аз ще ви залъгвам, всички трябва да ми платите. Трябва да ви взема пари. Залъгване без пари не става, с пари става, какво ще си губя

* кюляф *пер.- тур.* Островърха шапка. *Прен.* Замислям нещо лошо на някого; изигравам, мамя.

времето аз! А понеже аз искам да имам с вас търговски операции на честни начала, мисля да ви кредитирам и ще се изплатите както трябва. Без да подписвате полици. Ще ви опитам на вашата честна дума. Това, което ще ви дам, готови ли сте да го приложите? И ако ви го кажа, вие ще изнесете това нещо и почти ще се свърши работата. Както онзи цар, който искал да опита жените. Искали те власт. И казва: „Ще ви сложа на власт, но да направим един малък опит“. Той затворил нещо в една кутия и казал: „Този капак ще го държите затворен, няма да го отваряте. Ще го оставите тъй, както е. И ще го пазите за седем гена“. Държали го те шест гена и казват на седмия: „Да видим какво има вътре!“. И като отворили, едно птиче изхвъркнало. Занесли го при царя и пита той: „Къде е птичето?“ – „Излезе.“ – „Още не сте дорасли!“

Сега да преведа тази поговорка. Всяка една хубава мисъл, която не може да остане вътре в човешката душа, и да прояви своята сила, тя е една изхвъркнала птица. Всяко едно желание, което не може да се изпълни вътре в човешкото сърце, това е една изхвъркнала птица навън. Всяка една постъпка, която не може да се направи навреме, тя е една изхвъркнала птица. Хубавата мисъл ние трябва да я задържаме. Силата на новите веяния на сегашния век седи в това. И вие трябва да видите, че онези, които водят съдбините на хората, се отличават с много голямо търпение. Колко трябва да се търпи, за да се постигнат някои работи!

Та веруещите в този век са хората, които вярват в благомото на човечеството, онези, които поддържат тази идея, без разлика какви вярвания може да имат. Новите времена идват сега. „Новите времена“ подразбирам, че идва нещо в света, много хубаво. Такова хубаво никога не е идвало! И като дойде, ще го видите. Аз искам вие да го видите.

Казвам: иде пролетта! И тази пролет е много хубава. Тъй щото да бъдат книгите ви готови. И такава пролет не сте имали никога! – „Ама чакай да видим.“ – Няма какво

да чакате, вие се пригответе, да бъдете готови всички! – „Ама ако не стане това нещо?“ Ще стане! Всичко това ще стане! Именно то ще стане! Това, което никога не е ставало, сега ще стане! Да. И ничия власт в света не е в състояние да го отмени!

Затова се изисква от всички ви не догматизъм, но какво? аз съм казал, не е въпросът там. Онова, което аз ви казвам, то е истината. И тази истина ще дойде. Тогава ще проверите. И тогава всеки въпрос дали аз съм казал, или друг го е казал, е несъществен, важно е да е вярно, да е истина. И да съответствува на онази истина, която идва в света! И всички вие трябва да бъдете тъй истинни, за да бъдете изразители на Божественото във вас, като Му служите. Не че мен ме радва, че сте дошли при мен. Мене ме радва вашето присъствие доколко, доколкото вие сте изпратени от Бога да ме слушате. аз се радвам на това. И вас трябва да ви радва моето присъствие, доколкото аз съм пратен от Бога, да ви кажа истината. И вие, и аз да изпълним волята на Онзи, Който е направил всичко. Тогава няма никакво различие, защото красиво е и да говориш. По-красиво е да слушаш. Защото, когато Господ говори, ние трябва да слушаме. И после трябва да приложим отвън онова, което сме слушали. Защото, ако е да се говори само, то е друг въпрос. Изисква се да правим добро. Това значи да правим добро: да бъдем готови да извършим онова, за което сме пратени на земята, което ще внесе за нас новия живот. Той ще дойде не по физически начин. Ние ще бъдем от тъй наречените щастливи хора. Всеки трябва да бъде щастлив.

И аз искам вие, като се срещнете, да се поздравявате, да търсите щастливите. Да видите дали някой е станал щастлив и ако някой е нещастен, да кажете: „Още няколко гена и ще бъдеш щастлив!“. На друг да кажете: „Тебе ти остава само още един ден! Двадесет години си лежал в затвора, след един ден ще бъдеш свободен!“. На някои от лежалите им остават още четири-пет гена и ще излязат из затвора!

Мнозина сте лежали в този затвор. И сега се съмнявате, казвате: „Какво ли ще бъде нашето бъдеще?“. Когато един цар има десет синове, трябва ли тия братя да се карат помежду си кой ще бъде наследникът? За тях да бъде безразлично това, всеки да каже: „Братко, ще остане столът свободен. Най-способният, най-добрият, най-умният, той ще управлява“. И всички трябва да се радват – и онзи, който управлява, и онези, които са управлявани – всички да се радват! Управлението да бъде по един вътрешен принцип, да се управлява по един вътрешен закон, гето няма насилие. По любов трябва да се управлява – не външно, а вътрешно. И онзи, който те управлява, той от себе си трябва да дава, а управляваният трябва постоянно да взема. И като им дотегне, ще си сменят местата.

Сега тази мисъл вие я разработете. Разберете я. Аз ще се радвам, че вие не я разбрахте както трябва. Когато аз се учих, и за мене беше така. Това, което не разбирате, то може да се осъществи. Кое то разбирате, то не се осъществява. Невъзможните неща в света са възможни! Невъзможното за човека е възможно за Бога, Който живее в човека! Невъзможното за човека отвън е възможно за Бога отвътре, за разумното в света. Аз го наричам в света разумното – и вътре, и вънка, всичко е възможно! И желая това, разумното, да бъде с всинца ви!

„Благословен Господ Бог наш“

Тайна молитва

22. X. 1933 г., 10 ч., София – Изгрев

За да благовествам

„Добрата молитва“

„Духът Божи“

Ще прочета 61-ва глава от Исаия. Ще чета за неща, в които няма противоречия. Който е ходил на някое планинско място, и е пил от някой планински извор, той, и прост невежа да е, и учен човек да е, все ще има едно и също понятие от този извор. Който е опитал този извор, за него той е реален. Нещата се опитват само с гушата.

„И синовете на другородните ще бъдат ваши ораци и ваши лозари.“ (5-и стих.) Понякога някои мисли ви се виждат малко странни, но чудното е, че тези чуждестранни мисли ви служат. Всеки е впрегнал коня и вола си и шиба. Тия хора са друговеци. И животните са от друга вяра, затова постоянно орат по нивите.

„Ще ядете имота на народите и в тяхната слава вие ще се хвалите.“ (6-и стих.) Значи това, което те са направили, ще казвате, че вие сте го направили. Волът оре, конят го носи, а той казва, че е орач, той се хвали.

„Ще се развеселя“

Ще взема само гумите „Да благовествам.“ (1-ви стих, 61-ва глава от Исаия) Да благовествам! Най-хубавото в света е човек да благовества. Благовествието всякога носи нещо ценно в живота. Ученикът, който постъпва в училище, отива там, за да придобие нещо ценно. Той отива на училище, да придобие онези ценни неща, които майка му и баща му знаят. Там той ще научи и такива неща, които нито майка му, нито баща му, нито окръжаващите знаят.

Значи, когато добием само това знание, ние сме вече в училището. Това ценното нещо трябва да се добие по един правилен начин. В това отношение земята е велика

опитна школа. Всички хора, които са дошли на нея, са дошли да се изпитват. Те се намират в разни отдели на земята и някои от тях са доволни, някои не са доволни. Доволни са тези, които правилно учат. Недоволни са онези, които не учат. Но каквото и да правим тук, на земята, все трябва да учим. С хиляди години можеш да бъдеш недоволен, но недоволството не разрешава въпросите на живота. Можеш да бъдеш недоволен, но недоволството е един подтик, който не разрешава въпросите. Да бъдеш доволен – и доволството не разрешава въпросите. Доволството е почивка, недоволството е един подтик. Човек трябва да мине и през доволството, и през недоволството. При недоволството той ще познае какво му липсва. Доволството пък не показва, че трябва напълно да се задоволим. Първият клас не значи, че си добил нещо; и вторият, и третият, и четвъртият, даже и осмият клас не показват, че си придобил нещо; даже и като свършиш университет, и това още не значи, че всичко си придобил – има много още да придобиваш. Като свършиш университет, ще разбереш, че много неща още имаш да учиш.

„Да благовествам!“ Благовествието почива на един разумен закон в света. Този закон е общ за цялото битие. Ако ти не схващаш битието на всички живи същества като едно цяло, и в школата да си, ти няма да имаш правилно понятие за живота. Всички живи същества съставят едно цяло. Сега аз не говоря за тия неща, които човек е създал, но говоря за онези, които природата е създала, аз говоря за онези неща, които Бог е създал.

Думата „Бог“ е непонятна за мнозина и затова те казват: „Ти вярваш ли в това заблуждение?“. Вие сте престанали да вярвате във външните идоли, но във вътрешните идоли още не сте престанали да вярвате. В духовния свят ние още сме идолопоклоници. Ние се кланяме на някой министър и казваме: „Той ще оправи България!“.

Дойде някой цар, дойде някой генерал, ние вярваме в тях и казваме: „Те ще оправят България!“.

Или: „Те ще оправят света“. Като проследите цялата история, вие виждате

колко пълководци велики, колко философи, колко поети видни са идвали в света, с цел да го оправят, но светът си върви по свой определен път. Светът е придобил нещо, но какво – не знаете. Има една промяна в света, която аз уподобявам на промяната, която става при съмването: от сутрин до залез слънце става постепенно усилване на светлината. През цялата година има дни щастливи, има и дни нещастни. Щастливи дни са онези, които носят изобилие и плодородие. Те се отличават по това качество именно. Щастлив ден е онзи, който носи известно благо в себе си. Щастлива мисъл е онази, която не носи нещо фиктивно в себе си, но носи известно благо.

Казвам: има една наука, която определя кои хора са нещастни и кои – щастливи. Щастие то или нещастие то им зависи от един център. Ако измерите нещастния човек с мярка, каквато в природата съществува, ще видите, че той отговаря на тази мярка. Обаче забранено е да се говори за тази мярка, за тези числа. Аз вземам онези относителни числа, които съществуват в математиката. Ако измерите един щастлив и един нещастен човек, ще видите, че те се различават във всичките си мерки: в ръцете, в краката, в пръстите, във височината и т.н. Нещастният човек се различава по тази цифра, тя навсякъде след него върви. А щастливият човек отговаря на определените за него числа и те вървят навсякъде след него. Където и да сложите щастливия човек, и на сухо да го сложите, от него всичко става. Нещастния и на зелена почва да го поставите, той всичко разрушава. Човек носи щастливото число под езика си, а нещастното – над езика си. Следователно природата оперира с разумни числа. Нещастният човек се различава от щастливия и по своята тежест. Ако претеглите нещастния, ще видите, че той тежи или по-малко, или повече отколкото трябва. Има една аномалност в неговото тегло. Щастливият човек обаче всякога тежи колкото трябва.

Мъчно е да ви дам образец на щастлив човек. Защо? Защото щастливият човек на изложение не излиза. Той се крие като млада булка, слага си отгоре було, да го не

познат хората, че е щастлив. Ние считаме сегашния живот за нещастен, но сам по себе си той не е нещастен. Ние попадаме само в такава епоха. Има епоха на щастие, има епоха на нещастие. Например няколко години подред човек работи на нивата си или в градините си, но нищо не става, т.е. изкарва си само семето. Сее картофи, жито, царевица, грозде и почти нищо не става. Такива нещастни години има и за писатели, и за поети, и за философи, и за генерали, и за царе, и за владици. Някой генерал претърпи някое поражение, от което всичко изгуби. Това са нещастни епохи в живота.

И сега на всички тия хора трябва да се благовестува. Какво? Че има щастливи числа в живота. Вие може да подмамите щастливото число да дойде у вас само по един начин. Живо число е то! Единствената сила, с която може да го подмамите, това е любовта. Ако го обичаш, то ще дойде; нямаш ли обич към него, то ще бяга от тебе като заек. И тогава на неговото място се намества нещастното число. И като дойде нещастното число, ти ще го помниш. Две неща има в света, които човек помни и никога не забравя: щастливите неща и нещастните. Като дойде нещастното число при човека, той го помни и казва: „Еди-коя си година еди-какво си стана“. – „Какво стана?“ – „Умря жена ми“ или „детето ми“, или „майка ми“, или „баща ми“, или „най-добрият ми приятел“. Или „тази година изгубих крака си“, „раниха ме на еди-кое си място“, или пък „тази година изгубих всичкото си богатство“ и т.н. Тази година е било нещастно число за този човек. Човек трябва да изгуби нещо ценно и когато изгуби това ценното, той тогава само го цени. Когато човек изгуби зрението или слуха си, или здравето си, тогава само ще го цени.

Сега ние се спираме върху странични неща, които почти нямат цена за нас. Сега вие седите и мислите да отидете при един гагател, да ви каже дали тази година ще бъде за вас щастлива или нещастна. Какво ще ви каже този гагател? Една година може да бъде щастлива за България, нещастна за Сърбия; или щастлива за Франция,

нешастна за Германия; или щастлива за Америка, нещастна за Индия. Благото в света не е еднакво разпределено. Благото се разпределя периодично според състоянието на слънцето. Съвременните астрономи искат поне гонякъде да отгадаят на какво се дължи това разпределение на благото, но не могат да разберат. Американските астрономи изнасят една теория, според която щастливите години зависят от петната на слънцето. Когато на него има повече петна и годината е по-щастлива; щом петната се изгубят и годината не е толкова щастлива. Но това са само предположения, хипотези, не са още научни истини. Едно съвпадение е това, че когато има петна на слънцето, и годините са по-плодородни, а когато петната изчезнат и плодородието намалява. Например отсега нататък, след две години ще настане една малка криза в плодородието. Дали е така или не, ще видим след две години. Това не е едно предсказание, но периодично в природата съществува един закон, според който богатата се разпределят. Този закон има отношение и към органичния живот. Известни епохи във вашия живот могат да бъдат щастливи, а известни епохи могат да бъдат нещастни. Това зависи от вашето слънце. Всеки човек има едно слънце в себе си, от което зависят плодородните и неплодородните години в неговия живот. Това, което съществува в големия свят, съществува и в малкия свят. Каквото представя нашето Слънце в Слънчевата система, такова нещо представя слънцето и в човешкия живот. Значи всеки човек има едно слънце, което определя неговите щастливи години в живота му. Това слънце някои наричат духа на човека, но аз употребих думата „слънце“ за онова животворно слънце, което носи всички блага на човека, и способствува за развитието на неговите способности и чувства. Успехът на човека зависи от неговите дарби и способности.

И така, човечеството се нуждае от едно ново разбиране. Сегашните материалистически или икономически разбирания нищо не допринасят. Какво може да разбере богатият син от живота, щом баща му е оставил голямо

наследство и той живее като рентниер! Какво ще разберете от живота, ако вие сте един милионер, или ако имате една грамадна библиотека с два милиона книги, които само вадите, пренасяте от едно място на друго, без да четете! Вие влизате в тази библиотека, разглеждате тези прекрасни томове, но не ви интересуват, не ги четете. Ставате сутрин, поглеждате слънцето, а вечер поглеждате луната, звездите, разните течения, но какво отношение има слънцето към вас, какво – луната, какво – звездите, какво – земята, нищо не знаете. Малко писатели и учени има днес, които се занимават с тези въпроси. Те се занимават с разните микроби, буболечки, с минералите, с растенията, с рибите, с птиците, с произхода на живота, но нищо положително не знаят за произхода на живота. Отгде е произлязъл животът, не е определено. Отникъде не е произлязъл и не може да произлезе. Защо? Защото, за да произлезе отнякъде, той трябва да гоиде отнякъде. Животът се е явил отнякъде, той не може да произлезе. Този въпрос хората са го поставили като идеята перпетуум-мобиле. Той е една неразрешена задача. Какво нещо е Бог? И тази идея е неразрешена. Ако запитате философите по този въпрос, те ще ви кажат две мнения: едни поддържат съществуването на Бога, а други го отричат. И тези, които поддържат съществуването на Бога, както и онези, които го отричат, еднакво вярват в Него. Даже онези, които отричат съществуването на Бога, са по-вярващи, отколкото тези, които го поддържат. Едните казват, че Бог е в това, което не се проявява. Това са тънки психологически и метафизически догадки на философите. Материалистите пък казват, че Бог е само в материята и като умре човек, от него нищо не остава. Онези, които вярват в душата, казват, че като умре човек, не остава на земята, но отива някъде. И те не знаят истината. Човек отникъде не е дошъл и никъде няма да отиде. Тези философи поддържат своята философия, гържат я като център.

Сега аз да ви кажа къде сега реалността на въпроса. Тези философски твърдения могат да се уподобят на

положението на богатия, който разполагал с милиони, но пуснал слух, който се приел във вестниците, че имал само пет пари в джоба си, че е сиромаш. Другият пък е сиромаш, но пуснал във вестниците, че е богат. И единият, и другият не говорят истината. И в двата случая няма никаква реалност. Това са фитили, според както казват турците. Някой пусне философията, че от него нищо няма да стане. Фитил е това. Друг пусне философията, че от него много може да стане. И това е фитил. Нищо няма да стане. Каквото е станало, станало е вече, отсега нататък нищо няма да стане. Какво ще стане отсега нататък? Слава Богу, глава имаш, стомах имаш, гробове имаш. Стомахът ти е здрав, можеш добре да ядеш; мозъкът ти е нормален, практичен човек си; гробовете са ти здрави, можеш правилно да гишаши. Какво повече искаш от това? Да ти турят на главата едно обявление, че си виден поет ли? И поезията е отвлечено нещо. Ти ще наредиш гумите по известен ред, ще им сложиш някакви рими и ще минаваш след това за някакъв виден поет, който е възпял нещо като Лорелай. Какво е възпял поетът? И поетът е като домакинята, която е наготвила хубаво ядене, направила хубава баница. И поетът също така е написал едно сладко произведение. Следователно между поета и домакинята, която точи баница, аз не намирам почти никаква разлика. Не че никаква разлика няма, но има някакво подобие. С това аз не унижавам поета, но казвам, че поетът поднася своята книга със стихотворения, а жената е излязла по-реална, тя ни поднася баница. Който хапне от тази баница, става му приятно. За поезията на някой поет трябва да се дават около 50 – 60 лева и понякога може да се намери някой хубав пасаж, който да струва тия пари.

Сега аз се отнасям до реалността. Според мене в реалността и гумите трябва да бъдат реални. Всяка гума, сложена на своето място, е реална гума. И в науката на числата има щастливи гуми, има и нещастни гуми. И в това отношение всеки човек крие по една щастлива гума под езика си и по една нещастна гума над езика си.

Това всички трябва да знаете. Затова, като ставате сутрин, измивайте езика си около десет пъти най-малко с чиста топла вода. Сега на онези от вас, които не са големи критици, мога да им дам едно правило. Ако някой от вас е нещастен, нека измие добре двата пръста на ръката си и да бръкне с тях в устата си, да ги постави над езика и да го намагнетизира добре отгоре, защото там сега нещастната гума. Ако това нещастно число не излезе при този опит, тогава нека тури и трите си пръста, после и четирите, докато най-после постави цялата си ръка и така да намагнетизира езика си. Някои от вас могат да се запитат дали това е реалност, или е някаква подигравка. От вас зависи. Ако не го разбирате, то е подигравка, ако го разбирате, то е цяла наука. Тъй щото, когато не разбирате някого, то е подигравка; когато го разбирате, то е цяла наука.

Та изисква се сега от нас да се върнем назад. В света има един велик закон, който ръководи развитието на човешките души. Аз взимам думата „душа“ в най-чист смисъл. В човека има четири неща, които според мене са неизменни, и които всъщност съставят човека. Те са: човешкият дух, човешката душа, човешкият ум и човешкото сърце. Те са постоянни неща, с които човек и на земята, и на небето, в онзи свят, като съществува и като не съществува, все с него вървят заедно. Това е човекът. Това са Божествени качества, които отличават човека. Понякога сърцето на човека може да се окаля малко, то е друг въпрос, но сърцето представя цял свят. Без сърце човек не може да има чувствителност, не може да има радостни преживявания. Ако няма ум, той не може да възприема външната, физическата светлина. Без ум целият свят ще бъде тъмнина. Без душа светът няма да има свобода и простор, а без дух никакво творчество няма да има в природата. Когато говоря за духа, аз разбирам творчеството; когато говоря за душата, разбирам простора; когато говоря за ума, разбирам светлината, която произтича; а когато говоря за сърцето, разбирам всички ония благости, които човек може да изпита.

Човек има право да се стреми към тях, но трябва да бъде много внимателен.

Сега пак ще се върна към щастливите числа. Човек сам може да си определя какво може да му се случи през гения. За тази цел той може да прави малки психологически опити. Вие може да си вземете една тетрадка, разделена на 12 части според часовете, докато слънцето залезе, и всеки час да следите каква мисъл ви е минала до вечерта. Като правите 10 гена наред наблюдения, следните 10 гена ще можете да предскажете какво може да ви се случи, като се ползвате от наблюденията, правени първите 10 гена. Защото това, което постоянно човек мисли, ще го иде; и това, което постоянно отрича, и то ще го иде. Например, ако в ума ви го иде мисълта, че ще забогатее, ще забогатее; ако го иде мисълта, че ще загазите, ще загазите. Каквото мислите, това ще стане. Ако у вас го иде мисълта, че ще заболяете, и това ще стане. Болестта ще го иде, по който и да е начин.

Тази мисъл не е само твоя, тя е чужда, колективна мисъл, която се натрапва отвън и на нея трябва да гадеш данък. Вие трябва да знаете как да я заместите с друга някоя мисъл. Да допуснем, че вие имате един приятел, и случайно изпуснете езика си по отношение на него и тази дума му се отразява обидно. Как ще се извините? Ще заместите тази обидна дума с друга някоя хубава дума. Ще се извините, ще кажете на приятеля си: „Не зная как се случи, че се изплъзна тази дума от устата ми, но нали знаеш, че аз те обичам!“. По този начин само можете да заместите лошата дума с добра. Иначе вашият приятел за дълги години може да ви стане неприятел. Казвате: „Не съм ли прав да кажа тази дума!“. Оставете вашето право настрана! То ще ви създаде най-голямото нещастие. Никакво право не защитавайте!

В един роман се разказва за човек, на когото гали загадата да говори истината, голата истина, в продължение на 10 гена. За 10 гена той се скарал с майка си, с баща си; бил сгоден, разгосил се; бил слуга някъде, изпъдили го. За 10 гена се скарал с всички, защото решил да говори

истината в буквалния смисъл на думата. Не, това не е истина. Така истината не се говори. Гогеницата му например го запитала: „Не съм ли красива?“ – „Не, ти си голяма грозотия. Да знаех по-рано, щях да мисля, нямаше да се сгодявам за тебе.“ Тя извадила пръстена от ръката си и му го върнала.

Та и ние понякога искаме така да говорим истината на хората. Не, истината така не се говори. Да казваме недъзите на хората, това не е никаква истина. Под думата „истина“ аз разбирам да благовестваме, да внесем новото в света, което да лекува болните. На грозния човек няма какво да му говориш за грозотията, той сам я вижда, но ще му покажеш начин как да стане красив. На сиромаша няма да говориш за сиромашията, но ще му покажеш начин как да се справи с нея. На болния няма да говориш за болестта му, но ще му покажеш начин как да внесе здравето в себе си.

Та при сегашните условия всички хора се нуждаят от една положителна наука. Религиите на миналото са били религии за новото в света, но хората са разбрали тия неща буквално. В това отношение ние казваме, че всеки човек е сам господар на своята съдба. Ако човек допуска отрицателни мисли в ума си, около него ще се образува една аура на отрицателни, противоположни сили и мисли. Тогава ще се образуват тежки състояния. В домовете виждаме, че бащата не може да търпи сина си, а синът не може да търпи баща си; майката не може да търпи дъщеря си, а дъщерята не може да търпи майка си. Всички се чудят защо е така. Причината за това е натрупването на излишни енергии, които не са естествени, и трябва да се намери начин как да се трансформират. Тези енергии не са Божествени. Понеже тези хора нямат обич помежду си, затова става всичко това между тях. Какво има да спори синът с бащата или бащата със сина? Бащата трябва да бъде готов да направи всичко онова, което синът желае. Това се отнася до добрия син. И синът трябва да бъде готов да направи всичко,

каквото бащата желае. Това са естествени, нормални отношения. Синът трябва да изпълни всички желания на своя добър баща. Бащата никога няма да поиска от сина си това, което е в негова вреда. Това разбираме ние под естествени положения.

Сега като гойдете до тази наука, първо човек трябва да се пази от едно чувство на лакомство. Лакомията съставя голямо нещастие. Ти бързаш да добиеш известни блага по един неестествен начин. Ти бързаш скоро да свършиш училище, да станеш виден философ, виден учен, да влезеш в живота. Казвате: „Докато човек е млад, да си поживее!“. Вие вървите по един хлъзвав път. В природата има един закон, който определя времето на цъфтенето и времето за връзването на плодовете. Според този закон има растения, които цъфтят един път в 1000 години, а узряват едва в 2000 години един път. Вие познавате може би столетниците, но познавам аз такива растения, които цъфтят един път в 1000 години и узряват само един път в 2000 години. На такива гървета има плодове, които сегат от всичките минали епохи. Ако разбирате законите на развитието на тези гървета, ще видите, че в тях се намират онези елементи на живота – жизненият еликсир, който алхимиците са търсили. Само в тези растения се намира този елемент на живота. Учените хора са засегнали вече тези въпроси. Те търсят начин да превърнат желязото в злато и в сребро, изобщо всички неблагородни елементи да ги превърнат в благородни. В бъдеще те ще отидат още по-далеч, но колкото се отнася до еликсира на живота, те лесно не могат да го добият. В природата има една област, в която търговските работи трябва да останат настрана. За да влезеш в тази област, за която ви говоря, ти трябва да бъдеш роден от баща светия и от майка светица. За 1000 години поне нито баща ти, нито майка ти не трябва да са направили едно престъпление нито в мислите, нито в чувствата, нито в постъпките си. Значи баща ти и майка ти трябва да са родени като светии, а ти – като кандигат-светия,

за да можете да влезете в тази област. Такъв е законът. И Писанието казва: „Рогеният от Бога грях не прави“. Ако ти не си роден от Бога, няма да влезеш в Царството Божие. Кой може да бъде онзи баща, който в продължение на 1000 поколения, или най-малкото в продължение на 1000 години да не е направил никакъв грях?

„Да благовествам!“ Та вие сега желаете обикновените работи – всеки може да ги направи. Благовестието не се отнася до обикновените работи. Ако е въпрос до обикновеното, всеки от вас може да направи една отлична баница със сирене, с прясно първокачествено масло, залята отгоре с мляко и яйца. И какви ли не сладкиши можете още да направите. Всеки може да опече едно агне или една кокошка. И как при това може да я опече! Като говоря за печена кокошка, някои от вас се понавърсят, като искат да кажат: „Съжаляваме, че напуснахме месото“. Съблазнителна работа е печената кокошка. Разпращах ми един български свещеник как се опитвал да стане вегетарианец. Той казваше: „Като видя онази зачервеничка печена кокошка, онова препечено копанче и току-виж, откъснал съм си едно парченце от нея. Съблазнително нещо е печената кокошка! Като видиш онова бялото месо, чудо е просто! А тъй като погледнеш на онази проста попара, боб, лук, чесън, това ядене ли е?“

Сега да минем към основното, към яденето. Ние имаме вече онзи велик закон на истинското ядене. Истинското ядене седи в човешките мисли. Когато храната, която ядеш, събужда в тебе хубави мисли, тя е истинска храна. Ако тази храна не събужда хубави мисли в тебе, откажи се от нея. Правило, което прилагам към себе си: когато една храна не събужда в мене хубави мисли, оставам я настрана. Дето спазвам това правило, няма изключение в него. Всяка храна, която ядеш, ако събужда в тебе хубави мисли и чувства, тя е здравословна храна. Тази храна лекува човека. Тази храна показва, че от тебе може да стане човек; тя служи за развитието на човешките чувства и способности. Без сили, без способности и без чувства в света човек е като кораб без кормило и като кораб без матроси.

Животът не е случаен, изисква се разумно разбиране на онова, което функционира вече в света. Не е въпросът човек да се погледне, да види, че е остарял, че има бръчки по лицето си. Бръчките на лицето не показват нищо друго освен това, че си минал през големи страдания, т.е. минал си през голямата суша. Като гои́де гъждът, бръчките ще изчезнат. Аз съм правил ред опити със стари баби. Гледам някоя баба с добре завършена брадичка, с крушообразно лице, с възтънки хубави вежди, но лицето ѝ набръчкано. Тя ме погледне и казва: „Синко, тя моята е свършена“. Питам я: „Ти, бабо, не искаш ли да се поогледаш?“. Тя иска да се огледа, но се срамува. „Слушай, да имаш сега един млад момък?“ – „То не е за мене. Я ми кажи, може ли да бъде това, да се подмладя?“ – „Може, разбира се. Тази промяна може да стане в един ден.“ Докато говоря това с нея, виждам, че тя се усмихва. Казвам: „Бабо, ти вече се подмлади“. – „Я, синко, да видя!“ В този момент душата и духът в нея се събуждат и тя започва да мисли по друг начин. Ако така мисли, тя наистина може да се подмлади. Казвам ѝ: „Бабо, ти можеш да се подмладиш, ти не си остаряла, но носиш мислите на твоите деди и прадеди. Обаче ако от сутрин до вечер мислиш така, ти ще се подмладиш“. – „Много време се изисква.“ Както тъкането. В колко гена можеш да изтъчеш нещо? Всеки ден е като една година. Във всички неща се изисква търпение. Човек трябва да работи, да има търпение, да прави опити. Опитите могат да бъдат микроскопични, но и най-малкият резултат показва, че законът вече работи.

Сега аз искам да ви насоча към едно практическо приложение. Старостта не е нищо друго освен задръстване на кръвоносните съдове: артериалната и венозна система се задръства с кал. Артериите и вените се напълват с кал, с утайки, които трябва да се махнат. Старостта не е нищо друго освен задръстване на нервната система, външно и вътрешно, с кал. Ако човек може да прочисти всички тия тръби, всички капилярни съдове в артериалната си система, да може да тече кръвта правилно, той ще се подмлади. Вследствие на тази кал,

на тези утайки явява се болестта артеросклероза, т.е. втвърдяване на кръвоносните съдове. При това положение и артериите изгубват своята пластичност, своята подгънчивост.

За да се освободите от тази кал, първо вие трябва да знаете как да се чистите. На онези от вас, които са готови да направят този опит за лекуване, казвам: никога не дръжте в ума си болни образи, ако искате да очистите вашата артериална система. Всеки ден трябва да търсите здрави хора, да се свържете с тях и само такива да гледате. Под здрави хора не разбирам червенгалести, но здрави, с приятна, хубава краска на лицето. Дръжте в ума си такъв човек. Той ще ви помогне с мисълта си. Иначе, мисли ли за старостта си, човек ще изгуби своите жизнени сили. В стария човек бързината на трептенията в неговото тяло се намалява, вследствие на което то изгубва своята сила и бързина в движението на неговите частици. Ако тази бързина се върне, и артериите ще се освободят от натрупаната в тях кал.

Лекарите препоръчват да се яде чесън. Това средство е добро, защото то увеличава вибрациите на организма. После, като отивате на планината, подпрете се на някое здраво дърво. Това дърво ще внесе във вашия организъм известен род енергии, които ще бъдат в състояние да пречистят вашата кръвоносна система. Лошите мисли и чувства са в състояние да загръстят вашата кръвоносна система, вашите артерии и след това никакво лекарство не ще бъде в състояние да ви спаси от вашия фалимент*. В това отношение духовният живот е сила, с която човек може да обнови своето тяло, както и своята кръвоносна и нервна система. По този начин всеки ден ще се обновявате. Ако вашите вярвания, ако вашата наука нямат тая сила, защо ни са те? Всяко веруя, всяко учение, което може да обнови мислите, чувствата на човека, да го направи достоен човек, да го доведе до поло-

* фалимент *итал.* Фалит.

жение, както природата го е създала, това веруя, това учение е на мястото си. Всяко учение, което не внася тази обновителна сила в човека, не е потребно.

Казвам: често хората предлагат различни програми за някакви промени в социалните системи на обществата. Обаче съществува само една социална система, която може да обнови света. Единствената обновяваща сила в света е колективната любов, която в дадения случай може да действа между хиляди и милиони хора. Тя действа обновително. Ако вие може да убедите бедните и богатите хора, че те са полезни едни за други, вие ще постигнете много нещо. Много въпроси в живота ще се разрешат.

Бедността или богатството не сега само във външната страна. Бедният човек още не е истински беден – той е богат в мислите си. Според мене бедни хора, както вие разбирате, почти много рядко съществуват. Да се нарече беден някой човек, това подразбира такъв, който е съвършено изпаднал в мислите си, почти няма никаква мисъл. Обаче който може да мисли, той не е беден човек. Той всякога може да подобри своя живот със своите мисли. Ако в окръжаващата среда ти можеш да предизвикаш любовта на своите приятели, с тази любов ти може да улесниш живота си. Любов, която не улеснява живота, не е любов. Според мене любов е само това, което улеснява, което подобрява живота. Всяка любов, която не подобрява, не улеснява живота, това е халюцинация. Любовта е всеобемаща и всеобновяваща сила, която обновява целия живот.

И тогава ние поставяме правилото: във всеки дом има изработени правила, които човек трябва да спазва в своите отношения с хората и със своите близки. Днес мъжете и жените създават смъртта на своите деца. Те казват: „Този не можете да обичате, онзи не можете да обичате“. Кого ще обичат тогава? Най-първо бащата трябва да покаже на сина си как да го обича. Той трябва да обича сина си така, че неговата любов да предизвиква

любовта на сина към бащата. Ако бащата има любов към сина си, а не може да предизвика към себе си същото чувство, тогава едно от двете е вярно: или че любовта на бащата не е такава каквато трябва, или че синът не е в състояние да възприеме бащината си любов и да я приложи.

Казвате: „Не ни говори за любовта“. Не, любовта има своето практическо приложение в живота като сила. За да се оправи съвременният свят, любовта трябва да се приложи в живота като обществена сила. Всеки сам трябва да опита любовта си. И аз опитвам своята любов по следния начин: ако моята любов обновява сърцето ми, ако обновява и ума ми, тази любов е силна. Любов, която може да внесе смърт в сърцето на човека, която може да смути сърцето ни, тя е временна любов. Вие ще я разучавате сами. Има една любов временна, наследствена, която аз наричам любов на щерните*. Щерната никога не иска да бъде извор и изворът никога не иска да бъде щерна. С един извор можете да напълните хиляди щерни, но с хиляди щерни никога не може да напълните един извор. Грамадна разлика има между извора и щерната. Грамадна разлика има между онази любов, която е създала всички видове любов и която винаги остава единствена, понеже не може да се създаде, и между временната, преходната любов на хората.

Аз не казвам, че любовта може сега да се създаде. Вие се намирате пред едно лице и искате то да ви обича. Имате право да искате това. Но защо вярвате, че то не ви обича? Има четири вида любов. Това същество може да не ви обича със сърцето си, може да не ви обича с ума си, но ви обича с духа си, без даже да подозирате това нещо. Някоя мома казва на един момък, че не го обича, а всъщност обича да говори с него. Значи тя го обича с ума си. Може би любовта на тази мома да не е слязла още в сърцето и в ума ѝ, но е в нейния дух и в нейната душа. Тя му казва: „Аз искам да ми бъдете като приятел“. – „Не,

* щерна *остар*. Съг за събиране на гъжговна или друга вода.

аз не искам Вашето приятелство.“ Че кое е по-красиво в случая? Човек трябва да започне от приятелството. Ако нямаш приятелство, никаква основа не можеш да сложиш на любовта си. „Е, тогава като сестра мога да те обичам.“ – „Никаква сестра не можеш да ми бъдеш. Искам да ми бъдеш жена.“ Казваш на тоя човек: „Тогава ти съвсем си загазил!“ Това същество, което не може да ти бъде нито брат, нито сестра или приятел, от него нищо не може да излезе. Щом ти е брат или сестра, или приятел, това е по-идейно положение. Другите положения са по-низи служби в света. Няма нищо лошо в това човек да бъде мъж или жена, отлично е това, но това са служби в света. Ако човек не може да разбере низшето, по-добре да не се свързва. Не е хубаво човек да бъде вързан, но не е хубаво и всякога да бъде развързан. Ако ти пуснеш кофата в кладенеца, да извадиш с нея вода, но я развържеш, как ще извадиш водата навън? Като влезе в кладенеца, а и като излезе вън от него, кофата трябва да бъде свързана, а не развързана. Така разсъждавам аз, такава е моята философия. Някой път обичам свързаните работи, някой път обичам развързаните. Кога обичам развързаните работи? Когато кофата е извадила вода от кладенеца. Вземи си тогава кофата под мишница, вземи си и въженцето и си върви. Но като дойдеш до груг кладенец, откъдето искаш да извадиш вода, пак ще свържеш кофата за въженцето и ще я пуснеш в кладенеца.

Това е свобода. Следователно ще се развързваш, когато излизаш вън от кладенеца, а ще се завързваш, когато слизаш в кладенеца, да вадиш вода. Никога не ставайте въже на кладенец, всеки да ви върти, да ви връзва и завързва. Когато отивате да вадите вода от кладенеца, всеки трябва да си носи свое въже и своя кофа. Като дойде някой да му услужите, ще кажете: „Заповядайте, господине“, ще вземете кофата си, ще му извадите вода и после ще вземете кофата и въжето си назад.

Сега да се върнем пак към щастливите числа. Най-щастливите числа на света са числата 1, 2 и 3, но да знаете къде да ги поставите. Къде ще сложите числото

1? Ако ги сложите така, както се пишат едно след друго, те ще се намират в стълкновение. Колко правят тогава? 6. Ако ги поставите в друг ред, а именно 2, 1, 3, те пак образуват 6. В какъвто и ред да ги поставите, те всякога дават сбор 6. Колко пермутации може да образувате от тях? Сега аз разглеждам числата като живи сили, които действуват. В дадения случай как може да действува една сила? В един дом бащата трябва да вземе средоточието, майката – от едната му страна, а детето – от другата му страна. Това е в един дом, който майката организира. Тя трябва да постави бащата в центъра, себе си отгясно, а детето си отляво. Когато бащата организира нещата, той трябва да постави майката в центъра, себе си вляво, а синът, детето си отгясно. Когато пък синът организира нещата, как трябва да постъпи той? Всичките противоречия в живота произтичат от факта, че ние не знаем къде да поставим някой човек. Майката знаем къде да поставим, бащата знаем къде да поставим, но когато синът дойде да нарежда нещата, той не знае как да ги нареди. Хайде сега от мене да замине, аз да ви кажа как синът трябва да нареди нещата. Когато той дойде да нарежда нещата, щом иска да разреши този въпрос, той трябва да си намери вече една приятелка. Тогава той ще сложи баща си и майка си в центъра, себе си отгясно, а момата, приятелката си, отляво. И ще станат четири. Това е Питагоровата теория. Числата от 1 до 4, събрани заедно, правят 10. Сега и вие ще прекарате този закон да работи у вас. Как ще работите? Имате дух, ум, сърце и воля. Всички заедно съставят дом. В дадения случай кой е бащата? Бащата е умът. Коя е майката? Сърцето. Кой е синът? Волята. Казват за някой човек, че е без воля. Значи това е дом без деца.

Та всички погрешки в човешкия живот произтичат все от това, че волята няма приятелка. Като казвам приятелка или приятел, взимам тази дума в най-чист смисъл. Тъй щото не е достатъчно само да знаеш този закон, но трябва да оперираш с него. Ти можеш да се

молиш колкото искаш, но молитвата разбира вътрешна връзка. Като се молиш, същевременно ще говориш на мисълта си: „Така и така ще направиш, така и така ще постъпиш“. Ти можеш да се молиш, но не на земеделеца. Той ще ти покаже коя нива да разореш, после ще ти каже, по кое време да я посееш и с какво да я посееш, но ти трябва да работиш. Ще разореш нивата си на няколко сантиметра дълбочина. И на един учител трябва да се молиш, да ти каже какво да правиш. Ако си в първо отделение, той ще ти покаже азбуката, нея ще учиш. Ако си в по-висше училище, той ще ти каже какво трябва да правиш.

Мнозина от вас са запознати с астрологията като с педагогически правила и казвате: „В миналото така е било!“. Така е и тогава хората са се женели и раждали, но на определено време. Не е определено да се раждаш всякога и на всяко време. Не е определено да умираш всякога, нито е определено да се жениш всякога. Природата не позволява два пъти да се жениш, само един път можеш да се жениш. Щом се ожениш два пъти, първо има за това. Казваш: „Нямам жена, няма кой да ме гледа!“. Че жена ти слугиня ли трябва да ти бъде? Ако е въпрос за слугиня, нека тя дойде сама, доброволно, а тъй, да я залъгваш с това, с онова, а после да я изпратиш за зелен хайвер, това не е позволено. Нито е позволено на жената да постъпва така с мъжа си.

Когато жената се ожени, тя трябва да знае, че ще научи от мъжа толкова, колкото от никого друго. Мъжът е проводник, среда за жената. Чрез мъжа от природата ще минат толкова сили, които са необходими за здравето, за сърцето и за ума на жената. Също така и жената е необходима за мъжа. Жената без мъжа не може да функционира и мъжът без жената не може да функционира. Затова и в Писанието е казано: „Нито мъж без жена, нито жена без мъж“. Но да мислите само да се ожените и да тръгнете под ръка да се разхождате, за нищо друго да не мислите, това е друго нещо вече, то не е

женитба. Среда трябва да бъдете. Когато жената дойде при мъжа си, така трябва да му светне, че целият свят трябва да се отвори пред него и да каже: „Благословена да е моята жена! Благодаря на Бога, че ми даде такава жена“. И жената да каже за мъжа си: „Благодаря на Бога, че ми даде такъв мъж“.

Това е новото, което трябва да се проповядва. Сега как казвате вие? Вие казвате: „Мъж ли? Не ти трябва! Жена ли е това? Не ти трябва и тя! Дете ли е това? Не ти трябва!“. Не, така не се говори. Така не трябва да се разсъждава.

Ние трябва да се върнем към онзи велик порядък на нещата, да извършим онова, което е определено да извършим, и което сме длъжни да направим. Ние трябва да извършим онова, което Божията любов, Божията мъдрост и Божията истина изискват от нас да направим. Това е смисълът на човешкия живот.

Затова аз казвам, че радостта на човека не иде всякога оттам, отдето има нещо да го радава. Кое е онова, което рада човека? Това е някое живо същество. Същия закон виждаме и в Бога. Бог създаде едно живо същество – човека, за да има с какво да се занимава. Цяла година Господ се занимаваше с човека, а вие като не разбирате Божиите закони, казвате: „Защо ли Бог създаде човека? Само да страда“. Не, ни най-малко не направи Господ човека, за да страда. Той мисли, че страда. От Божествено гледище страданието в света е едно благо, което се дава на човека. Но като не разбира смисъла на страданията, той мисли, че страда.

Страданието не е някакво нещастие. То не е най-висшето благо за човека. Най-висшето благо е любовта, но засега страданието е едно условие, среда, през която човек непременно трябва да мине. То е ралото, с което човек трябва да работи. В страданията човек мисли, работи. Страданието е онова условие, с което човек се качва на по-високите върхове. Радостта е състояние, при което човек цял ден седи на стол и чака като някой бакалин да дойде някой да купи нещо от него.

Аз не зная какъв смисъл намира този бакалин, като чака цял ден в дюкяна си да дойде този-онзи, да претегли едно кило захар, едно кило ориз, половин кило кафе и т.н. Може да е полезно това нещо, но какъв смисъл има то за живота на човека? Даже аз не намирам никакъв смисъл в това, когато една жена стане рано сутринта и веднага започне да къща лук, да реже зарзават и т.н. Цял живот според мене такава работа няма никакъв смисъл. Това е само едно временно упражнение. По този начин мъжът ще провери дали жената е добра, или не. Ако плаче пред лука, тя е добра жена, ако не плаче – не е добра. Ако отида в дома на една жена, и видя, че плаче, ще кажа: „Ти си рязала лук на мъжа си и затова плачеш“. Ако видя, че мъжът плаче, ще кажа: „Ти си рязал лук на жена си, затова плачеш“. Жената казва: „Казах една обидна дума на мъжа си“. – „В какво седи тази обидна дума?“ – „Казах му, че не е мъж както трябва.“ Това значи, че той не употребява ума си както трябва и на място.

Казвам на някоя жена: „Ти не си жена!“ Какво значи това? Ти не употребяваш сърцето си както трябва. Щом употребиш сърцето си както трябва, ти си жена. И щом употребиш ума си както трябва, ти си мъж. Щом знаеш как да служиш на душата си и щом знаеш как да служиш на духа си, ти си влязъл вече в едно по-висше училище, можеш да упражняваш ума си и сърцето си. Ти си влязъл вече в едно по-висше гражданство и можеш да се освободиш от всички нещастия, които сега имаш.

Сега мнозина от вас очаквате да дойде Христос на земята, да сложи един ред и порядък, да създаде едно преобразуване и всички да имат хубави къщи, да живеят добре. И това е хубаво, но я ми кажете има ли по-хубава къща от човешкото тяло? Може ли една съвременна къща или един царски палат да се сравнят с човешкото тяло? Човешкото тяло е незаменяемо. То е такъв палат, такова жилище, такъв храм, такава вселена, за каквато човек даже и не подозира.

При това положение хората искат да имат една външна къща, в която да дойде Христос. Хубава е тази идея, но Христос разбира любовта Божия да дойде и да влезе в сърцата на хората, да внесе едно преобразуване в душите им и умовете им – да светнат и тогава човек да не мисли само за себе си. Това не е никакъв живот. Така и животните мислят. Каква разлика има тогава между един човек и едно животно? Човек е онзи, който иска да служи най-първо на своите ближни, или аз вземам тази идея в прав смисъл – да служи на Бога. Под думата „Бог“ ние разбираме да служи на цялото битие, на всички живи същества. Това значи още: неговата мисъл, неговите чувства, неговите блага да бъдат общи за всички същества. Този закон има и обратно приложение.

Казвам: да се върнем сега към щастливите числа, да видим как трябва да се съчетават. Сега не е въпросът много да се говори, защото колкото пъти съм се опитвал да говоря на хората, всякога съм имал несполучлив опит без никакво изключение. Каквото и да съм казвал, те търсят лесния път, вследствие на това всякога са изпачкавали думите ми. Няма лесен път. Ето какво се забелязва в живота на хората. Седи някой спокоен, доволен и забелязва едно обновяващо състояние в себе си, някаква голяма радост. Сърцето му трепва и той мисли, че от този ден изчезват всичките мъчности в живота му. Не, това е само един предвестник на едно голямо страдание, което ще му дойде. Някога пък в сърцето на човека се яви такава голяма скръб, такова голямо отчаяние, като че светът пред него се разрушава. Тази скръб е предвестник на една голяма радост, която ще му дойде.

Как ще си обясните тия неща? Това са два противоположни полюса в живота, които аз наричам великото и малкото в света. Това са крайните граници на битието. Щастие и нещастие, това са граници на битието, зад които по-нататък не можем да отидем. Значи ние се движим между две ограничения. Опази радост, която не преминава, тя се отличава от обикновената радост. И опази скръб, която преминава, се отличава от обикнове-

ната. Радостта, която не минава, носи със себе си спокойствие, мир. Радостта, която минава и отново дохожда, е от такова естество, че човек иска да я задържи само за себе си, а общата радост, която никога не напуска човека, създава такава широта, че той иска всички да имат тази радост, всички да станат радостни. Тази радост е обща за всички. Това състояние всеки трябва да го пази. Колкото и да искаш да задържиш обикновената радост в себе си, тя въпреки това няма да остане.

Аз съм чел живота на много светии и нито един от тях не е могъл да постигне това нещо на земята. Крез, един от гръцките философи, е казал: „Никои не може да бъде щастлив преди смъртта си“. Докато човек не се е отказал от живота на невежеството, от онзи нисш животински живот, той не може да бъде щастлив. Всичко нязко в себе си той трябва да погребее и тогава само да очаква щастие на земята. Това не значи, че той трябва да напусне земята, но да напусне, т.е. да се откаже от онези временни блага, от всичко отрицателно, нищо подобно да не го съблазнява. И тогава върху него да дойде онова великото, възвишеното, което дава цена на човешката гуша.

И тъй, в какво седи щастието на човека? Щастието на човека седи във вярата му, в онзи вътрешен закон, който ръководи щастливите и нещастните числа. И затова аз казвам: вашето щастие седи под езика ви, а вашето нещастие седи на повърхността на вашия език. Когато искате да бъдете щастливи, бутнете езика си отдолу, а когато искате да бъдете нещастни, бутнете езика си отгоре.

Ето какво разбирам аз под тези думи: когато искате да бъдете щастливи, кажете на човека най-хубавата дума, която можете да кажете. Когато срещнете един човек, който се е отчаял от живота си, хванете го за ръцете и му кажете: „Братко, не се обезсърчавай, работите ще се оправят. Има в света Един, Който никога не забравя! Ще видиш, няма да мине месец, два или три и работите ти ще се оправят“. Ако искаш да бъдеш нещас-

мен, намери един човек и му кажи: „Много те мразя, махни се оттук, не искам да те гледам!“ Той ще каже: „Хубаво, аз ще се махна, но и ти ще ме помниш“.

Ние искаме да се махне злото от света. „Няма ли да се махне този проклет дявол от света?“ Няма да се махне лесно дяволът. Той се разговаря с Господа. Когато има министерски съвет, той присъства заедно с другите възвишени същества при Господа и Му разправя къде е ходил, какво е направил. А вие тъй бързо се произнасяте за дявола да го нямамо на земята. Но знаете ли какво може да ви направи дяволът? Знаете ли какво може да направи една лоша гума? Ако кажете една лоша гума например за един цар, този цар може да ви сложи на бесилката. Понякога хората си позволяват да правят и да казват това, което не им е позволено.

Не позволявай на езика си, който е слуга, да казва това, за което не е питал господаря си. Преди да говори, езикът трябва три пъти да пита господаря си какво да говори и тогава да говори. Той трябва да пита: „Господарю, какво трябва да кажа на този човек?“ – „Кажу на този човек, че работите му скоро ще се оправят.“ И той казва: „Работите ще се оправят“. – „Кажу на този човек, че ще оздравее.“ – „Ти скоро ще оздравееш.“

Тъй трябва да говори езикът на обезсърчения, на обезверения, на малодушния, на неспособния и т.н. На неспособния трябва да каже: „Ти си даровит, ти си талантлив, употреби своя талант за благо на своя близък, употреби сърцето си в услуга на своя приятел“.

Тъй трябва да говори езикът, тъй трябва да говори и сърцето на света. Това говорене именно означава да изчистиш езика си с двата си пръста.

„Благословен Господ Бог наш“
Тайна молитва

29 октомври 1933 г., 10 ч., София - Изгрев

Там ще бъде и слугата Ми

„И дето съм Аз, там ще бъде и слугата Ми.“

„В начало бе Словото“

Ще прочета 12-а глава от Евангелието на Йоана – до 26-и стих.

„Духът Божи“

Ще взема само няколко думи от 26-и стих: „Там ще бъде и слугата Ми“.

За да бъдат нещата достъпни, те трябва да бъдат интересни. В природата съществува едно особено изкуство – на най-голямото усилие, на най-голямото затруднение. Природата е гледала да направи нещата интересни за всички живи същества. Тя няма предвид само една категория живи същества, но всички категории. Даже и природата среща голямо затруднение, когато представя нещата в тяхното голямо разнообразие. Никога в природата едно и също явление не се извършва по един и същ начин. Във всичките ѝ форми не можете да намерите две същества, които да си приличат. Всякога между един и друг човек ще има едно съществено различие. Между едно насекомо и друго има съществено различие. В природата съществува крайно разнообразие, две неща няма едникви.

Сега ние различаваме човека като мъж и като жена, разделен в своите полюси. Светлина, която не може да се пречупи, поляризира се, образува полюси. Мъжът и жената представят две половини, два полюса. И тогава се задава въпросът: какво може да стане с мъжа и с жената? Засега те са разделени на полюси, но в бъдеще пак ще си гойдат на своето място. И в природата е така направено, че мъжът и жената живеят в едно тяло. Лявата страна е женска, тя господства в лявото полушарие. В природата е така, че жената дава директивата, а мъжът изпълнява. Дясната ръка е на ума, а умът е на жената. Женският ум, женският полюс управлява света.

Сега на какво се дължат грешките в света? Грешките се дължат на това, че мъжът се меси в работите на жената. Той не следва правилния ход на събитията, както тя ги нарежда. Под гумата „жена“ аз не вземам формата на жената, но онзи, мекия принцип, слабия принцип и онзи, мощния, силния принцип. Думата „жена“ няма смисъл, но има думата „дева“ или „девица“ или както на гръцки я наричат ангел, служител или същество на светлината, на чистотата. За да разгледам една истина, която съществува в природата, ние ще я разгледаме широко, а не от тясно убеждение, от тясно гледище. Всеки човек си има свои схващания. И той си има право за това. Но неговите схващания не са меродавни, те са частни схващания. Това, което жените разбират на земята, то е тяхно частично схващане. Това, което мъжете схващат, то е тяхно частично схващане. Това, което управляващите, владиците, свещениците, философите разбират, и те са частични схващания. И те си имат право. Ако разгледаме поезията от преди 2000 години насам и сегашната поезия, ще видим, че те коренно се различават. Поетите преди 2000 години едно са възпявали, а сега друго пеят. Едно време певците едно са пели, сега друго пеят. Разправяше ми един наш приятел, който слушал един концерт по своето радио, което имал в дома си, разправяше своите впечатления. Там пял някой, но така силно, че някакъв вой се чувал, като че ли някакви същества излизали от пъкъла. Толкова страшно му се видяло! Нему се струвало, като че същества излизат от пъкъла, а онези, които слушат там, струва им се, че слизат от небето – и ръкопляскаат. Това са две различни впечатления.

Та сега да направя мисълта си малко по-ясна. Когато синът се връща тъй малко чакрък*, пийнал, или когато мъжът се връща малко цъфнал, пил повече от обикновеното, това не се харесва на майката, сърцето ѝ се стяга. Кръчмарят пък се радва, че младият момък бил юнак, могъл да изпие по три оки наведнъж. „Юнак е това

* чакрък *тур.* Уред за навиване на прежда. *Прен.* пийнал.

момче, бре! Браво, юнак момче, не е някоя баба! Три кила вино изпива наведнъж!“ Казвам: и кръчмарят е прав, и майката е права. Да, юнак е този човек. Ако не беше юнак, нямаше да изпива по три кила вино. Майката съжалява, защото вижда какви ще бъдат последствията от това юначество. Синът ѝ ще почне да се връща с пукната глава. С това си юначество той ще почне да върши неща, които не са толкова разумни.

Та и вие понякога разглеждате въпросите, както кръчмарят ги разглежда. Това е в негов интерес, прав е той. Някога разглеждате въпросите, както майката ги разглежда. Кой е по-прав от двамата? Майката. Тя не е заинтересована, тя е вложила в сина си нещо, а кръчмарят нищо не е вложил. Единственото нещо, което сега кръчмарят внася в този герой, това е виното. Какво ще стане с него? Той ще стане чакърк-кефлия. Който знае турски, той ще разбере какво значи това, няма защо да превеждам тия гуми, да правя филологически разбор.

Сега не е въпросът и за философия. Философията е за философите, а за сегашното човечество се изисква една трезва, положителна наука, която да ни покаже пътя, по който те могат да работят, и да имат известни постижения. Под трезва наука разбирам такава, която да не внесе в ума на човека никаква суматоха. Не да не внася мъчнотици, но да не внася никакви противоречия, да не отрича нещата, т.е. да не отрича живота, но да изнася явленията в живота. Не е въпросът, че няма да срещне някое явление, което да не може да изясни, но ще знае, че принципът, който действа в това явление, е верен.

Мъчнотиите в сегашния живот се заключават в това, че ние се намираме между две противоположности. От една страна ние поддържаме живота, а от друга го отричаме. Ние се радваме, когато едно дете се роди, насърчаваме го да работи, да учи, казваме: „Дете се е родило“. Но когато това дете порасне, и един ден умре, ние казваме: „Умря този човек“ и ставаме тъжни. Ние не можем да свържем живота на детето с живота на

стареца. Когато се раждаме, рагваме се, когато умираме, скърбим. Това показва, че ние не можем да намерим тясната връзка, която съществува между живота и смъртта, вследствие на което смъртта внася в нас едно ограничение. И най-после понеже смъртта ни заплашва, за да се избавим от нейните нападки, казваме: „Какво ни трябва да мислим? Я ни дай едно-две кила вино, да забравим всичко!“. Смъртта плаши човека. Щом дойде животът, казваш: „Я дай една печена кокошка да си хапнем!“. В единия и в другия случай по за предпочитане е печената кокошка, отколкото едно кило вино. В печената кокошка все има нещо повече, отколкото във виното.

Сега аз вземам нещата в техния общ смисъл. Като говоря за печената кокошка, онези, които са вегетарианци, ще кажат: „Не е право това. Не е право да се поддържа идеята, че месоядството трябва да съществува“. Че и между растенията има месоядни. По-голямата част от животните са месоядци, както и по-голямата част от хората са месоядци.

Питам: кога хората са се научили да ядат месо? По-рано, в първичния живот, хората не са били месоядци. Щом природата е допуснала месната храна, това показва, че тя си е имала някаква крайна цел, някакъв краен замисъл. Било е време, когато на хората е било позволено да ядат печени кокошки, както сега на нас е позволено да ядем ябълки и круши. Но ние влизаме в една нова фаза, в която не е позволено вече да ядем месо. И бъдещите моралисти ще пишат: „Не е позволено на хората да ядат месо!“.

Съвременните учени, които се занимават с този въпрос, намират, че всички млекопитаещи, както и рибите в моретата, както и птиците, всички носят в себе си зараза. Аз обяснявам тази зараза по следния начин: когато едно млекопитаещо животно се заколи, то изпитва в себе си такъв ужас, такъв страх, вследствие на което в неговия организъм се образува една от най-опасните отрови, която се отразява вредно върху човешкия организъм. Ако се заколи едно прасе или едно агне, то оставя

в организма си тази отрова и тя после се предава на хората. Тъй щото неврастенията в бялата раса се дължи на тази органическа отрова от животните. И ако бялата раса продължава да се храни по този начин, много лошо ще бъде за нея. Всички казват, че от хигиенно гледище бялата раса върви към израждане. Аз не казвам, че върви към израждане, но към един неестествен живот, който може да се измени. Вследствие на този неестествен живот невидимият свят е изпратил житото, царевичата и другите зърнени храни да заместят месото. Сега има повече растения и по-голям брой разнообразни плодни дървета, отколкото сме имали в миналото. Тези растения заместват месната храна, правят я по-разнообразна и по този начин ще убедят хората, че растителната храна е по-износна, по-икономична и следователно по-гостъпна за всички хора, даже и за най-бедните. Когато самите държави се убедят в това, и разберат, че то е за благо на техните поданици, те ще вземат предвид това, което учените поддържат. И ние оставаме тези възгледи настрана и ще мислим за онова, което съществува в природата.

За нас е меродавно онова, което в този момент природата твори. И ако трябва да се проповядва един морал, за нас не е важно как са живели хората преди 2000 години, нито преди 100 години, но как живеят днес, какви вярвания трябва да имат днес. Какви са били техните вярвания преди 2000 години, те са били за тях. Те не ни интересуват, но въпросът е, че нашите вярвания, които имаме днес, трябва да съдържат нещо повече от вярванията, които сме имали в миналото, защото днес сме малко повече израснали.

До времето на Христа се е проповядвало учението: „Око за око, зъб за зъб“, но Христос казва: „Да, в миналото учението „Око за око, зъб за зъб“ беше валидно, но сега аз проповядвам да не се противите на злото. Ако ти ударят едната страна, дай и другата. Ако ти искат едната рица, а имаш две, дай едната. И ако искат да отидеш с тях един километър път, иди четири километра“. Това е учение, точно противоположно на Мойсеевото.

Питам: ако Христос дойде в сегашните времена, какво ще проповядва? Той ще каже: „Ако срещнеш противника си, не му давай една плесница, но го целуни веднъж, два. И на онзи, който проповядва „Око за око и зъб за зъб“, дай две целувки“. Ако това учение се приложи по буква, знаете ли какво противоречие ще създаде между хората? Ако някой рече да приложи Христовото учение по буква в най-новия смисъл, и срещне някой, който го удари по едната страна, той няма да му даде и другата си страна, но ще го целуне. Ако една жена даде двете си страни на противника си да ги целуне, какво ще каже мъжът на това отгоре? Че ако това е морал, това ще бъде еднакво морално и за мъжа, и за жената. Кое е по-добре: мъжът да целуне една жена или, както е било досега и в близкото минало даже, да извади от джоба си едно шишенце със сярна киселина или с азотна киселина и да напръска тази жена по лицето? Ако мъжът види, че жена му дава едната си страна на някой мъж, да я целуне, той ще каже: „Как си позволяваш това нещо?!“. Ако пък жената си даде и двете страни на някой мъж да ги целуне, мъжът ще каже: „Колко си нахална! Как не те е срам даже и двете си страни да ги дагеш да ги целуват?“.

Питам тогава: кое е позволено в света? Ние твърдим, че всички хора са чада Божи, че Бог е наш баща. Други пък твърдят, че вярват в Христа, в този велик принцип, в този велик Учител. Казвам: в когото и да вярват хората, принципът е един и същ. И Буда е проповядвал за Единия Бог и сега, който дойде, пак ще проповядва за Единия Бог. Питам: ако наистина сте убедени, че имате един баща, тогава защо е грешно от това гледище братя и сестри да се целуват? Нали са родени от един и същ баща? На какво почива сегашният морал? Защо не е позволено мъже и жени да се целуват? Значи всички хора още не са родени от Бога.

Един европейски цар се оженил за една млада княгиня. Той имал сестра, която от 20 години била изгубена, и нищо не се знаело за нея. Един ден, както се разхождал със своята млада жена, сестра му го вижда на пътя и го

познава, но той не я познал. Тя се хвърлила върху него и го целунала. Вечерта, като се върнали дома си, жена му не иска нищо да му говори. Тя го запитала: „Как можеш да си позволяваш такива неща на пътя? Знаеш ли, че това нещо е срамно като за тебе човек?“. Той я гледа, чуи се, но нищо не ѝ казал, макар че после той се сетил, че тази е неговата сестра, която от 20 години била изгубена за него. „Не разбирам каква е твоята любов“ – казала жена му. Случило се, че и младата царица имала изгубен брат, когото не виждала от много години, и не знаела къде е и какво прави. След 20 години той среща своята сестра, спира я на пътя, прегръща я и я целува. Царят вижда това и като се връща вечерта дома си, казва ѝ: „Да, разбирам сега и ти си имала много любовници!“. Като дошли до обяснение, разбрали, че тя се целувала с брат си, който бил изгубен, той със сестра си, която също така е била изгубена. И тогава се примирили.

Казвам: това е една дълбока философия. В това има морал. Като произнасям думата „морал“, тя звучи малко особено. Трябва да имаме живот, който да обяснява нещата с една велика вътрешна чистота. Защото оцапаният живот не е живот. Живот е само това, което е чисто. Живот е само това, което не се цапа. Това, което носи в себе си абсолютна чистота, това, което носи в себе си абсолютна светлина, то е живот. И всеки, който казва, че животът е тъмнина и нечистота, той има погрешни схващания.

Христос казва: „Дето съм Аз, там ще бъде и слугата Ми“. Думата „слуга“ днес няма хубаво значение, тя ни плаши. Казват за някого: „Слуга е той“. Когато казват за някого, че той е господар, разбират господин. Думата „слуга“ произлиза от думата „слагам“ нещо. И господарят слага, и слугата слага. В какво тогава господарят е господар? Когато господарят яде, не е ли той слуга? Когато господарят дъвче, не е ли и той слуга? Когато седнат на трапезата, и господарят, и слугата се хранят по един и същи начин.

Има нещо, което различава господаря от слугата в даден случай. Когато казвам „господар“, аз разбирам,

че това, което той е направил, приел го е от Бога. Това чистото, което господарят е приел от Бога, той трябва да го яде. Пог думата „слуга“ пък разбирам това, което той е приел от господаря си, трябва да го яде като него. Значи господарят приема нещата направо от Бога, а слугата ги приема от господаря си. Аз уподобявам господаря на слънцето, а слугата на месечината. Казвам: ако господарят не свети като слънцето, господар ли е той? Ако той има светлината на луната, господар ли е той? Не е, той е слуга. За да бъдеш господар, ти непременно трябва да имаш светлината на слънцето.

Това са нови определения за понятията „господар“ и „слуга“. Всеки има право да бъде господар. Кога? Когато може да произведе в себе си тази светлина. Всеки трябва да бъде едновременно и слуга, понеже има нощ. Като гойде нощта, слънцето изчезва. Значи трябва да има и месечина, една по-слаба светлина, за да гойде сънят, да се създаде едно отморяващо състояние. При слънцето не се спи, там трябва да работиш, а при месечината можеш да си починеш, да се обновиш. Следователно слугуването е само временно състояние, когато човек добива сили в себе си. Господарят се изтощава, а слугата винаги се уякчава. И може да се докаже, че слугите са по-силни от господарите си. Не само във физическо, но и в умствено отношение слугите са по-силни от господарите си. Господарят дава само заповеди, а слугата извършва тия заповеди. И каквото слугата върши, всичко това минава на името на господаря.

Христос казва: „Дето съм аз, там ще бъде и слугата Ми“. Според мене за господар в дома минава бащата, а за слуга – домакинята. Не жената, но домакинята. В дома жената е гостенка, тя е постоянна само когато стане майка. Думата „жена“ е едно преходно състояние. Христос казва, че само в този свят ще има жени, а в бъдещия век „нито се женят, нито за жена отиват“. И щом няма да се женят, тогава няма да има нужда нито от жени, нито от мъже.

Вие трябва да вземете тези мисли не в буквален смисъл. Това значи, че служенето на жената в тази форма, в каквато я виждаме днес, ще престане. И служенето на мъжа в тази форма ще престане. Мъжът и жената ще минат в нови форми. Тогава те ще се кръстят в други имена. Жената ще стане дева, а мъжът – ангел. И тогава те ще разпределят своята дейтелност. Мъжът ще носи светлината в света, а жената ще носи топлината. Мъжът ще носи живота в света, а жената ще носи знанието. При сегашното развитие дъщерите и синовете наследяват ума на майка си, а не ума на баща си. Майката предава ума, а бащата предава своя характер. Ако майката е умна, и синът ще бъде умен; ако майката не е умна, синът ще бъде осъден да носи лошите последиствия на майчиния си ум. Това показва каква роля трябва да играе майката при сегашните условия за развитието на ума в децата.

Тъй щото, ако знаем това, ако искаме да развием своя ум, своя манталитет, ние трябва да дадем ход на мекия елемент в себе си, на девата, или с други думи, да дадем ход на човешката душа. аз взимам душата и духа, които живеят заедно в човека, които наричам ангел и дева, които са бъдещите мъж и жена. Мъжът ще бъде духът, а жената – девата и двамата ще живеят заедно. Значи в бъдеще мъжът – духът – ще носи светлината в себе си, а жената – душата, девата – ще носи топлината, които са необходими като условия за вечния живот, за безсмъртието. И наистина, каквото и да е растение в света, не може да стане без топлина, без живот. Жената помага за развитието на живота. И никакво знание не може да се добие без светлина. Умът и сърцето пък ще бъдат слуги на жената и на мъжа.

Но сега, най-първо, вие трябва да дойдете до положение да се убедите, че имате душа, че имате и дух, и душа. Оставете този въпрос неразрешен. А пък от този въпрос именно зависи цялата съдба на човека. Докато ти мислиш, че си едно слабо, беззащитно същество, което

няма кой да защитава, и докато ти очакваш свободата си само от хората, питам: какъв дух и каква душа си? Като четете Стария и Новия завет, ще срещнете там стихове, в които се казва, че да уповаваш и да разчиташ само на хората, това е най-голямата грешка, която човек може да направи в живота си. Или ако поставиш своето бъдеще в ръцете на хората – в каквото те вярват, и ти да вярваш или каквото те правят, и ти да правиш – ти се намираш на един опасен път. И казвам: така не се живее! – „Но хората така живеят сега.“ Та кои хора как живеят? Ние отиваме много далече. Природата определя: има два вида хора в света – едни живеят лош живот, други – добър живот. Лошият живот обаче е изключение, а добрият е правило. Засега ние сме сложили изключението за правило, а правилото – за изключение. Казвам: така живее светът, но в бъдеще светът няма да живее както сега.

Та казвам: ние поставяме господаря и слугата като въпроси за разрешение. Умният човек трябва да разбира своето място като слуга в света. Той може да се научи. Защото слугата се намира в голямо затруднение. Ако той може да се научи как да служи, той ще стане умен човек. В такова служуване не се срещат големи мъчности. Има известен род мрави, които ходят да крадат от другите, и по този начин стават зависими. Те са войнствени и ако им отнемемте слугите, те ще гойдат да отнемат яйцата на тези мрави и по този начин ще ги направят слуги.

Казвам: каквото и да е нашето положение, докато има кой да ни служи, ние няма да придобием много нещо. Ако детето очаква постоянно на майка си, тя да му служи, какво ще прави то един ден, когато майка му умре? Ако майката не умира, добре ще бъде на детето, но ако умре, какво ще прави това дете? Та при сегашното състояние на човешкото развитие ние трябва да определим в какво седи силата на слугата и да определим психологически добрата страна на служуването. Природата, в която живеем, е най-добрата слугиня, заради

което тя има голямо отвращение към господарите. Като чуе, че някой е господар, тя се нахохори насреща му като някоя мечка. Тя не може да търпи господарите. Но като чуе, че някой е слуга, мед ѝ капе на сърцето. Тогава тя казва: „Този е от моята категория“. Обаче като чуе за господар, тя казва: „Аз имам един господар, повече не признавам“. Този господар откъде дойде? Тя знае, че двамата господари влизат в стълкновение и се чуди как да премахне единия от тях. Тя казва: „Щом двамата господари се срещнат, непременно ще произлезе някакъв скандал“. Кой прави скандалите? Господарите. Слугите се бият по заповед на господарите си. Когато двамата заповядват вкъщи, слугите се бият помежду си. Когато домът се раздели, че и мъжът стане господар, и жената стане господар, тогава се явява спор между слугите, защото и двамата им заповядват.

Да оставим това външно стълкновение настрана, но някога човек дохожда до стълкновение със себе си, че съвършено се разгвои, започва да воюва със себе си. Кой воюва в човека? Един ти казва да направиш така, друг ти казва да направиш така, а ти казваш: „Няма да го направя!“. После ще го направиш, след това казваш, че няма да го направиш и така се разделиш в себе си. Най-после казваш: „Не зная какво да правя“. Какво става най-после в тази борба? Или стомахът се разстройва, или главата заболява, или гробовете отслабват, или краката не държат, или ръцете треперят и т.н. Вследствие на това вътрешно психическо стълкновение в човека се явяват ред болести.

Та в сегашния век трябва да се образува едно общество, в което хората да се хармонизират, както тоновете в едно пиано, или в някой друг инструмент си хармонизират. Ако не си хармонизират, викат специалисти, акордьори, които акордират пианото. По същия начин трябва да има едно общество, което да акордира хората. Като се разгласиш, ти ще намериш някой от това общество, който да те акордира, като му запла-

миш за работата. Например в едно общество има хора, които могат да акордират мъжете и жените, когато не се споразумяват помежду си. Мъжът се плаши и жената се плаши, настръхнали им косите, не могат да се споразумеят. Тогава какво трябва да направят? Жената ще отиде при някоя своя другарка, която е много смела, разумна, добра жена и ще я накара да положи ръката си отстрани на главата ѝ. Няма да се мине половин час и тази жена ще утихне. И страхливият мъж ще намери свой другар смел, добър, решителен мъж и ще го накара да постави ръцете си отстрани на главата му. Той ще се насърчи и ще се нагласи. И мъжът и жената ще платят петстотин лева за акордиране. Та, ако има кандигати от вас за акордиране, нека се обаят.

От тази публика, която ме слуша сега, в бъдеще ще се образува една нова служба за акордиране на човечеството. Вече има покани за онези, които искат да си дадат кандигатурата за тази служба. Които е без служба, нека подаде заявление за нея. Ако е майстор да акордира, ще му се плаща по петстотин лева за едно акордиране. Сега мъжът и жената се обезверяват, не вярват в нищо. Тогава те трябва да намерят други двама души, мъж и жена, акордьори, които да имат силно развита вяра. Тези акордьори ще сложат ръцете си горе на главата и след половин час вярата ще се възстанови. И тъй, петстотин лева ще платиш да изгониш страха, петстотин лева ще платиш за възстановяване на вярата. После ще дойдем до любов към Бога. Някой казва: „Студено е сърцето ми“. Ще намериш един човек акордьор, който обича Бога. И той ще сложи ръката си горе на главата и след половин час този човек ще изпита любов към Бога.

Тъй щото ще се явят различни видове специалисти: по възстановяване на Божията любов, по възстановяване на Божията вяра, по смелостта и т.н. Освен това има начини, чрез които ленивите ученици могат да се заставят да учат. Това е наука, която може да се приложи. Има деца, у които може да се развие интелектът, умствени-

те способности, любовта и т.н. По този начин много хора биха могли да се лекуват и то при най-малките разности. Само да няма противодействащи сили. Сега, ако речеш да направиш нещо, всички ще ти кажат: „Това не е вярно, онова не е вярно“. Трябва да се направят сто опита. И на сто опита колко трябва да бъдат сполучливи? Ако на стотте опита деветдесет и девет са сполучливи, верни, тогава имаме една положителна наука само с едно изключение.

Та в това отношение ние трябва да прилагаме. Когато си намерите приятел, винаги си намирайте такъв приятел, който да има контрасти с вас, който да има противоположни добродетели на вашите. Когато завързвате приятелство с някого, вие гледайте да е такъв, от когото можете да придобиете нещо. Или когато влизате в едно общество, пак същият закон трябва да се спазва. Ако един музикант иска да се развива в музикално отношение, той трябва да гружи с даровити музиканти, но не с амбициозни музиканти. Който обича музиката, той вдъхва нещо в хората. Музиката не трябва да бъде за него професия, но да му е приятно да срещне някой друг музикант и да е готов да му даде нещо. Даровитият музикант е всякога щедър, в него няма абсолютно никакво користолюбие.

Та когато Христос казва на едно място: „Даром сте взели, даром давайте!“, Той подразбира онова Божествено даруване, което е дадено на човека. Понеже всички хора са носители, проводници на Божественото даруване, когато човек има едно такова даруване дадено, той не бива да го затвори в себе си, но да го направи достояние – не на всички, но само на онези, които могат да го възприемат. По този начин ние можем да си помагаме в света.

Сега един човек може да ти говори за Бога, без да има тази любов в себе си. Онзи, който има това чувство на любовта в себе си, като те срещне, ти ще почувствуващ тази любов, без да ти говори за нея. Той ще ти говори за съвсем други работи, но ти ще почувствуващ, че в него живее Божествената любов и се проявява във всички

те му постъпки. Той никога не говори за тази любов. Срецаш друг, който ти говори за Божествената любов, но ти не я чувствуваш. Казваш: „Какво нещо е Божествената любов?“. Божествената любов може да се чувства само, но не и да се разправя. За Божествената любов апостол Павел е дал малки обяснения в 13-а глава, Първо послание към коринтяните.

Та казвам: когато взимам думата „любов“, аз разбирам онази космическа сила в света, която може да тонира човешкия организъм. Любовта, даже и в своето ниско проявление, е онази сила, която хармонизира всички органи и дава импулс на човешкия живот. Любовта става причина за идването на светлината, на топлината, за науката, за хубавите отношения, за всичко в света. Тя не е само едно чувство, което весели човека, но тя е онзи велик Божествен импулс, който дава подтик на цялата природа, на цялото човечество, и този подтик, в края на краищата, със своята мощна сила ще подобри света.

Може да се минат хиляди години, но този подтик ще застава всички хора да се съгласят с този закон на любовта. Засега онези от вас, които сте влезли в това положение, говорите за любовта, но тази любов трябва да се разбере в много широк смисъл. Това е не само за онези, които споделят вашите възгледи, но и за всички хора, които имат тази любов в себе си – като ги срещнете, ще почувствувате, като че те живеят във вас. И ако вие видите, че в тях се заражда една хубава идея, ще се радвате на нея като на ваша и ще му пожелаете успех, ще го поощрите. Ако вие сте музикант, и слушате друг някой, който свири по-добре от вас, вие ни най-малко няма да му завидите, но ще се радвате, че той свири така хубаво. Това значи да живее в човека Божествената любов.

Това е едно от качества и свойствата на Божията любов, че тя се радва на всичко добро в хората. Нам е необходим подтикът на любовта, ние го имаме всички в себе си. Всички хора имат този подтик в себе си само че в някои той е временен и постоянно се прекъсва. Щом дойде този подтик и вкусите от него, вие се радва-

те, щастливи сте; щом този подтик се прекъсне, вие ставате нещастни. Докато този подтик е във вас, вие се радвате и се намирате под неговото влияние; щом го изгубите, ставате тъжни и цял месец трябва да мине, докато отново гоїде във вас. Казвате: „Какво беше едно време!“. Това време и сега може да гоїде – от вас зависи! Скръбта показва, че вие сте напуснали този подтик, но силата на Любовта не е престанала. Ще мине известно време и тя пак ще ви посети. Щом ви напусне този подтик, това показва, че някой кюнец от вашата канализация се е пукнал, и водата се е отбила. Пукнатият кюнец представлява едно малко парче от цялата канализация. Щом се смени този кюнец, водата пак ще гоїде.

Христос казва: „Дето съм Аз, там ще бъде и слугата Ми“. Кой слуга ще бъде при Христа? Онзи слуга, който търси този Божествен подтик. На другата страна е необходим мъжкият принцип, знанието. Знанието е необходимо, да познаваме във всеки даден случай кои хора са полезни за нас. Като срещнете един човек, още по лицето му трябва да познаете дали той е за вас. Ти предполагаш, че той е добър човек. Това е много общо казано. Според мене добрият човек се отличава с известни специфични качества. Няма по-хубаво нещо от това да срещнеш един добър човек. Добрият човек същевременно е умен, талантлив, той има всичко в себе си. Като те срещне, ти ще получиш от него всичко даром. На него му е приятно, че те е срещнал. Той ще мине и замине покрай тебе, без да ти остави адреса си. И ако пък ти дадеш адреса си, той ще те посети. Той дава всичко даром.

Но сега съвременните хора искат да им се даде всичко даром, те искат спрямо тях всички да бъдат добри. Хубаво е това, но то засега е само едната страна. Това е положението на господаря. Всеки господар изисква слугата му по отношение на него да бъде добър, честен, изпълнителен, справедлив, точно да изпълнява заповедите му – каквото каже, да стане. Да, каквото каже господарят слънце, да стане. Разбира се, каквото каже господарят

слънце да стане, не става. Какво може да направи един слупав човек? Каквото правя аз, той го разваля.

Вие трябва да бъдете много умни, да постъпите като онзи чакръкчия във Варненско. На един турски паша жената, ханъмката, си изкълчила крака и трябвало да се намери лекар да ѝ намести крака, но без да я пипне. Невъзможно било да я пипне някой. За тази цел той търсил един, втори лекар и не могъл да намери такъв, който да намести крака на ханъмката, без да я пипне. Най-после казали на пашата, че в едно от близките села има такъв чакръкчия, който бил забележителен по своята сръчност. Пашата го извикал и му казал: „Моята ханъма си изкълчи крака и сега трябва да се намести. Ти наемаш ли се да го наместиш така, че никак да не пипнеш ханъмката?“. Той мислил, мислил, такова нещо не му се е случвало. Но най-после му дошла една светла идея. Тогава той запитал пашата: „Вие имате ли един хубав кон, такъв, ат кон?“. – „Имам.“ – „Тогава ще гържите този кон три гена гладен и жаден и след това ще го доведете при мене.“ Пашата заповядал на слугите си да изпълнят съвета на този прочут чакръкчия. И наистина този кон гладувал и жадувал цели три гена. След изтичането на това време извеждат коня навън и викат чакръкчията. Последният започнал да дава храна и по малко вода на този гладен и изжаднял кон. Като почнал да яде и да пие вода, конят започнал да се разширява и по този начин гръпнал крака на ханъмката, която била върху коня, и така той се наместил.

Според сведенията за този случай казва се, че пашата подарил този ат на чакръкчията, но го запитал: „Ти откъде владееш това изкуство?“ – „Наследил съм го.“ След това, за да покаже на пашата, че голямо изкуство има в ръцете си, той му казал да заповяда на слугите си да му донесат една голяма стомна. Слугата донесъл стомната, турил я в един чувал. Тогава чакръкчията му казал: „Удрий с всичка сила в земята!“. Слугата направил както му било заповядано. Стомната станала на безброй парчета. И в това положение той започнал отвън на

чувала да пипа с ръцете си счупените части на стомната и да ги намества една до друга, всяко на своето място и възстановил цялата стомна. Тогава пашата го хваща и му казва: „Ти си изпратен от Бога, голям майстор си!“.

Та и вие трябва да поставите вашата ханъмка на кон и да я изцерите, без да я пипнете. Счупената стомна в природата трябва да я наместите така, но за това изкуство трябва да имате. Другояче работата не върви. Сега аз ни най-малко не искам с това да обезценя вашите вярвания. Вярванията, които имате сега, са на мястото си, те са добри, но понеже животът е прогресирал, вашите минали вярвания не са за сега, не са за този живот. Че вчера сте яли, това е друг въпрос, но и днес трябва да ядете. Вчерашната храна е била хубава, но днес нова трябва да ядете. Какво е писано преди 2000 години, то е друг въпрос, но днес трябва да имате такива вярвания, които да ни подигнат в тази истина, която да ни освободи от сегашните терзания. Сегашните хора се терзаят, не могат да спят вечер, но трябва да взимат наркотични средства и така да заспват.

Един българин, наш познат, разправяше една от своите опитности из семейния си живот. Той често се поскарвал с жена си. Една вечер се скарали и не могъл да заспи. Тогава той се отделил в своята стая и си легнал. Не могъл лесно да заспи, трябвало малко да се успокои. Това се случило в Свищов. Като си лягал, той имал обичай, като помисли нещо лошо за жена си, да си глътне няколко глътки вода, да не се смущава. И тази вечер по обичай сложил на масата, близо до леглото си, едно шише с вода – да пие от време на време по няколко глътки. Като заспал, в съня си видял една крава около леглото си. За да се брани от нея, той я ритнал с единия си крак и си казал: „Така ти трябва!“. Той чул, че нещо се сгромолясало, но в съня си помислил, че кравата паднала на земята, и се обърнала с краката си нагоре. Като станал сутринта, какво да види? Масата се обърнала с краката нагоре, шишето паднало на земята, счупило се и водата от него се изляла навън.

Та и вие много често наскън виждате, че кравата се върти около леглото ви, бутнете я с крака си, но вместо нея, масата се обръща с краката нагоре, гарафата с вода пада на земята, но по този начин нищо не се постига. Това не е изяснение на нещата. Това е фиктивната страна на нещата. Ние търсим причината за нашето нещастие там, където не е. Коя е тази крава? Това са неговите разлюзвани мисли и постъпки спрямо неговата жена. Те се въртят около него и му казват: „Ако ти не уредиш въпроса с жена си, тази крава може да те стъпче“. – „Тъй ли? Аз ще я ритна.“ Рита я, но въпросът с това не се разрешава. Въпросът се разрешава само тогава, когато обичаш другите хора. Да обичаш другите хора, аз разбирам да ги обичаш така и толкова, колкото искаш и тебе да обичат. Обичай и другите както себе си.

Христос казва: „Дето съм Аз, там ще бъде и слугата Ми“. Дето е господарят, там ще бъде и слугата. Това положение подразбира едно хармонично състояние. Че кой не би желал да бъде при този, когото той обича? Или кой не би желал при него да бъде този, когото той обича? Трудно ли е да бъде при вас този, когото вие обичате и да му служувате? Трудно ли е на майката да бъде при детето си, което обича? Който няма любов, той се чуди как майката издържа на всички прищевки и желания на детето. Майката, която има любов към детето си, в тази малка форма тя вижда гуша, която след време ще се прояви. В дадения случай гушата на майката и гушата на това дете живеят заедно. Затова майката е силна. Ако онзи, когото вие обичате, не може да живее във вас, т.е. неговата гуша и вашата гуша да живеят заедно, вие не можете да бъдете силни. Ако гушата на Христа не живее заедно с вашата гуша, как ще бъдете силни? Ако вие не можете да бъдете там, където е Той, какъв слуга ще Му бъдете? Христос казва: „Дето съм Аз, там ще бъдете и вие“.

Ние казваме, че не вярваме в щастieto. Това значи: нито крачка не можем да направим, ако не сме с Христа.

Сега Христос е там, където има любов. Дали е в църквата, дали в някой частен дом, дали в някое училище, безразлично, но там, където има любов между двама души, там е и Христос. Казал е: „Дето са двама или трима, събрани в Мое име, там съм и аз посред тях“.

Та сега ние не трябва да слагаме в ума си мисълта, че любовта може да се прояви само в изключителни положения. Не. Любовта може да се прояви навсякъде. И ние виждаме, че тя се проявява навсякъде в природата. И виждаме, че и там, където не очакваме нейното проявление, се проявява тя. Любовта не се срамува да се прояви, където и да е. Тя не се срамува от грешните хора, нито ги презира. Като минава покрай някой грешник, тя го потупва по рамото и му казва: „Няма нищо, ще се оправят твоите работи, това е временно положение“. Срещне някой невежа, тя му казва: „Не бой се, ще се подигне твоят ум“. Срещне някой сиромас, казва ѝ той: „Закъсах!“ Любовта му казва: „Не бой се, ти богат ще станеш!“. Срещне някой богат, недоволен от своето богатство, тя му казва: „Бъди доволен. Засега толкова, още ще ти се даде“. Срещне учения, казва му: „Давай от своето знание“.

Сега ние казваме: трябва да бъдем достойни за любовта. Че ако ти си достоен, това е твоята заплата. Бог, като ме види, че аз съм достоен за тази любов, трябва ли да ми плаща? Бог всякога люби това, което е излязло от Него. Веднъж съм излязъл от Бога, Той не може да не ме обича. И аз не мога да не обичам Бога, от Когото съм излязал. За мене не е въпрос, дали трябва да вярвам в Бога или не. Аз съм излязъл от Бога и Го обичам. И Той ме обича, понеже ме е изпратил на земята, да уча. Да не обичам Бога, това е недопустимо. Сегашните хора се съмняват и казват: „Кой знае дали съм излязъл от Бога, или не?“. Че откъде си излязъл тогава?

Казвате: „Едно време, когато Христос дойде на Земята, така беше“. Добре, така е било едно време, но какво е новото становище, какво е новото верую? Христос

е казал: „Който не се отрече от себе си, не може да Ме последва“. Какво ще каже днес, като дойде между хората? Мислите ли, че ако Христос дойде днес, пак ще им каже: „Който не се отрече от себе си, който ненавиди майка си и баща си заради Мене, не може да бъде Мой ученик.“? Какво ще каже Христос на днешното човечество? Аз бих ви оставил сами да си развиете тази тема. Напредналите от вас, които вече 2000 години сте учили и сте разрешили този въпрос, какво ще кажете, ако Христос ви запита, какво трябва да правите, за да бъдете Негови ученици? Колко пъти трябва да се отрече човек? Преди 2000 години вие се отрекохте от себе си, отрекохте се от баща си и от майка си, какво ви трябва да се отричате? И от какво трябва да се отричате? Днес всички вие сте от отречените. Какво ще ви проповядва тогава Христос? Ако дойде един лекар при вас, който ви е лекувал преди двадесет години, какво ще ви проповядва днес, когато сте вече съвършено здрав? Преди двадесет години той ви е давал горчиви хапове, правил ви е инжекции, но сега ще ви проповядва за хигиената на живота, за въздуха, за водата, за светлината, за храната.

Тъй щото, ако днес дойде Христос, ще каже, че трябва да се обичате. Да, но трябва да направите една програма, как трябва да се обичате. Няма по-мъчна наука в света от тази да се научите как да се обичате. Лесно е да се обичате, но специфично да знаете как да прегадете, да изявите своята любов към хората, към всеки едного отделно. Някой път можете да уплашите човека с любовта си. Един казва: „Имам познат, който така ме стисна от любов, че ми изкълчи ръката. Не ми трябва неговата любов“. Оплаква се човекът. Друг ми казваше: „Оставете се, не искам хората да ме целуват“. – „Защо?“ – „Като ме целуна, че половин час гържа устата си до моята, изсмука ме.“ Казвам: може би този човек пет минути да го е целувал, но нему се е сторило половин час, така много се е изтощил от тази целувка. Кога можете да целувате човека? Да ви кажа един пример. Когато срещнете един

човек, който си е изкълчил крака, и умира от болки, вие можете да се приближите да него и да го целунете и от тази целувка болката му трябва да утихне. Тази целувка е на място, защото, като целувате човека, вие му предавате нещо. Някой човек се оплаква от болки в корема. Целуни го, ако целувката ти е чиста, болките на човека моментално ще утихнат. А тъй, някого нито корем го боли, нито кракът му е изкълчен и вие ще отидете да го целувате. При това положение коремът ще го заболи, без да го е болял. Тази целувка не е на мястото си.

И тъй, това е практическо положение. Иначе на теория лесно се развива християнството, лесно се проповядва символът на вярата, но това са теории. Хубави са тия теории. Хубави са тия неща, аз нямам нищо против тях, но всички религиозни теории са приятни на времето си и полезни са на времето си, но сега отчасти само са полезни. Всички трябва да схванем настоящето, в което живеем. Важно е настоящето. Казвате: „Едно време как са живели хората“. Да, едно време е било много добре, но това, което е било едно време, сега вече е минало. Понеже Бог днес създава всичко ново, казвам, че и любовта сега е влязла в света в съвършено нова форма. И в това отношение всеки човек, който влиза в света, трябва да знае как да предаде Божествената Любов. Това е най-голямото изкуство. И това изкуство трябва да подкваси старата наука, старата религия, старата музика, старата социология, всички науки трябва да се подквасят с великото изкуство на любовта. Семейният живот, както и отношенията на всички хора, трябва да се подквасят с тази велика наука за предаване на Божията Любов, на този велик Дух и тогава едва ще имаме ново общество, нови отношения между хората, ново разбирателство. И тогава вече ще можем да говорим за новото.

„Благословен Господ Бог наш“

„Добрата молитва“

Работа и почивка. Любов и мъдрост

„Отче наш“

„Грее слънцето“

Ще прочета 11-а глава от Посланието към евреите.
Тази глава говори за вярата.

„Духът Божи“

Ще говоря върху важността на почивката, каква роля играе почивката в живота. Ще взема 7-и стих от 4-та глава от Притчите. „Най-главното е мъдростта: придобивай мъдрост.“ Животът има две страни. Говорим за мъдростта в онзи реален живот, който сега се проявява, в който искаме да реализираме нещата. Не е вярата, която днес реализира нещата; вярата реализира нещата за в бъдеще, а за сегашните неща се изисква друго нещо. Може би разочарованието сега в света произтича от факта, че ние не разбираме устройството на света. Ние казваме: „Светът“. Да, това, което виждаме сега, е хубаво, но има един привиден свят, свят на промените, в който всички хора се разочароват. Разочарованията се дължат на това, което ние наричаме непостоянно в живота си. Няма човек в света, който да не е преживял такива разочарования. Докато не ги е преживял, човек всякога е склонен да мисли, че разбира живота. Най-първо животът е едно очарование, а после е едно разочарование. Почти всички хора, с малки изключения, са заминавали за онзи свят с малко поне разочарование. Каквото и да кажат, все има едно малко разочарование в тях.

Религиозните хора разбират живота по един начин, светските – по друг начин, но и религиозните хора си имат заблуждения, и светските хора имат заблуждения. Религиозните хора мислят за Бога това, което не е, и светските хора мислят за Бога това, което не е. Религиозните хора мислят, че като са религиозни, Бог ще постъпва към тях малко по-особено, с по-други отноше-

ния. А светските се запитват защо Бог е толкова несправедлив. Те се чудят защо Бог не постъпва еднакво спрямо всички хора. Например хората не могат да разрешат въпроса защо едни са богати, а други – бедни; защо едни са болни, а други – здрави; защо едни са прости, а други – учени. После: защо едни постоянно работят, а други си почиват. Питам: когато някой човек от един дом се пропие, кой е причината за това: Господ или той сам си е причината? Ако синът се е пропилил, той може да каже, че е наследил пиянството от баща си. Бащата пък може да каже, че е наследил пиянството от своя баща и т.н. Кой е виновен за това? Откъде произтича този порок? После могат да дойдат до кръчмаря и да кажат, че той е виновен за пиянството на едни-кого си. Кръчмарят пък за свое оправдание ще каже: „Аз съм женен човек, имам жена, имам деца, имам нужда от пари. Той е трябвало да бъде умен, да не пие толкова много“.

Досега аз срещнах само един учен кръчмар, от Нови пазар, който беше от гръцко произхождение. Той четеше Евангелието и като дохождал някой в кръчмата му, да пие, той му казвал: „Слушай, малко да пиеш. В мой интерес е малко да пиеш, а не много“. Като го запитах защо е станал кръчмар, той ми казваше: „Ако не бях станал кръчмар, как щях да проповядвам на тия хора? Те нямаше да дохождат при мене. А сега ги събирам като проповедник и им проповядвам“. Аз не му отговорих нищо, но го погледнах, поусмихнах се малко и му казах: „Много добра философия е тази“. Аз не направих никакво възражение, не му казах, че не е прав. Човекът вярва в Евангелието и казва, че ги събрал, за да им проповядва. „И сега – казва той – и на дявола служа, и на Бога служа.“

Казвам: в живота си ние трябва да разбираме икономията на почивката. Човек трябва да знае как да почива, но може да почива само умният човек. И забележете: страданията в живота не са нищо друго освен резултат. Страданията заставят човека насила да си почине. И ако ние се научим да си почиваме когато трябва и както

трябва, страданията няма да съществуват за нас. Но понеже не си почиваме както трябва, затова идват страданията. Почивката е необходимост за човека да събере в себе си известни сили. Който не почива когато трябва, страданията ще дойдат за него, да го заставят да си почине. Някой казва: „Аз не съм си починал“. В Писанието е казано, че човек отива в другия свят да набере сили, да си почине и после да дойде пак на земята да работи. Много хора, които са дошли на земята, искат всичко да завладеят, всичко да постигнат на земята. Това е едно погрешно схващане. Тук ние нищо не можем да придобием. Какъвто е дошъл човек на земята, такъв и ще си замине. Докато живее, човек може да спечели пари, да направи няколко къщи, да има ниви, земи, но като дойде до заминаване, ще си замине такъв, какъвто е дошъл. Това всеки трябва да знае. Ако мисли, че ще вземе нещо със себе си, той се лъже.

Вие не трябва да се обезсърчавате, да казвате, че животът няма смисъл. Че ако ти се натовариш с голям товар, ти никога няма да имаш почивка. Ако тръгнеш за онзи свят с голям товар, ти няма да имаш почивка. Там няма място за твоя яхър. И затова, понеже на онзи свят не приемат с никакъв товар, вие ще отидете там такива, каквито сте дошли на земята, без никакъв багаж. Свободен си дошъл, свободен ще си отидеш. Ние не разбираме, че това състояние е една почивка. Бог иска да ни освободи от ненужните страдания. Той иска да ни даде почивка, да ни покаже, че промисля за нас. Ние искаме да оправим този порядък в света и казваме: „Този не е прав, онзи не е прав. Този е крив, онзи е крив“. Всъщност кой е прав и кой е крив, не се знае. И сиромашът е крив, и богатият е крив. И ученият е крив, и простият е крив. В какво са криви? Че не си почиват. Вземете например богатия човек – мисли да заграби целия свят, това богатство го измъчва. При всичките беднотици на сиромаша Господ му казва: „Спри малко, почини си“. Той казва: „Защо ми е тази сиромашия?“. И той се мъчи. И богатият се мъчи, и бедният се мъчи, и двамата не спират, не си

почиват. Ако искаме да убедим хората в тази истина, те ще кажат: „За предпочитане е богатството“. Да, за предпочитане е разумното богатство. Друг пък ще каже: „За предпочитане е сиромашията“. Да, за предпочитане е разумната сиромашия. Ако е въпрос за глупава сиромашия, километри да е от мене; и ако е въпрос за глупаво богатство, и то да е километри от мене. Нито глупава сиромашия, нито глупаво богатство, но разумна сиромашия и разумно богатство, в които мога да си почина, да бъда полезен на себе си и на ближните си.

Вие трябва да схванете този въпрос добре, понеже сегашният строй е резултат на хиляди поколения. Следователно, за да оправим света, ние трябва да викнем всички тия поколения да участвуват в това изправяне. Какво ще оправям аз работите на този свят? Те яли и пили, пък аз ще трябва да им плащам дълговете. Кой каквото е ял и пил, да го даде да си го плати. Казвате: „Поне да оправим младото поколение“. И младото поколение само ще се изправи. Трябва ни една среда. Освен това ще вярваме, че в младото поколение е вложена разумност, само да изправи своите погрешки. Пък младото поколение има и доста сила да приложи своите добродетели. И двете неща са вложени в човека. Човек, който не работи, той всякога е изложен на несрети в живота. Това всички трябва да знаете. Има една наука в света, която, ако ние възприемем, можем да уредим живота си. Няма какво да чакаме на някакъв нов строй.

Сега аз не казвам, че ние трябва да се спираме, но и да искаме един нов строй, той няма да дойде сега. Ето какво аз разбирам под думите, че сега не може да дойде този нов строй. Ако имаме зима, а ти очакваш топъл ген, знай, че топлият ген сега, през зимата, не може да дойде. Той може да дойде след 3 - 4 месеца, през което време ти трябва да имаш гориво, топли грехи и ядене. Като минат тези месеци, топлият ген ще дойде. Откъде ще вземеш това нещо? То е дадено вече, ти само трябва да отидеш и да го вземеш. И ако вие разбирате езика на

природата, на тази ваша майка, вие ще вземете билет, ще отидете на нейната врата да потропате, но трябва да знаете и номера. Ако не знаете номера, вие ще потропате на друга някоя врата, откъдето нито глас няма да чуете от тогава, когото очаквате.

Та в съвременния свят хората, които нито почиват, както трябва, нито работят, както трябва, са хора, които живеят извън рамките на любовта. Да живее човек в рамките на любовта, това не са прости чувства, но са условия, среда, където любовта може да се прояви. С любовта започват всички работи, с любовта започва животът. След като започне животът, тогава ще се явят другите работи. Значи, първо трябва да се яви животът. А двата полюса на живота, това са работата и почивката.

В първата възраст на живота майката работи, детето възприема. Когато майката остарее, тя почива, а детето работи. Случва се, че детето е ревливо, събужда майка си по петнадесет пъти на вечер. Защо плаче това дете? Защо плаче и то не знае. Един наш познат, доктор Дървов, който сега е в онзи свят, ми разправяше една своя опитност. Жена му беше белгийка. „Една вечер – казва той – жена ми взела билет за концерт и отиде с някои свои познати, а аз останах у дома с малкото дете. Страшно нещо било да се разправя човек с малко дете! По едно време като зарева то, че не млъква. Нищо не мога да направя, за да го успокоя. То реве ли, реве. Забавлявах го по един, по друг начин, употребих всичко си изкуство като лекар, но не млъква това дете. Жена ми пък си дойде към дванайсет часа и аз се чудя какво да правя с него. Най-после виках светиите на помощ, но и това не помогна. Обърнах се най-после към Бога и забелязах, че то престана малко да плаче, докато съвсем млъкна и заспа.“ Казвам му: „Това дете искаше да ти каже една истина, а именно: искаше да ти каже, че трябваше да го повериш на Онзи, Който го е пратил на Земята“. – „До това време никога не бях викал Бога на помощ, никога не бях се обръ-

щал към Него. Но това гете ме изкара от търпение и аз се обърнах към Бога. И наистина, скоро това гете се успокои и заспа.“ Значи това гете е възприело нещо от Бога.

Как мислите, каква ще е била тази молитва? Всеки случай тя не е била механична молитва. Механичната молитва нищо не значи, но ако една молитва е искрена, ако човек се е свързал с природата, тогава тази молитва непременно ще бъде чута. Щом дойдеш във връзка с природата, тогава тази молитва непременно ще бъде чута. Щом дойдеш във връзка с природата, веднага ще почувствуващ, че от тебе нещо излиза. Едновременно ти възприемаш нещо и даваш нещо от себе си. Когато отидете при един чист извор, вие възприемате нещо от него. Като видите някъде мътна вода, вие нищо не възприемате от нея. Та и като дойдете в съприкосновение с един учен човек, вие пак възприемате от него това, което той носи в себе си.

Сега ние сме дошли на земята в такива времена, когато ни трябва почивка, а почивка не ни дават. Какво ще правим тогава? Ще употребим всичкото изкуство, ще викаме всичките светии и ако тогава не се уредят работите ни, ще повикаме най-после и Господа. Вие никога не сте викали Господа. Казвали сте: „Защо ни е Господ?“. Постоянно сте се съмнявали в Него. Разправям на един материалист, че според него, ако рече да се помоли на Господа, това е унижение. „Да, по-глупава работа от молитвата има ли?“ Добре, питам го аз, защо като се влюби в някоя мома, той отива да ѝ се моли, да ѝ казва, че без нея не може да живее, че ще умре без нея? Да се моли на Бога било унижение, а да се моли на тази мома, според мене, е два пъти по-голямо унижение. „Прав си – казвам му – ти трябва да се молиш на тази мома, как няма да се молиш.“ И силният се моли. Как? Като се счупи кракът му, се моли, разбира се. При това положение ти можеш да се молиш и на детето, което може да ти услужи тогава. Тогава няма никакво унижение. Унижение е за здравия да се качи на болния и да иска от него да го поноси малко. За

прегпочитане е силният човек да носи на гърба си слабия, отколкото слабият да носи на гърба си силния.

Сега ще приведа това положение във вашия живот. Вие никога не трябва да оставите вашите слаби мисли, желания и постъпки да носят силните ви мисли, желания и постъпки. Ако правите това, вие никога няма да можете да си починете. Затова впрегнете вашите силни мисли, желания и постъпки на работа – те да услужат на слабите ви мисли, желания и постъпки. Силните ви мисли, желания и постъпки трябва да услужат на слабите, иначе ще се яви една вътрешна дисхармония.

В живота на съвременните хора има ред заблуждения, големи противоречия, вътрешно недоволство, поради което те едва се търпят. Това недоволство съществува в по-голям или по-малък размер и в учениите, и в богатите хора, с изключение само на онези, които разбират добрия живот. Съществува един атавизъм и хората казват: „Да се примирим, че каквото даде Господ, да го носим“. Аз не съм за тази философия: „Каквото ни се даде, да го носим“. Като казваме, че каквото дойде, трябва да го приемем, аз разбирам само разумното в света. В разумното има почивка, в неразумното има работа. Питам: какво ще придобие един човек, ако го поставят цял живот само в почивка? Не е въпросът да бъде човек само в почивка, но и чрезмерната работа не допринася много. Всичкото нещастие е в чрезмерната работа. Съвременните хора ядат по три пъти на ден и за всяко ядене стомахът трябва да работи по четири часа; значи той работи цели дванадесет часа на ден. Отвън вие проповядвате 8-часова работа на ден и вие, които сами проповядвате това учение, заставяте стомаха си да работи цели дванадесет часа на ден! В такъв случай приложи за стомаха си не осем часа работа, но само четири часа работа. Приложи за стомаха си работа само четири часа, първо него освободи от чрезмерната работа. Това ще бъде една почивка за стомаха. И тогава ние, съвременните хора, казваме: „Човек трябва да бъде здрав“. Защо ти е едно анормално

здраве, при което ти ще имаш повече разходи, отколкото някакви печалби?

Здравето е израз на добротата. Само добрият, умният човек може да бъде здрав. Който не е добър и разумен, той не може да бъде здрав в пълния смисъл на думата. Който не е добър и разумен, той не може да работи и да почива. Има нещо хубаво в почивката. Най-хубавите неща се добиват в почивката. След като си работил, като седнеш, да усещаш едно приятно чувство в себе си. Като си почиваш, да бъдеш в унисон с окръжаващата природа.

Казвам: най-голямото е мъдростта. Необходимо е едно знание за почивката. Едно е похвално сега: че хората искат да увеличат почивката, да се намали малко трудът. Те не разбират, та работят както сега по 10 – 15 часа, за да се изтощават толкова. Съвременните хора обръщат внимание на хигиената на жилищата, на храната, но това знание още не е проникнало между всички хора. Това съзнание още не е проникнало между всички съсловия на обществото. Ние искаме всичко гържавата да уреди. Под думата „гържава“ аз разбирам най-разумното нещо, но и в тази гържава трябва да има кой да изпълнява.

Ако целият народ или цялото общество, или по-голямата част от хората бъдат вдъхновени от една и съща идея, разбирам, но сега повечето хора подгържат гледище, че Господ ще оправя работите. Да се мисли, че Бог ще оправя работите, това е погрешно схващане. Когато Господ оправя света, всякога ще има страдания. Тъй щото, който очаква на Господа да оправя света, войни ще има, земетресения ще има, бури, циклони ще има, смърт ще има, бедствия ще има, страдания, болести, всичко това ще има. И ако хората разбират това, те именно трябва да оправят света, да не очакват на други да го оправят. Когато Господ дойде при нас, Той трябва да намери работите ни оправени, че да има какво да ни разправя, да има какво друго да ни даде.

Сега ние очакваме на Господ да оправи света. Праведните и религиозните хора очакват Христос да дойде на земята да съди грешните, а тях да постави в Царството небесно. Вярна е тази идея, но като концепция е крива. Ако Христос дойде, и сложи едни в рая, а други в ада, няма ли да имаме тогава строй като сегашния? То е все едно едни да бъдат в затвора, а други – свободни. Тогава по какво ще се отличава Христовото учение от сегашното, което хората поддържат? Това значи да имате схващане за Царството Божие като това на земята. Не, идването на Христа подразбира една разумна идея, която ще проникне във всички разумни хора и ще ги обедини. Всички ще имат една обща идея и тази идея ще бъде общо благо за хората по възможност на физическия свят, не както те го разбират. Как може да се приложи това благо? Сега вие осъждате някой министър, защо не приложи това учение. Чудни сте вие! Вие искате от министрите това, което те не могат да направят, не могат да го приложат. Какво могат да направят министрите днес? Те могат да издадат един закон или една заповед. Но кой ще я изпълни? Кой ще изпълнява техните заповеди и как ще се изпълняват?

Сега, като пренесем това учение и в идейния си живот, ще видим, че имаме отлични идеи, но не може да ги изпълним. Например някой казва: „Аз искам да живея добре, но не живея добре“. Той издава една заповед, но тази заповед трябва да се упражнява с всичките му сили. Обаче той не е господар на себе си и се оправдава с външните условия. Вярно е донякъде, че външните условия могат да ни управляват, но ако ние и при външните условия сме господари на положението, те не могат да ни оправдават, нито могат да ни управляват. Ако сме роби на външните условия, тогава ние ще се оправдаваме с тях. Не, човек е господар на своята съдба, ако не абсолютно, то относително. Донякъде той е господар на своите условия и може да ги използва.

Сега аз разглеждам живота колективно и в този живот човек е единица, която принадлежи като член на един разумен свят, който ние не виждаме. Ние, съвременните хора, разглеждаме живота, както едно дете разглежда семейните отношения, щастието на своята майка и своя баща, без да взема под внимание, че щастието на баща му и майка му, на сестра му и на брат му зависи от окръжаващата среда, от условията в природата. То си мисли, че баща му е всесилен, като че той е господар на света. Донякъде само, въпреки, бащата е господар на условията, но в природата, в живота не е така. Един ден това дете се вижда в чудо, като забелязва, че баща му обеднява, майка му се разболява и се чуди как е възможно да стане това нещо. Бащата е обеднял, защото не е умен, а майката се е разболяла, защото не е била силна.

Казвате: „Как може да бъде силна?“. Като направи една погрешка. Който не е направил една погрешка, той е слаб човек. Казвате: „Как да добия тази сила?“. Сам ще изправите погрешката си. Който може да изправи погрешката си, той е силен човек. Следователно, за да добиеш сила, ти трябва да изправиш погрешката си. Казвате: „Как да изправим погрешката си?“. За да изправиш погрешката си, трябва да направиш няколко опита. Направи един опит първо, макар той да излезе несполучлив. Направи още един опит и после ще видиш. Така правят хората опити и с аеропланите. Те са направили един, втори, трети, хиляди опити, докато днес разполагаме с толкова много аероплани!

Сега всеки трябва да се запита кое е онова, което човек може да направи. Всеки човек има в себе си една разумна страна, която е фактор в неговия живот. Аз не говоря за физическия човек, но за онзи разумен човек в него, който е фактор на външния живот. Човек трябва да развие в себе си великото начало, Божественото, защото един ден той ще стане център, около който ще се групират известни сили. Той трябва да чака този момент, да не бърза. Младата мома, която виждаме днес

развита, способна, е израсла от едно малко гетенце, но постепенно е развивала своите сили и способности. Щом израсне, около нея започват да се групират хора и тя трябва да знае как да постъпва с тях. Ако тази мома не знае как да постъпва с тия млади и стари хора, които се групират около нея, какво ще стане тогава с нея? Тя скоро ще изгуби своето положение.

Казвам: сега всеки трябва да се готви за онези условия, които ще дойдат. Каквото пожелае човек, това може да стане. Един ген цар може да бъде. Но кога? Когато му дойде времето. Един ген и философ, и поет, и учен, и музикант, и художник, всичко можеш да станеш, но когато му дойде времето. Не искай нещата преждевременно, но не ги оставяй и да закъснеят. Ти ще отидеш на гарата най-малко две минути преди да е тръгнал тренът. Ти трябва да чакаш трена, а не той тебе. Природата ти ще я чакаш, а не тя тебе. Всички онези хора, които се оплакват от своите нещастия, те са оставили природата да ги чака, а не те нея. И поет да си, и философ да си, и учен да си, и цар да си природата никога не чака. Вие трябва да се качите на нейния трен две минути преди той да е тръгнал. По този начин работите ви ще бъдат уредени.

Сега другото възражение, което може да се направи на мисълта, която хората поддържат, е, че с един човек камък не става. На това твърдение аз правя едно малко възражение: с един човек камък става. Питам: сегашният свят от колко хора произлезе? Нали от един човек произлезе? Един беше Адам и една беше Ева. От този ген се наплодиха милиони хора. Тъй се създаде светът. Сега аз ще направя една аналогия, за да изясня тази идея, да видите какво се крие във вас. Може би един ген Бог ще избере вас, вие да създадете света. Утре Бог може да създаде един нов рай и да каже: „Ето на, ти се оплакваш от този свят, ето от тебе искам да се нареди едно поколение, което да благодари, че ти си първият Адам“. Но ако и ти направиш една погрешка като стария Адам, каква полза? По-добре тогава нека си седи старият свят, създаден от

стария Агам. Един ден ти ще бъдеш новият Агам. Така беше едно време с Авраама. Той имаше синове и дъщери. Преди това той нямаше нито синове, нито дъщери и Бог му каза: „Не бой се, ти ще имаш голямо потомство“. Той беше на 90 години, а Сара – на 80 години, когато роди Исаака.

Някой ще пита: „Защо на стари години Сара трябваше да роди?“. Казвам: младите майки раждат глупави деца, а младите бащи раждат сприхави деца. Старите майки раждат много умни деца, а старите бащи раждат много характерни деца. Значи, майката трябва да бъде стара и бащата трябва да бъде стар, та от стари родители ще се родят умни деца, от стара коза и от стар пръч. Аз взимам „коза“ и „пръч“ в техния най-чист смисъл. Какво лошо има в един пръч и в една коза? Това са изрази на езика.

Понякога гледам българите употребяват изрази „напил се като магаре“. Това не е вярно. Човек не може да се напие като магаре. Един българин отишъл на гости на кръстника си със своето магаре. Вечерта като яли, той бил принуден да пие за хатъра на кръстника си, за хатъра на кръстницата, на малките кръстничета, на сестрата и брата, докато се напил добре. Като тръгнал да си отива, той пак се качил на магарето си, което предвартелно напоил. Като се напоило магарето добре с вода, той му казал: „Хайде сега да пиеш заради мене“. Магарето не искало повече да пие и тръгнало да си върви. „Браво, ти за мой хатър и вода даже не пиеш, а пък аз пих за всички и се опих. Ти си по-умно от мене.“

Та сега ние ще кажем: „Магарето вино не пие“. Колкото и да се оправдаваме, нищо не ни извинява. Като казваме, че някой се напил като магаре, имаме предвид слабостта на магарето. То има слабост, в което село влезе, накрая на селото ще узрее, да чуят, че магаре има. Магарето е много тщеславно, то тайни не държи – тази е неговата слабост. И слабостта на пияния човек сега в това, че и той като магарето, бърбори. Магарето поне

носи нещо, а пияният залива и нищо не носи. Та като казваме, че някой се напил като магаре, това подразбира, че като се напиеш, не прави поне погрешката на магарето: не бива толкова да бърбориш. Това са неща за изяснения, от които не може да се прави аналогия между живота на човека и този на едно магаре. Магарето има съвсем особени понятия за живота, а човек има други. Но понякога ние трябва да взимаме поука от животните, понеже в тях има един трезв, практичен ум. Например една риба се ползва от своята опитност, та човек ли не трябва да се ползва от своята и от опитността на другите хора?

Преди тридесет години минавах покрай един мост на река, където на брега сеги един рибар, и лови риба. Слушам го, той мърмори нещо, псува. Питам го: „Защо псуваш?“. – „Псувам, тук има една риба, която, като види, че спусна волтата във водата, и някоя риба се готви да се хване, тази риба се приближи полека, измести волтата и рибата избяга, не може да се улови.“ Казвам: „Тази риба има опитност, тя някога се е хванала, но имала възможност да се освободи и сега казва на другите риби: „Не се хващайте на тази волта, тя е дяволска работа“. Казвам му: „Няма защо да я псуваш, тя е една от умните риби“. – „Не ми трябва мен умни риби, нека дойде да се хване, това искам аз!“ Аз си продължих по-нататък пътя и си разсъждавам: колко е умна тази риба! Ако хората бяха така умни, много от страданията щяха да се избегнат. А рибарят се ядосва, че не е хванал тази риба. Нему и на ум не му дохожда, че с тази риба природата иска да му каже: „Бъди толкова умен като тази риба! Учи се от опитностите, които имаш в живота си, и не повтаряй своите глупости в своя живот. Гледай и втори път да не те уловят“.

Сега има една велика истина, която се преповтаря навсякъде. Тази истина е, че светът ще се поправи. Но как ще се поправи светът? Чрез работа и почивка. Светът ще се поправи, когато на всички хора без разлика се даде

работа, и когато им се даде почивка. Има един закон, според който на всеки човек трябва да се даде работа и почивка. Той трябва да се заеме и да извършва някаква работа в практическия живот, а не в теоретическия, не извън земния живот. Този въпрос трябва да се реши от държавниците и от икономистите. На всеки човек трябва да се даде работа и почивка. Какви методи трябва да се приложат, как ще се приложи този закон, то е друг въпрос; важно е, че на всеки човек трябва да се даде работа. Този закон трябва да се приложи вътре в живота. Ще кажете: „Ами при тази криза, която сега съществува, какво трябва да се прави?“. Аз не искам да говоря за кризата, но питам: как се ражда кризата в света? В Америка има повече от 25 милиона души, които нямат никаква работа. Същото нещо се забелязва и в Германия, и във Франция, навсякъде има безработица. И днес всички държавници изучават условията, при които се ражда кризата. Причината седи в това, че първоначално още в строя не е предвидено за всеки човек да има работа и почивка. Вследствие на това непрекъснато съвременните хора се намират в трудно положение.

Аз мога да ви приведа ред примери и в семейния живот. Когато бащата иска да има много деца, а не предвижда колко е необходимо за издръжка на всяко дете, в това семейство се ражда криза. Представете си, че този баща има 12 момчета. Като не може да ги издържа, ще каже: „Момчета са те“, лесно ще се справи с тях, ще ги прати на работа. Добре, ами ако тези деца са момичета, какво ще ги прави? Ще иска да ги поддържа да учат, да отидат в странство, но за всяка една от тях ще трябва около 400 – 500 000 лева. Откъде ще вземе тия пари? Защо му са тия 12 момичета? Ще му трябва 12 зетя. Защо му са тия 12 зетя? Ще му трябва 12 зестри. Значи две деца му са достатъчни. В това отношение циганите са по-практични. В тях момъкът плаща за момата, а у нас е точно обратното: момата плаща за момък. В съвременния цивилизован свят момата трябва да плати на

момъка, ако иска той да я вземе, но и с това въпросът не се решава правилно. Да се родят 12 момичета в един дом, това е неестествен процес. Аз съм проследил този въпрос и съм дошъл до това убеждение. Вземете при птиците например: там се ражда едно мъжко и едно женско, после пак едно мъжко и едно женско. Ако има 10 малки, 5 от тях са мъжки и 5 – женски. При хората обаче този закон се е изменил. Те са изменили и закона за природата по отношение на своя живот, вследствие на това в живота им има една аномалия.

Съвременните лекари изследват въпроса, каква вреда може да нанесе радият на човечеството. Според тях оказва се, че радият е в състояние да измени цвета, формата на нещата и може да деградира един човек, да го върне назад в неговото развитие. Те казват още, че след 20 - 30 години или най-много след един век ще имаме поколение, много по-хилаво от сегашното.

Има известни места в природата, които, ако ги бутнем, причиняват вреда на хората. Един от вавилонските царе, като съгрешил, станал животнно и пасъл трева в гората цели седем години. Като се върнало съзнанието му, тогава той почнал да управлява. Ние не знаем, че има сили в света, които могат да ни деградират, ако не вървим според законите на природата. Според правилните закони в природата, ако се роди момиче, после трябва да се роди момче и после пак момиче, пак момче. Същият закон се отнася и до нашите мисли и чувства: една добра мисъл и едно добро чувство, после пак една добра мисъл и едно добро чувство. Друг ред в природата няма. Щом имаш една лоша мисъл, ще се роди и едно лошо чувство, и една лоша постъпка. Коя е причината да се нарождат лоши мисли?

И така, да гоидем сега до практическата страна на живота. Аз взимам вярата като един барометър на любовта. Вярата е барометър или топлометър, който показва силата на любовта. Да вярваш, това значи да видиш с каква сила работи в тебе любовта. Ние в кого вярваме?

Ние вярваме в този, когото обичаме, когото любим. Ако той не ни изневерява, ние всякога имаме любов към него. Вярата е винаги израз на любовта и любовта е винаги израз на вярата. Значи, основа на нещата е любовта, а вярата ще дойде като едно последствие. Според мене вярата е основа за развитие на човека, а любовта е условие, при което може да дойде вярата. Разумността е пък външно условие, което човек може да манипулира, да използва тия условия. Разумността е среда, в която човек ще използва временните условия на живота.

Религиозните хора бягат от света, като казват, че тези хора са грешни. Това показва, че религиозните хора не разсъждават практично. Че светските хора са грешни, това е право, но и религиозните не са по-праведни. В едно отношение са по-праведни, но не навсякъде. Аз мога да ви приведа от историята реди примери, от които да се види, че религиозните хора са станали причина за реди раздори и войни. Това е доказателство, че и от едните, и от другите се изисква разумен живот. Религията, в нейната чиста форма, представя едно разрешение на въпросите в живота. Нека дойдат тия религиозни хора да разрешат правилно въпросите, да може в бъдеще да се води един добър, разумен живот.

При сегашните религиозни условия животът не може да се подобри; и при сегашните светски условия животът пак не може да се подобри. Може да се подобри, но само при едно условие: хората трябва да бъдат искрени. Има религиозни хора, които са добри, има и светски хора, които са добри; има религиозни хора, които са искрени, има и светски хора, които са искрени. Тези искрени хора, колкото и да са на брой, техните възгледи ще проникнат в живота и един ден те ще могат напълно да се приложат. Вън от това в природата има един закон, върху който почиват всички неща. Този закон обуславя целия живот.

Помнете едно нещо – ние не можем да извратим законите на природата и не можем да ги суспендираме.

Каквото и да правим, ние не можем да изменим своето естество и в края на краищата ще дойдем до положение да се съгласим с онези директиви, които природата налага, и изисква от нас. Защо? Понеже всеки закон, всяко правило в природата е изпитано и проверено. През дългите векове и години на своя живот природата е правила рег опити и най-после, като се е убедила в най-добрите закони и правила, тя ги е поставила като основа на целия живот. Всичко, което е поставено днес в нея, е било подложено на рег опити и сега, без никакви изключения, тя предлага най-доброто. Ако речете да измените един от нейните закони, какво ще поставите вместо него?

И на човека не остава нищо друго освен да остави любовта да действа в него и в другите така, както тя се проявява. Не диктувайте на човека как да ви обича, нито пък той да ви заповядва как да го обичате. И той да вярва в тебе, както си знае, и ти да вярваш в него, както знаеш. Нека всеки прави работите така, както той си разбира, и ако не разбира нещо, тогава да пита. Само по този начин вие ще имате съдействието на по-висшите същества от вас.

Тази свобода трябва да дойде, но ум се изисква за това. Най-първо, вие не постъпвате свободно. Вие въздействате на своите мисли, чувства и постъпки. Ако някой от вас прояви любовта си, тогава всички му казват: „Много си се увлякъл. Посвий се малко, много далеч си отишъл“. Какво остава тогава? Ако отиде много надалече, не бива; ако остане много назад, и това не бива. Значи трябва да се сложи спиралка на любовта.

Казвам: проповядвайте любовта си, каквото ще да стане! За предпочитане е да обича човек, отколкото да не обича, макар в любовта си да направи една погрешка. Ако спре любовта си, той ще направи една погрешка, ако пък прояви любовта си, все ще добие нещо. Какво ще добие? И в свещените книги е казано: „За любовта всичко можеш и трябва да пожертваш“. Пожертваш ли всичкото си имане и богатство за любовта, нищо няма да изгубиш.

Но ако си богат и никому нищо не си дал, като отидеш в онзи свят, според както религиозните хора казват, ще изпиташ големи мъчения за своето скъперничество. Ако си направил добро на някого, колкото пъти те видят, те ще те гощават и ще бъдат винаги с тебе. Те ще ти бъдат в пълна услуга. Сега няма да ти говоря за онзи свят, защото в този свят вие живеете. Този закон работи навсякъде. Ако вие гадаете ход на една ваша добра мисъл, или на едно добро ваше чувство, те ще се възприемат и от окръжаващите и ще принесат своя плод. Тъй щото, дойде ли до някаква услуга, каквато и да е тя, направете я и не се страхувайте. Направете тази услуга на свобода и не очаквайте нищо. Като я направите, няма да мине дълго време и вие ще видите какви добри резултати има тя.

И тъй, на хората е нужна почивка. Пог гумата „почивка“ аз разбирам човек да се спре от работата и да си почине, през което време да обмисли. Когато искаш да направиш някакво добро, спри работата си, не работи, но мисли в това време. Доброто може да се сложи за основа само при работата. Който иска да направи някакво добро в света, той трябва в това време да почива, да обмисли как да направи доброто. Доброто може да се сложи на работа само при почивката. Който иска да направи добро някому, той трябва да знае да почива. И наистина, ако искам да помогна някому, аз не трябва да бъда уморен. След като съм починал 24 часа, тогава съм в условия да помогна някому. Това е в практическия живот. Ако съм уморен и краката ми не държат, как ще помагам на хората? Ако съм си починал, ще мога да помагам. Ако един професор си е починал, той ще може да помага на студентите си, като им чете своите лекции. Но ако не си е починал, ако жена му го е смущавала, ако дъщерите и синовете му са го смущавали, и ако обществото отвън го смущава, каква ще бъде неговата лекция? От лекцията му нищо няма да излезе.

Казвам: това са новите положения, които хората трябва да имат предвид. Това не са положения съвсем нови, защото има много хора, които вече са ги схванали

и приложили в живота си. Сегашните хора търсят нов път, като искат тези нови положения да ги приложат и във възпитанието. Сега и аз лансирам тези идеи, но мъчно е например как да се приложи любовта в живота. Обичаш някого – много добре е това, но как можеш да му помогнеш? Например ти трябва да помогнеш на някого така, че той да не вложи повече надежда в тебе отколкото трябва, и да гоjde мързелът в него. По никои начин той не трябва да каже: „Нека той работи, а аз да почивам“. В любовта непременно трябва да има взаимна обмяна. Ако ти обичаш някого, а той не отговаря на твоята любов, непременно ще гоjde едно противоречиво чувство. Някой се оплаква, че не го обичат. Това положение за мене е ясно. Когато някой не ме обича, аз зная причината за това и разглеждам въпроса от съвсем друго гледище. Аз не обвинявам хората, нито ги оправдавам, но казвам: „Прави са те!“. Та когато някой не обича някого, аз се спирам пред този факт като пред едно явление и го изследвам: защо и за какво този човек не обича другия. Аз не искам да се противопоставя на този човек, защото той си има право, но и аз имам право да бъда свободен, да разглеждам нещата както зная, и както разбирам.

Ако някои хора не те обичат, ти можеш да ги заставиш да те обичат. Как? Ще ви приведа един пример, който не е толкова чист, има малко егоизъм в него. Това се е случило в Америка. Знаете, че американците са малко ексцентрични хора. Един млад момък обичал една млада мома, често ходел при нея на гости, но не се решавал да ѝ предложи. Тя все очаквала, но той отлагал постоянно. Той се страхувал, че ако ѝ предложи, тя може да му откаже и не знаел как ще понесе този отказ. Един ден тя намислила да му устрои една изненада, да го застави да ѝ предложи. Тя дала да ѝ направят един човек от восък, с мустаци и го поставила в стаята си, тъй щото, когато приближило възлюбленият да гоjde у дома ѝ, тя поставила тази восъчна кукла пред себе си и давала вид, като че се разговаря нещо много важно. Момъкът видял

това нещо от прозореца и веднага извикал своята възлюблена и казал: „Моля ти се, не давай дума на този човек, аз те искам, аз правя предложение“. Тогава тя писала едно писмо до този човек, който представлял востъчната кукла, че се отказала от него. А на своя възлюблен казала: „Аз приемам тогава твоята ръка“. Значи, востъчният човек заставил момъка да направи своето предложение.

Така и за вас трябва да дойде някой востъчен човек, който да ви застави да предложите на момата. Този востъчен човек може да бъде някое страдание или някоя катастрофа отвън и да ви застави да предложите. Няма какво да чакате той да седне на стола, но предложете, ако е за предлагане. Ако не е за предлагане, оставете въпроса настрана. Този пример е само за изяснение, но иначе в него има малко лъжа. Какво ще стане, ако този момък се научи, че момата го изиграла по този начин? Това са изключения.

В природата обаче съществува следният закон: онзи, който те обича, и ти ще го обичаш. Нищо повече. В този закон няма изключение. Ако някой човек не те обича, това показва, че при дадените условия вие не сте един за друг, нищо повече. Не насилвай работите. Ако не дойде този, когото обичаш, предпочитай да останеш сам, отколкото да насилваш себе си и него. Може да дойде друг, но тогава ще имаш големи трудности и мъчности и ще съжаляваш за постъпката си. Този закон можете да го приложите по отношение, на какъвто и да е материален закон. Не пресилвайте реда на нещата.

Някой може да каже: „От мене човек не може да стане. Аз не мога да се повдигна в обществото“. Ти може да се повдигнеш, но знай, че оттам, където искаш да се повдигнеш, там ще паднеш. Ето, Наполеон се повдигна от един прост гражданин и стигна до цар на Франция, но всеки не може да бъде Наполеон. Какъв пример може да се извади от Наполеон? Той пресили нещата. Той не издържа на едно свое обещание, с което направи една погрешка. Така поне го обвиняват онези, които знаят положение-

мо. Причината на неговите страдания се дължи на това, че той не изгържал на едно свое обещание. Причината за нашите страдания се дължи на това, че ние, като Наполеон, не сме изгържали на онова обещание, което сме дали. И ние, като него, не изгържаме на своите обещания, дадени по отношение на разумната природа. И тогава, за да се справим със своите страдания, ще кажем: „Ще изпълним обещанията си, които сме дали на разумната природа“. Сега например вие искате да знаете как да излезете от вашия остров „Света Елена“. Много труден въпрос е този. Както и да ви обяснявам, вие няма да ме разберете, понеже има една опасност.

Разправяха ми за едно подобно положение в един манастир. Един от нашите познати, който сега е замонашен за онзи свят, ходил там и разправяше следното. Калугерите в този манастир направили някаква дупка между камъните, която могла така да се стегне, че човек като попадне там, и ако не обещае нещо, няма да може да излезе. Колкото бедни влизали през тази дупка, те не я стягали, но ако богат влезе там, дупката се стеснявала и той трябвало да обещае няколко десетки или стотици хиляди лева, за да може да се промъкне. Други пък считали, че тази дупка определя кои хора са праведни и кои не. Един доста тлъстичък материално човек отишъл там и после го питали: „Как прекара в дупката?“ – „Остави се, видях и патих, докато изляза. Трябваше да обещая нещо, за да се освободя.“

Казвам: това са стесняващите условия, които съществуват и в природата. Хванат те там и докато не обещаеш, че ще платиш нещо, няма да те пуснат. Ще платиш на общо основание и много пъти ще си кажеш: „Не ми трябваше да минавам през дупката на светите!“ Не минавайте през дупката на светите!

Това давам само за обяснение, което може да се вземе в един или в друг смисъл, не го давам за доказателство. Когато нещо се доказва, някои неща може да са логични, може да са ясни, но онова, което е проверено, то носи вече

в себе си самото знание. Онова, което човек вече знае, няма какво да го разправя, в него е вложена силата Божия. В сегашния живот ние имаме повече знания, отколкото опитности. Аз съм слушал от мнозина какви ли не лекции с часове; знания много имат хората, но си мисля: колко от това знание може да се приложи? Като слушам някой да ми проповядва своите методи, мисля си: колко ли от тези методи може да приложи той в своя живот?

При мене са идвали много мъже и жени, да се оплакват от положението си. Някой мъж казва, че жена му не го обичала. Защо не го обичала? Казала, че не бил за обичане. Казвам му: „Чудно нещо, ти си човек с много топло сърце, как да не те обича жена ти? Сърцето ти гори от любов“. – „Да, гори ми сърцето, но няма кой да ме обича.“ – „Ти имаш някого, когото сега обичаш.“ – „Да, но още не ми обръща внимание.“ Жена си не обича, а друга някоя обича, която пък не му обръща внимание. Не е лесно да страдаш от любов. От всичко може да страда човек, но не и от любов. Опасна работа е любовта. Няма по-ужасно страдание от страданието, което любовта причинява на човека. Какво ли не си мисли той тогава. Затова на човека трябва разумност, та като влезе тази Божествена сила в него, да знае той как да я изпълзва.

Друг закон съществува, според който всеки може да ни обича. Кога? Когато и ние обичаме. В този закон няма изключение. Това аз зная, пък вие как го знаете, то е друг въпрос. Ето какво аз разбирам под думата „да обичаме“. Когато аз обичам един човек безкористно, мене ми е приятно да го виждам, да се разговарям с него, без да искам от него нещо. Ако той е ученик или ученичка в света, и чувам, че успява, това ме радва. В тази любов няма никакво изключение. Щом имаш каквато и да е користолюбива мисъл или някакво користолюбиво чувство в твоята любов, тя ражда вече обратна реакция. Законите са се изменили. Щом имаш едно, колкото малко и да е, изключение в своята любов, това показва, че са се вмъкнали някакви странични фактори, които работят вече в

самия живот. Затова, влезе ли човек веднъж в живота, той трябва да има правилна философия за него и по този начин ще се домогне до някое общество, което ще може да му помага. А сега, каквото и да правите, докато се движите между хора, които не разбират живота, вие всякога ще останете едни за други неразбрани. Като обичаш, няма да те разбират и като те обичат, няма да обичаш. Когато обичаш, ти ще знаеш дали те обичат или не.

Това може да се провери. Ти може да провериш дали твоята любов е безкористна или не. Ако любовта ти е безкористна, ти ще се радваш на щастието на онзи, когото обичаш. Нека той се подигне до най-високото положение, но и когато слезе до най-ниското положение, ти пак трябва да му се радваш; и като осиромашее, пак трябва да му се радваш. Човек ни най-малко не трябва да изменя своите чувства от външните условия. Може ли така? Ако аз съм богат човек, и обичам едного, който осиромашава, може ли той да остане сиромаш? При това положение аз ще му помогна и той пак няма да бъде сиромаш. В този случай аз ще бъда за него Провидение. Ако разбираме живота и любовта по този начин, в прав смисъл на думата, ние всякога ще бъдем едни за други Провидение. Тогава вашите близки, макар и да пропадат някога, но в очите на своите ближни те всякога ще виждат Провидението. Така трябва да се постави практическия живот на земята. Това правило трябва да се постави в живота и по него да се създаде бъдещето общество. Този закон вие досега не сте прилагали. Вие сте се усъмнили в него.

Казвате: „Аз съм се горил“. На мене мнозина са ми разправяли за любовта, която гори. Аз вярвам, че любовта гори, но това е любовта на погналителните лещи, на лещите, които събират лъчите. Има лещи, които събират лъчите, а има лещи, които разпръскват лъчите. Аз говоря и проповядвам за онази любов, която разпръсква, а не за онази любов, която събира, концентрира и гори. Какво по-хубаво от това човек да обича? Само в любовта човек се усеца млад.

Като залюбиш, ти се подмладяваш. Като залюбиш, твоят ум не се помрачава, но ти почваш да мислиш и сили добиваш. Тогава ти ставаш смел в постъпките си. Изгубиш ли любовта си, ти се чувствуваш стар, мисълта ти не работи и постъпките ти са несмели.

Питам тогава: откъде ще дойде спасението на света? Ние търсим Бога в света. Господ и сега работи. Любовта, която се проявява в нас нали е Бог, Който се проявява? Тогава къде ще Го търсим? Има връзка между нашите постъпки и Божиите постъпки, ако ние сме гали ход на божественото в нас да се проявява. Често ние казваме за нещо, че е от дявола. Казвам: това, което сега се извява в света, каквото и да е, то е от Бога, а това, което не се извява, то е наша фикция. Ние търсим Бога там, където не е.

Сега някой написал един роман и неговата героиня там припада. Аз бих желал да напиша един роман, в който нито един от моите герои да не е припаднал. Какво означава припадането? Припадането показва, че някой има много голяма скръб, и тогава, за да не чувствува скръбта си, поставят го в положение да изгуби съзнанието си. Истинският герой никога не трябва да губи съзнанието си. Такъв пример имаме от Христа. Какво геройство показва Христос, когато цяла нощ 6000 войници се поругаваха с Него, биха Го, хулиха Го и Той издържа на всичко! Каква голяма сила показва Той! И на сутринта Му дадоха да носи един голям кръст, който Той носи до известно място, после каза: „Повече не нося този кръст, намерете друг да го носи!“. И при това положение Той не изгуби съзнанието си. След това Го приковаха на кръста и пак не изгуби съзнанието си и каза: „Погрижете се за майка Ми!“. Това значи герой, това показва характер.

Ако човек няма такъв характер, той няма да прилича на Христа. И след това вие ще искате да ви занесат на Небето с колесница като свети Илия. Не, жителите на Небето, на Царството Божие, са големи герои. Онези пък, които не са герои, те трябва да учат геройството на земята. И сега се проповядва на хората от земята,

че те ще наследят Царството Божие. Ще наследят Царството Божие, но само силните. По-силен е онзи, който се въздържа, отколкото онзи, който вади нож да се бие. И той е герой, но по-силен е онзи, който издържа на големите страдания. Това не показва, че като не вади нож, не е силен, но той вижда, че външното геройство не е истинско геройство. Казва се в Писанието, че вечерта, когато се приближи при Него всичката тълпа, която искаше да го хване, паднаха пред Него. Сила имаше Той. Но Христос сам се предаде. Той ги запита: „Кого търсите?“, – „Исуса търсим.“ – „Щом търсите Исуса, Аз съм. Тогава оставете другите да си отидат, а останете да се разправяте с Мене.“ Той казваше: „Аз имам власт да повикам 12 легиона ангели от Небето да ми помагат, та с една тълпа от 1000 души ли не мога да се справя?“. Но геройството не е в биенето.

Аз уважавам войната само в едно отношение. Трябва да има война в света. Трябва да се воюва. Човек трябва да воюва, но с какво? Със злото в света. Човек трябва да воюва със своите мисли, със своите чувства и със своите постъпки. С всичко това човек трябва да воюва. Аз не съм за мирния живот. Мирен живот може да има само в доброто, но щом има зло в света, мир не може да има. Когато злото съществува в света, и някои проповядват, че трябва да има мир, този мир не е естествен. Мир в доброто, мир в любовта, мир в истината, но да има мир при онези вечни неправди в света, такъв мир не съществува.

И тъй, две неща са потребни на човека: работа и почивка. От друга страна, на човека са потребни Любов и Мъдрост. Любовта е необходима, за да разберете какво нещо е работата, а Мъдростта – за да разберете какво нещо е почивката.

„Благословен Господ Бог наш“

„Добрата молитва“

12 ноември 1933 г., 10 ч., София – Изгрев

Произход и значение на светилника

Ще взема само една дума от 20-и стих, 20-а глава на Притчи – за светилника. „Светилникът на тогоз, който злослови баща си или майка си, ще угасне в дълбока тъмнина.“ Вие може да си прочетете сами цялата глава.

Всички сте запознати със светилника. Светилникът има едно общо приложение, едно старо произхождение. Във физическия свят се правят разни светилници: стъклени, гървени, железни, златни и прочие. Щом дойдеш до духовния свят, и там има светилник. И природата има светилник.

Сега аз ще ви говоря само за светилника, за свещите. Слънцето представя един светилник. Светилникът е емблема. Светилник може да има само там, гето има разумен живот! Светилникът е гостояние само на разумните хора. Животните нямат никакви светилници. Казват за рибите, че имали светилници. Да, но рибите сами не си направиха светилници. На тях, като на малки деца, им ги направиха, за да ги употребяват. Но рибите никога не можаха да се възползват от своите светилници, те ги изгасиха и досега си останаха риби. Светилници имаха и някои млекопитаещи, но и те не можаха да ги употребят. Вълкът нощно време употребява своя светилник, но само когато отива да краде. Щом извърши своето престъпление, той загасва светилника си, за да няма никакъв помен от него. И влиза в някоя дупка, като казва: „Не ми трябва никакъв светилник“.

Разумният живот изисква разумно изяснение. Ако ние живеем тъй, както рибите живеят, ако ние живеем тъй, както растенията живеят, ако живеем, както птиците живеят, ако живеем, както животните живеят, тогава ние ще имаме същите резултати, каквито те имат. И тогава, като кажем, че нашият живот е по-висок от този на животното, означава, че човек трябва да живее

не като животно. Иначе нашият живот би бил безпредметен, безсмислен. У животните има подтик да станат хора. У рибите има подтик да станат птици, у птиците има подтик да станат млекопитаещи, а у растенията има подтик да останат поне растения. У животните има вечно недоволство. Всичките глупости, които сега хората вършат, се дължат на животинското естество у тях. В човека има едно животно, което постоянно е недоволен. Каквото и да му кажат, той казва: „Не го разбирам“. Аз гледам, някоя муха се научила да влиза през отворения прозорец, но като се затвори прозорецът, започва да се блъска в него. Цял ден се блъска от един на друг прозорец, а вие, като гледате как се блъска, казвате: „Колко глупава е тази муха!“. Ами когато един човек се заблъсква в своите работи, не е ли и той една муха, която се блъска от прозорец на прозорец? Щом закъсате някъде, вие сте такава една муха. Вие мислите, че сте човек.

Аз наричам човек в пълния смисъл на думата само онзи, който е завършен човек, който се е освободил от сиромашия, от болести, от всички глупости, които хората правят, и най-после, който се е освободил от греха, и който може да прави само погрешки. Грехове той не може да прави, но грешки може. Тъй щото, човек в развитието си може да прави грешки. Този човек може да бъде толкова умен, колкото е умна лисицата или змията. Змията е много умна. Христос я взимал като емблема и затова е казвал: „Бъдете хитри като змиите, а не злобливи като гълъбите“.

Сега ще се спра върху думата „светилник“ в положителен смисъл. Под „светилник“ се разбира човешкият ум. И онзи, който е писал тези притчи, казва: „Светилникът на този, който злослови баща си или майка си, ще угасне в дълбока тъмнина“. Бащата и майката едновременно са въвн от човека. Всеки човек има баща и майка. Така е, но къде е неговият духовен баща и неговата духовна майка? Ще кажете, че Господ е навсякъде, но в този смисъл,

както хората говорят за Господа, още никои не Го вижда. Аз говоря за този Господ, за Когото хората определят, че е някъде горе и натам поглеждат. Ние виждаме само Неговите творения – Слънцето, звездите, растенията, но някъде да сме Го срещали, да сме се разговаряли с Него? Не сме Го виждали.

Но в човека има представители на бащата и майката – това са душата и духът. Това са бащата и майката, които представят положения на светлината. Следователно светилникът на човека е поставен в неговите баща и майка. Умът пък е детето, което носи светилника. Ако детето не обича баща си и майка си, този светилник ще изчезне. Всяко явление в света трябва да се изясни. Ако някой човек страда от някаква болест, първо трябва да изучим причините. Ние няма защо да съдим човека защо е болен. Той може да се е заразил от тифус или от чума бубонна, или от холера, или от проказа, или от някоя от съвременните заразни болести, но човек не е виновен за това. Има ред причини, които седят вън от него. Щом човек се зарази, това показва, че неговата светлина не е толкова силна, или неговата кръв не е толкова чиста. Зараза се явява там, дето има тъмни места. Здравето на човека, в каквото и да е отношение: физическо, умствено или духовно, зависи от светлината, която гори в него, от неговия светилник. Доколкото умът ни е в едно здравословно състояние, доколко и ние ще бъдем здрави. Това не показва, че умът може да боледува като тялото, но умът може да се помрачи. Там е опасността за ума. Щом умът на човека се помрачи, той е вече в едно болезнено състояние.

Досега почти всички хора в съвременната култура имат едно подобно състояние – те изпадат в помрачение на ума. Всеки човек, който е алчен за богатство, той има вече помрачен ум; всеки човек, който има алчност за богатството, той има користолюбив ум. Всеки човек, който завивжда, който се гневи без причина, който се

страхува от всичко в живота, той има помрачен ум.

Сега ние можем да намерим ред причини за това, да изясним нещата по разни начини, обаче само един начин има за изяснение. Може хиляди начини да поставим за изяснение, които да са прави, но всъщност има само едно изяснение. Противоречията в живота произтичат просто от безлюбието. Безлюбието е причина на всички противоречия, които се явяват в света. Те са в нашия индивидуален живот или в нашия семеен живот. Каквито и да са причините, всичко се дължи на безлюбието. Защото, ако душата на човека е пълна с Божествената, с разумната Любов, той не може да изгуби светлината на своя ум.

Аз не говоря за онези временни чувства в човека, но според мене любовта е онова най-разумно нещо, което той може да носи в душата си. Тя е най-мощната сила, която действа в света. Тя е силата, която ти може да употребиш за своето въздигане, или за полза на своите ближни, както и за своя полза. Нима хората преди хиляди години не съществуваха? Светът съществува от милиони години насам, но на тия хора даже и на ум не им дойде да изнамират такива газове, с каквито днес хората взаимно се унищожават. Аз взимам съвременните изобретения на техниката, задушливите газове и оттук съдя за състоянието, до което човешкият ум е достигнал. Ако във времето на Римската империя, или коя и да е държава по това време, биха имали такива кораби или параходи, каквито англичаните имат днес, те биха внесли страх и ужас между хората. Те се наричат „гръндаут“, което българите превеждат „страхуват се не“, т.е. от тези безстрашните, които застрашават господарите на целия свят. Сега има десет такива, но пак светът е изложен на големи опасности. Тези параходи са като цели крепости, но и в това положение в половин час те могат да бъдат изпратени на дъното на океана. Значи този светилник, човешкият ум, върви по обратния път на своето развитие. И това нещо има своята

хубава, красива страна. Човек, който може да измисли тези разрушителни сили, и да ги сложи в действие за съсипеването на човечеството, по същия начин той може да впрегне тези сили на човешкия ум за повдигането на цялото човечество и на личния живот на човека.

Та казвам: сега поне духовните хора трябва да се занимават по-ревностно, да правят ред опити, да изучават въпроса за светлината, както и целият свят се занимава днес с този въпрос. Той се разглежда от много страни и от много гледища: от политическо, от социологическо, а и разните партии го изучават – всички се занимават с въпроса, по какъв начин да употребят светлината, светилника. Те виждат, че всички ония, които се стремят към подобрене на обществото, на човечеството, създават всевъзможни благотворителни дружества. Всевъзможните идейни течения, които се явяват в света, имат за цел да подобрят човешкия живот. Всяко схващане има свои теории. Но всичко това трябва да се опита, да се види доколко е вярно. Когато се разглежда един въпрос обективно, ние не трябва да се афектираме или да се боим от последствията. В такива случаи хиляди хора стават жертва. Например да вземем аеропланното изкуство – хиляди хора са платили със своя живот. Или вземете хората, които поддържат някаква идея. Преследват ги, затварят ги, но и това нищо не значи. Когато дойде християнството в Римската империя, нима не се дадоха жертви? Дадоха се и то милиони хора, но и това нищо не значи. Не е въпросът за жертвите, но въпросът е тези жертви, които ще дадем, имат ли постижения. Ако имат постижения, те са на място. Вземете например индусите, които поддържат прераждането, те казват: „Нищо от това, че тия хора са умрели, пак ще дойдат на земята. И десет пъти да са умрели, десет пъти ще дойдат на земята“. За един европейец това е странно. Как е възможно един човек, който е умрял, да дойде пак на земята? Европейецът свързва тялото с човека. И като умре, като се разруши тялото,

той не може да си представи как ще гоїде повторно на земята. То е все едно да мисли, че като се разруши къщата, всичко свършва. Може да се разруши една или друга къща, но този, който е направил къщата, той остава. Неговата къща е свързана с него. Но неговият живот не зависи всецяло от тази къща. Временно само зависи, но не и всецяло.

Та моята цел не е да ви застава да вярвате, защото такива вярвания има и в света. Да вярвате в нещата, това не ползува човека. Могат да ви залъгват, но тези залъгвания не съставят истината. Аз бих предпочел един музикант да ми свири, отколкото да имам за цел, аз да се науча да свиря. Докато се науча да свиря, това е гълга работа. Мене ми трябват 30 години да мога да изсвирия едно парче, което ми харесва. Като изсвирия това парче без погрешка, какво ще стане? Чудо ще стане! Всичко ще се изгори: и камъните, и дърветата, всичко да изгори, това разбирам аз свирене! Наг 30 години ми трябват да свиря като музикант и никога в ума ми да не проникне никаква отрицателна мисъл. Само така той може да свири. Ако си един такъв цигулар, можеш да свириш и в който дом влезеш, не ти трябва да говориш, но като засвириш още отдалеч, тези хора ще престанат да се карат. Ти ще бъдеш като един магьосник: ще отидеш при един banker, който изнудва хората, който им взима по 45 на 100 лихва и като извадиш цигулката си и засвириш, той веднага ще скъса записите си. Това разбирам аз свирене. Като свириш, няма да аргументираш хората, че това не е по Бога, не е право, не е човешко, но ще свириш и ще кажеш: „Това е животът. Аз съм свирил цели 30 години“. Банкерът тогава ще каже: „От този ген аз се прощавам със своето банкерство“. Тогава аз взимам една цигулка, продавам му я и казвам: „Вземи тази цигулка и свири. В твоео лице след 30 години аз ще имам един ортак“. И аз обичам ортаците, но които свирят като мене. С онзи, който не свири като мене, ортаклък не правя.

Това на пръв поглед ви се вижда невероятно и казва-
ме: „Не ни говори за такива работи, които не могат да
се събднат“. Като разглеждам сегашния живот, казвам:
по-големи заблуждения от сегашния живот има ли?
Срещам някой, оженил се за една красива жена, тръгнал
с нея под ръка. Но след три дена, както американците
правят, ще задигнат жена му и той ще се облече в черно,
ще дава съобщения по вестниците, че жена му изчезнала
някъде. Какво да прави? Този човек си носи своето нещас-
тие. Защо ти е тази красива жена, когато ще бъдеш с нея
нешастен? Ти си станал богат, но след няколко месеца
друг някой ще задигне богатството ти, ще го секвестрира,
ти не си господар на положението. Ти си учен човек, имаш
една хубава библиотека, но утре къщата ти се запали,
изгори и заедно с нея ще отидат и книгите ти. Какво ти
струва тогава тази къща? Ти минаваш за здрав, но утре
гойде една болест като холерата и те осакати. При все
това ние мислим, че животът е осигурен, и можем да го
ценим. Аз виждам хубавата страна в това нещо и можем
да извадим една поука, но според мене това не е живот.
Като поука това е така, но да се живее така и да се мисли,
че това е живот, никак не е така. Като живея между тия
хора, аз мога да се науча на много работи, но да мисля, че
ще се науча добре да живея, това е едно samozаблуждение.

И после: проследете цялата съвременна литература,
както и съвременния живот, и вижте в колко от ваши-
те най-добри приятели вие не сте се усъмнили. Имате
ли поне един приятел, в когото абсолютно да не сте се
усъмнили? Имате ли един приятел поне, към когото да
не ви е минала поне една съблазнителна мисъл? Питам
тогава: къде седи красотата на вашия живот? Ако някой
ваш приятел се облече с най-хубавата си чиста греха, и
мине покрай един, втори, трети, четвърти приятел и
всеки от тях направи по една резчица, като го срещнете
после, ще го попитате: „Защо грехата ти е така награс-
кана?“. Всяка резчица показва, че кой как е минал покрай
него, е направил по една резчица на неговата нова, чиста

греха. И като наблюдавам съвременните хора, виждам, че цялото им лице е само с резки нашарено. Аз съм срещал много красиви жени, но тръгнали те с мъжете си и те са направили на лицето им много такива линии, награскали са ги. Много линии има, теглени по лицето на красивата жена от нейния собствен мъж и на нищо тя не е заприличала. Като тръгне с мъжа си, тя се страхува, не знае де да гледа, като някоя шашава е станала, страхува се от мъжа си. Също така и мъжете се страхуват от жените си. Гледам, някой българин излезе на улицата, срещне се с приятели, не смее да говори, да ги не чуе някой шпионин и да ги арестува. Той се бои да не би шпионинът да го изкара някакъв комунист или анархист, или човек, който се обявява против държавата, и не смее много да говори, предпазва се. Всички вървят и се озъртат. И това те наричат българин, свой събрат, от него се страхуват.

И в Америка навсякъде има такива шпиони. В Америка, ако стражарят ви подозира в нещо, той ще се приближи до вас, ще ви потупа по рамото и ще ви каже: „Хайде, елате с мене“. Американските стражари не са толкова гребни както българските, те са много високи хора. Всеки американски стражар може да вдига в едната си ръка около 70 - 80 килограма тежест. И ако някой му се противопостави, и каже: „Какво право имаш?“, той веднага вдига дървото, което носи със себе си, удря го по носа и другият пада на земята. И при това положение ти никою не можеш да се оплачеш. Там ще ти кажат: „Който не обича нашето управление, да си върви в Европа“. Ти може да разискваш защо и за какво, но фактът е такъв. Щом стражарят те повика, ти трябва да тръгнеш след него без никакво съпротивление. Иначе стражарите в Америка са много учтиви. Вие можете да ги запитате къде се намира нещо или търсите някоя улица, той веднага ще дойде с вас, ще ви придружи и ще ви покаже къде се намира това, което търсите. Но нарушиш ли закона, по-лош от него няма, той веднага те боксира.

Един ген ме среща един англичанин, който се напил малко и ми казва: „Моля, извинете ме, напил съм се малко. Аз съм англичанин“. Аз го разбрах какво искаше да каже. Той искаше да каже: „Англия се управлява по законите на природата. Това, че съм се напил малко, това е по английски, но не и по законите на природата, според които и Англия се управлява“.

В природата съществува един разумен закон, който изисква абсолютно правилни отношения на всички същества едни към други. Дали вие съзнавате този закон или не, но всички го обясняват. Едни го обясняват със закона на наследствеността, други – с някои социални закони, а на Изток го обясняват със закона на кармата. Както и да е, съществува обаче един закон, според който ти трябва да постъпваш правилно спрямо всички хора. Така, както го разбирате, така трябва да го прилагате. В човека има едно правилно вътрешно разбиране, според което човек трябва да постъпва. А да постъпва правилно, това подразбира още от най-стари времена, твоята светлина не трябва да загасва, защото, ако загасне, при един загаснал светилник ти не можеш да постъпваш правилно.

Сега другото положение: ние твърдим, че сме хора. Думата „човещина“ в съвременния социален език е една висока дума. Според мене тази дума е много съдържателна. Комуто и да кажеш „Ти нямаш ли човещина?“, той ще те разбере. Разбрана е тази дума. Тя има хубаво значение. Приятно е да кажеш на човека, че той има човещина. Под думата „човещина“ се разбира да схващате и разбирате копнежите на всяко същество, колкото и малко да е то, но не в едно възбудено състояние, а в едно трезво състояние. Ако искаш да проникнеш в неговите копнежи, и да гадеш подтик на красивото и хубавото в него да се развие, това разбирам аз под думата „човещина“. Под думата „подтик“ разбирам не да гразните човека, но да му гадете условие да се развие в него хубавото, красивото, то да се прояви. Например първите християни,

които се занимаваха с християнската философия, не можаха да разберат, че са изпратени в света да дават подтик на хората. Самата философия „Не противи се на злото“ не можа да се разбере от християните; пък и сам Толстой, който поддържаше тази теория, не можа напълно да я приложи. Защо? Защото въпросът не седи само в това да се не противиш на злото, но същевременно да въздействуваш на човека да прояви доброто в себе си. Бъди активен, за да се прояви доброто в човека, а щом се прояви доброто, ти ще имаш един съработник или съидейник в това добро.

Та сега, като говоря по този начин, не мислете, че аз говоря само на едного. Човек има двояко естество: едното естество е без светлина, без светилник, а другото е със светилник. И ако това същество в човека, което носи светилника, загаси своята светлина, тогава положението и на двете същества се нарушава. Сега мога да приведа цяла статистика за разните външни прояви, за разните външни обходи на хората, които, може би след няколко века, ще дават своите положителни или отрицателни резултати. Например вие още не можете да оцените силата на едно хубаво проявено чувство от човека. Ако вие сте силно възбуден или раздразнен, или обиден нещо, но ако можете в дадения момент да се въздържите, вие не можете да си представите каква полза ще извлечете след време от това въздържание. Вие всякога сте готови да се защитавате и да казвате: „Какво право имаш ти да ме обиждаш?“.

И понякога аз съм се спирал върху въпроса, от какво произтичат противоречията в живота. Ще ви дам един пример за изяснение на една от важните причини за противоречията в живота. Влиза един българин в една баня, това било някъде в България, случило се преди 40 - 50 години. Този българин влязъл в банята да се къпе и като се видял гол, казал си: „Браво, това тяло досега никой не го е бутнал, никой не е посегнал да го удари“. По едно време един от турците в същата баня отишъл на курната,

където българинът се къпел, и му казал: „Какво правиш тука? Я се махни от това място, аз ще се мия тук“. Българинът веднага се поклонил на турчина, отстъпил и му казал: „Заповядай, ефенди!“ и отишъл на друга курна. Турчинът пак дошъл на курната, където българинът се преместил, и му казал: „Махни се оттук, направи на мене място!“ – „Заповядай, ефенди!“ – и отишъл на трета курна. И тук турчинът го изместил. По същия начин българинът отстъпил. Като видял това нещо, турчинът казал: „Ха, браво, чорбаджи! Докато носиш този ум, никой не може да те удари. Днес аз научих един урок от тебе“. Хванал го за ръка и му казал: „Отсега нататък ти ще ми бъдеш един добър приятел“.

Като ме слушаше един познат, той ми казваше: „Да бях на мястото на този българин, аз бих прострял турчина на мястото“. Да, но този българин разбира и знае как да постъпва. Питам: този свят, в който живеете, не е ли една такава баня, в която вие се къпете? Тъкмо се къпеш, дойде някой при тебе и ти казва: „Махни се оттук!“ Отстъпиш от тази курна, дойде друг, казва ти: „Иди на друго място, не знаеш ли, че тази курна е моя?“ – „Твоя ли е?“ – Веднага нарушиш равновесието си и настава в банята бой. Аз съм слушал от някои да ми разправят, че хората в банята се биели с пищимали. И затова в много модерни бани пищималите са забранени като опасни оръжия. Щом някой се обиди, извади пищимала, нагъне го и го употреби като камшик.

Сега, като ви представям света във вид на баня, у вас изпъква една лоша картина. Вие сте прави, това не се отразява добре на вашето морално чувство, понеже вие си представяте голи хора. Съгласен съм с вас, понеже този език не е толкова изряден и красив. Това е най-малкото обаче. В света се вършат десет пъти по-големи безобразия от тия, които сега изнасям. Ако ти изнасяш една мисъл, която унижава твоята душа, тогава за предпочитане е гол да ходиш. Ти ходиш облечен добре, с ръкавици, а в главата ти се вълнува една от най-опасните

форми на мисълта, едно положение, което те унижава, и което след векове ще даде своите лоши последствия, ще те постави в положението на животно. Кое е за предпочитане тогава?

Казвам: сега религиозните хора се забавляват и казват, че трябва да се молят на Бога. Прави са те, трябва да се молят на Бога. Светските хора пък казват, че те ще изправят света, ще разрешат социалните въпроси, ще възпитат хората. И те са прави. Но как ще възпитат хората? Опитали ли сте вие да видите как се изправя светът, колко мъчно може да се изправи едно престъпление? Престъпността всякога произтича от няколко неща: има престъпност, която произтича от половата деятелност, от неестествената деятелност на малкия мозък; има престъпност, която произтича от семейните чувства в живота; и най-после, има престъпност, която произтича от самосъхранителните чувства. Около ушите на човека има една област, която у едни хора е силно развита, а у други – по-слабо. Тия, у които е силно развита, са много разрушителни хора. Това чувство е най-слабо развито в миролюбивите хора. Затова именно те са миролюбиви. Тези хора не са придобили своето миролюбие, но така са се родили; а онези, у които разрушителността е силно развита, те трябва да употребяват големи усилия на ума си, да се въздържат. Ако такъв човек е разумен, той трябва да си каже: „Аз трябва да употребя своята сила на друго място“.

Горчивите чувства в човека пък произтичат от онова користолюбие, което се заражда в полуинтелектуалния живот на човека: че той трябва да събира богатства и съкровища за този живот, който прекарва на земята. У някои хора любостежанието е толкова силно развито, вследствие на което кражбата в тях е взела големи размери. Кражбата в човека може да се яви под влияние на две условия: първо, под действието на страха да не умре гладен и второ, при слабо развита съвест. Кражбата, значи, се явява при силно развито

стяженолюбие, че той трябва да има достатъчно пари да осигури живота си. И онези физиономисти, които са изучавали човека в продължение на ред години, са дошли до заключението, че хора, у които съвестта не е силно развита, главата им отзад е тясна, шилеста. Когато съвестта е силно развита в човека, главата му отзад е широка, добре развита. Хора, у които чувството стяженолюбие е силно развито, те могат да се продават, те винаги ще задигнат повече отколкото им трябва. У мравите например това чувство е силно развито. Мравята може цял ден да пренася. У катерицата също така е силно развито това чувство. След като се наяде, тя ще тръгне да търси място, където да скъта останалата храна. В кокошката обаче това чувство е най-слабо развито. Сложете ѝ цяла крина жито, тя ще го разкъшка. Тя казва: „Пет пари не давам за това жито! Ако огладнея след половин час, ще намеря друга крина“. Защо е така? Ще кажете, че катерицата Господ я научил така. Добре, ами кокошката кой я научил? И нея Господ я научил според вас. Ако искате един пример за щедрост, мога да ви приведа кокошката, тя е много щедра. Ако пък искате един пример за спретнатост и грижливост, мога да ви представя мравята.

Един ген щурецът отишъл при мравите да им иска малко жито назаем. Те го запитали: „Какво прави през лятото? Не работи ли?“. – „Свирих и пях.“ – „Дето си свирил и пял, иди пак посвири и не яж!“. Та казвам: в тази басня има нещо пропуснато, а именно: когато щурецът засвири, мравята работеше. Той свири на нея да работи по-добре. Ако мравята беше умна, щеше да разбере щуреца. Отдето минаваше мравята, като събираше и носеше нещо в мравуняка си, щурецът ѝ се радваше и свиреше горкият. Той мислеше, че тя ще му даде нещо, но като се настани добре, тя му каза: „Дето си бил цяло лято да свириш и пееш, иди пак посвири и не яж!“. Онези, които са написали тази басня, изкарват щуреца глупав, а мравята умна и трудолюбива. Според мен обаче мравята е първо-класен крадец.

И сега казват на хората, че трябва да бъдат трудолюбиви като мравята. Да, трудолюбие е това, но аз бих желал да имам характера на щуреца. Какво по-хубаво от това? Като излезе от гунката си, щурецът запя и засвири и казва: „Слава Богу, всичко в света е хубаво!“. А мравята цял ден ходи, обикаля, с този ще се скара, с онзи ще се скара, все военно положение. Като погледнете мравята, тя няма нито един мускул, всичко е сухо в нея. Какъв щеше да бъде нашият живот, ако и ние имаме структура като тази на мравята? Ако човек имаше главата на мравята, той щеше да мяза на страшилище.

Сега да се върнем към извода от тия животни. Съвременните мрави са резултат на една разумна култура, която е съществувала преди милиони години на земята. Тези същества са оставили мравите и до днес тук като резултат на тяхната мисъл. Да, но ако ние днес живеем като мравите, всичко в света ще бъде свършено. А и тия същества, които са оставили мравите след себе си, и те не живяха като тях, но ги оставиха само като поука на човечеството. Тези същества, които още отначало създадоха растенията, птиците, рибите, млекопитаещите, те и до днес продължават да работят. Един ден, като видят, че този живот, който сега създават, не съответства на техните идеи и на тяхното постижение на земята, ще напуснат и хората, както напуснаха мравите. Съвременните хора ще останат на земята като остатък, както останаха и мравите. Черните хора например са остатък от една култура, която е съществувала преди хиляди години; след тях са съществували жълтите, а сега се явила бялата раса. Но и при тях положението на света не се подобри. Положението на човечеството ще се подобри във времето на шестата раса, която ще бъде по-свършена от петата. Идеалът на тези, които сега работят в човечеството за неговото подобрене, е да се изявят в шестата раса. Казвате: „Какъв е смисълът на битието?“. Смисълът на битието е калната вода да се филтрира и в края на краищата да

стане чиста. И тогава калта ще остане на една страна, а чистата вода – на друга.

Сега аз не разглеждам въпроса, че животът е кален. Това мене не ме интересува. Мене ме занимава въпросът може ли калната вода да се пречисти. Защо и за какво е кална, то е друг въпрос, станала е кална. Може би след време, когато сме по-свободни, да разискваме върху въпроса, защо и за какво животът се е окалял, но сега въпросът е как трябва да се пречисти и подобри. Животът може да се подобри, тази кална вода може да се пречисти. Обаче това пречистване не може да стане изведнъж. Животът не може да се подобри изведнъж. В живота съществува следният процес. Всякога пречистването става и започва от гребните единици, цялото не може изведнъж да се пречисти. Ние няма защо да се силим да пречистим цялото изведнъж. Ако разгледате водата в океана, тя не е чиста. Водата в океана не е съвършено чиста. В океана има милиони тонове разтворена сол, милиони тонове разтворено злато и ред още съставни части, но това още не е истинският състав на водата. Питам: защо ни е тази сол? Вие може да пътувате в моретата, но водата на моретата не можете да пиете. Защо природата е поставила толкова сол в морската вода? Солта е най-хубавата кал, която природата е поставила в моретата, за да не я заграбят, да не крадат тази вода. Водата е подложена на кражба. Ако солта не би съществувала във водата като едно противоречие, има същества толкова стяженолюбиви, които биха я ограбили. Има същества, които и досега още не знаят какво да правят със солта, която е във водата.

Казвам: има едно противоречие, което е влязло в живота, но което не е грях. Например като разглеждам гнева в живота, аз не разглеждам човешката енергия. Гневът не е енергия. Казвате: „Човек не трябва ли да бъде енергичен?“. Човек трябва да бъде енергичен, но той не трябва да има енергията на една бомба, той не трябва да има енергията на едно взривно вещество, неговата

енергия трябва да бъде планомерна, той трябва да има енергията на едно горящо тяло, той трябва да прояви своята сила, своя огън в мисълта си. Силата на човека седи в неговата мисъл.

Казвам: не полагайте силата си във вашата надежда, нито вярата си във вашето богатство. Това не значи, че трябва да обезценявате богатството. Не поставяйте надеждата си даже и в знанието, понеже и там не е силата. Силата ви седи във вашия ум: как може в даден момент да го концентрирате, да работи. Контрол трябва на ума ви. Ако в дадения случай вие може да събудите в един ваш противник хубавото, красивото, вие сте постигнали целта си. Защо? Защото този човек, който днес е толкова енергичен, един ден ще ви стане съдружник в работата. Пък ако не знаете как да направите това, вие можете даже един ваш приятел да превърнете в неприятел. Вие можете даже и баща си да превърнете в един ваш неприятел. Вие може даже и майка си, и братята си, и сестрите си да превърнете във ваши неприятели. Това ние виждаме всеки ден в живота. Не само това, но вие може да опълчите и Бога против себе си. Това са факти из живота на хората. Вие можете да опълчите и природата против себе си, както можете и да я разположите спрямо себе си. В това седи нашето нещастие, че ние можем да опълчим природата против себе си. Тя е силната, а ние сме слабите. И какво можем да направим против нея? Но ние можем да направим природата наш приятел. И тогава кой ще спечели? Ние ще спечелим. Всички капитали, които тя има, може да ни гарантира с тях.

Сега вие търсите истината и казвате: „Как да се сприятелим?“. За да се сприятелите, светилникът ви трябва да свети. Правилото е такова. Не злослови своята гуша, не злослови своя дух. Сега аз не взимам бащата и майката отвън, но казвам: не злослови своята гуша, своя дух. Казвате: „Човек няма дух“. – Не злослови баща си! – „Той няма гуша.“ – Не злослови майка си! Тъй щото, кажете ли, че човек няма гуша или дух, с това вие злословите майка

си и баща си. Какво е майката? Душата. Какво е духът? Бащата.

Ако хората умират, как могат тогава миналите поколения да говорят? Ако хората наистина са убедени, че душа не съществува, че човек умира и нищо не остава от него, защо тогава студентите ходят всяка година на мястото, където Ботев е паднал убит, и му споменават паметта? Защо слагат венци на паметника на Ботев и гържат речи? Нали той не съществува? Защо трябва да чувствуват паметта на човека, който не съществува? Защо трябва да ходят всяка година да му се радват? Или това е за някакво забавление? Неразумно е да се прави увеселение на една статуя. Не, Ботев е една душа, един дух, който и сега живее, и работи. Ботев сега работи по-усърдно, отколкото в турско време. Днес той е повече прогресирал, отколкото на времето си. Ботев, ако гоїде днес в България, пак ще го подведат под някакъв съд, под някакъв закон. Ще кажат: „Ботев е анархист, той е такъв, онакъв...“ и веднага ще го повикат в обществена безопасност. Днес много малко се изисква, за да обесят човека.

Но сега ние гледаме само едната страна. Всеки народ има умни хора. Доброто и злото вървят паралелно в живота. Аз не вярвам в доброто и в злото, ако не приема едновременно, че те са еднакво силни и се регулират. Няма по-мощни сили в света от доброто и злото. Обаче любовта, която регулира и доброто, и злото в света, е най-слабата сила, но тя ги регулира. И злото търси любовта в света, и доброто търси любовта – тя ги направлява. Любовта седи над тях и затова се казва, че чрез закона на любовта всичко може да се подведе под един закон, който подчинява и злото, и доброто. Когато злото работи, то не съзнава, че е заставено да работи заради любовта. И доброто е заставено да работи за любовта, понеже и доброто е поставено натясно. Не мислете, че работата на злото е лесна. Нито работата на злото е лесна, нито работата на доброто е лесна.

Злото и доброто се борят в света, а любовта е съединителната нишка, която ги примирява. И злото, и доброто се примиряват само в любовта. При любовта едното стои от едната страна, другото – от другата страна. Едното казва: „Само да я няма любовта, аз ще ти кажа тебе!“. И другото казва: „Само да я няма любовта, аз ще ти кажа тебе!“. Вие виждали ли сте добрия и лошия човек как се борят? Белият човек е добър човек, а черният е лош човек. И двамата се боксират. Виждал съм в Америка как се боксират. Интересно е да видиш как белият се боксира и как черният. Някой път белият падне, някой път черният. Бият се и двамата.

Вие мислите, че добрите хора трябва да стоят със скръстени ръце. Не, трябва да се боксират и добрият, и лошият човек. Ако ти не можеш да гадеш един бокс на черния човек, да се прекатури пред тебе, той няма да има никакво уважение към тебе. И злият се боксира. Нали знаете онзи разказ от Гогол за Тарас Булба, който изпратил синовете си в една семинария да учат, та като се върнали от учението си, той почнал да се боксира с тях, да ги изпита доколко са юнаци.

Нас ни се вижда смешно, но в живота все ще ни изпитат как трябва да се боксира човек. Има ли някой от вас, който да не се е боксирал в живота си? Когато двама души се оженят, още след един месец мъжът и жената се боксират. Някъде жената излиза силна, побеждава мъжа. Някъде мъжът излиза силен, подчинява жената. Някъде братя и сестри се боксират: или братът, или сестрата излиза по-силна. Навсякъде в света хората се боксират. Като видиш хората, ще познаеш, че се боксират. Те започват да спорят за известни идеи и ще видите, че в края на краищата се скарват. Това скарване произтича от известни сили, които не са под контрола на човешкия ум. Като се минат няколко часа, те казват: „Защо ми трябваше да се разправам? Не може ли по друг начин?“.

Питам: къде е свободата на човека? Някой казва: „Аз нямам ли право да говоря?“. Имаш право да говориш, но аз

ще ви кажа къде седи вашето право. Когато на сцената едно дете излезе да декламира едно стихотворение, къде е неговото право? Това дете изнася идеята на поета, но същевременно то ще вложи нещо и от себе си, което поетът не е вложил. Въпросът е как ще декламира, каква интонация ще вложи – това е новото, което детето ще вложи, и за което ние ще му благодарим. Значи, не е само това, което поетът е вложил, но и това, което детето е вложило. Поетът казва: „Много хубава е моята идея. Да, но какво ще кажете за това, което детето е вложило чрез своята интонация? Например, ако детето декламира стихотворението „Заплакала е гората“ с тих глас, то ще произведе един ефект и ако го издекламира с висок глас, ще произведе друг ефект. Това е го интонацията.

Та казвам: вие проповядвате известен морал, който съществува. Но този морал е ценен дотолкова, доколкото вие влагате в него нещо от себе си. Ако вие не вложите в този морал нищо от себе си, той представя една обща идея за всички хора. Но този морал става ценен дотолкова, доколкото вие внесете нещо от себе си в приложението. Например вие говорите нещо за любовта. Ако в това, което говорите за любовта, внесете една нова насока, едно ново ваше разбиране в приложението ѝ, дотолкова тя става по-ценна. Това, което вие сте внесли, особено то, то прави самата любов по-ценна, отколкото, ако предавате само това, което от другите сте научили. Значи, като говорите за нещо, то става толкова по-ценно, ако вие можете да внесете в него нещо ново – било в приложението му, било в разяснението. В това отношение вие трябва да сте като един златар, който взима едно парче злато, и му придава хубава форма, било във вид на игла, пръстен или друг някакъв хубав златен предмет. Ценното в скъпоценните камъни седи и в тяхната форма, а не само в материала, който те съдържат. Без тази форма скъпоценните камъни са изложени на друга една опасност.

Та: Божественото учение или учението на природата е дотолкова важно, доколкото ние можем да вложим в него нещо от себе си. В този смисъл всеки от вас трябва да работи. Ако се изкаже една идея, каквато и да е, тази идея по форма не може да се измени. Например идеята „Обичай ближния като себе си!“ се проповядва от 2000 години насам, но като кажеш тази идея, ти трябва да вложиш нещо от себе си. Или идеята „Да обичаш Господа Бога твоего с всичката си душа, с всичкото си сърце, ум и сила!“ се преповтаря от 3 – 4 хиляди години насам. Но важното е това, което ти ще вложиш в нея. Какво е мислил Моисей е едно, а какво е мислил Христос след 2000 години, е друго нещо.

Какво е писал Христос? Той казва: „Аз не гоях да изпълня Своята воля на земята, но да изпълня волята на Онзи, Който Ме е проводил“. Вие какво казвате? И вие сте дошли да изпълните волята. Коя воля? Ако мислите да изпълните вашата воля, вие се лъжете. Никои в света не може да изпълни своята воля. Аз не съм виждал нито един човек, който може да изпълни своята воля. Вземете един цар, който е концентрирал всичко в ръцете си, и на всички заповядва, но и той е обиколен от свои приятели, от които зависи. Един ден се прави заговор срещу него и го свалят от престола; друг поставят на негово място. Ти си един философ, имаш известни теории, имаш своя философия, но един ден дойдат критици, съборят твоята философия, опровергават я и какво правиш след това? Трябва да измислиш друга философия, ще се минат други 20 години, докато я докажеш, и най-после ще умреш. Ще умреш като философ, който нищо не е доказал, и си е заминал разочарован. Ти си една красива мома или един красив момък, но един ден загубиш красотата си, здравето си и умираш разочарован. Питам: кое е онова у нас, което ни ражда? То не е нашата красота.

Аз казвам: обичай душата си, обичай духа си! Или с други думи казано, никога не злослови майка си и баща си, понеже е казано: „светилникът ти ще изгасне“. Всичката твоя умствена дейтелност, всичката ти сила зависи от

твоя дух. Всичката ти сила, която сега имаш, зависи от твоята душа, без разлика дали я познаваш, или не. Всичко това, което си ти, се дължи на твоята душа, на твоя дух.

Сега някой ще каже, че има един Господ. Ти не вярваш в душата си, не вярваш в духа си, а искаш да вярваш в един Господ, Когото не виждаш. Най-първо ние трябва да започнем от баща си, който е близо до нас, ние трябва да започнем от майка си, която е близо до нас. И да научим характера на баща си и на майка си, на приятелите си. Трябва да започнем от близките си, от видимото и да вървим към невидимото стъпка по стъпка. Всичко е доказано. И това, което поддържа, трябва да го доказваме с ред доказателства. Нищо в света не е в състояние да го измени. Ако аз имам един баща, който е толкова благороден, толкова добър, и му напиша едно писъмце, няма да се минат няколко дни или един месец най-много и аз ще получа един хубав отговор от него: „Синко, изпращам ти нужните средства“. Ако пиша на майка си, и тя веднага ще ми отговори.

Питам: ако и вие имате една такава майка и такъв един баща, ще се намирате ли в нужда? Сега и вие, които вярвате в Бога, се намирате в нужда и казвате: „Господ не ми отговаря на молитвата“. Че как така? Ако ти пишеш на баща си, и той не ти отговаря, това показва, че той не те счита за свой син. Че и чужд човек може да ти пише. Баща ти е, ако можеш да кажеш „Татко!“. Някой крадец и той може да ти пише, но нито ти е син, нито ти си му баща.

Разправяха ми за един господин, как го изнудил един апаш – жена. Това се случило в България. Един господин по някакъв случай изгубил дъщеря си. Той я търсил цели 20 години наред, но не могъл да я намери. Един ден идва при него една красива млада жена и му казва: „Татко!“. Той се чуди, откъде е дошла тази негова дъщеря. – „Какво искаш?“ – „Имам нужда!“ – „От какво?“ – „Трябват ми 9000 лева.“ Той ѝ дава 9000 като на своя дъщеря. Но после се научил, че тя не била негова дъщеря. Дъщеря му и досега я

търсят. Та не всеки, който ти казва „татко“, е твой син.

Съвременният свят е пълен с такива примери. Сега ще ви приведа друг пример за един наш приятел, който живееше в Търново. Дошъл при него един ген непознат човек, хванал го за ръката и му казал: „Аз съм твой пръв братовчед от Габрово“. Започнал той да му разправя цяла история за дома, за близките му. Тогава той го хванал под ръка и го завел при жена си, като казал: „Този е мой пръв братовчед“. Той веднага след това му поускал 3 – 4 хиляди лева и си заминал. Наскоро след това се разбрало, че никакъв братовчед не е бил.

Сега да оставим настрана това. Тези са посторонни въпроси, това са странни явления, които аз наричам вметнати явления или наследствени черти, които са отклонили човека от неговото правилно развитие. Аз ви привеждам тези примери, понеже вие сами може да се отклоните от вашия път. Но онези, които вървят с параход по океана, те трябва да имат един уред, един инструмент или един барометър в хоризонтално положение, който да показва отклоненията на парахода. После: те трябва да имат инструмент, който да показва, какво е налягането на котвата. Ако няма този уред, параходът може да се отклони. Всеки човек трябва да си има известни инструменти, с които да проверява дали посоката, в която върви, е права.

Та при сегашното състояние този светилник, който имате, трябва да бъде в състояние да премахне всички онези бури, противоположни бури и урагани, които влизат във вашите души. Освен обикновените има и необикновени бури и урагани. В това отношение всеки дом е заприличал на място на борби. Ти вървиш по улиците, но навсякъде срещаш препятствия, спънки, които те смущават. Ако си един чувствителен човек, и живееш в Америка, ти пеш не можеш да ходиш. Трябва да хванеш непременно един автомобил. Там не може да се пътува тъй, както в България. Непременно трябва да хванеш автомобил, иначе ще те прегазят. В Америка има 45

милиона автомобили. Мнозина мислят, като отидат в Америка, че тъй свободно може да се върви по улиците. Не, даже и по шосетата не може да се върви свободно. Там, ако очите ти не са отворени, на всеки час може да те прегаят. Къде ще отидеш тогава? Това не е един, не са два автомобиля. Трябва да се качиш на едно такси и тъй да пътуваш.

Та при сегашните условия на живота ние се намираме в една трудна област на пътуване. Те са така преплетени: социални и други условия, че човек мъчно може да се ориентира в живота. И религиозните хора със своите вярвания мъчно могат да се ориентират в какво да вярват. И светските хора в социалните условия пак мъчно могат да се ориентират.

Сега аз говоря само за напредналите хора и оставям живота да си тече тъй, както си е. Аз оставям мисълта, защо земята има такава форма или защо оста ѝ се е наклонила на 23 градуса. Това е станало от преди хиляди години, но да ви казвам защо се е наклонила оста и как ще се изправи, това е друг въпрос. Въпросът е как ще се справим при това положение, както оста е наклонена. Въпросът е как трябва при това положение на земята да възприемаме слънчевата енергия.

Аз мога да ви кажа какъв е сегашният строй, но да ви кажа как може да се измени този порядък, това не е лесна работа. В света съществуват два милиарда души, които мислят. Всяка една нация е мощна сила в света и на тях именно се дължат тези промени, които стават със земята. Няма по-мощна сила в света от човешките мозъци. Те са два милиарда и действуват в света. В това отношение, ако тия 500 милиона християни, които съществуват на земята, биха обединили своята мисъл в едно, те биха премахнали всички препятствия, които съществуват в света.

Има известни препятствия, които трябва да се премахнат. Ако аз бих се спрял да обяснявам причината, която е създала бедните и богатите, и как мислят едни-

ме, как мислят другите, това е една гълга история, цяла лекция би трябвало да ви гържа. Няма да се спирам, за да не се увлечете в идеята за богатството. Има опасност, като знаете истината, да попаднете в тази грешка, в която са попадали хората на миналото. Защото не е въпросът ние да бъдем богати. Един ден богатството трябва да попадне в ръцете на разумните хора. И сиромасите трябва да бъдат най-добрите хора, да знаят как да носят сиромашията. Сега нито богатите знаят как да използват своето богатство, нито сиромасите знаят как да носят своята сиромашия.

Вие се оплаквате от сиромашията, но трябва да знаете, че гениалните хора не произлязоха от богатите. Сиромашията е създала гениалните хора; богатството още не е създало гениални хора. Един ден, когато от богатите почнат да излизат гениални хора, тогава светът ще се подобри. От сиромасите хора произлязоха гениалните, но ето къде е слабостта на тия гениални хора – те наследиха от сиромасите желанието да станат богати. Когато от богатите хора почнат да излизат гениите, тогава те, като богати, няма да имат желание към богатство, но ще бъдат готови да се освободят от него и няма да имат желание да забогатяват. Та ние трябва да вървим по обратния път. Значи от богатите хора трябва да излязат гениалните, защото, ако излязат от сиромасите, както е било досега, тези гениални хора от сутрин до вечер ще мислят по това, как да станат богати. Богатият пък от сутрин до вечер мисли и работи. Най-много, което ще помисли, то е да направи някаква спекулация. Един американец, без да вложи пет пари някъде, спечелил 12 милиона лева. Той имал няколко акции и като ги продавал, спечелил 12 милиона лева. Като го запитвали как е спечелил, той казвал: „Спечелих без никакъв капитал, без пет пари“. – „Как спечели тогава?“ – „Като продавах акциите.“ Някой казва, че трябва да има капитал човек, за да спечели нещо. Но аз не мога да ви препоръчам този начин за забогатяване, понеже той е изключителен случай, това не става всякога. Това

се случва само в Америка. В България и хиляда чифта цървули да скъсаш, пак няма да забогатееш. В България не можеш да спечелиш 12 милиона долара както в Америка.

За светските хора това може да е една цел, но за нас е важно друго едно обстоятелство, което вие можете да придобиете. Вие можете да повишите температурата, качеството на вашия ум. С такова едно качество човешкият ум струва не 12 милиона долара, но 12 милиарда долара. Ако ти можеш да развиеш една способност в себе си, тя струва повече, отколкото всичкото богатство в света. И Христос е казал: „Какво струва или какво се ползва човек, ако спечели всичкия свят, а изгуби едно качество на своята душа?“. Какво по-хубаво от това, ако човек спечели едно хубаво, благородно качество на своята душа? Това е важно за вас, защото богатството на човека не зависи от парите, но от това качество на душата. Кой може да мисли, че човешкият ум зависи от богатството?

Първите организми, които се явиха в най-малките си форми, богати ли бяха? Аз съм изучавал органичния свят и съм видял през какви неудобства се развиваха. Милиони жертви се дадоха, докато с малко нещо се подобри тяхното положение. И всичкият успех днес се дължи на този гениален ум, който от хиляди и милиони години насам работи в пространството. Казано е в Битието: „Земята беше неустроена и пуста и Духът Божи се носеше върх нея“. Този дух е умът, гениалният ум, който мислеше, който работеше, за да може да приспособи целия живот, целия органичен свят към условията на живота, да създаде един ред и порядък. Това не зависеше от материята. Ако вие мислите, че зависите напълно от външните условия, вие сте изгубени тогава. Човек може да се бори само тогава, когато той съзнава, че е независим от външната среда, от външните условия. Тази среда може да не позволява, то е друг въпрос, но човек трябва да знае, че той не зависи от външните условия, и каквито и да са те, той може да ги преодолее.

Аз и друг път съм ви привеждал пример с един апаш в Лондон. Хванала го полиция и го пратила в затвора. Стражарят вързал добре ръцете и краката му с въжета и като го оставил сам в стаята, дал му една свещ, да не седи на тъмно. Като се видял самичък, апашът започнал да мисли как да излезе от това положение. Изведнъж му дохожда мисълта да прегори по някакъв начин въжето. Доближил се до свещта и поставил ръцете си над пламъка. Въжето, с което били вързани ръцете му, прегоряло и той почувствувал свобода на ръцете си. След това взел свещта в ръце и я доближил до краката, да прегори въжето, с което били вързани. Въжето прегоряло и той бил вече свършено свободен. Като се видял напълно свободен, с развързани ръце и крака, той почнал да мисли как да избяга вън от затвора. Като се огледал натук-натам, видял на леглото си един чаршаф. Взел чаршафа и го разкъсал на парчета, които свързал добре едно с друго, направил ги като въже и се спуснал с него от прозореца. Като влязъл сутринта в стаята, стражарят не намерил апаша в стаята.

Казвате: „Има ли право този човек да бяга?“. Той си казал: „Сега Господ ме е турил на изпит, да види дали ще може да избягам от тези ограничения“. Ограничаващите условия могат да бъдат полиция, могат да бъдат болести или какво и да е друго. Ти трябва да превъзмогнеш тези ограничителни условия. Как? Прегори въжето на ръцете и краката си и излез в широкия свят, да служиш на Бога.

Ще кажете, че този апаш е трябвало да си излежи определеното време в затвора. Казвам: ако е глупав, ще излежи това време; ако е умен, ще излезе навън. Важно е да те не хванат, че да лежиш свойно повече време. Ако си уверен в себе си, излез вън от затвора; ако не си уверен, остани вътре. Ако си уверен, че няма да те хванат, излез навън и благодари на Бога, че те е освободил. Така правят и агентите. Един агент могат да го затворят и по 20 пъти на ден, но в края на краищата той пак ще излезе, ще

се преобрази и никої няма да го познае. Като го срещне полицията, ще го пита: „Не видяхте ли покрай вас да мине такъв човек?“. Той ще каже: „Не съм видял подобен човек. Какъв беше?“ – „Стар човек, на около 50 години.“ – „Не съм виждал такъв, може да е минал по друг път. Не съм го срещал.“

Казвам: не мислете, че порядъкът, който сега съществува в света, е абсолютен. Той е порядък, който хората са създали. Аз съм за зачитането на порядъка, но на онзи порядък, който е създаден от природата. Той е валиден за мене. От този порядък произтича редът в света. Аз съм за порядъка в природата, който има еднакви отношения към всички други същества. Аз съм за Божествения порядък, който казва: „Зачитай всичко онова, което съм вложил“. Аз съм за онзи порядък, в който светилниците не изгасват. В паралел с 20-а глава на Притчите аз прочетох 5-а глава от Деянията на апостолите – за Ананий и Сапфир, които излъгали. Казаха им апостолите: „Това имане не беше ли ваше?“ – „Ние не го искахме.“ – „Защо трябваше да скриете половината от него и по този начин да лъжете? Ако искате, дайте; ако не – задръжте го за себе си.“ Като излъгаха, те изгубиха живота си.

Сега ние казваме, че човек трябва да умре. Веднъж да умира човек, разбирам; но с всеки живот да умира, това го намирам неестествено. Ако Христос дойде втори път на земята, пак ли трябва да бъде разпнат? И Христос беше поставен на изпит. Нека се опитат втори път да го разпнат. Сега Христос не може да умре. Той сега няма да дойде на земята, но ако дойде, ще се преобразява и полицията никога няма да Го хване. Ще Го търсят в Англия – няма Го. Ще Го търсят в Америка – няма Го. Навсякъде ще се явява и веднага ще изчезва. Той ще се явява в хиляди форми: като млад и като стар, с голяма брада и без брада, във форма на млада красива мома, в образ на млад красив момък, във форма на майка и на деца. Полицията ще се намери в чудо какво да прави с Него.

Сега аз искам да ви остава една важна мисъл. Представете си, че вие ме срещате на пътя, и ме питате: „Нямате ли нещо да ми дадете?“. Аз веднага изваждам от джоба си една кутия с кибрит и ви казвам: „Вземете този кибрит. Един ден той ще ви бъде нужен“. Ако знаете как да използвате вътрешния огън на живота, в даден случай той ще ви принесе по-голяма полза, отколкото всичкото богатство, което бихте придобили на земята. Ако ти можеш да носиш в себе си скрити кибритените клечки на Божията Любов, на Божията Мъдрост и на Божията Истина и когато се намериш в мъчнотия, да извадиш една от тия клечки и да знаеш как да си я запалиш и да се ползуваш от нея, ти си човек, който всичко може да направи. С една клечка ти ще можеш да запалиш целия свят да гори, без да изгари. С такава една клечка ти можеш да запалиш огън, на който да опечеш своя хляб.

Та онези, които създадоха света, които създадоха Земята, Слънцето и всички останали планети, имаха само по една такава клечка от тези кутии и само граснаха и запалиха огън.

Ще кажете: „След колко години може да се постигне това?“. Не е важно след колко години. От вас зависи това. За вас има една кибритена кутия. В нея седи вашето бъдеще. Ще ви дам такава една кутия и ще я сложите в джоба си. Вие може да си я вадите всеки ден, но да не граскате, не е още време да се граска кибрит, а да се цъка кибрит. Защо? Защото Христос е граснал вече. Светът е запален вече. Няма какво повече да го палите. Хората го палят и сега. Светът сега има нужда да се гаси, а не да се пали. Христос казва: „Аз дойдох да запала огъня“. И наистина, Той цъка и запали този огън.

Тъй щото светът е запален вече, няма какво повече да се пали. Всичкото това богатство, което сега идва в света, показва, че хората вече са запалени. И сега едно от двете остава: или хората да вярват в Бога с разумната жива природа, или да измрат, всичко в тях да изгори, нищо повече. Това е правото разрешение на въпроса. Това

е човештината. Всички хора трябва да вървят по закона на Бога. Това е казано в религиозен смисъл. Или всички хора трябва да вървят по закона на природата, казано в идеен смисъл. Или всички хора трябва да живеят за човечеството, казано на съвременен социален език. Роголюбците пък казват: „Трябва да се живее за народа. Този огън е в народа“. Казвам: този огън, който живее в душата на човека, е за него; този огън, който живее в дома, е за него; този огън, който живее в народа, е за него; този огън, който живее в цялото човечество, е за него. Този огън трябва да подкрепим! Щом този огън е за нас, обезсърчението няма да има място.

Сега вие ще кажете: „Какво трябва да прави човек?“. Аз да ви кажа какво трябва да прави човек. Не че вие не знаете какво трябва да правите. Вие сте го правили много пъти, но пак казвам: когато гоїде гладният при тебе, нахрани го; той само веднъж ще гоїде. Когато голият гоїде при тебе, облечи го; той само веднъж ще гоїде. Когато гоїде при тебе гологлавият, дай шапка. На босия дай обуца. Болния, изцери го. И хиляди работи има още, които вие всеки ден можете да правите. Като правите тези добрини, вие ще повдигнете и себе си, ще придобиете и знание.

Като гоїде да си шиете грехи, ето какво аз разбирам: сами ще си изработите вълната, сами ще си изтъчете, сами ще си ушите и ще ги гадете на онзи, който няма грехи. Това значи да направиш едно добро. А тъй, че си дал 1000 лева някому да си купи грехи, това още нищо не значи, това не е добро. Ако гадеш някому шапка, тя да бъде такава, която ти сам си изработил, да прилича на тебе. Как ще гадеш някому обуца? Не да отидеш и да ги купиш от пазара, но сам да си направиш кожата, не да одереш някое животно. Тази кожа ти сам трябва да си я посадиш и от нея да направиш обуца.

Ще кажете, че тези неща са непостижими. Според мене пък постижимите неща носят в света нещастията. Непостижимото е онова, което дава радост на

човека. Представете си, че вие дойдете до една граница, до края на света и оттам нататък няма накъде да вървите. Питам: докъде ще дойде вашата идея? Хубавото в света е, дето ние мислим, че той е безконечен. Хубавото е, че хората не са милиарди, както вие мислите. От 2000 години насам в небесното пространство са разпръснати всички човешки разни форми. Това е неразбраното в света. И ние се радваме на тия полета, защото и там живеят същества, подобни на хората, някои от които са по-напреднали от тях. Казвате: „Какво има на небето?“. – Чудни работи има на небето! – „Кой знае гали е така?“ Казвам: това, което не интересува моралите, нас интересува. Моралите не се интересуват за нашата култура. Но от онова, което пък нас ни интересува, има същества, които също се интересуват. Има една раса, много по-напреднала от хората, която се интересува.

Сега да оставим въпроса за напредналите същества. Но вие трябва да схванете любовта в нейните нови форми. Тази любов, която досега сте опитвали, тя е любов, от която само кал се прави. С нея хляб не се замесва, къщи се правят. Всичко това е хубаво. Под думата „кал“ аз разбирам противоположностите, противоречията в живота. И злото в света също така е произлязло от тази кал на любовта. И така, както е представено в Библията, казва се, че жената, която е била направена от тази кал, като видяла един хубав плод, пожелала да има повече знания, яла от този плод и съгрешила. Ако този плод беше чист, тя нямаше да съгреша. Къде седи злото, къде седи грехът в нейната постъпка? Грехът седи в това, че в плода, от който яла жената, имало зараза.

Казвате: „Къде е тази кал?“. Вие виждате жената на вашия приятел, която е красива, млада жена. Не е ли тя този хубав плод, за който казвате: „Искам да опитам този плод“. Вие пожелавате тази жена. Вие хващате тази жена, изяджате я и като излезете от рая, ставате нещастни. Ти виждаш къщата на една нещастна вдовица и казваш: „Хубава е тази къща, мога да я взема, да направя

една по-голяма!“ и изяждаш този плод. Ти си вече престъпник, извън рая си. Няма да хвърляш око на жената на ближния си, нищо повече. Така ще направиш, ако искаш да бъдеш човек. Ако пък искаш да излезеш вън от рая, можеш да ядеш колкото искаш. Опасността седеше в това, че първия път жената направи престъплението и това престъпление се пренесе и в мъжа. Днес опасността седи в мъжете. Жените вече не грешат. Това е според моите схващания. Сега мъжът се изкушава.

Казвам на мъжете сега: мъже, пазете се да не ядете от забранения плод на онова дърво. Вие можете да кажете, че ви уронизирам. Не, казвам: пред всички мъже, които представят един човек, седи днес едно голямо изкушение. Вие имате вече опитността на жената. И ако днес мъжът съгреси, ужасно ще бъде положението. Ако мъжът съгреси, грехът ще бъде двойно по-голям, отколкото грехът на жената. Затова именно сега трябва да гоиде жената в света да царува, а мъжът трябва да стане слуга на жената.

Досега жените бяха слуги, понеже те съгресиха първи. Сега мъжете трябва да станат слуги, преди да са съгресли. Иначе, ако съгреси, и после стане слуга, опасно е положението на мъжа. Той трябва да стане слуга на жената, да се пази от греха. Трябва да се ползва от нейната опитност. Когато жената види един мъж, в душата ѝ трябва да се породят най-хубави, най-чисти желания. Когато мъжът види една жена, той трябва да си каже: „Аз трябва да бъда внимателен, да не направя същата погрешка, каквато жената направи“. Особено пък ако той срещне някоя жена, на която очите ѝ играят, той трябва да внимава много. Мъжът да си каже: „8000 години ние вече страдаме за твоята погрешка, затова аз ще гледам да не изпадна в същото положение, да направя същия грях“. В това седи нашето спасение. Ако и мъжът съгреси, ще отидат още толкова хиляди години. Та мъжете трябва да внимават да не изгасят своя светилник.

Сега аз проповядвам и на мъжете, и на жените: „Не изгасяйте вашите светилници!“. На другарките ви, на вашите сестри казвам: „Не изгасяйте вашите светилници!“. На господарите казвам: „Не изгасяйте светилниците на вашите слуги!“. Господарят, това е светът, това е новото. Господарите не трябва да изгасват светилниците на своите слуги, нито да изгасват своите светилници. Бащите не трябва да изгасват светилниците на своите дъщери, нито своите светилници. Това е новото в света. Само при това положение вие ще опитате душата си, духа си и само тогава вие ще бъдете наследници на Царството Божие, което иде сега в света.

„Благословен Господ Бог наш“
Тайна молитва

19 ноември 1933 г., 10 ч., София - Изгрев

Красна като луната и чиста като слънцето

„В начало бе Словото“

Ще прочета 12-а глава от Откровението.

„Духът Божи“

Там, в 10-и стих от 6-а глава от „Песен на песните“, ще намерите думите на пророка, който е казал: „Красна си като луната и чиста си като слънцето“. Тук пророкът казва, че тази жена е била облечена в луната и в слънцето. Това е митически, фигуративен език. Качество на слънцето е чистотата, а качество на луната е красотата. Значи, жената била облечена в качества на луната и в качества на слънцето.

Земята трябва първа да се проучава. Хората във всичките векове са имали смътни понятия за нея, както и за законите и порядките, които са ги ръководили, и които са съществували. Само просветените са имали ясна представа за тия неща. Обикновените хора изобщо почти нямат никакви закони. Не е до външността на един закон. Единственото нещо, което регулира животните, е страхът. Страхливите винаги са в безопасност. Страхът и силата са двете неща, които ръководят животните. Между животните силните казват: „Ние преследваме“, а слабите казват: „Ние трябва да се подчиняваме“. Между хората пък силните по ум господаруват, а слабите служат. Значи и тук действа същият закон. Като дойдем до висшия живот, там добрите господаруват, а грешните служат. Грешният човек всякога ще служи. Ако не иска да служи, да стане добър. Щом грешиш, непременно ще бъдеш слуга.

Да ви изясня сега какво нещо е служуването. Който иска да се избави от служуването, той трябва да знае, че само доброто, само любовта може да го избави. Когато много обичат, не го карат да работи, а когато не обичат,

ако е силен, слагат го на работа. Мнозина не разглеждат въпроса обективно, те мислят, че има някакво пристрастие в света. Пристрастието е нещо случайно, нещо вметнато в света. Хората мислят, че има пристрастие, но то съществува от самите тях, от тях зависи пристрастието. В Онзи, Които е създал света, няма никакво пристрастие. Аз съм чел много книги, които разглеждат красивото и чистото, но нито един автор не е писал по това. Може да знаят нещо, но нито един от тях не е изказал своята мисъл.

Чистотата и красотата са един израз, една норма. Чистотата е вътрешната страна, а красотата е външната страна на физическия свят. Красотата е духовната страна. Пример за красотата и чистотата е разумността на човека, това, което е в Божествения свят. Разумността пък ражда едновременно външната красива форма и вътрешната чистота. Човек не може да бъде красив, ако не е чист. И при това той не може да остане красив, ако не поддържа своята чистота. И обратно: той не може да бъде чист, ако не поддържа своята красота. По твоята красота и чистота ще познаеш своята разумност. Щом си нечист, красотата ти е слаба. Тогава ти си човек неразумен, изложен на всякакви несрети. Ти не можеш да очакваш чистота, ако не си красив, ако не си разумен. И физическият, и духовният закон е един и същи. Ти временно само можеш да се забавляваш, да се самоизлъгваш. То е като онзи, който взима пари назаем. И като изяде парите, готовото, пак остава в трудно положение. Само умният човек, който работи, който изработва своите таланти, може да бъде красив и чист.

Казвам: сега ние се занимаваме с порядките на природата, а не с онези временни порядки, които съществуват на земята. Всеки човек трябва да бъде облечен в красота и чистота, в слънце и в луна. Това трябва да бъде външно и вътрешно, затова хубаво е човек да си има едно огледалце, да се оглежда. Красив трябва да бъде човек, но във всичките си улове, а не само в общи черти на лицето да

прилича на месечинка. Месечината има отличителни черти, тя играе важна роля, тя изтегля всички отрови от земята. Ако не е месечината, положението на хората щеше да бъде ужасно. Почти половината от злините, от това зло, което хората вършат на земята, месечината го изтегля. Тя е място на чистене. В това отношение тя помага на слънцето. Силата на чистенето иде от слънцето, а месечината го изпълнява. Външната страна на красотата се регулира от месечината, понеже образа на слънцето не го виждаме. Ние виждаме само светлината му, а какво е вътрешно, не знаем. Астрономите са проучили вътрешната страна на месечината по-добре, отколкото на земята; те са проучили и долините, и планините, и кратерите ѝ. Много от учените казват, че месечината не е населена, че е пуста, че в нея няма никакъв живот.

Обикновените хора мислят така; талантливите се колебаят дали е така, или не; гениалните почват да я проучават, а светии и учителите знаят, че на месечината има живот, и то много възвишен. Понеже малко хора живеят на нея, там престъпници няма и затвори няма. Гениален човек на месечината не може да живее, нито даровит човек; най-долната степен там може да бъде гениален човек. Значи там живеят светии и гениални хора и то първокласни.

Това можете да го вземете като един разказ или като някакъв роман, но по никоой начин като басня. Можете да направите проверка, опит с влиянието на месечината. Ако си много здрав, не гледай към нея, но ако си болен, ако имаш някаква болест или някакво неразположение, излизай вечер и се излагай на светлината ѝ – тя действа лечебно, но по никоой начин да не спиш. Ако спиш, когато грее месечината, и светлината ѝ пада върху тебе, това е толкова опасно, колкото е опасна сянката на ореха. Ако сте в будно състояние, светлината на месечината може да ви грее. Вие можете да направите един опит, но ако не излезе сполучлив, можете да направите и втори, и

трети – докато сполучите. Питам: нима всички опити, които изобретателите правят, са сполучливи? Много от техните опити са несполучливи, но един, който излезе сполучлив, от него по-нататък всичко излиза.

Та сега ние всички трябва да чакаме наготово какво ще открият учените хора. Учените хора са открили много неща, сега остава на обикновените и на талантливите хора, те какво могат да открият. Сега вие поглеждате към месечината и казвате: „Там вода няма, въздух няма“. Има въздух, но той е толкова фин; има и вода, влага, но тя е толкова чиста, толкова кристална, че не прилича на тукашната вода, не образува никакви облаци. Аз бих желал да имам поне едно кило от тази вода. Бих дал за нея една английска лира, защото тя е толкова чиста, кристална, без никакви микроби, приблизително като еликсир.

Та казва Соломон: „Красна като луната и чиста като слънцето.“ Значи, за да бъде красна като луната и чиста като слънцето, това показва, че в нея има известна хармония. Може ли едно мъртво тяло да бъде красиво? Мнозина казват за някого: „Какъв красив човек, а умрял“. Не, щом той е красив, това показва, че този човек жив го заравят. Той е жив човек, не е умрял. Щом е много красив, като го потърсите в гроба, ще видите, че го няма там. Като го потърсите след няколко години, ще видите, че там го няма, нито костите му са останали и казвате: „Стопил се е този човек, изчезнал е някъде“. Красивият човек в гроба не остава, той излиза вън от него.

Сега това е едно вметнато предложение, което може да ви смути. Казвате: „Дали и ние ще можем да излезем от гроба?“. Казвам ви, че ако сте красиви и чисти, сто на сто ще можете да излезете, но ако не сте чисти и красиви, не отговарям. Ако сте красиви и чисти в пълния смисъл на думата, ще излезете от гроба, земята не може да ви задържи. Питам: могат ли заемодавците да задържат богатия човек? Като дойдат при него, той веднага вади от касата си и плаща. Обаче като отидат при

сиромаша, той какво ли не употребява да ги увещава да отложат плащането, но те казват: „Трябва да платиш! Поне лихвите ще платиш!“. Той плаща само лихвите и никога работите му не се оправят. На сиромаша работите не се уреждат, но и сиромашията нищо не оправя в света. И при това, което никак не оправя в света, го препоръчват, казват: „Трябва да бъдем сиромаси!“. Защо? За да запазим сиромашията ли? аз мисля, че това е една крива философия. В дадения случай аз не препоръчвам сиромашията. Като разглеждам луната и слънцето, аз не препоръчвам сиромашията. Ако е да се употреби сиромашията в преносен смисъл, това разбирам: сиромашия от престъпление, сиромашия от болести и тем подобни – разбирам, но да нямаш ти да си купиш грехи и обуца, да ходиш гол, бос и гологлав, това не разбирам. Опасно е да нямаш какво да ядеш. Благодарим за такава сиромашия! И после ще проповядват, че така рекъл Господ. Ще търпя глад ген, два, три, но питам: каква нужда има Господ, аз да гладувам, да постя? И Христос, като пости 40 гена, най-после огладня и започна да мисли откъде да намери храна. В пустинята Той почна да мисли откъде да си достави храна. Той нямаше пари и не обичаше да носи пари, но искаше с изкуството, което има, да си достави храна. В това време се яви при Него един, който имаше за цел да Го изкушава. Казваше Му: „Нали имаш сила в Себе си, направи тия камъни хляб, че да нахраниш не само Себе си, но и другите“. Христос отхвърли това предложение и му казва: „Аз не искам хляб от камъните“.

Казвам сега: хората предполагат, че един ген учениците ще добият изкуствено мляко, изкуствени яйца. Ние благодарим за тия изкуствени яйца! Живите яйца от кокошката не можах да оправят света, че изкуствените ще ги оправят. Изкуствените яйца ще причинят гест пъти по-големи злини, отколкото кокошите яйца. Ако произведат изкуствен хляб и изкуствено мляко, светът съвсем ще загази. Представете си, че днес и от най-чистото жито има известна доза отрова, а какво

остава от изкуствено получените продукти. Не е въпросът човек сам да се храни, но той трябва да знае по какъв начин да отстрани тези отрови, които се отразяват вредно върху неговия организъм. На тези отрови се дължат разните болести и страдания. При това не е определено колко храна трябва да употребява човек на ден. Има някакви количествени изчисления, но те са много повърхностни. Сега ние още нямаме един опит, правен с храната. Трябва да се опита какво влияние оказват разните храни на разните възрастни хора – като започнете от 7-годишна възраст и постепенно нагоре до 21-годишна възраст. След това да направите опити за по-възрастните хора и от двата пола. Необходимо е да се знае каква храна трябва да употребяват хората, и в какво количество за разните възрасти. В Стария завет имаме опит с Данаила и другарите му, които искаха да ги хранят с царска храна, но те казаха: „Моля ви се, гайте от царската храна на другите, а на нас гайте от простата чиста храна, която се състои само от плодове!“ – „Може да се развалят лицата ви, да изгубите красотата си, а с това ще ни подложите на големи изпитания да изгубим службата си.“ – „Не, направете опит само за 10 – 15 дена и ако видите, че нашите лица се развалят, тогава ни гайте от царската храна.“ Но, оказа се, че от тази храна не се развалиха лицата им.

Тази е практическата страна на въпроса. Често ние засягаме известни въпроси за Бога, за онзи свят, за човечината, но всички тия идеи са много отвлечени. Защо се проповядва идеята за Бога? Идеята за Бога се проповядва, понеже ние се поддържаме от тази Първа Причина на живота. Това се нарича аркана на нещата – положение, до което никой не е проникнал, положение в битието, което носи в себе си безсмъртие, което съдържа в себе си всички ония качества, до които учените хора сега искат да проникнат. Така е наречено това положение от учените хора, от алхимиците. Красота и чистота, разумност и здраве, богатство, слава и живот – всичко се крие в тази

тайна, в това състояние на битието. Мнозина искат да живеят гълъг живот. Аз съм чел много книги, в едни от тях се препоръчват едни правила, в други – други правила, но всичко това са все палиативни средства.

Най-първо, гългият живот зависи от качеството на любовта, която имаш; гългият живот зависи от качеството на знанието, което имаш; гългият живот зависи от качеството на свободата, която имаш. Това аз разбирам под гълъг живот. Тъй щото от качеството на любовта зависи не само гългият живот, но и здравословното състояние на човека, както и неговото щастие. Качеството на любовта ще даде известно направление в твоя живот. И здравословното състояние зависи пак от качеството на тази любов. Може да се каже, че любовта е солта на живота, т.е. тя го предохранява от онези външни условия, при които той може да се развали.

Нали виждате колко лесно може да се развали животът във всеки съвременен дом. Както днес животът е устроен, лесно може да се развали. Например двама млади се оженват, искат да устроят дом, да направят нещо хубаво. Отлична е тяхната идея, отлично е тяхното желание да встъпят в брак. Казвате: „Бог е съчетал тия хора“. Отлична е тази идея, но какво виждаме? Тази млада жена, на която мъжът го вчера е писал много хубави любовни писма, днес сготви лошо ядене, утре сготви лошо ядене и не се минават 3 – 4 години, любовта им изчезва. При това съвременната домакиня и не знае как да готви. Тя вземе лука, нареже го и започва да го пържи. Пържи лука, но и тя ще се опържи като него, нищо повече. Като се опържи, лукът ще изгуби всички витамини, всичкия си живот, еликсира и ще останат само отровите в него. След това домакинята ще тури малко червен пипер, малко домати, малко развалено масълце за икономия, че днес всичко било скъпо, и ще сготви яденето, ще го предложи на мъжа си. Мъжът гледа – отгоре е красиво, хубаво яденето, но отвътре не е чисто, не е добро яденето. Той се понамръщи малко, понавъси се, а тя казва: „Мъжът ми не е доволен от яденето“. Че как ще бъде доволен?

И днес в целия културен свят хората все готвят, ред готвачи има, изкуство е днес готвенето. Аз не съм против готвенето, нито против пърженето на лук, което е влязло в употреба, но хората трябва да знаят как да готвят, те трябва да знаят как да пържат лука и как да го режат. Днес в обща употреба между семейства е влязъл изразът: „Моята жена ме пържи като лук“. Питам: ако пърженето на лука е толкова хубаво нещо, защо когато мъжът иска да се оплаче от жена си, казва: „На нищо вече не съм замязал – моята жена ме направи на пържен лук!“. Прав е мъжът, пържи го жената. Най-първо жената трябва да се отрече от старото си изкуство на готвене. Тя трябва да има милост към лука: като го реже, да му пее и да не кълца тъй силно, но на едри парчета. Аз позволявам лукът да се реже най-много на десет парчета. Ако аз съм готвач, бих го нарязал на десет парчета. После ще нарежа картофите, ще туря солта, червения пипер, маслото и всичко заедно ще сложа да ври най-много 25 минути до половин час. Добре е картофите да останат малко несварени. Както аз разбирам готвачеството, не е хубаво картофите да бъдат много разварени. Нека възлюбленият се научи да гъвче малко. Това е по-здравословно. По-добре е да се ядат сурови картофите или малко сварени.

Това може да ви уплаши, но такива са новите теории. За да се прокара моята теория на готвене, изискват се най-малко 100 години, затова се отказвам да я проповядвам и да я препоръчвам. И затова казвам: нека готвачите си готвят както знаят. Ако някой от вас иска да направи опит по новия начин, това е негова работа. Аз не искам да нося последствията. Ако режете лука по този начин, вие не трябва да плачете. Ако жената плаче, като реже лука, тя и в живота си ще плаче. Пък и мъжът ще плаче. Никакъв плач не трябва да има, когато лукът се реже. При това той трябва да се реже при най-голямо разположение от страна на домакинята. И после, като поври яденето 25 минути, тя да си пее, да е разположена. Няма по-щастлив живот от този да готвиш. А сега домакиня-

та постоянно се оплаква от готвенето и казва: „Кога ще се отърва, кога ще се освободя от тази тенджерка? Защо ме поставиха тук за готвачка?“. Не, тя е дошла в този дом, да направи своя възлюблен да стане красив и чист.

Каква е целта на женитбата? Хората не се женят да раждат деца, но да си въздействуват взаимно, да се направят красиви и чисти. Добро дете може да се роди само тогава, след като домакинята е направила своя мъж красив и чист. И тогава първото дете, което ще се роди, ще бъде отлично, ще прилича на баща си, а второто дете ще бъде момиче и ще прилича на майка си, и то ще бъде чисто и красиво. И мъжът трябва да направи жена си чиста и красива. И като им се родят деца, и те ще бъдат като майка си и баща си чисти и красиви.

Ето това значи да бъде човек облечен: да бъде красив като луната и чист като слънцето. Онова дете, за което се говори в прочетената глава, е било толкова красиво и чисто, че ангелите не го оставили на земята, но го взели при Христа, там да се отгледа и превъзпита.

Та сега ще ви дам едно правило, как да се освободите от несретите на живота. Попитайте месечината как е станала красива, кои са били причините, за което Господ я е удостоил да живеят на нея същества и да бъде тя красива. Красиви хора живеят там. Някои мислят, че на месечината вода няма. Много хубава вода има там. Тази вода там е в специфично състояние, а не както водата на земята. Там има съвсем други растения, с особен живот. Растенията на месечината са безцветни. Астрономите, които наблюдават месечината, искат да видят растителността ѝ подобна на тази на земята и вода, подобна на земната, и като не виждат такова нещо, те казват, че на нея няма вода, няма и растителност. То е, защото растенията там са безцветни.

Сега и моята цел не е да поддържам гали на месечината има живот, или няма. Там има живот, нищо повече. Няма какво да поддържам или да отричам това. Бог, Който направил месечината, населил я и Бог, Който

направил и слънцето, и него населил; и там има същества живи, но не като хората на земята. И най-после, като направи земята, Бог и нея насели с хора. Значи всички растения, всички живи същества на слънцето, на месечината и на земята се приспособяват според съответните там условия и на това се дължи, че растенията например на месечината, са съвсем безцветни, а не както нашите на земята.

Забелязвате например, че в големите параходи се развиват в голямо количество сиви плъхове, които се хранят в долната част на парахода. За да се избавят от тях, моряците правят особено изстудяване в тези долни части и температурата достига до 25 – 30 градуса под нулата. Но какво е тяхното учудване, когато в резултат на това те виждат, че тези плъхове не умират, но се приспособяват на околната температура и само козината им се превръща в бяла. Те стават бели вместо сиви. Те се приспособяват към условията, към студа, но пак не излизат от парахода, защото там има какво да се яде. Най-голямата промяна, която става с тях, е, че те променят цвета си – от сиви стават бели.

Казвам: месечината, която минава за някои учени като мъртво тяло, упражнява голямо влияние върху човека, както и върху цялата земя. И ако някога не упражнява влияние, това се дължи на особени причини; тогава тя попада под друга категория влияния. И това е добре, защото, ако месечината беше свършено господарка на земята, хората нямаше да бъдат свободни. Те щяха да изгубят свободата си. И слънцето упражнява известно влияние върху земята. Но и то не ѝ е пълен господар. Месечината регулира слънчевата светлина. Ако тя не съществуваше, тогава светлината, която излиза от слънцето, нямаше да се регулира правилно. Вследствие на това и нашият организъм щеше да бъде устроен другояче. Днес нашият организъм, вследствие влиянието на месечината и на регулирането от нея на слънчевата светлина, е по-хармонично устроен.

Сега: това е по отношение на месечината като емблема на вътрешната красота. И затова вие трябва да изучите ония закони, на които се обуславя тази красота. Нали всеки от вас се оглежда в огледалото. Някой път вие не си харесвате очите. И прави сте – очите трябва да бъдат красиви. Очите трябва да бъдат огнени, но мек огън да излиза от тях. Очите не трябва да бъдат мъжделиви, но чисти като небето. Като погледнете очите на някого, не трябва да имат никаква мъглявина, а да бъдат съвършено чисти. Като погледнете кожата на човека, тя трябва да бъде мека, а не суха. Кожата трябва да бъде мека, гладка, възприемчива. Когато цялата кожа на човека стане груба, той се излага на голяма опасност, той почти се лишава от своя живот. Хора, които имат мека кожа, са много възприемчиви. Те живеят по-дълго време, отколкото хора с груба кожа. Кожата е регулатор на живота. Без кожа човек не може да живее. Това е вярно и за растенията. Докато кожата на едно растение е здрава, то живее; щом се осакати кожата му, то умира. Вследствие на това всички пертурбации, всички скърби, страдания, всички отрицателни чувства в човека: гняв, омраза, завист, огрубяват кожата на човека и тогава той не може да възприема от външния свят условията на живота или както индусите я наричат, праната, или алхимиците – жизненият еликсир, или жизнената енергия според съвременната наука.

Следователно първо гържете кожата си в изправно положение. Някога вие употребявате известни мазилки, за да гържете кожата си мека. Не, това е външен начин, кожата може да се запази мека и чиста с употребата на специални храни, които вие трябва да намерите, и да изучите. Тези храни пазят кожата мека и чиста, но съществено те влияят върху общия изглед на човека. А красотата на човека е израз на неговото здраве. Приятно е, когато срещнете един красив човек! Неприятно е, когато срещнете един грозен човек, даже не иска те втори път да го срещне. Красотата е признак на това, че

органите, които съставят човешкото тяло, изпращат равномерно своята енергия и възприемат равномерно необходимата за тях енергия.

Това е по отношение на двете неща – красотата и чистотата. Всеки човек трябва да бъде чист и красив, защото енергията трябва равномерно да излиза и равномерно да се възприема. Ако не изпущате равномерно тази енергия и не я възприемате равномерно, вие не можете да бъдете здрав човек, а при сегашните условия на живота, тъй както той се разбира, има хиляди неща, които могат да извадят човека от неговите релси, и да изгуби той и онези дарби, които са вложени в него. Вследствие на това човек се обезсърчава и казва: „Не си струва да се живее!“. Някой път на човека му се иска да умре. Защо трябва да умира преждевременно? Ако вие разбирате смъртта само като едно освобождение, въпрос е, дали ще намерите това освобождение. Ако ученикът е свършил училището, и като излиза от него, иска да умре, това желание е на място. Тогава смъртта има смисъл. Но ако, без да е свършил училище, иска да умре, тогава тази смърт не я разбирам. Ако болестите идват като спънка в живота на човека, тогава не разбирам защо са тези болести. Но ако човек иска да работи, да учи, да прави добро, това разбирам. Болестите са състояния, които ние сами си създаваме.

Та първото нещо е красотата. Всеки човек може и трябва да бъде красив! Забележете момчетата и момичетата на 10, 15, 21-годишна възраст, когато се намират под влиянието на идеиния, на мисловния живот, те са красиви. Когато човек люби, той става красив; щом изгуби любовта си, той погрознява. Това е външната страна на живота. Същият закон се отнася и до идеала на човека. Докато човек има някакъв идеал, който следва, той е красив; щом изгуби идеала си, той става грозен. Ако сложиш идеал в живота си и идеята да помагаш на човечеството, ти пак можеш да станеш красив. Който е красив, той има любов в себе си. Щом изгуби тази любов, той пак погрознява.

Който е красив и чист, той не може да бъде сиромах. Защото богатството е обусловено от красотата и чистотата. Те съдържат известни сили за човешката гуша. Там, където има красота, там, където има чистота, в ума и в сърцето на този човек има жизнени сили, с които може да преодолее всички външни физически препятствия в живота. Този човек може разумно да се справи с тях в живота си.

Следователно ние не трябва да разглеждаме живота като един лотариен билет и да очакваме своето щастие да дойде, без да работим. Съвременните хора се нуждаят от едно изяснение на онези закони, които съществуват в природата. Например, че трябва да ядат, това всички хора знаят, но по колко пъти на ден трябва да ядат, това не знаят. Определено е колко пъти на ден да ядем. Повечето хора приемат, че трябва да ядат по три пъти на ден. Добре, явява се въпросът каква храна да ядат. Това не е определено. Аз съм виждал майки, които дават на децата си да ядат по 5, 6, 7 пъти на ден. Току пъхат биберона в устата на детето си и казват: „Нека да яде това дете, че здравичко да бъде“. Не, на детето трябва да се дава да яде само когато е гладно. Като не е гладно, не трябва да му се дава да яде.

Гладът е мярка. Шом си гладен, яж. Шом не си гладен, не яж. Ако хората биха спазили това правило, те биха се чувствували по-добре. Когато имаш глад, това показва, че си здрав. Гладът е една мощна сила в живота на човека. Не се плашете от глада, той е Божие благо. Когато някой казва: „Отде ще взема хляб?“, казвам: „Не се безпокойте, хлябът ще дойде“. За гладния човек всякога има предвиден хляб. Когато човек се отчае, и иска да умре, гладът непременно ще дойде. Аз не съм срещал случай, когато някой човек иска да живее и да умре от глад. Ако пък е за умираше от глад, почти всички хора все от глад умират. Това подгразбига едно пресищане от живота. Хора, които са изгубили идеала си за живота, те всякога умират. Такива постоянно казват: „Не ми се живее, не ми се живее“, дока-

то най-после така стане, че това, което е казал, се случва.

Сега ще ви приведа пример за онази негърка, която била много бедна, изоставена баба, на 80-годишна възраст, нямало кой да я гледа, вследствие на което животът толкова ѝ готелнал, че тя по три пъти на ден се моела да я прибере Господ, да прати архангел Михаил, да вземе душата ѝ. „Наживях се вече“ – казвала тя. Това било някъде в Америка; наблизо до къщата ѝ имало една американска колегия. Чули я някои от студентите и една вечер трима от тях решили да направят с нея една шега. Единият от тях се преоблякъл като архангел Михаил, а другите двама отишли да го придружат, също така преоблечени. Като дошли до вратата на тази негърка, те потропали няколко пъти. „Кой е там?“ – „Архангел Михаил с двама свои приятели.“ – „Какво иска архангел Михаил?“ – „Пратен съм от Бога да взема душата ти.“ – „Кажете на Бога, че нея я няма тука, замина за някъде.“ В дадения случай тя има съзнание, че преждевременно е дошъл този ангел, макар че е на 80 години. Тя усеща, че не е готова за голямата почест, която архангелът иска да ѝ направи.

И всякога на лицето на хора, които ще умират, се забелязва едно недоволство. Аз не съм виждал човек, който да умира доволен. Всички умиращи съжаляват, че трябва да умрат. Аз съм бил при умиращи, които казват: „Поне два часа, но да ми дадат да поживея“. Най-напред искат една година; като не им дават толкова, искат половин година. Като не им дават и толкова, искат поне един месец. После поне една седмица, поне един ден и най-после са съгласни на един час. Но и това не им се дава и им казват: „Трябва да си вървите“.

Сега това са посторонни въпроси. Аз не искам да остане във вас мисълта за смъртта, защото тя е вметнато предложение, тя е нещо случайно в живота. В дадения случай смъртта функционира на земята като една освободителна сила, която иде да освободи човека от по-големи нещастия, които могат да му се случат. Смъртта не причинява нещастията.

Сега мене не ме интересува смъртта, но животът. Животът може да функционира физиологически само при две условия. При условието на красотата, на която луната е емблема, и при чистотата – силата на вътрешния живот, на който слънцето е емблема. Следователно всеки от вас трябва да изучава силата на месечината.

Аз не искам да ви дам някои правила, понеже можете да си навлечете беля на главата. В 1914 година аз исках да дам едно благо на хората, за което им препоръчах да се грееят на слънцето, и те така изопачиха това нещо, че вместо да се грееят, някои от тях започнаха да се кланят на слънцето. Няма защо да се кланя човек на слънцето, освен на Бога. Само Първата Причина, само Вечният, Който регулира всички неща, само Той е достоен да Му се кланя човек. Иначе нито на луната, нито на месечината, нито на когото и да е, трябва човек да се кланя. Човек може да се кланя, на когото иска, но това не е право. Поклонението, служенето на Бога се отличава по това, че онзи, който се кланя на Бога, Той му дава живот. Защо? Защото в поклонението на Бога ние изразяваме Божиите идеи. Да се покланяш на Бога, значи да носиш в душата си Неговата любов, да носиш знанието Му, да носиш свободата Му, да носиш Неговия Дух.

Казвам: служенето на Бога в света е необходимо за вярващите, както и за онези, които искат да се запознаят с тайните на Индия и на Египет. Казвам: тайната сега в това да бъдеш облечен в красотата, да бъдеш облечен в чистотата. Мислете една година напред върху красотата и чистотата и няма да сгрешите. После: често, при разположение от ваша страна, наблюдавайте слънцето и месечината – пак няма да сгрешите.

Сега аз искам да ви избавя от едно заблуждение. Красотата и чистотата са среброто и златото, месечината и слънцето, които имат известно съотношение помежду си. Мислете често върху тия неща, докато среброто и златото влязат във вашата кръв.

Стани и яж!

„Отче наш”

„В начало бе Словото“

Ще прочета 10-а глава от Деянията на апостолите – начало до 21-ви стих.

„Духът Божи“

„Заколи и яж!“ Ще се спра върху думите „Стани и яж!“, няма да взема думата „заколи“, „Стани и яж!“ Какво? Онова, което Бог е очистил. Ще се спра върху една тема, която е малко по-близо до живота. Има отвлечени работи, за които се изисква специфична подготовка, за да се разбере. Има например такива термини в геометрията, в математиката, в естествените науки, в ботаниката, цял един поменик. Аз употребявам сега един геометричен термин – абсцисна ос или ордината, или координата; остроъгълни, триъгълни и т.н. Това е цяла наука. Трябва да учите, да разбирате. Всеки от вас има абсцисна ос, ще знаете къде е. Всичко това, което цитират геометриците, имате го, но не го знаете, геометриците го знаят. В себе си къде е, не знаят, отвън го знаят, но вътре къде е не го знаят.

Може вие да цитирате цели области от медицината, не само това, но цялата природа е една книга, която ние първа трябва да проучваме. Там има всичките езици, какво ли няма написано, което трябва да проучваме. За малкото, което знаем, някой път ние мислим като децата: малкото дете, като свърши първо отделение, мисли, че много знае. Първото отделение след като го свърши, идва второто; след като свърши четирите отделения, идва прогимназията, гимназията, университетът. И като свърши университета, влиза тогава като ученик в големия университет на света. Трябват ти 15 – 16 години, докато завършиш образованието. Само за образованието някой път ти трябва 120 години най-малко и пак

не можеш да свършиш университета на света. През тези 120 години все ще те скъсат по някой предмет. И като свършиш университета, ще остане някой предмет, по който не си изгържал. Та втори път ще идваш, трети път, четвърти път трябва да идваш, за да завършиш университета. Та казват, че за да завърши човек този университет, трябвало да гоїде 777 пъти на Земята. За да свърши този университет, за да му дадат диплом, че да не дохожда вече тук, 777 пъти трябва да идва. И колко факултета трябва да учи!

Сега някой може да се спре и да каже: „Ама аз това не го вярвам“. Разправяше ми една учителка. При нея седи друга млада учителка и я пита: „Ти вярваш ли в мене?“. И без да чака отговор, казва: „Аз в нищо не вярвам“. – „Ами в кого вярваш?“ – „В себе си вярвам.“ Пък и другата ѝ казва: „И аз вярвам в себе си“. Защо ти не ѝ каза: „Ето две божества, които хората не ги знаят!“. Защо не вярва в другите? Тя вярва в себе си. Значи има вяра. Неверието в едно нещо предполага верую в друго нещо, а вярата в едно нещо предполага неверие в друго. Следователно човек едновременно и вярва, и не вярва. Защото, като вярваш в едного, ти не вярваш в другия. Ти не вярваш в лъжливия Бог, а вярваш в истинския Бог. Ти не вярваш в Бога, вярваш в себе си. Следователно ти считах себе си нещо по-реално от тази идея, която хората лансират. Защото Бог, като вярваме в Него, се проявява в нашия ум, в нашето сърце, в нашата воля, в нашия дух. Или за умния човек това е онова правилно отношение, което съществува между живите същества, там се проявява.

Сега да се не спирам върху подробностите, защото работата е трудна. Много пъти, като се спираме върху подробностите, ще изпадне в едно голямо противоречие.

Има един анекдот. Един госта виден виртуоз отива в Париж. Той обичал да свири, но толкова много се увличал в свиренето, че се забравял. Веднъж се събрала голяма публика да го слуша. Първоначално много заинтересова-

на, но той свирил час, два, три, публиката почнала един по един да излиза и целият театър се изпразнил, той продължавал да свири. Свирил шест часа и най-после останал само ключарят, който му казал: „Господине, ключа Ви оставам, като излезете, да заключите!“.

Та често в живота си ние мягаме на този виртуоз, като свирим безразборно, докато всички излязат, докато най-после се почувствуваме в едно положение на самотност. Казва: „Голяма самота чувствам“. Казвам: „Много дълго си свирил“. Когато някой ми говори за самотност в живота, казвам: „Дълго време си свирил“.

Сега единственото важно нещо в света е: „Стани и яж!“. Едно от най-големите изкуства в света е да знаеш как да ядеш. Ще кажеш: „Тя не е проста работа“. Не, най-сложна работа е. Ако вземете в съвременната хигиена, във физиологията на яденето има ред процеси. Най-първо, човек, за да яде, трябва да има хубави здрави зъби. При процеса на храненето ти трябва да знаеш каква храна да избереш. Какво трябва да ядеш? Каквото Бог е очистил. Какво трябва да ядеш? Каквото природата е приготвила. Още като видиш храната, ще четеш надписа: „Това е храна, приготвена за тебе“. Има ли този надпис, вземи и яж. Няма ли този надпис, не бутай тази храна, тя е отровна.

Най-първо, ще се молите на Бога да имате здрави зъби. И като седнеш да ядеш, ще дъвчеш юнашки, че всичко да стане на каша. То е първият процес. Не само това, но с тази храна може да си толкова учтив. Имаш един вход, ще приемеш гостите през главния вход и после ще ги заведеш в гостната стая. Като ги приемеш в приемната стая, има още един процес – храната не само трябва да я сдъвчеш: да я ослюнчиш, не да я оплънеш. Има шест жлези: четири са под езика отстрани и две са под езика долу. Тези гости са дошли там, трябва да им измиеш ръцете, краката, да ги приготвиш, те ще влязат в главния салон, наречен стомах. Там ще започне процесът на гощаването, което наричат в природата храносмилане.

Сега няма да ви разправам нагълго какво иска този процес, може да отворите една книга на съвременните учени. За да действа стомахът ти правилно, то в дадения случай ще съгвчеш храната, не трябва никога да се тревожиш, умът ти никога не трябва да бъде зает с отрицателна мисъл. Понеже всички отрицателни мисли, всички отрицателни чувства и действия, които може да направиш отвън, имат едно косвено влияние върху стомаха: отслабват мускулите, разстройват черния гроб, в стомаха не идват достатъчно сокове, с които да смилаш храната. Гостите трябва първа да се гощават и ти трябва да бъдеш много внимателен, понеже в стомаха ти работят десет милиона работници. Тази е специфична работа. Клетките в стомаха си имат специфично предназначение. Ако погледнете процеса на храносмилането, ще излезе много проста работа – като че една буталка се дига и става превръщане на храната. Но който може да проникне в целия процес, тези различни сокове се превръщат, в тези сокове стават различни химически процеси. Това се нарича храносмилане. След това храната трябва да влезе в тънките черва. Това са приемните салони за гостите, които са дошли. В тънките черва всеки си има особено място. Оттам всичката тази храна, соковете, които са определени, ще минат през един последен процес: пречистване ще стане на сока и после от белите гробове ще се превърне на кръв.

Та казвам: първо стомахът ви трябва да бъде чист. Цялата наша съвременна култура има един недъг: че в стомаха има големи нечистотии. Там, където има нечистотия, започва ферментация. Ако четете теориите на Луи Куне, ще видите тези ферменти как задушават, подигат се нагоре. От тези ферменти се образуват газове, които могат да се разлагат и се образува едно задушаване. Това са отровите, които влизат в соковете, и които след време ще се превърнат на кръв, и тези отрови отиват по цялото тяло. Човек сам се трови. След време ще почувствувате, че краката ви болят, че

ръката ви боли, главата ви боли, дойде някаква болест, като че някое същество е влязло. А то вие сте причината. Вие сте допуснали известни отрови.

И какво? Вие сте искали да оправите света по вашemu. Постъпили сте в училището и сте имали един професор, който сте искали да върви по вашия начин. Той е сприхав, днес ви дигне – единица, утре – единица, после двойката; бащата се тревожи, майката се тревожи и казвате, че професорът е лош. Не, детето не знае как да се отнася с учителя. Това дете трябва да се съобрази с учителя си и учителят трябва да се съобрази с ученика. Учителят е вече нагласен, има цигулка, която трябва да нагласи съобразно с учителя. Цигуларят е нагласен и цигулката трябва да се нагласи с цигуларя. А ученикът трябва да се нагласи с учителя си.

Това са отношения в природата. Но какви са вашите отношения? Като говоря за учителя, аз разбирам това, което е в живата природа. Всеки човек си има по един учител. Това е девственото начало в него, това е вътрешната интуиция, това е самосъзнанието, това е свръхсъзнанието, това е подсъзнанието, това е съзнанието. Наричайте го както и да е, но ако се вслушаш, и като ядеш, нещо ти шепне: „Тази храна не е за тебе“, не я яж! – „Ама съм гладен.“ – Не яж! Ако три пъти ти каже, и ти не го послушаш, казва: „Може да ядеш“. Но не се минава половин или един час, усещаш болка в стомаха, някаква тежест в гърдите си. Казваш: „Какво ми стана? Урочасах“. Да, урочаса. Всеки един човек, който не слуша Божественото в себе си, той винаги урочасва. Казваш: „Простудих се“. Чудни са хората! От някой прозорец го лъхнало малко, от някоя малка дупчица. Аз съм правил опити да проверя гали тези твърдения на хората са верни. Това съм правил, две години съм сега на един отворен прозорец, без печка, без нищо, повече от две години на прозореца и никакъв ревматизъм не дойде. Когато кръвта е чиста, никакъв ревматизъм не може да те хване.

Та казвам: храната е един обект. Това е работа, която трябва да свършите. Яденето е един свещен процес. Понеже част от това, което ние изядваме, след като свършите яденето вътре, има друга една страна. Ако не се храниш добре, не може да разбереш Божествения ред на нещата. На яденето на храната съответства Словото. Когато един човек ти говори сладко, ти се усещаш като нахранен. След като ти говори така, приятно ти е. Казваш: „Остави яденето!“. Разговорът е толкова хубав, че хората отлагат за един-два часа физическото ядене.

Та основата за всяка една сполука в света е, да вярвате и няма да съгрешите. Ако не вярвате, може да опитате и ще видите резултата. Но сполуката, в каквото и да е направление, принципно зависи от яденето на човека. Гледай човека как яде и ще видиш дали умен ще стане, дали учен ще стане, дали добър ще стане, дали красноречив ще стане, дали музикант ще стане. От яденето всичко може да стане. Като го видиш 4 - 5 пъти как яде, може да разбереш какво ще стане от него. После ще видиш как дъвче. Ако той преживя като едно преживно животно, той ще оре нивите. Дотам е достигнал. Ако яде като някой вълк, той ще ходи в горите. Ако яде като змия, той без крака ще ходи. Змията не е образ за хранене. Тя гълта цяла храната. Като хване жабата, гълта я. Казва: „Кой ще я дъвчи!“. И вълкът много бързо гълта храната си, гълта, гълта. Това не е за препоръчване. Онези пък, тревопасните, у тях има една непрактичност: те събират тревата с праха, с всичко и после почват да я предъвкват. Но онази кал, полепнала по тревата, носи отрова в тези, които се хранят така, и те не живеят дълго.

Сега човекът, който минава за млекопитаещ, Бог му е дал разнообразна храна. Той е изгубил онзи начин на хранене, който се гължи на принципа на живота. Тези принципи са се изгубили, като са излезли хората от рая. Те са живели по 990 години в рая, живели са по 20, 30, 40, 50, 100 хиляди години там. Вие можете да кажете, че това е разказ. Няма нищо. На колко години беше Адам, когато

Господ създаде първата жена? Турете на всяка епоха по 100 милиона години, тогава имате до човека 600 милиона години. Следователно в шестия ген направил Бог човека, създаде човека. Човек е сеял в рая повече от 20 милиона години. 20 милиона години бил в рая и след тези 20 милиона години му се роди жената и той се ожени за нея. Изпълниха ги и двамата от там.

Сега вие ще вземете тази страна, отношенията на Адама към жена му. В едно отношение бяха правилни. И действително Бог не създаде жената от кръвта на човека, но от долната част на ребрата му, тъй тя вече гържи нисшия свят. Ако беше създал жената от мозъка му, той щеше да има една отлична жена, но жената не я създаде от мозъка, а от ребрата. Аз няма да обяснявам този мит. И понеже в това положение, в което Адам се е намирал, Бог не можа да му даде друга жена освен Ева.

Ще ви обясня с един пример. Един вълк не може да роди друго освен вълче. И една овца не може да роди друго освен едно агне. Една крава не може да роди друго освен теле. По-добро нещо от Ева не може да се създаде; нещо по-хубаво. Той взе две ребра. Защо Господ не взе едно ребро, а взема две? Числото две е спасително положение. Числото две спасява човека, едно не спасява. Две ръце има човек, два крака, две очи, две гупки на носа си. Това число две е навсякъде. Мозъкът му е разделен на две части, гробовете му са разделени на две – спасително положение е това.

Та вие имате съвсем повърхностни понятия за жената. Жената в природата поддържа пулса на сърцето. Тя е тази, която регулира ритмичното движение на всички живи същества, на които сърцата ритмично бият в цялата природа: и в растения, и в насекоми; всички имат един пулс. Принципът на жената регулира този пулс. Вие ще схванете, че е една ваша другарка, и ще се ожените. Това не е жена. Тази жена, която регулира този пулс навсякъде, това е Великата Жена в света.

Следователно да станеш против една жена, да я хулиш, значи да се свърши светът. Ти да кажеш лоша дума за тази жена, тя веднага ще спре твоя глас и ти ще свършиш с всичко. И жената трябва да има известно понятие за себе си. Досега вие не знаете какво е жената. Вашето предметно умение е да изпълните пулса в природата.

Аз не говоря само за жената. Вие никога не сте броели пулсът на вашето сърце, бие ли редовно. Някой път сърцето подскача, има известно сърцебиене. Този пулс на сърцето от неправилното ядене се ражда. С неправилното биене на сърцето тази гама, която регулира пулса, казва: „Ти не се храниш добре. Ако тъй продължаваш, ще ме заставиш да те лиша от благото. Един ден ще спреш да пулсираш. И тогава повече аз не искам да ставам причина, ти да образуваш известни отрови и да тровиш окръжаващите, защото отровата, която е в твоето тяло, ще мине и в другите организми“.

Мислите, че това е лесно. Това е една доста сериозна работа. Да кажем, една млада жена, иска да стане майка. Че ако тя няма чиста кръв, не трябва да ражда деца! Ако трябва да внесе отрова в тях, защо трябва да ражда? Някоя мома, докато не си пречисти кръвта, не трябва да се жени; и никой момък, докато не си пречисти кръвта, не трябва да се жени. Някоя мома, която не знае как да яде, не трябва да се жени; и никой момък, който не знае как да яде, не трябва да се жени. Най-първо, който иска да се жени, трябва да знае как да яде. После, той трябва да бъде чист. Има и ред други правила.

Казвате: „Ама трябва ли да се женят хората?“. Как? Болни хора не трябва да се женят. Хора, на които кръвта не е чиста, не трябва да се женят. Хора, на които организъмът е пълен с отрови, не трябва да се женят, докато не се пречистят. След като се пречистят, имат право да се женят. Поколението, което ще излезе от тях, да бъде здраво. Този е законът.

Казвате, че ще има големи страдания. В един живот, който е пълен с отрови, ще има големи страдания. И сега

страданията, които вие имате, се дължат на отровите, които майките и бащите внесоха във вашия организъм, на отровите, които вие всеки ден внасяте във вашия организъм. И в Писанието всякога се казва: „Чисти бъдете!“. Чистотата трябва да започне от храната. Процесът на чистенето е това: като се храниш, да донесеш чиста храна. Според моите изследвания, според изследванията на учените онзи, който носи храната, трябва да бъде чист, ръцете му да бъдат чисти, краката му да бъдат чисти, в мислите, желанията и постъпките си да бъде чист. Онзи касапин трябва да бъде чист и волът, който е заклан, и той трябва да бъде чист. Щом волът не е чист, не го колете, не е разрешено. – „Може ли да се ядат кокошки?“ Аз позволявам да се ядат кокошки, но да бъдат чисти. Аз позволявам и агънца да се ядат, но които са чисти. Които не са чисти, не ги бутай.

Съвременните вегетарианци са прави да не ядат месо. Защо? Защото днес млекопитаещите са отровени. Днес и вегетарианските масла са отровени. Някой казва: „Това е слънчогледово масло“. И то е тъй отровено както маста. И зехтинът е отровен. В него наливат развалено слънчогледово масло. Ще вземат слънчогледово масло, което струва 14 – 16 лева, и ще го продават за 65 лева. Това от какво произтича? Хората имат едно понятие в света, те са без идеал, без Бога, мислят само за себе си. Но те внасят отрова. Те не знаят, че онова, което човек върши, то ще се върне към него. Този закон помнете! Насочвам ви към едно правило, опитайте го. Нещастията ние сами си ги предизвикваме.

В една книга се разправя един пример. Той е следният. В природата съществува едно корито, от което всички хора могат да взимат. Всичките блага се стичат в това корито. Ако го намериш, можеш да вземеш каквото искаш. Ако речеш да задигнеш всичко, тебе те очаква голяма опасност, понеже при това корито има един предел. Искаш да вземеш каквото има, но до тебе има един токмак няколко хиляди килограма. Ако вземеш всичко, той – върху тебе и ще се свърши всичко!

Или другояче казано, ти седиш и казваш: „В Бога не вярвам, в Христа не вярвам, но в себе си вярвам“. Ти си внесъл в своя организъм една отрова. Първото дете, което ще се роди в тебе, няма да вярва в тебе, ще вярва в себе си. Твоето отрицание на Бога се е предало. Един ден това дете, този Драганчо, като стане голям, току се опълчи на баща си.

Един баща ми разправяше своя опитност: „Веднъж син ми ме изплаши. Един ден жена ми беше сгрешила, натупах я. Той ме хвана, разтърси ме и ми каза: „Татко, пред моето лице нямаш право да биеш майка ми. Като те тупна, отсега нататък ще помниш. Аз не съм малко дете“. Изплаши ме. Пипнах го – не е вече този Драганчо. Той казва: „Аз вече не вярвам в тебе, никакъв закон няма, аз мислих това, онова – в себе си вярвам. Ако ти не слушаш, аз ще постъпя с тебе така, както с един външен човек“.

Това е нашата философия. Ние сега носим последствията на нашето веру. Ти казваш: „В това не вярвам, в онова не вярвам“. И сега никои в никого не вярва. Младото поколение, което идва, и то ще бъде като вас. Чужди са хората! Младото поколение като дойде, какво ще бъде то? Ти нямаш закона на самоотричането и искаш да имаш син щедър. Ти не разбираш самата природа, а искаш син ти да я разбира. Ти не си музикант, а искаш син ти да бъде такъв. Ти не си художник, а искаш син ти да бъде. Ти не си здрав, а искаш син ти да бъде здрав. И той ще бъде като тебе. А ти очакваш нещо и казваш: „Дано някое дете дойде“. Това е крива философия в живота, на която ние поставяме нашето щастие.

Та казвам сега правило за вас. Аз не ви казвам, че вашата любов към Бога не е такава, каквато аз я разбирам, че се нуждае от още едно качество. Например вие не сте срещали един човек, напреднал като Христа. Това е трудна работа. Тъй опитно Той да дойде и да ни научи на един закон на послушание. Лесно е човек да служи на Бога, лесно е човек да изпълнява волята Божия. Той казва: „Аз затова

дойдох, да изпълня Неговата воля“. Знаеше, че тъй трябва да бъде, тъй е писано. Като дойдоха тежките изпитания, три пъти ходи да се моли, казва: „Ако е възможно, да се отмени това“. Такава голяма вътрешна борба имаше, че в този момент вие не знаете какви страдания, каква голяма скръб имал, че кървава пот излизала – такова напрежение, докато дойде това велико вътрешно разбиране. Той се намери в едно голямо противоречие и казва: „Тази работа е толкова тъмна. Понеже Бог е определил, аз ще имам едно светло бъдеще“. Най-после казва: „Да бъде всичко както е Твоята воля, както Бог е определил. Не Моята воля, но Твоята“.

И ние, съвременниците, които живеем в тези времена, виждаме, че онзи разбрал, което Христос е разбирал и прави избор в света. Христос не дойде да каже: „Хората да не ядат“, но казва в Господнята молитва: „Отче наш, Които си на Небето, да се свети името Ти, да дойде царството Ти, да бъде волята Ти“ – ето основата. Трябва да се тури ред и порядък. После казва, „хлябът наш насъщен“, който ни е необходим за живота, направо може да дойде, когато имаме един Баща: „Отче наш, Които си на Небето, да се свети името Ти, да дойде царството Ти, да бъде волята Ти, както на Небето, така и на земята“. Ако ти имаш всичко това в себе си, само тогава може да имаш този хляб, който ни трябва. Тогава ти ще идеш при онзи човек, фурнаджията. Че вие тук всички от фурнаджията взимате, аз доколкото зная. И много сестри са ми носили, но много хлябове са били за мене цяла отрова. И съм правил опит: като ми донесат от тези самуни, давам на една котка – тя не яде. Донесат ми някоя хубава питка – най-първо дам на котката, тя е експерт. Отчупя едно парче, тя го помирише и се отказва. Тя е специалист. Някой път даже го намажа със сирене – изяджа сиренето, питката остава. Казвам: този хляб не е чист. Когато искам да избира хубава вода, пусна магарето си и аз тръгна подир него. От която вода пие магарето, и аз от нея пия. Магарето има едно чувство, разбира от чиста вода.

Та казвам: нашата философия зависи от ягенето. Твоето философско вярване, твоето религиозно вярване зависи от ягенето, твоето изкуство зависи от храната на човека. Ако тази храна не е чиста, ти няма да имаш светъл ум; ако тази храна не е чиста, ти няма да виждаш нищо около тебе. Един художник, на когото кръвта е отровена, той не може да вижда и да рисува хубави картини; ако кръвта на един музикант е отровена, той не може да свири хубаво; ако на един оратор кръвта е отровена, той не може да говори както трябва; една майка, на която кръвта е отровена, не може да отглежда децата си; един учител, на когото кръвта е отровена, не може да възпитава децата.

Та вие казвате: „Да вярваме в Бога“. Онова, което Бог е очистил, ти за нечисто не го вземай. Ние сме се отклонили. В България има един обичай – когато отиват на гроздобер, казват: „Ще отслаби на корема“. След като ягат грозде, пречисти се стомахът. Като ягат грозде, сложили на огъня пастърма – да се засолят. Какво благо може да се крие в осолена пастърма, в онова отровеното месо на някой бивол или на някой вол?

Имаше един лекар, разправяше своята опитност. Отива да преглежда болен добитък, вижда, че черният гроб е малко заразен, изхвърля го. Казвам: щом черният гроб е заразен, говедото чисто ли е? – „Но да не загуби човека“ – казвате.

Казвам: сега ние няма да се справим. Има един закон, който регулира света, който регулира хората. Има два начина на изправление: един общ начин, има едно общо подобрение на света, природата работи от хиляди години; и лично подобрение – за да подобрим нашия живот, трябва да започнем от гнес. Ако някой иска да направи един общ режим, той трябва да го направи още гнес. Ако чакате общия режим, той ще дойде, но преди това има едно частично приготвление. Всичките хора съставят част от едно цяло. Всички хора трябва да се подготвят. Всички вие се приготвявате за една работа в света.

Защото всеки организъм, той си има свое предназначение. Нищо в света не е без обща вътрешна работа. Някой казва: „Защо съм пратен в света?“. Ти си изпратен за една обща работа. Дали това го съзнаваш, или не, ако вярваш, ще направиш опит. Че пророкът казва: „Опитайте ме и ще видите, че съм благ“. Той не казва: „Вярвайте!“, но казва: „Опитайте е!“.

Христос казва: „Ако разумното Божие Слово пребъдва във вас, ако вие пребъдвате в Мене, ще живеете както аз живея. аз и Отец Ми ще дойдем, ще направим жилище във вас и тогава аз ще ви се изявя отвън“. Как ще се изяви? Ти си сиромаш човек, отиваш при един банкер. Христос дойде, бутне го по рамото и казва: „Колкото иска, дай му!“. Ти си студент в университета, Христос отиде, бутне професора и казва: „Пиши му шест!“. Навсякъде, където Христос върви с тебе, когато се изявява, Той върви пред тебе и ти се чудиш – върви ти. Всичко ти върви, когато е с тебе; когато Го няма Христос, всичко върви назад. Отидеш при професора – скъса те; отидеш при банкера – нищо не дава; минаваш границата – хванат те, затворят те; навсякъде нещастие след нещастие. Казваш: „Какво трябва да правя?“. Ще приложиш онова правилното вярване: да опитаме в живота си какво нещо означава любов към Бога.

Разправяше ми един приятел: минава покрай трамвайната линия, спъва се и така се удря, че не може да стане, а трамваят иде. Той се засилил, приближава вече. Казва: „Господи, спаси ме! аз знаех защо паднах и казвам: Господи, спаси ме! Ако ме спасиш, ще оправя целия си живот. Дойде трамваят, спря се до мене, слезе ватманът и ми помогна да стана. Какво му костваше на този човек да мине с трамваят отгоре ми?“ Друг един приятел ми разправяше: и той паднал, не може да стане и върху него идва трамваят, не се спира до него. Казва: „Господи, да ме спасиш!“. Трамваят дерайлирал, излязъл вън от линията, отишъл в друго направление. Казва: „Слава Богу, че трамваят излезе от релсите!“. Тези в трамвая казват: „Ти ще станеш причина ние да изгубим живота си“.

Ние наричаме тези неща случайности в света. Онзи, великият закон на Любовта, е, който регулира нещата. Аз определям: любовта е онази сила, която е изменила разположението на хората спрямо тебе; това е любовта. В любовта има едно свойство, че тя действа всякога и върху хората, и върху растенията, и върху животните – действа по един и същ начин. По един начин действа тази любов върху тебе. Тя е нещо велико, разумно. Ако вие отидете на Изток, при източните народи, които знаят тези закони, ще разберете. Един англичанин, който е опитал този метод, го вижда груг пътник: англичанинът седнал, кръстосал краката си на едно от най-опасните места, дето минават тигри, лъвовве, кобри, той седнал, не иска да знае. Казва му: „Не те ли е страх?“. – „Не.“ Той е концентрирал ума си в една мисъл – да изпълни волята на Бога. Но ако само за един момент измени ума си, да не мисли това, което трябва да мисли, веднага ще слезе от този пиедестал.

Че силата на човека е в момента да не изгубиш присъствие на духа. Намираш се в най-голяма опасност, да се не колебаеш в онази Великата интелигентност, Която управлява всичките неща. Имаш една болест. Какво има да се плашиш? Лекарят казва, че след 24 часа ще свършиш. Какво ще се плашиш – ще умреш. Сиромашия може да имаш. Ако обичаш Бога, какво се плашиш! Това е положението на онзи, който обича Бога. Ние искаме да минем без опитност. Като си болен, не викай лекар. Ако ти каже Господ, викай един, двама, трима и десет викай. Ако не ти е казал да викаш, никого не викай. Това е да опиташ силата Божия.

Разправяше ми един приятел. Той е болен, идват десет души лекари при него и след като направили консулт, единият от тях казва: „Преброени са дните ти, не можем да ти помогнем. За съжаление всичката наша наука не може да ти помогне. Да се приготвиш за онзи свят“. – „Лекарите произнесоха присъдата си върху мене и казаха: „Ти си осъден“. Обърнах се към Господ: „Господи,

да ме спасиш! Посвещавам Ти живота си“. На другия ден температурата се измени, настана едно подобрене, след една седмица аз бях здрав. Идва онзи, който ми каза, че съм осъден. – „Как стана?“ Не му казвам. Аз знаех как. Дадох си обещание. И досега не съм го изменил, каквото казах, направих го.“

Та казвам: щастието на човека седи в едно тайно обещание. Всеки от вас го има в живота си. Пазете го. То е свещеното обещание. Не да го знае светът. Всеки от вас трябва да има в себе си едно свещено обещание, на което трябва да бъде последовател. Това е хигиена на здравето. Седнеш да ядеш – яж и благодари на Бога! Като ядеш, да ти е приятно. После прати своята хубава мисъл на всички, които ядат, и на онези, които не са готови, пожелай благото, което ти имаш за всички. Това е хигиена на живота. Казвайте: „Какво да правя?“. Сутрин като станеш, направи това. Като седнеш да ядеш, пет минути ще ти отнеме.

Казва: „Стани и яж!“ Кое? Онова, което Бог е очистил, онова, което Бог е приготвил. И тогава бъди благодарен на онези условия, при които Бог те е поставил. Защото, ако бъдеш верен в малкото, ще бъдеш верен и в по-голямото, което Бог е определил. Защото целият живот е едно училище, за което има много блага, които първа има да се дават. Аз мога да се спра и да ви разправам какво е било вашето положение в миналото, и какво може да бъде вашето положение в бъдеще. Но то ще се обуслови от настоящия момент – от това, как учите.

Учиш ли, възприемаш ли, обичаш ли – тези неща трябва да имате във вас. За любовта да имате само едно мнение, за мъдростта да имате само едно мнение и за истината да имате само едно мнение, за свободата да имате само едно мнение, за знанието да имате само едно мнение, за живота да имате само едно мнение – шест неща, за които трябва да имате само едно мнение, да не сте раздвоени. Доидеш ли до свободата, желай я за всичките хора! Доидеш ли до любовта, желай я за всичките

хора! Дойдеш ли до знанието, желяй го за всичките хора, не само за себе си! Това знание е спасително за всички хора. Дойдеш ли до любовта, дойдеш ли до мъдростта, дойдеш ли до истината, желяй ги за всички! Като дойдеш до живота, желяй го за всички! Това, което желяеш за всички, то ще бъде достояние и за тебе. Никой не може да те лиши от това, което е общо за всички. Шест неща са, които ни поставят, и вследствие на това е онзи процес на благо, който имаме сега. Днес имаме много повече блага, отколкото Адам имаше в рая. Адам нямаше това, което ние имаме сега. И в бъдеще ще има повече, отколкото ние сега имаме. И Писанието казва: „Онова, което е приготвил за в бъдеще, е повече от това, което сега иде“. Нито око е видяло, нито ухо е чуло, нито на сърцето и на ума е дохождало за онова, което Бог е приготвил за онези, които служат на великата Истина, които служат на Мъдростта, които служат на Любовта, които служат на Божия живот, които служат на знанието, които служат на Божията свобода. Такова е великото бъдеще, което стои пред вас.

Христос казва: „Който Ме яде, жив ще бъде. Аз съм живият хляб“. Сега аз желяя да мислите хубаво върху него. Не го разбирайте по буква, защото буквата умъртвява. Буквалното умъртвява нещата. Ако ви кажа абсцисна ос, лекарите казват абсцес – същият корен. Да отвориш абсцес, значи да изтече нещо навън. Или да имате някоя координата в онова разбиране, в онези възможности, които започват от процеса на яденето. Процесът на яденето е като разораване на нивата, посяване, израстване на тези житени зрънца. Всичките блага в света идват от яденето, от Словото.

Та казвам: разбирайте този великия процес. И на Изток има цяла наука за яденето: как трябва да се хранят хората. Сега лекарите са обърнали внимание върху чистата храна, но те още се водят от буквата на този закон, гледат само повърхностно. Гледайте същественото. Религиозните хора трябва най-първо да

се отличава по това, че трябва да имат чиста кръв. Всеки човек, на когото кръвта е нечиста, той не може да бъде духовен. И Писанието казва: „Очисти, Боже, сърцата им“. Сърцето на човека трябва да се очисти, това значи и цялото тяло да е светло. Които мислят чисто, от тях излиза благовоение, а не онази лоша миризма, която излиза от телата ви. Онзи, който срещне такъв човек, като го помирише, казва: „Искам още веднъж да го срещна“. Не както сега казва: „Да не го срещам повече!“. И храната, която приемате, да има ухане. Това е знанието, това е веруето. Не да мислим, като отидем на небето как да ядем това, което ангелите ядат. Моисей ги учи 40 години в пустинята какво да ядат, а те казаха: „Домегна ни тази манна, в Египет имахме хубави работи“. Сега някои от вас сте вегетарианци, не ядете месо, но имате още отрови в кръвта си. Както се освободихте от месото, така да се освободите от отровите, които проникват в организма. Това ще бъде следващата епоха и човекът ще бъде здрав, целият живот ще бъде радостен и весел.

Тайна молитва

3 декември 1933 г., 10 ч., София – Изгрев

Земята на живите

„Добрата молитва“

„В начало бе Словото“

Ще прочета 116-и псалом.

Ще взема последните гуми на прочетения псалом: „Земята на живите“. Ще взема един стих, който съвременните хора, както и в старите времена, най-напредналите души в човечеството са изучавали – този език на природата. Техните учители – гениите, светиите, и те са изучавали този език на природата. Аз го наричам живия език на природата. Нашите езици са диалекти или преводи на него. Всеки, който иска да има правилно понятие за живота, той трябва да изучава езика на природата. Той е езикът на човешкото самосъзнание, езикът на човешкото свръхсъзнание.

Тъй, както хората сега разбират живота, той е един минал живот. Сега хората преживяват живота на най-висшите животни. Този живот, който хората живеят, той е най-висшият животински живот. Едва сега хората стъпват в човешкото. Това, което вършат, е само животинско. Сега схващат, че животните са били етап, през който човешкият дух е минал. Религиозните хора се възмущават, като им казвам, че са минали по пътя на животните или обратното. Може животните да са минали по пътя на човека. Или човекът е минал по пътя на животните или животните са минали по пътя на човека. Разбирайте го както искате. Като казвам, че човек е минал по пътя на животните, някои мислят: „Как е възможно? Хората вършат такива работи, които животните ли ги вършат?“

Сега няма да се спирам, както материалистите определят, кое е право, и кое е криво. Ние разглеждаме живота от съвсем друго гледище. Страданията имат смисъл. Когато човек изгуби своите пари, той страда.

Когато загуби своето здраве – страда; когато загуби своето знание – страда. Каквото изгуби човек, все страда. Това е негово разбиране. Но ако човек разбира езика на природата, той никога няма да страда, защото съществува един закон: всяка печалба води една загуба след себе си и всяка загуба е път за една печалба. Така седи законът в природата. Трябва да гоїде една загуба, за да гоїде печалбата. Трябва да гоїде едно болезнено състояние – то е едно приготвление за здравето.

Животът се обуславя от един прост процес, който ние наричаме дишане. Не може да живееш, ако не дишаш. И гетето с първата вдишка от утробата на майка си започва живота. То не живее в утробата на майка си. Там се строи неговото тяло. Майката живее и чрез своя живот поддържа живота на гетето. Когато малкото дете се роди, първата вдишка е плач. Първият плач показва, че започва да живее. Казват: „Заплака гетето, значи живее!“. То е едно възклицание. То казва: „Живеея!“.

Това е юбилей, голям юбилей, че е извършило нещо грандиозно, като е заплакало. Майката казва: „Това дете не разбира“.

Казвам: сега животът зависи от дишането на човека. Източните народи с хиляди години са изучавали науката за дишането. Едва сега нашите учени започват да изучават дишането от друго гледище. И едните, и другите са съгласни: прекрати се дишането, прекратява се животът; започва дишането, започва и животът. От това гледище всичките болести водят началото си от дишането. Дишането обуславя храната. Дишането обуславя и външния живот на хората. Човек, който не диша добре, той е сприхав, нервен, гразни се, криво разбира. Всичко е механично. Онзи, който не диша правилно, и да е богат, ще гоїде до най-голяма сиромашия; но ако диша, той е силен. Той разбира, че неговото богатство седи в дишането. Ако знаеш как да дишаш, казват източните народи, може да оправиш работите си. Ако не знаеш как да дишаш, ти ще забъркаш работите си.

Сега в западната наша култура по някой път ние се самозаблуждаваме, като четем разни книги, разни идеали. За да се постигнат тия идеали, на хората трябва ум, трябва живот. Как ще се постигне? По кой начин ще постигнем живота, ако няма откъде да черпим? Във воденицата може да се търкаля колелото, ако тече вода. Тогава и воденицата мели брашното. Ако няма вода, която да кара това колело, тогава условията на живота няма да се сложат тъй добре.

Сега има две противоречия в света. Противоречия, които духовните хора са създали. Те не разбират закона. И светските хора и те не разбират закона. Мене постоянно ме питат защо природата е създала нещата така. Друг е въпросът защо Господ създаде нещата така. Защо Господ създаде света така? Защото така иска. Защо природата създаде нещата така? Защото така иска. Каква философия има в това? Никаква. Някой учен човек може да докаже истинските причини. Никои не знае, може да философствува само. Философията в този случай не е наука. Това са догадки: защо и за какво. Но в дадения случай ние може да опитаме. Когато човек е здрав, трябва да диша правилно. Най-малкото равновесие, което изгубиш, ако ти малко се раздразниш, или скръб дойде, ако не разбираш смисъла на скръбта, веднага ще се наруши дишането. Щом се наруши дишането, според западната наука при слабото дишане кръвта не може да се пречисти, а щом не може да се пречисти кръвта, остават утайки, образува се венозна кръв. Тогава се образува серум, в който живеят всички болести и микроорганизми.

Целият свят днес е заразен от болести. Цяла наука има за лекуването на хората. Хората търсят само лекарства. Лекарството е във въздуха. Жизненият еликсир, както са го наричали в средните векове, праната, както източните народи го наричат, то е истинският цяр за всички болести. Понеже ние живеем в един материалистичен век, искат нещата да бъдат видими. Невидимите неща не са толкова опасни, както видимите. Съвре-

менните учени хора, които са материалисти, правят следния опит: хипнотизират един човек и му внушават нещо. Искат да мерят силата на това, което е невидимо. Този човек е герой, може да се бори с трима души. Хипнотизират го, поставят го в този магнетичен сън и му внушат. С една тояжка на гърската направят само една резка и му казват: „Тук има грамадна стена, не може да се мине“. И този човек, като дойде до това място, казва: „Не мога да мина, голяма стена има“. Будният човек вижда, че няма стена, но само една резка, начертана с тебешир, а големият герой не може да види това и казва: „Голяма е стената“.

Та сега в света има такива крепости, такива тебеширени линии начертани и всеки, като дойде, казва: „Това е правило, това е морал“. А ти виждаш, че няма никакъв морал, ти виждаш, че няма никакво бъдеще това. Той казва, че като умре, щял да бъде щастлив. Чудно е. Той като жив не е щастлив, че като умре, ще е щастлив! Логика! Щастие то е качество на живота, не е качество на смъртта. Смъртта е ограничение. Сегашните хора казват: „Да умра, че да се освободя!“. Ако думата „смърт“ означава излизане от затвор, и влизане в живота, разбирам, но ако мислиш, че свободата може да дойде чрез смъртта, то е криво схващане. Даже такъв велик човек като Христа три пъти се моли и каза: „Ако е възможно, да се отмахне тази чаша“. Най-после, като не видя отговор, възприе смъртта и разреши друг един въпрос, една наука много по-дълбока. Няма някой от вас, който да не дойде до тази граница, той все ще дойде да разреши този въпрос. Ние ще го оставим, да не ни смущава.

Смъртта в пълния смисъл е едно освобождаване на човека от нещо. Неразбраната смърт е крайно ограничение на един човек. Агът е най-голямото страдание. Ще оставим този въпрос. Онова, което трябва да залегне във вашият ум, е, че вие сте на земята и трябва да живеете. Условията на живота ви са дадени. Сега аз говоря на избрани хора, които са здрави, не които са болни. Защо-

то, ако аз говорех на болни хора, другояче щях да гържа моята беседа. Но понеже вие сте здрави, другояче развивам въпросите. Вие може да направите възражение: „Но онези, болните?“. – Оставете болните настрана. – „Ами бедните?“ – Оставете бедните настрана. – „Ами богатите?“ – Оставете богатите настрана. – „Ами учените?“ – Оставете учените настрана. Земята на живите гържете сега. Онези въпроси ще ги разглеждате, когато имате свободно време.

В езика на природата най-важното е ти да знаеш да гишаш. То е най-същественото. След като се научиш да гишаш, тогава разрешавай всичките въпроси. Ако не си се научил да гишаш, тогава каквото и да направиш, всичкото твое изкуство ще се изпари. Защо ти е богатството, защо ти е знанието? Това знание къде ще го гържиш? И знанието, и здравето на човека зависи от живота, който идва чрез гишането. Във всяка вдишка ти възприемаш живота. Сега да ви направя аналогия. Рибите, които се намират в десет пъти по-лошо състояние от нас, трябва въздуха да го изкарват, те го нямат в такова приготвено състояние както ние. Те имат особени апарати, машини, с които изкарват въздуха из водата. И те търсят. Затова водата минава през техните хриле. Малко количество въздух като намерят, те се радват. Ние, след като приемем въздуха, изкарваме от него жизнения еликсир, или еликсира на живота, или тъй наречената прана, която е проводник на живота. Ако ти не може да приемеш от въздуха праната, ти не може да живееш. Следователно тази наука гласи така: когато ти гишаш, по който начин няма да се смущаваш. Ти ще вярваш, че животът ти има голям запас. От тебе зависи, от знанието ти, как трябва да работиш, да не пресилваш гробовете си. Защо във всяка минута се правят по 20 вдишки? Те са 20 обема на минута. За един час – 60 минути по 20, те са 1200! В 24 часа? Това са обеди, това е пиршество. 20 обема, това е все слагане на трапеза. Тези клетки на гробовете са учени. Във физическия живот по-учени от

клетките на гробовете няма. Те са учени специалисти. Може да четете в учебниците колко милиона клетки са. Някои напреднали физиолози говорят за гробовете. Сега се правят опити, какво количество клетки имат.

Следователно при дишането, според източната наука, има три степени: горно дишане, средно дишане, долно дишане и пълно дишане – четвърта степен. На горното дишане сегашната наша култура е специалист. Който има горно дишане, той дига раменете си и ребрата си. При предното дишане или долното дишане, или, както някои го наричат абдоминално дишане, трябва да се изпълни горната част на гробовете и тогава въздухът трябва да се загържи известно време в гробовете, за да може еликсирът, който е складиран вътре, да се възприеме. От тази прана сутрин има най-много. Затова сутрин трябва да се става рано. Източните народи рано стават, понеже праната е в изобилие. Като се събудят, всичките хора чрез своите гробове я поглъщат. Вечер има най-малко. Вечер пак почва да се складира от въздуха. Когато в старо време са препоръчвали човек среднощ да става в 2 – 3 часа да подиша, някои казват: „Кой ще си наруши съня да става в 4 часа да диша дълбоко? Нека поспим“. Колко часа трябва да спане? Нашите физиолози определят, че трябва 7 часа, за децата 8 часа; от 26 до 30 години – по 7 часа; от 45 до 60 години трябва по 6 часа, от 60 до 80 години трябва по 5 часа. Като стане човек на 120 години, трябва по 3 часа.

Помнете, че вашите религиозни разбирания, вашите научни разбирания зависят от дишането. Дишането, това е един трансформатор, един от най-големите трансформатори в организма между природата и нас. От гробовете тази енергия, която приемаш, трябва да се трансформира. Част ще иде в мозъка, друга част – в тялото, да го поддържа. Но ако твоите гробове не са в изправно състояние, че да приемеш живота направо от природата, по друг начин как ще го приемеш? Ще кажете, че има някакви пилюли. Не, това е залъгалка, на

лотария изграят, чакат да им се падне билет. Ако чакаш да глътнеш пилюл, и от него да живееш... Ти ще гишааш! Трябва да знаеш, че онези, които контролират въздуха, са разумни същества. Хората това не знаят. Въздухът се контролира от най-разумни същества, от най-висша разумност. Всичкото щастие е вложено във въздуха. Ние търсим нашето щастие на друго място. Може да четеш книги, може да четеш романи, някой герой ходил, какви ли не геройства извършил. Аз наричам герой този, който знае да гиша. Този човек, който знае да гиша, той придобива живота.

На нас ни трябват хора, богати с живот. Сегашните хора са обеднели от живот. Нищо не му коства да се самоубие. Казва: „Животът за мене няма никакъв смисъл“. Някой чел Шопенхауер или някой груг философ, криво го разбрал. Той не е песимист, както го разбират. Те криво разбират, като четат и Толстой. Толстой е човек реалист. Той вярва в реалното, в това, което може да се опита. Той сам вярва в опита. Казва някой: „Толстоист ще бъде“. В какво седи толстоизмът? Да оре земята. Преди Толстой не са ли орали? – „Ама да се молиш.“ Ами преди Толстой не са ли се молили? – „Ама да мисли човек.“ – Преди Толстой не са ли мислили? Не е в това. Учението му седи в: „Не противи се злему“. Аз тълкувам така: не се занимавай с противоречията на природата. Нито се занимавай с нейните работи, понеже, ако влезеш в стълкновение с нея, всякога ще бъдеш бит. Единственото нещо, което никога няма да се подчини на хората, то е природата. Единственото нещо, което всякога ще тъпче хората, това е природата. Единственото нещо, което може да създаде всичкото щастие на хората, пак е природата. И всичките нещастия пак ще създаде тя. Тя е безпощадна. Ако знаеш езика ѝ, и ѝ говориш, по-добре от нея няма. Хване те, прегърне те. Но щом не я признаваш, и глад има, и болести има, и сиромашия има, всичко има.

Вие ще кажете: „Господ така е оставил“. Оставете тази изкривена дума „Господ“. Тя е дума изкривена, тряб-

ва да я тълкуваме. Ако в думата „Господ“ вие не разбирате Любовта, това никакъв Господ не е. Ако в думата „Господ“ не разбирате онази абсолютна сила, която урежда всичко, това никакъв Господ не е. Ако в думата „Господ“ вие не разбирате висшето, разумното, това не е никакъв Господ. Сега аз не искам да ви морализирам, не искам да ви убеждавам. Говоря за неща, които ги знаете, но сте ги забравили. Няма защо да ви ги доказвам, забравили сте ги.

Има и учени хора, които забравят. В Америка един виден американски професор отива на пощата, да си вземе писмата, имал такава кутия. Казва: „Моля, господине, писмата си искам“. Онзи казва: „Как Ви е името?“. Забравил името си. Казва: „Извинете ме, господине“. Отива да пита жена си за името си. Среца един свой приятел, който го поздравява с името му. Връща се на пощата, казва името си и си взима писмата. Този учен човек много неща учил, но забравил името си.

Онези, които се занимават с физиология, казват: „Отслабването на паметта се дължи на млечната киселина“. Източната философия казва: „Слабата памет се дължи на слабото дишане“. От малкото прана, която прониква в тялото – мозъкът гладува, клетките гладуват. Те само за хляба мислят и затова не се занимават с твоите работи. Нахрани ги. Да помниш, това е работа за тебе, не е работа за тях. Казват: „Сега не сме разположени, ние гледаме да уредим нашите работи“.

Това е по един вътрешен начин. Сега на Запад казват, че човек трябва да подчини своето тяло. Гърците казваха: „Човек трябва да познава себе си“. Да познаеш себе си – циг-годи, но да завладееш себе си? Какво ще завладяваш? Ти като победиш, кой ще остане? Кой кого ще побеждава? Ако учениците победят учителя си, кой ще ги учи? Или ако учителят победи учениците си, кого ще учи? Не е в победата. Нито учителят трябва да побеждава, нито учениците. Безпредметно е това побеждаване. То е неразбиране на живота. Животните може да ги вържат, човек

трябва да победи. Казвате: „Трябва да победим“. Какво да победим? Сиромашията ли? Сиромашията е едно благо. Какво трябва да придобием? – „Богатството.“ Че ние го имаме. Какво ще придобием повече? По-голямо богатство от това никои не може да ни даде. Мозъкът, който имаш, струва толкова много. Ако това вещество го храниш, то е в състояние да се справи с всички мъчности в света. Ако знаеш как да храниш своя мозък, и целият пъкъл, всички сили да се съберат, пак не могат да победят мозъка. Вие ще кажете: „Как да не могат?“. В мозъка се развива такава грамадна енергия и такава топлина, в която всички лоши духове се разтопяват. Какво ще кажете? Който неприятел дойде, той се разтопява в мозъка. Вие ще кажете: „Не може да се разтопи“. Там е вашето нещастие. Откъде знаете, че не се разтопяват? Понеже не сте ги разтопили, да. Много неща, много навици трябва да се разтопят.

Сега например мнозина мислят, че са свободни. Аз да ви кажа защо не сте свободни. Според мене ето какво определя свободата. Човек, който направи погрешка, не е свободен. Човек, който оправя тази погрешка, е свободен. Човек, който направи погрешка, и не може да я изправи, той е роб. Следователно негативно да определя свободата: ще направиш един опит – ще направиш една погрешка, казваш: „Аз съм свободен и да изправя погрешката“. Ти си свободен. То е негативната страна. Положителната страна: ти може да направиш едно добро – свободен си. Щом не правиш добро, ти си роб. Щом ти не си щедър, ти си роб; щом си щедър, ти си свободен. Щом се учиш и любиш науката, ти си свободен; щом кажеш: „Това не ми трябва“, ти си роб, ти не си свободен. Щом ти ревнуваш, ти не си свободен, ти си роб на ревността. Щом си страхлив, ти си роб на страха. Казвам: трябва нова психология, от която постоянно да се освобождаваме.

Вие сега се занимавате с разрешаването на социалните въпроси, колко ще живеете. Да знаете да ги решавате добре, не както учат сега, но има един вътрешен начин,

който може да се покаже; аз не искам сега да ви слагам в един крив път. Като започнете да дишате, вие милионери няма да станете; ако дишате правилно, вие виртуози няма да станете; ако дишате правилно, вие пехливани няма да станете, но ще станете здрави хора, които могат да използват в дадения случай ония условия, които природата им е дала. Природата е определила възможностите, при които трябва да живеете. Ти не може да се отдалечаващ от нейните граници. Имаш право да се отдалечиш само когато изпълниш това, което ти е дала. Нямаш право нищо друго да изпълниш. Ако това, което тя ти е дала, не си свършил, какво ще свършиш?

Какво иска един бръмбар от природата? Този бръмбар, ако го пратят във всички училища, може ли да стане учен човек? Трябват му милиони години да бръмчи. Нему трябват милиони години да минава през 400 – 500 000 форми, докато гоїде до формата на един човек. Докато той мине от формата на един обикновен човек и да гоїде до формата на един гениален човек, трябва да мине през още хиляди форми. А пък да станеш един светия, трябва да минеш през 2000 форми, след като си минал милионите години на животните, като човек да изминеш и тия форми.

Всякога всеки от вас в този живот се вижда докѐде е достигнал. Някога ние се заблуждаваме, но животът всякога показва, докѐде сме достигнали. Като те сполеми най-малкото препятствие, обезсърчиш се. Казваш: „Аз съм човек, аз имам право“. На тебе, като човек, Господ ти е дал една сила, с която дяволът не може да те повали. Ако дяволът те тѐпче, какъв герой си, я ми кажи?

Аз харесвам нашия Кольо в Париж. Той е герой и България на първо място слага. Борил се с най-видните пехливани и победил. С трима се борил и тримата ги съборил. Най-първо се явил един гигант като Голиата, един турчин, Осман се казва. Казват: „Сега Кольо ще загази“. И действително: в борбата в първите 35 минути почти загазил, но във второто време като сигнал Голи-

ата във въздуха, гътва го на земята да стъпи отгоре му. Казва: „Българин съм“. Ако този наш Кольо може да извърши такива работи, вие от него по-слаби ли сте?

Не ви привеждам примери от преди 20 години, но сега всички вестници го пишат. Все там като чета, във вестниците, изпъква формата на Кольо какъв е и зная докъде е достигнал. Този Кольо диша дълбоко, майсторски. Той е научил силата на дишането. Той има крайно самообладание, човек на физическото поле. Той казва: „Каквото и да стане, мен да ме гътнат на земята не може“. И на опит досега не са го гътнали. Ако го гътнат, друг въпрос, но засега няма по-силен във физическо отношение като българите.

Привеждам този пример не да ви стимулирам, но да ви покажа какво може един човек, който знае. Казвате: „Той е роден така“. Баща му и майка му са дишали добре, дядо му и прадядо му са дишали добре. Ред поколения са дишали добре. После, ако този Кольо, пехливанин, измени живота си, ако престане да диша, ще си изгуби силата.

Казвам сега: в земята на живите трябва едно вътрешно знание. Не е време за обезсърчение, да мислим да умираме, да се оплакваме, да пишем романи, да припагаме, че ревматизъм, че коремоболие, че главоболие, че неврастения, че хиперстазия, че чума... Оставете тези гуми без съдържание. Ако дишаш дълбоко, никаква чума не може да те хване; ако не дишаш дълбоко, всички чуми ще те хванат. Аз ви говоря за неща, които съм опитал. Всякога човек трябва да разбира живата природа. Ти силата може да я имаш в запас, няма да носиш тази сила всякога със себе си.

Може би преди петнадесет години в Америка се яви една мома, тя имаше известна сила. Дванадесет души американци хващат едно дебело гърво, тя слага ръка на гървото и то се движи, върти се. Значи тя е по-силна от дванадесет души. Вземат, че го свържат с менгеме – като постави ръката си, това гърво става на пластове. Откъде иде тази сила? Казвате: „Така е родена“. Всеки така

е роден, всеки има тази сила. Трябва да знаеш да гадеш известен наклон. Онзи човек, който разбира планините, който разбира долините, може да направи воденица. Като прави воденица, търси наклон. Онзи инженер търси в силите на живата природа: и там има известни наклони. Наклон, значи, има, дето силите на живата природа се концентрират. Това е мястото, където можеш да построиш нещо. Не искам да ви заставам. След като ви говоря, трябва да правите известни опити. Искам да ви убедя да мислите, че с дишането може всичките работи да се оправят. Ако започнете да дишате правилно, ще започне подобрение. Дишането не е прост процес, както някои мислят. Най-първо, човек трябва да образува едно правилно схващане за природата. Той трябва да образува правилно схващане за въздуха, да образува правилно схващане, какво носи въздухът, какво богатство се крие във въздуха. Следователно от това количество въздух, което взема, от праната, която ще вземе според законите, ако знае как да прекара тази прана в себе си, веднага ще се зародят нови мисли и той ще ги възприеме.

Ето, един италианец намерил три апарата, които човек има. Той три е намерил, човек има дванадесет. Единия намерил в дясната страна на шията, другия намерил в пресеца и третия – дето се възприемат мислите. Опит прави – може да се възприеме една мисъл от човека. Туря един ... от алуминий и ти ще възприемеш мислите. Ако човек тия апарати не ги развива чрез закона на дишането, тогава какво понятие ще имаш за природата, ако не можеш да възприемеш всичките тънки сили? Ти най-първо трябва да се справиш с твърдата материя, с течната, да се справиш с въздухообразната и с етерообразната

Сега човечеството прави една стъпка – от въздухообразната минава в етерообразната материя. Следващият живот ще бъде подобен, понеже ние влизаме в една рядка среда, дето почти няма да има възможност за никакво престъпление. Престъпленията ще бъдат

невъзможни. Когато влезете в това поле, престъпленията ще бъдат невъзможни, тъй както един човек, който се е наял, не може да го изкусиш. Гладния човек можеш. Що е кражбата у човека? Един вътрешен подтик: той мисли, че му трябват много пари. Открадне веднъж, два пъти, три пъти, четири пъти, сто пъти, милиони като натрупа, пак мисли, че няма да му стигнат. Най-после: човешките криви заключения край нямат.

Във времето на английския крал Едуард един английски милионер се връща от Африка и имал 360 милиона английски лири и се хвърлил в морето, понеже мислел, че за коронацията на краля няма да му стигнат. Някой се самоубива, че няма хляб, а този милионер мисли, че няма да му стигнат. Всеки като ви даде по един лев, вие имате един капитал от един милиард. Ще кажете: „Това са само твърдения“. Аз говоря не за твърдения, говоря за неща, които сте опитали.

Казвате: „Този е писал в старо време“. Този, който е писал този псалм, е бил много прав, много учен човек. Той бил тъй напреднал, едва сегашните учени хора са достигнали до степенята, която той достигнал. Той разбирал езика на живата природа. Под думата „Господ“ той не е разбирал това, което ние разбираме, съвсем друго е разбирал той.

Казвам: името Божие. Едно ново име трябва да се създаде за Бога. Това име, което сега има, то за нас не може да служи. Като е малко, детето казва: „Маминко“. Като стане възрастно, стане мъж на 20 – 30 години, измени се. Като дете казва: „Татинко“. Като стане възрастно, не казва „Татинко“. Това дете има философия. Защото окончанието много значи. Ами ако аз сложа „не“? Казвате: „Нищо не значи“. Но ако аз използвам това „не“ и кажа „Не ви обичам“, тогава „не“-то знаете ли колко струва? Две букви какво могат да направят! „Н“ и „е“ в дадения случай. Какво ще кажете? Вие имате работа само с две букви. Тогава ще накарате това „не“ да се пише по друг начин. „Ще дам“ – то е по-правилно. Ще кажеш, че първо-

то е криво, погрешно е. „Ще дам“ е правилно. „Не, няма да дам!“ – може да каже сиромашът. Богатият може да каже: „Давам“. Грешникът може да каже: „Няма да го направя“; праведният – „Ще го направя“. Ленивият може да каже: „Няма да уча“. Праведният, умният ще каже: „Ще уча“. То е здравословно състояние. Ти седиш и казваш: „Тази работа не е за мене“. Коя работа е за тебе?

Или тогава ще мязате на онзи българин, който дошъл от село, когато се освободила България, и търсил служба. Ходил той, разглеждал, търсил, ще му се пръсне главата. Началник – сложна работа. Разглеждал всички служби. Учител – книги обръща. Един ден във варненската градина гледа капелмайстор, вижда му се подходяща служба. Пише едно заявление, иска тази служба. Той хич не мисли, че е сложна работа. Той не подготвя това. Някой път ние мислим, че в природата някои работи са лесни. Много проста служба, вземе тази палка, но заг нея седи музиката. Като сбърка някой, този тон остава така.

В науката за дълбоко дишане трябва да се създаде една колегия от млади и стари хора, да се учат да дишат – не само както източните народи мислят, в тях има една погрешка, ново трябва да се внесе. Дишането да се сложи във връзка с човешките чувства, дишането да се сложи във връзка с правата човешка мисъл. Всички мисли трябва да се опитат. Чрез дишането може да опиташ кои мисли са прави и кои – криви. Може да опиташ каква е мисълта ти – права или крива. Вземи една мисъл, която е крива, произнеси я и почни да дишаш: дишането няма да бъде ритмично, сърцето няма да бие равномерно. Имаш сърцебиене или неразположение. Изкажи една правилна мисъл и веднага ще забележиш едно подобрение на дишането, едно равномерно биене на сърцето. Защото има пулс в природата.

Всяка права мисъл, изпратена в пространството от нас, възприета от всички тия разумни същества от човешката раса, които са завършили своето развитие, като възприемат твоята мисъл, веднага се притичват

на помощ, да ти уяснят. Те са не един, не двама. Наричат ги помощници на човечеството. Всеки човек има свои помощници. Но щом се откажеш да вървиш по правия път, тогава ще дойдат учители по-голу от тебе и ще те върнат в някое животно. Тогава ще се наруши твое-то дишане и ти ще усетиш, че има връшник на главата, тъмнина настава в ума ти, яденето не можеш да ядеш, не можеш сладко да спиш, сънища лоши: гонят те мечки, разбойници, змии. Тогава лекарите ще кажат: „Погобри храната, развличай се, ходи по театри, по концерти“. Концертите и театрите не спасяват, дишане трябва. Болен си. Излез отвънка, дишай. Бог е вложил живот във въздуха. Кажи: „Аз мога да бъда здрав“. Отпрати ума си към Този, Който е навсякъде, Който е създал света и кажи: „Да бъде тъй, както Той е устроил. Аз ще изпълня волята Му“. Няма болест, която да не се подчини на тази формула. Ще гоиде лекарят, ще тури една губерка, може да ти помогне. Ще ти даде рецепта, но трябва да платиш 50, 60 или 100 лева. Ти си бедняк. Казваш: „Да съм богат!“. Рецепти има и в аптеките на природата. Вземи рецептата от лекаря и кажи тъй: „Каквото е писал лекарят“ – мислено го вземи. Три пъти като го вземеш, ще се оправи работата.

Радвам се, че се смеете. Смехът е благо за болния. Като няма работа човек, по-хубаво от смеха няма. Кой се смее? Болният не се смее. Доиде преди години един господин. Но сега тук да си остане, да не го изнасят навън. Казва: „Трябват ми петдесет лева“. – „Нямам.“ Казва: „Намери!“ – „Аз нямам.“ – „Намери ги отнякъде. Как да нямаш, като тебе човек, да нямаш! Трябва ми хинин от аптеката.“ – „Много лесна работа. Ще ме слушаш ли? Аз ще взема сега. Ще ме слушаш ли? Колко ти трябва?“ – „Тридесет грама.“ – „Поеми ги мислено и ги глътни на три пъти. Ако не оздравееш, ела при мене, аз ще ти дам петдесет лева.“ Който повярва, може да прави същия опит, не с всинца ви. Със суеверни хора не правя опит, а с вярващи, които имат вяра. Законът е за учените хора,

за вярващите. Хинина може да го вземеш чрез храната. Но въпросът не е за хинина. Лекуват се хората по два начина. В съвременната медицина единият начин е да се вкара в човешкия организъм вещество, съответстващо на организма, да се събуди дейтелност, да изхвърли навън. Другият начин: да подкрепим организма с жизнена енергия, която е необходима за организма. И единият, и другият метод се употребяват. Вие по някой път може да идете при някой лекар. Той констатира, че вие имате възпаление и ви предписва лек. Тогава вземи въздуха и кажи: „Да стане тъй, както казва лекарят“. След като оздравееш, тия пари дай ги на някой беден човек. Колкото съм лекувал някои хора, те стават скържави. Казвате: „Тогава съвсем ще намалее клиентелата на лекарите. Сиromасите да не може да се ползват“. Ти се разболяваш – опитай моята рецепта. Тъй да бъде, както съм казал. Но тия пари, които ще платиш на аптеката, дай ги на някоя вдовица или сираче. Ако сте прави, ще имате резултат; ако сте скържави – никакъв резултат. Защото природата е разумна. Всичките тия болести, които се проявяват, те са побудителни причини, за да се отвори нашата гуша. По обикновен път не може да схванем.

Сега да се върнем към дишането. Научете се да дишате. Дълбоко дишане – горно, средно и долно дишане. Всеки ден дишай през носа, не през устата си. Ако е по обед, лятно време, преспокойно може да дишате и през устата, няма опасност да се простуди гърлото.

Ние говорим за любовта. Любовта може да се прояви само в един здрав човек. Не че тя не съществува. В един добър човек тя може да се прояви. Тя е като цвят, който трябва да цъфне. Знанието може да се прояви само в един човек, който е здрав. Свободата може да се прояви само в един човек, който е здрав. Свободата е само за здравите хора. Болните хора не може да се ползват от благата на свободата, на знанието. Здравият човек може да живее в любовта.

Казвам: чрез закона на дишането може да поправиш много погрешки. Да допуснем, че ти си чиновник, имаш някой директор. По някой път по някакви съображения директорът не постъпва тъй, както трябва. Веднага разсъждаваш и казваш: „Аз искам да покажа на този директор, че не трябва така да постъпва“. Какво ще направиш? Ще те уволни той. След това какво ще направиш? Ще се биеш и ще му пукнеш главата. Какво се постига? Нищо не се постига. Този директор можеш да го направиш приятел. Аз ако съм чиновник при такъв директор, ето какво ще направя. Аз ще ида и ще кажа: „Имам да ти кажа нещо много важно. Такова богатство има за тебе, каквото не си сънувал“. Онзи директор какво ще каже? Той ще измени своето поведение спрямо мене. Аз ще го срещна и ще му се усмихна. После ще му кажа: „Аз ще те науча да дишаш“. Той е несправедлив спрямо мене – аз ще му покажа как да диша. Аз ще го науча да живее – и той, и жена му, и децата му. Един ден ще отида в дома му и ще го науча как да диша. Жена му ще ме гледа добре, децата му също. Той ще каже: „Много ти благодаря, виждам, че си един добър човек с големи способности. Като тебе човек не съм виждал – и опакото ти, и обротото ти“.

Сега: не ви казвам вие така да постъпвате. Вие може да постъпвате както искате. Казвам: в природата има един начин. Ако аз съм директор на банка, така бих желал да постъпят. Аз веднага ще дойда и ще кажа: „Има нещо, умен е“. Някой път обичаш един слуга, защото е умен. Някой път човек казва: „Трябва да бъда силен“. Силата на човека седи другде. Ти може да влезеш, да завъртиш един ключ, така че да направиш много работи. Но само веднъж може да направиш едно престъпление. Втория път, ако ти не можеш да поправиш погрешката, ти ще изгубиш своята свобода. Щом направиш погрешката, казвам: „Радвам се, че си свободен!“. Като изправиш погрешката, казвам: „От тебе нещо става“. Щом можеш да направиш погрешка и можеш да я изправиш, от тебе може да стане нещо. Щом ти виждаш, че можеш да дишаш, с дишането

свършва работата. Казваш: „Сега да гишам! Друга работа имам!“. Ти първо ще гишаш, после ще мислиш. Защо така? Преди тебе е мислил друг, ти ще изпълниш правилата на неговата мисъл. Тогава, след като гишаш, ще дойдеш до своята права мисъл. Като гишаш, чрез живота, който възприемаш, тогава ще дойдеш да направиш опит. Влезте в една стая, където е бил един престъпник, който е гишал, и подишайте въздуха и влезте в една стая, дето е бил един добър човек, подишайте въздуха, ще видите какво влияние ще окаже. Влезте в стаята на един престъпник, ще видите, че този престъпник е отровил целия въздух. Добрият човек, като гиша, той е като вентилатор.

Когато бях във Варна преди петнаесет години, правех опити. Понеже много ме безпокояха, в стаята внасях един мангал с въглища. Който влезе, не може да седи. Казва: „Силен пламък има“. – „Свикнал съм.“ Другите бягат. Сега не го употребявам, защото нямам нужда. Тези условия трябваше да ги преработя. Таралежът, като извади една змия, ни най-малко не го хваща отровата. Огънят някои хора гори, някои не гори. Има факири, които в огъня влизат, преминават го, потанцуват; и техните ученици минават. Цяла наука е, човек може да направи това. Това са още елементарни работи. Но да влезеш в огъня не е голямо изкуство. Да се учиш и да приемаш живот от въздуха, това е една отлична наука, защото в него седи твоето бъдеще, в него седи твоето щастие – на тебе и на хиляди поколения, които ще дойдат след тебе. То не е само за сегашния живот, но и за бъдещия живот, няма да изчезнеш, ти ще живееш на земята. Казваме: „Живеем на земята“, но животът на земята се разбира там, където Провидението, Бог, е вложил всичките блага. Хората сега трябва да се учат, трябва да се учат от благата, които може да възприемат.

Та казвам: ако по този начин хората биха живели, то животът може по-лесно да се поправи. Понеже ние го оправяме по съвсем друг начин. Може би по този път, по

който оправяш живота, той пак ще се оправя, но няма да се оправя тъй, както ние мислим. Едно хилаво поколение, едно поколение, което не диша, ще има след себе си един рог по-слаб. Едно израждане ще има в храната, в дишането и в мисленето. Източните народи, в техните школи като постъпи един ученик, първо те го учат да диша. Един човек, който правилно диша, той не може да има несрети в живота, понеже той се нагласява ритмично. Здравия човек всеки може да го приеме, защото любовта е здравословно състояние. Любовта може да се прояви само при здравия човек. Тази любов е едно богатство, което той носи.

По някой път аз съм привеждал пример: една красива мома като дойде, ти веднага си разположен да направиш услуга. Като погледнеш красивия човек, нещо хубаво излиза. Ти си готов да се жертваш. Като дойде някой друг, стисне те нещо, не даваш. Казвам: от кои трябва да бъдем ние? Ние всички трябва да бъдем от тези, гето казва Христос: „Така да просветнат делата ви пред человетецте, че като ги видят, да прославят Бога“. Да бъдем носители на божественото. За Бога казват: „Знаете ли какво нещо е Бог? Бог прави една вдишка през цялата епоха и прави една издишка. Знаете ли какво нещо е задържане на въздуха? Сега гениални агенти има, които задържат въздуха половин час. Той е агент от първа степен. Бог може да направи една вдишка за милиони години и като издъхне, създава светове. Като вдъхне, Той събира този свят и после го преустройва. Какво ще кажете за това? Господ е толкова учен, знание има. Ние по двадесет пъти на минута издъхваме и нищо не правим. По двадесет пъти възприемаме и нищо не правим. И тогава казваме, че ние сме направени по образ и подобие на Бога. Рибата, която е родена от риба, знае да плава. Птицата, която е родена от птица, знае да хвърка. Човек, който е роден от Бога, как да не знае да направи това нещо?

Ние казваме, че човек е свободен. Свободен човек е онзи, който обича Истината. Знаещ човек е онзи, който

обича Мъдростта. Живее онзи, който обича, или гържи Любовта в сърцето си.

Дишането е процес да възприемеш живота. Щом възприемеш живота, знанието ще дойде. Щом дойде знанието, свободата в света ще се яви. Това са сега специфични работи, които остават, те се отнасят във вътрешната школа, за да мислите. Ако някой от вас направи малък опит, елате при мене, ще ви дам малки упътвания.

„Отче наш“

„Благословен Господ Бог наш“

10 декември 1933 г., 10 ч., София – Изгрев

Освободеният роб

„Отче наш“
„Духът Божи“

Ще прочета един стих от апостол Павел – един от най-красивите стихове: „Любезни приятелю, моля ти се за моето чадо Онисима, когото родих в оковите си...“ (Послание към Филимона, 1-ва глава, 10-и стих.) Робът, който избягал, та той го връща при господаря му.

„Всичко в живота е постижимо“

Аз ще взема само онази част от тази глава на Посланието, в която се говори за един роб, който избягал от господаря си, и отива при апостол Павел. Намирал се при най-лошите условия на Римската империя, без никакви граждански права. Господарите са имали право да постъпват с него както намерят за добре, тъй както сега ние постъпваме с нашите роби.

Кое е онова, което отличава съвременния човек? От преди 1000 години съвременният човек е минал в една по-висока фаза на разбиране. Развитието на човека сега е в това, че чувствителността му се е развила. И хората от едно време и сега се различават по това, че сега страдат повече, отколкото едно време. Това е само разликата. Защото онзи, който може да страда, може и да научи; онзи, който не може да страда, той не може да научи. Аз взимам страданието в смисъл лошите условия, които съществуват. Има нещо в света, което са внесли хората, или поколенията са внесли. Някой път ние се обвиняваме. Вината ни е обща. Има и частични обвинения. Но цялото човечество има една вина, която трябва да се изкупи от нас.

Когато човек е виновен, стават виновни и неговите членове: главата му страда, стомахът му страда, очите му страдат, ушите му страдат, коремът му страда,

всичко страда. Главата не е съгрешила, очите не са съгрешили, ушите не са съгрешили, но носят последствията на господаря. Когато удове страдат, страда и господарят заедно с тях.

В сегашните и в миналите времена първоначалните Учители, които са идвали, принципно са разрешили този въпрос. Сегашните вярващи искат да разрешат въпроса по един частичен начин. На мене като ми е добре, аз не искам вече да мисля за света. Един човек може да бъде здрав само при здрави удове. Когато удове са болни, човек не може да бъде здрав. Това ние го наричаме „външни условия“. Условието са нещо материално. Някой път външните хора съставят условията за нас. Природата съставя условия. Тази природа е обективна. Въздухът е едно условие, водата е едно условие, твърдата почва е едно условие, светлината е едно условие. Парите са средство.

Та казвам: настъпваме ние в една нова фаза в света. Другояче трябва да погледнем. Досега хората са гледали частично на нещата. Те са се занимавали със своите кукли, със своите кончета. Възрастните хора са били деца. Това е за тяхната детинска възраст. И понеже сегашните хора са достигнали на възраст 16 години – години на възмъжаване – още пълнолетни не са станали. Възрастни няма още, затова още няма освободени от закона. Щом дойдем до 21 година, тогава ще се освободим от закона, от външните ограничения.

Който не разбира, той ще се оплаква от лоши условия на живота. На лошите условия писателите, философите дават едно тълкувание, обществото – друго, вярващите – трето. Но в природата има един разумен порядък на нещата. Общо всичко се показва, като че няма никаква връзка, че нещата стават отделно. Ние виждаме вятъра да духа, водата да тече, тревата да никне, стават разни промени, като че всичко е безразборно. Но има една нишка, която свързва всички явления в света. Заг всички явления седи нещо разумно. Ако по някой път се оказват

известни нещастия в света, това показва разумното в дадения случай. Две условия има: или разумното не е извършило никаква погрешка, или нарочно е предписало тия неща да станат. Свободата, която има човек, която му е дадена, тази свобода не може да се ограничи с никакво условие. И не може да се ограничи тъй, както ние искаме. Човек не може да се поправи механически. И човек с гуми не се поправя. Казва Писанието: „Молете се!“. С молитва не може да се поправиш. Може да се молиш, но погрешката зависи от самия човек. Ако човек иска, той може да се поправи; ако не иска, всичките гуми, това са условия. Това трябва да залегне в основата.

Може да мислите другояче. Сега аз засягам в широк смисъл. Не е в гумите една морална лекция или едно обикновено проповядване. Това вие вече го знаете. Вие всинца сте религиозни, но нямате достатъчно познания. Всички се молите, но много от вашите молитви остават без последствие. Всички сте учени, но много от вашето знание остава без последствие, нямате резултат. Всички опитвате, но в света резултат нямате. Досега аз не съм срещал щастливи хора в пълния смисъл, доволни.

За да бъде човек доволен, той не трябва да има дълго време контакт с хората. Той трябва да се оттегли. Дълго време ако живее с хората, той не може да бъде щастлив. Веднага той ще се натъкне на техните мисли, ще се натъкне на техните чувства и на техните постъпки. Най-първо, човек мисли. Ти не може да му доказваш, че неговите мисли са криви. В неговия ум неговите мисли са прави. В неговата мисъл неговите чувства са прави, даже и неговите постъпки. Изискват се ред условия, за да дойде той сам в съзнанието, като прегледа своите мисли и чувства, да види, че има нещо криво. Но в дадения случай той ще намери причината вън от себе си. Той ще каже: „Условията са такива, нямам образование, нямам майка, баща, нямам средства“. Донякъде е вярно, но това не е настоящият въпрос.

Най-първо, вие сте се събрали и ме слушате. Вашите разбирания зависят от това, дали което ще ви говоря,

ще бъде полезно, дали ще ви интересува, дали ще ви ползва. Ако ви ползва, ще го разберете, ако не ви ползва, нищо няма да разберете. Този ред на нещата съществува за напредналите личности, за да се опитат. Той е век на изпитания. Тези изпитания, които имате, са нищо. Комисията, която ще дойде в бъдеще, ще бъде много по-строга, отколкото сега. Ако някой от вас мисли, че ще бъде щастлив, може да бъде. Единствен щастлив ще бъде този, който ще бъде щастлив в своите нещастия. Сега не ви казвам, че ще бъдете нещастни, не е моето желание, но казвам, че ще дойдете на изпитания; всичко това ще мине през огън, ще се опитате. Ако не дойдат изпитанията, съвременното човечество не може да се подигне. За цялата бяла раса сега такъв един изпит, какъвто досега никога не е имало. Там е казано, в 13-а глава от Марко, че даже тези страдания не са били от създаването на света и няма да бъдат. Те са сега близо. През тях ще минете и като минете, след това ще дойде Царството Божие, физически ще се яви на земята. Сега онези от вас, които са страхливи, не трябва да се качват на аероплани, не трябва да се качват на параходи, не трябва да се качват на железници, никъде не трябва да се качват, да стоят вкъщи. Нито по екскурзии да ходят, нито по планини, по високи места да не ходят, по реки да не се къпят, да не плуват. Навсякъде ги грози една опасност, може да изгубят живота си. А за напредналите души всичко това е в реда на нещата, за тях е създадено. Сега да се опита едно твърдение, да се тържи един изпит е привилегия.

Ние се смеем на Римската империя, че имали гладиатори. Сега нашите гладиатори са по-благородни. Излизат един турчин и един българин на сцената в един културен Париж. Има до 15 000 възпитани парижани, гледат, ръкопляскаат, те се борят. Един гладиатор, пехливанин българин, против един турчин. Всичките вестници пишат за българина. Аз бих желал всичките българи да са като Дан Колов, да гътнат злото на земята, както той гътна М. Аз го наричам Кольо. До 17-ата минута в борбата онзи

му дава гръб на един герой. Най-после събужда се този българин, казва: „Досега мене никой не ме е търкалял!“. В 35-ата минута той губи едната последна победа. Онзи го признава за по-силен.

Та казвам: всеки един да хване злото и да го гътне, да каже: „Българин съм, досега никой не ме е гътнал!“. А този го хвърля на земята и онзи подскочил. Да не мислите, че злото няма да ви повали на земята? Ще ви повали. Най-после той като го хваща за ръката, завърта го така, че го повалява на земята. Държи се този М. Не да бъдем като него. И да искате, колцина от вас може да станете такива пехливани? В този живот не може да станете, но всеки от вас може да бъде герой. Няма по-красиво нещо, когато човек съзнава в себе си една сила, че може да се бори с големите противоречия на живота.

Та казвам: три неща има, които трябва да спазвате: човек трябва да има пълно самооблагане на своите мисли – трябва да бъде господар на своите мисли; човек трябва да има самооблагане на своите чувства; човек трябва да има самооблагане на своите постъпки.

Зад всяка мисъл, която прониква в нашето съзнание, седи едно живо същество. Мислите, това са форми на физическите същества. Това е външната страна, физическата страна. Зад всяка ръка, която ви хваща, седи едно живо същество, което може да се ръкува с вас. Зад всяко едно око седи едно същество; зад всяко едно ухо седи едно същество; зад всяка една уста седи едно същество.

Та казвам: по този начин като погледнем на живата природа, както ние я наричаме, ще видим, че зад ония неща, които ние считаме за мъртви, седи нещо велико, живо. Ако ние разбираме законите, ние може да си помогнем в известни случаи. Кой е онзи син, който, като се намери в трудно положение, няма да напише едно писмо на баща си, на майка си, на брата си и те няма да се отзоват?

Апостол Павел пише едно писмо за един роб, който избягал, и го очаква смъртно наказание. Той, Павел, казва,

че този роб се обърнал, и приел новото учение и вече не е роб, но брат и препоръчва на господаря му какво трябва да прави.

Питам сега: какъв възглед трябва да имаме ние? Сега не само човек да принадлежи на някое учение. Силно е онова, което може да приложите. Ние сме под закрилата на Небето, на Невидимия свят или на Бога дотолкова, доколкото вършим Неговата воля. Според степенята, в която изпълняваме волята Божия, и сме носители на Божията воля, дотолкова ние сме любящи. Доколкото ние сме готови да се жертваме за Бога, дотолкова се проявяват и нашите условия на земята. Защото не само бащата може да бъде щастлив, той ще стане семеен, ще бъде щастлива и жена му. Не само бащата и майката ще бъдат щастливи, а и техните деца. Не само техните деца, но всички трябва да бъдат щастливи. А всичко това е едно благо, свързано от живи същества, с които регулират известни закони. Ако вие това не спазвате, тогава ред поколения ще вървят по един нещастен път.

Когато този роб избягал при апостол Павел, ето къде е хубавото: той изведнъж като се обърнал, Павел не му каза, че „си направил добро“, но му показва пътя, по който може да се избави от своето робство. Казва му: „Само учението Христово може да те избави от това робство“. И дълго време му проповядва, докато у този роб се събуди неговото съзнание. И апостол Павел казва, че е негово чадо: „Сега ти изпращам не твоя роб, но детето, което родих, и да постъпиш с него тъй, както с мене!“. Само любовта може да говори на такъв език.

Сега, при съвременното разглеждане, ние сме дошли да считаме, че всичко е извън нас. Всеки един човек в света е фактор за нещастieto и щастието на човечеството. Всеки трябва да знае това. Не да се самоосъждаш, но да знаеш, че от тебе зависи, може би ти си последният човек и ако ти дадеш гласа си, може би тази работа ще тръгне. Щастието на дома, щастието на човека зависи от онази вътрешна хармония, която трябва да

има в човека. Ако твоята мисъл и чувства и ако твоите постъпки са в дисхармония, ако в тебе са в дисхармония твоето сърце, твоят ум и твоята воля, нещастията ти никога няма да излязат от дома ти. Ти никога не може да бъдеш щастлив човек, не може да имаш успяване в живота, понеже по този начин ти ще се демагнетизираш, ще изгубиш твоята сила, която имаш. Умът и сърцето, това са акумулатори, които събират силите, чрез които човек работи на земята. Ако твоят ум, ако твоето сърце и твоята воля не събират Божията енергия, ти си в опасност, ти си на един параход, който няма възлища, няма огън, няма основните елементи, с които може да водиш капитанството.

Та казвам: това не е в разрез с вашите вярвания. Вие оставете вашите вярвания на друго място. Ни най-малко вашата вяра няма да те направи по-добър. Вашата вяра може да ви послужи дотолкова, ако вие сте добри, и моята добрина може да се прояви чрез вас, да ви помогне. Ако вашата вяра е слаба, тогава любовта ви не може да се прояви. Ако вие обичате някого, вие трябва да станете проводник на неговата любов. Всеки човек, който става проводник на любовта, на когото и да е, неговата любов действа вече, той е във връзка с Бога.

Сега не мислете, че на вас може да ви заповядвам. Едно царско дете като срещнете, то може да ви заповядва на вас. От това дете може да зависи вашият живот: ако вие се обхождате малко непристойно, може да намерите затвора. Ако ние искаме да сме сигурни в света, трябва да бъдем царски синове. Казвате: „Аз съм човек“. Какво нещо е човекът? Човекът, това е мисълта, това е първата степен на Божието проявление. Това е онази любов, която почнала да се организира в света по един разумен начин.

Та първо: като срещнете един човек, трябва да знаете разумен ли е той. Той трябва да има едно чело отворено и едни очи отворени, които определят умен ли е. При това трябва да знаеш един човек какво сърце има. Трябва да видиш какво му е лицето, какъв му е носът, какви

са неговите устни. Най-после, за да познаеш неговата воля, мускулите му вземи. Той е човек. Волята се вижда чрез мускулите, сърцето – чрез лицето, онази правата мисъл – чрез челото и очите. И следователно вие може да направите едно движение. Вие някой път си прокарвате ръката през челото. Знаете ли всяко движение как да го направите?

Някой път гледам някой човек, като загази, наместо да си оправи работите, повече ги забърква. Често хората обичат да говорят правилно. Аз харесвам, че адвокатите говорят прецизно, корекция имат, изказват се на изящен език. Като дойдат до природата, мислят толкова прецизно, че не знаят какво да кажат. Например срещнеш един човек, той не може да те търпи. Като го погледнеш, скрие се, наведе си очите надолу, уж го е срам. Като го срещнеш, погледни го. Срещнеш кон или мечка, погледни ги право в очите. Ти ще ги почувствуваш. Мечката, като те види, ще си състави едно понятие за тебе и ти ще си съставиш едно понятие за нея. Мечката ще каже: „Ние се различаваме по това, че човешкият ум е малко по-развит от моя“. Тя знае, че може да ѝ направиш някакъв капан. Тя ще бърза да се справи с тебе. Даже и най-лошата мечка като я срещнеш, ако знаеш как да постъпиш с нея, ако минеш от лявата или от дясната ѝ страна, ще имаш гва различни резултата. Който не вярва, нека направи един опит. Ако прекараш мечката от дясната си страна, ще мине, без да те закачи. Ако ти се отделиш от дясната страна, от дясната линия на ръката ти мине, тя нищо няма да ти каже, но ако я оставиш да мине край лявата ти страна, тя ще се разправи с тебе. Който не вярва, нека направи един опит и да дойде и ми каже. Не е въпросът за вярване, това е въпрос на опит.

Мене не ме интересува толкова какво ще направи мечката. Ако имаш известна мечка, законът се прилага, ако имаш в живота си известна мечка, и оставиш тази мечка на лявата си страна, ще имаш лош резултат. Ако въпросите ги разглеждаш със сърцето си, ти ще загазиш; ако ги разглеждаш с ума си конкретно, обективно, ще

ги разрешиш и ще излезеш на добър път. Тогава, когато мечката минава покрай тебе, ти ще трябва да ѝ гадеш място, защото ако мине отгясно, аз ѝ давам почитание, аз ѝ давам чин. Нали казва Писанието, че Господ сложил Христа от гясната Си страна. Когато ѝ гадеш почетно място, тя казва: „За пръв път срещам човек, който ми дава такова почитание“. Разправи се с него и минава. Това са изводи.

Друг пример, още по-близък. Вие срещате един човек, който има мечи характер – такъв, какъвто е на мечката, те си мязат: не отстъпват и омразата до девета рода я спазва, защото мечката има един характер непримирим. Като я видят, всички се пазят от нея като от огън. Всички, които са възпитавали една мечка, пострадали са. Сега няма да се спирам повече. Но който се занимава с едно взривно вещество, той трябва да бъде крайно внимателен. Един американски професор правил своите изследвания с една малка част взривно вещество в своята лаборатория с един клас със студенти. Една много малка част от експлозива била толкова силна, а видял, че ще стане взрив, и казал на всички студенти „Бягайте!“. Не се минават десет секунди, този взрив става и цялата стая отишла. Нещо, което било много малко. Ще кажете, че тази част е малка. Малките неща представят големи взривове. Вие имате един малък микроб, но ако той се вкара при известни условия в организма ви, може да ви причини грамадни вреди и щети.

Сега най-новите изследвания показват, че в бъдеще бацилите ще ги поставят за полза на човека. Като ги сложат в някои отровни газове (германците правят тези опити), показват, че газовете изгубват своята отровност – бацилите ги неутрализират. Вие ще влезете да защитавате в бъдеще хората от задушливи газове, а сега питате, злото в света защо е. За да ви пази от по-голямо зло. Или вас ви се случва едно нещастие в света, че изгубвате своя мир. Може би вие сте един милионер и някой е намислил да ви отрови, да ви убие. Случва се, че

изгубвате всичкото си имане. Пишат вестниците за вас и те казват: „Горкият човек! Няма защо да го убиваме“. Нещастieto е, за да те спасят – сложиха ти един бацил в този, отровния, газ, за да те избавят. Това са обяснения.

Онези нещастия, които днес занимават цялото човечество, занимават религиозните хора, понеже религиозните хора имат много по-голям капитал, отколкото хората в света. Техните капитали са много по-големи. Един религиозен, един духовен човек се вълнува от много малки работи, а светският човек – от много големи работи. Сега главният въпрос при тези противоречия, които съществуват, е кой е начинът, по който ние можем да се освободим от тях. Не да се премахнат, но само да се отстранят. Понятно е това – злото в света може да се роди, но да се премахне не може. Лошите условия не могат да се премахнат. Страданието може временно да се отстрани. Има неща, които не могат. Те са една икономия. В природата както съществуват, вие трябва да искате само едно отстранение – да се отстранят от лошите условия, които съществуват в дадения случай.

Мисълта направлява разумно, а не безразборно. Мнозина постоянно се смущават, но ако мисълта разумно направлява, тя ще има своите резултати. Ако ти отправиш една хубава мисъл в света, ти можеш да бъдеш най-безгарният човек, но да знаеш как да отправиш мисълта. В едно американско пристанище, в един от големите градове, американец имал познат, който му разказва. Излиза веднъж на пристанището, гледа, всичките пътници ги посрещат, отиват с автомобилите, а един остава сам, горкият, няма къде да отиде. По едно време той се провикнал и казал: „Няма ли някой брат на Исуса Христа?“. Явява се един, хваща го, целува го, завежда го у дома си.

Съвременните християни си имат известни черти, които ги отличават. Евреинът, където и да го срещнеш, ще видиш, че той има една отличителна черта. Китае-

цът, където и да го видиш, той си има една типична черта, която го отличава. Негърът и той има една отличителна черта, която го отличава. Онези, които повече наблюдават – има учени хора в Америка, които се занимават с това – те са отишли толкова далече, че като срещнат хората, даже познават кой от коя секта е: методист, конгресист или лютеран. Те казват, че всичките тези хора имат особени знаци. Един инженер, като го срещнеш, и той се отличава с известни черти. Като срещнете един пехливанин, и той се отличава с известни черти, казвате: „Този е пехливанин, борец“.

Няма в света нищо покрито-закрито. Мисълта винаги оставя своите типични черти. Честността оставя типични черти, съвестта оставя типични черти, милосърдието оставя типични черти, любовта оставя типични черти, знанието има свои типични черти, силата има свои типични черти, благородната сила има свои типични черти. Всичко това е цял един оттенък и по това физиогномистите изучават тези черти. Тези черти са начертани, вървят по известни пътища и според пътя могат да се определят по какъв път вървят известни добродетели, дали има голямо съпротивление, или има малко съпротивление.

Не само това, но на човека са дадени типични черти. Дали някой е роден в един щастлив момент, дали някой е роден в богати или в бедни условия, дали майка му е била болна или здрава, дали баща му е бил болен или zdrav – всичко това си има своите типични черти. Онзи човек, който е роден при много хубави, отлични условия, на него кожата му има особена структура, особен цвят. Например здравият човек има свой цвят; умният човек има свой цвят; който е докачлив, честолюбивият, и той си има особен цвят. После, и при болезнени състояния има типични черти.

Това са временни прояви на душите, които се отразяват. Има типични черти, които се предават от поколение на поколение. Има типични черти, които

се предават във веждите, има типични черти, които се предават в брадата, има типични черти, които се предават в мустациите, има типични черти, които се предават в ушите, има типични черти, които се предават в очите, има типични черти, които се предават в скулите. Например онези народи, които вървят по пътя на старите римляни, в тях брадата е широка; а онези, гърците, са дали един тип с възшироко чело, но тясно, не високо. Гърците имат правилен нос и челото у тях не е тъй съизмерно. У тях повече е развита паметта или изкуството за хубавото и красивото.

Някои мислят, че гърците са отишли много далеч във философията. Тази философия, която те имат, са я заимствали от египтяните. Гърците са предали красотата, това е тяхната философия. Тази философия съществувала преди много време в Египет, в Индия. Много идеи дали във философията на Египет, отколкото на Платон и Сократ. Питагор е дал своята философия в Египет. Но когато Питагор е бил в Египет, египтяните са имали крайно недоверие в гърците. Единственият, когото те са приели в тяхната школа, и са го посветили в техните тайни, това е бил Питагор. Двадесет години той е трябвало да седи пред вратите на жреците, за да му открият малко от тяхното знание, което проповядвали. Най-после той сам пострадал от любовни работи. Едни от учениците съснаха му школата.

Та казвам сега: по страданието на миналото и като изучаваме онези закони, които регулират света, се разбира, че не сме ние единствените хора, които живеем. Някой път е опасно да се говори за свят извън нашия, но сегашните хора започват този разговор. Има друга една раса в пространството, която слиза на земята. Тя по цялото небесно пространство царува. Тази раса има две разклонения: едни от тях се занимават със съгъстяването на материята, а други – с разреждането на материята. Едните се занимават с култивирането на доброто, а другите се занимават с култивирането на злото.

И виждаме, че онзи химик, който цял ден се занимава в своята лаборатория, да открие един газ и прави своите изследвания, той ще ги предаде, за да подобри живота си. Милиони хора може да умрат – безразлично е за него! Той казва: „Аз ще живея един щастлив живот“. Повечето от съвременното човечество по този хлъзгав път върви не от зла воля, а от неразбиране. Те мислят, че по този начин може да подобрят своя живот. Така животът не може да се уреди. Затова има един закон, който всички хора трябва да спазват. В човека има едно чувство, аз го наричам барометър, то е пътеводител, една справочна книга. Всеки един от вас има едно такова чувство. Никога не се отдалечавайте от съветите на това ваше чувство, което говори в душата ви. Не зная как може да го наречете. Някои го наричат ангел-хранител, пътеводител, учител. Това чувство е Разумното в човека. Ако го слушате, можете много лесно да минете през живота си. Имайте предвид, че природата доверява своите тайни само на честните натури. Трябва да бъдете в природата крайно честни – не спрямо хората, но крайно честни спрямо себе си. Не трябва да допускате в себе си абсолютно никаква погрешка. Може да направите една погрешка, но съзнанието ви да бъде всякога будно. Да няма погрешка в съзнанието ви, която да не знаете – тогава вашето съзнание е будно. Щом направите една погрешка, която не сте забелязали, вие не сте честни, вие тогава ще кажете една лъжа.

Аз вземам гумата „честен“. Тя има двояко значение. Честност има в живота – може да живеете честно. Но аз вземам първата степен на честността в човека, в която влиза умът като един фактор. В ума влизат няколко категории. Умът се отличава. В този ум, за който аз говоря, влиза качеството на съвестта. Съвестта е качество на ума. Любов към Бога – и това е качество на ума. Милосърдието и то е качество на ума, трето качество на ума. Вярата и надеждата, това са други едни качества, те не са качества на ума, чувства са те. След това умът има способности: разсъдителност, умение-

мо да се сравнява, паметта. Това е висшият ум. И като го依дем до природата, умът има други качества.

Та като говоря за ума, аз разбирам онази възвишена съвест, която е в будното съзнание у човека. То не допуска никаква погрешка, то трябва да я поправи, ако има такава. Да я поправиш колко струва? Не е най-мъчната работа. Казал си някаква обидна дума някому, извини се! Някой английски адвокат защитава едно дело и наместо да каже „лоуер“, казва „лайер“. Едното значи „законник“, а другото значи „лъжец“. Ако не се извиниш, ще видиш, че след време думата „лайер“ цял един огън ще запали.

Та казвам: в природата ние трябва да употребим един език отличен. Тя не допуска никаква отрицателна мисъл. Тя допуска, но в нейното съзнание никога не може да бъде изпратена една отрицателна лоша мисъл, за когото и да е, и ни гържи отговорни. Хиляди години може да седи в нейните книги записана и сто хиляди години и все ще гоиде един от нейните представители. Някои се плашат от закона наследствеността. Но този закон е едно благословение, защото по този закон една погрешка може до четвъртия род да се предава, а една добра мисъл – до тиссяца родове. Следователно доброто е по-трайно. Ако в това време не правиш друго престъпление, хиляди години ще се ползуваш от доброто. Ако направиш една погрешка и не я поправиш, от четири до девет поколения съдбата ти ще те преследва.

Разбирайте сега закона, който в Евангелието казва: „Примирете се с Бога!“. Хората не знаят, че онзи ред и порядък, по който трябва да живеят, са разумните закони на природата. Ако искаш да прогресиращ, ако искаш да се повдигнеш, ако искаш да добиеш благословението на природата, не само веднъж ще гоидеш на земята. Може би много пъти тя ще те кредитира. За бъдеще пак ще се намериш в нейните владения. Какво трябва да правиш сега? Някой казва: „Няма кой да те види, направи го. Всичко е празно, всичко ще се свърши“. Да, всичко ще се свърши, но човек ще изгуби своята свобода.

Та казвам сега: на апостол Павел какво му гаде подтик да пише? Апостол Павел едно време и той беше роб, и той съизволяваше с избиването на християните. Срећна го Христос и той тръгна подир Него и Той го спаси. Павел казва: „На моите очи имаше люспи, които трябваше да паднат“. Тези люспи, това е кривият начин на мислене. Ако съвременните християни разбират това, което очаква човечеството, то може да се предотврати. Ако християните разбират дълбокия смисъл, ако биха концентрирали умовете си, те биха изменили умовете на цялата земя. Господ казва: „Обърнете се към Мене, всичко това Аз ще забравя и ще го хвърля зад гърба Си и няма да го помена“.

А пък главното е: всички хора искат да бъдат здрави. Здравето зависи от ума на човека; щастието зависи от сърцето на човека, а пък външният, материалният успех зависи от човешката воля. Определени са тези неща. И не мислете, че за да бъдете вие щастливи, да ви върви в света, за вас трябва да има един, който да ви кредитира – за вас трябва да има 1000 поколения, които да ви кредитират, деди и баби, и тогава да бъдете щастливи. Ако нямате 1000 поколения за вас, какво щастие може да очаквате?

Казвате: „Христос може да ни избави“. На какво основание Христос ще ви избави? Казвате: „Господ ще ни избави!“. Какво сте направили заради Господа? Чужди сте вие! Някои от вас опитвали ли сте вашата сила? Човек всеки ден трябва да опитва силата си. Човек всеки ден трябва да опитва волята си. Човек всеки ден трябва да опитва сърцето си. Вашето сърце е опитано в много неща, но все в малките проявления. Но в същественото тепърва има да се опитва вашето сърце. Ще гоиде последната ваша възлюблена – с черното лице – смъртта. Тя ще се покаже и ще те хване за гушата, ще те стисне, ще machка сърцето ти – постепенно да отпада, да отпада и най-после ще предадеш духа на Бога. Питам: къде ще те заведе този странник? Ще те държи при себе си и роб ще му бъдеш.

Ако ти се плашиш от някой човек, ти си роб на него. Ако мразиш някого, ти си пак негов роб. Ако го обичаш, пак си роб на него. Три вида робство има: ако те е страх от него, роб ще му бъдеш; ако го мразиш, роб ще му бъдеш; ако го любиш, роб ще му бъдеш. Питам те тогава, къде е свободата?

В какво сеги робството в света? Роб не е само да се подчинявам на хората, а и сам да се заробвам. В мене има едно желание да пия – аз отивам в кръчмата, всичката си свобода давам. Аз имам едно чувство: обичам да пипам пари – тук мина, там мина, взема. Страшно робство е вътре! Тебе те е страх от някого. Защо е страхът в тебе? Омразата е в тебе или любовта е в тебе? Апостол Павел казва: „Може да стана роб Христов“. Кое е по-хубаво: да бъдеш господар или роб? Аз бих предпочел да бъда роб, отколкото да бъда господар в дадения случай.

Човек, който дава живот на другите, и който дава живот на себе си, той е свободен човек. Давайте свобода на хората!

Христос казва: Сега тъй, коренно, трябва да се измените за вас, за самите вас. Вие не може да проявите това учение, докато не осветлите неговите закони, да видите доколко е вярно то, доколко има резултати. И тогава, ако вие така се освободите, вие ще бъдете щастливи и няма да знаете какво нещо е страдание. Всякога всички страдания ще престанат. Един човек, даже когато умира, може да го сложим в магнетичен сън и ще престане смъртта му, може да му загържим живота. Но като го събудим в живота, болестта пак започва. Един човек може да го приспим, в спящо състояние и добър да стане, но като се събуди, пак ще бъде лош. Той трябва само да каже: „Мога ли да направя добро или не?“. Онзи, който прави избор в дадения случай, той е силният човек, той е добрият човек. Този опит може да бъде сполучлив в дадения случай.

Сега: виждаме, апостол Павел обръща един роб; не беше един свободен човек, в окови беше, в своите окови.

Някой път ние се оплакваме. Апостол Павел имаше ограничителните условия на Римската империя. Две години проповядва той. Ето какво може да направи един ум, който е просветен. Той казва: „Всичко считам за измет, освен да позная Господа Исуса Христа“.

Казвам: ние сме хората, които очакваме. Ние много вярваме в лотарийни билети. Сегим и чакаме да се теглят и казваме: „Дали ще излезе щастливият билет?“. И като не излезе, казваме: „В този живот не, но в следния живот“. Добрите условия ще дойдат в света, тях ги има. Защото Бог, Който е създал света, приготвил е нещо хубаво за хората, което вие не сте сънували. Това, което сега имате, един ден то ще бъде хиляди пъти по-добро, отколкото сега си въобразявате.

Вие искате да станете писатели, художници – какво може да нарисувате? Вие може да бъдете един музикант, да свирите много добре. Вие нали сте чели онова предаване за Орфей: като е свирел, всички израели: и дървета, и камъни, и животни, и хора, всички се спирали там. Каква е силата на музиката? Че онзи, който музикално мисли, който право мисли, грамадна сила има мисълта му. Ако някой човек вземе един музикален тон, и го тананика в себе си, онази мечка в гората може да я спре. Тя ще се спре само като те чуе и ще почне да се върти. Сега от вас колцина бихте могли да направите този опит? Но кое ще правиш? Първо ще почнете от малките предмети, да видите силата си. Има си известни формули. Ти отиваш, имаш да даваш някому, той е скържав човек. Ще пееш, ще се усмихнеш и той ще каже: „Ами че това е уважение!“. Един ученик отива при учителя си и му пее малко. Учителят ще го погледне. А сега хората като не пеят, става това, което ние не очакваме.

Ние казваме: „Човек трябва да има строга мисъл, трябва да има логическа мисъл“. Какво е логическата мисъл? Аз бих предпочел опитността пред логиката. Едно чувство, което аз съм опитал, не го зная как става, но колкото пъти съм опитал, тъй е. Аз съм опитвал нещо. Много пъти съм бил някъде, но времето е облачно

и казвам: „Много хубаво ще бъде времето!“. И облакът се измени. Загаде се буря, казвам: „Да ще да престане бурята!“. Казвам си: „Чудна работа!“. Отбия се някъде, гледам, един с файтон. Казвам си: „Този файтонджия да ще да ме вземе!“. Минава човекът и казва: „Заповядай, качи се!“. Глаген съм някъде, минавам покрай някаква гостилница. Казвам: „Този гостилничар да ще да ме покани!“. Току излезе и казва: „Заповядай!“. Каквото помисля, все става. Не зная как става – помисля го и то стане. Сега и се чудя, казвам: „Колко малко направих“. Аз не го зная как става. Казвам си: Само става, да не вярваш! Чудно нещо! Едно съвпадение не беше, два пъти, три пъти става. Помисля го и то стане.

Онзи, Който ни обича, Онзи, Който ни люби, е много внимателен към нашите желания. Когато Го обичаме, Той е много внимателен, че каквото поускаме, става. Писанието казва, че преди да сме поускали, Бог ще направи това за нас, което е необходимо. Дойде ти на ум да станеш музикант и ставаш музикант; да станеш художник – и ставаш художник. Едва си помислиш нещо и става. Оттам насетне добрините вървят. Как ще дойдат? Казваш: „Навреме си употребил“. Той се смее, казва: „И аз не зная как става; как го погоди, не зная“. Ти не искаш да си кажеш изкуството. Да, това е гарбата. Помислиш някой път само една мисъл и работите станат, щом приемеш тази гарба.

Този човек, когото си поканил, ще му покажеш внимание. Той показва добрините си към тебе и ти ще покажеш своите добрини, ще му се отплатиш. Ти ще отвориш сърцето си спрямо него. Добрите хора трябва да отворят сърцата си, да бъдат абсолютно искрени, не да бъдат искрени отвън, но в душата си да бъдат искрени. Вътре ти да чувствуваш, че си много искрен спрямо него и да си благодарен за малката услуга.

Та казвам сега: на всички ви трябва едно чувство на благодарност към онова, което природата ви е дала. Вижте хубавото, което сега имате във вас. При мене са

цгвали много хора, които се оплакват. Като ги погледна, казвам си: какви богатства са скрити, наследствени и дарби! Нищо не му казвам, казвам само: „Много си богат!“ – „Как богат? Аз с треска се чеша!“ И по този начин може да се каже на хората какво може да стане човека. Всеки един носи известни заложи. Пожелайте само да бъдете това, което е вложено, кажете: „Да стане нещо от мене!“. Тъй си кажи само. Не казвай: „Кой ли знае!“. Кажи, то ще стане – не се изисква сега много.

Та казвам сега: това е онзи велик метод, онзи велик закон в света, който регулира всичко. Всички разумни същества взимат участие и ни водят до своето развитие. Тези същества се радват, когато ние успяваме, и се подигаме в света, като че е тяхно подигане. В тях няма никаква завист, както в обикновените хора. Те се радват, когато някой е даровит. Преди 5 – 6 месеца, там някъде, пътува един виден цигулар и слуша да се свири на цигулка. Свири едно малко момиче. Той харесва тона както свири и дава всичкото си съдействие. Казва: „Този талант не бива да остане така!“. Един Крайслер се интересува. Не че ще го засегне, но да даде още един цигулар в света.

Та все-таки ще дойде един Крайслер, ще мине със своя автомобил. И от този ден цялата ваша съдба ще се измени. Христос днес може да ви срещне в лицето на един Крайслер, Христос може да ви срещне в лицето на един милионер, Христос може да ви срещне в лицето на един професор, Христос може да ви срещне в лицето на един господар, Христос може да ви срещне в лицето на един свещеник, Христос може да ви срещне в лицето на един проповедник, Христос може да ви срещне в лицето на един обикновен учител, Христос може да ви срещне в лицето на един орач, навсякъде. Но навсякъде като Го срещнете, при всичките условия Той ще ви даде нещо, което никой не може да ви даде. Не мислете, че онзи е орач. Аз съм срещал много орачи в природата – като го погледна, той се усмихне малко. Казвам: „Как сте?“. Той се усмихне малко, замине, но обхода има към воловете. Като му гледам челото, веждите, казвам: „Той е от скритите“.

Той оре, весел, интересува се. Ще ме изпрати един-два километра и ще каже: „Заповядайте пак!“.

Сега временно ще поживеем между тях. Вие се благодарете, че такива хора навсякъде ги има: и в градовете, и в селата ги има. Това са ангели. Те са хора, с които се предава любовта, те са хора, с които се предава знание, с които се предава истината. Те са върхове на човечеството. Навсякъде ги има, гледайте да ги срещате навсякъде.

Съвременните хора се обезверяват. Казвате: „Лоши са хората. Държавата е лоша“. Много добра е държавата. Във вашата държава лошо има в стремежите, лоши условия има в материалните интереси. Човек, който е лош, той ще лъже, казва: „Мразя те“. Като те срещне друг, казва: „Ти си добър човек“. Срещне някой, който лъже, казва: „Слушай, с мене няма да си играеш, няма да заповядаш, ще ме оставиш“.

Отива един селянин при един княз, който го поканил на трапезата. Селянинът взема по български, без вилушка. Князът започва като него. Умен е този княз. Той не му казва: „Вземи вилушката, нали знаеш какви етикеции съществуват!“, но той веднага я оставя.

Че по-хубава вилушка от тези пръсти има ли? От този пръст излиза такава енергия, каквато и от среброто не може да излезе, каквато и от златото не може да излезе. От този пръст излизат такива работи, каквито и от светлината не може да излязат. В този пръст каквото са вложили... Че това е радио. Хвани десния си пръст, поглади го малко. Ако не знаеш да говориш, само като погладиш пръста си заради Господа, ще кажеш: „Ще ме извиниш, много пъти не те слушам“, но и горе най-висшите същества знаят, че ти си направил едно добро. Сега, вън от това, ти не знаеш как да направиш доброто. Ако знаеш как да помилваш своя пръст, ти ще знаеш и да помилваш хората. Ако знаеш как да помилваш този пръст, ще знаеш да помилваш и другите. Като помилваш този пръст, ще гоиде една хубава мисъл. Като направиш добро на другите хора, ще бъде същото.

Сега: върху тази философия като ви говоря, може да ви кажа в 10 – 15 секунди. Но няма какво много да говоря. Ще кажа така: за една седмица ще приложите едно правило и ще имате резултати. Ще ви пратя в една гостилница да се наядете – защо ще ви разправам каква е храната, какъв е гостилничарят, откъде пристигнало маслото, каква е кухнята. Като ви пратя при него, ще кажете: „Отличен гостилничар!“. Въпросът сега е да се ползвате от тези блага, които са в природата, и да се ползвате от този живот, който сега живеете. Какъв ще бъде животът в бъдеще, то е друг въпрос. Но при сегашния живот, при тези условия как може да стане? Живеем в тези трудни времена, но това е временно сега. Болният трябва да знае как да живее и здравият трябва да знае как да живее.

Та казвам: всеки от вас трябва да постъпва тъй, както Павел. Като дойде този роб при него, го освободи и после го прати при господаря му и му написа едно хубаво писмо. Това е онова Божествено дело, с което човек може да си създаде един характер в света; не да го създаде, той има характер, но да го прояви. Защото човек е едно творение на Бога, следователно това творение трябва да съответства на онези идеи, които са вложени.

Тази книга носи своята цена по онова, което е написано в нея. Ако тя няма това написаното, не е ценна. Тя е ценна по единствената причина, че са я писали разумни хора. Природата е ценна в този смисъл, че в нея живеят най-разумните същества, които някога вие сте срещали, най-разумните същества, които вие може да си представите, най-добрите, най-разумните и най-любезните. И всички те живеят в природата, в един красив свят. И при това сте нещастни. Аз да ви задам друг въпрос: Защо онази дъщеря, като дойде време, не е доволна вече от баща си и майка си? До 5, 10, 15, 20 години е доволна, после почва да се сърди, казва: „Домегна ми вече тук да живея, искам да изляза!“. Защо е тя недоволна от баща си и майка си? Вие сами си отговорете. Това е същото, което прави младата мома да е недоволна, което прави слугата да е недоволен, което прави бащата да е недоволен, което

прави майката да е недоволна, това е, което прави и нас недоволни.

Ние всички сме недоволни, липсва ни нещо. Кое ни липсва? Когато дойде онзи богатият при Христа, Той му каза: „Едно ти не достига още. Много си богат, голямо богатство имаш на гърба си, иди, раздай го и ела при Мене, с Мене да ходиш – заедно да проповядваме и аз ще ти покажа по кой начин“. Този, богатият, не намери това за разумно. Бъдещето е неопределено. Това е, което природата казва: „Възложи всичко на мене, ела и ходи с мене! В пътя, по който аз вървя, ти ще познаеш всичките правила, които са необходими за живота“.

Сега: да остава у вас една светла мисъл. Забравете всичко, което съм ви казал досега. Стане богат, погледнат го отгоре, затъне, че не може да чете. На всички богати хора книгите са оцапани, че не могат да четат. Като осиромашеят, книгите пак се очистят и могат да четат. Казвам: възможно е някой път прах да падне отгоре. В живота има високи върхове, които прах не може да ги затули.

Сега: знаете ли какво ще ви кажа?

Любовта е плод на Духа. Посейте Любовта в земята, за да опитате живота.

„Благословен Господ Бог наш“

Тайна молитва

17 декември 1933 г., 10 ч., София – Изгрев

Само по стенограми на Паша Теодорова. (Бел. на стенографката)

О, да ми беше като брат!

„Отче наш“

„Ще се развеселя“

Има една книга в Библията, за която съществува спор между учените богослови, дали е канонична или не. Тя е „Песен на песните“. И колкото религиозни хора са я чели, казват: „Не изглежда това нещо религиозно да е, както е писано“. Някой чел до половината и оставил. Казва: „Не е за четене тази книга, тя е за много напреднали. Те имат право да я четат“. Аз ще чета последната глава. Ако се интересувате, четете я цялата.

„Духът Божи“

Във всяко начинание има една съществена идея. Една основна съществена точка, от която се излиза; един съществен път, в който един човек, в дадения случай, трябва да върви. Животът трябва да се разгледа в широк смисъл. По някой път младите не разбират старите. Друг път старите не разбират младите и възрастните. И възрастните не разбират нито младите, нито старите. В живота изобщо хората не се разбират, отчасти се разбират. Само майката разбира нуждите на своето дете. Някоя млада мома или философ може да се смее на някое младо момиче, което се занимава със своите кукли, или на едно дете, което се занимава с конче. Гледа отвисоко и се смее. То с кукли трябва да се занимава и с конче да се занимава, но един ден, като поумнее и стане като нас, няма да се занимава.

Питам: кое е същественото в куклата? Коя е съществената черта на мълчанието? Казваме: „Ще бъдеш мълчалив“. Кое е същественото на кончето? Като кукла да бъде неподвижно. А кое е същественото на куклата? Малкото момиче трябва да учи мълчание. Пита тази кукла откъде и как са я купили, тя мълчи,

нищо не казва. Пита майка си: „Защо не расте?“. Не расте. Много съобразителна, много умна е тази кукла. Казва: „Условията на живота са много лоши. Ако река да израсна, нямаш достатъчно средства да ми направиш грехи и реших да остана в същата форма. И каквито грехи ми сложиш, не правя въпрос“. Нали е умна тази кукла? Вие казвате, че куклата на детето е глупава.

Вие гържите в ръката си едно перо – може да е желязно, може да е златно, може да е сребърно. В даден случай то може да бъде глупаво, а може да бъде и умно перо. Ако с това перо напишете една хубава книга, която да ползва света, това перо е много умно. Но ако напишете една глупава книга, дигнете един скандал, пукнете главата на този, на онзи, това перо е много глупаво. Перото става един посредник на вашите идеи. Ако ти не беше написал тия писма, нямаше да стане нищо.

Ние ще направим аналогия. Майката се занимава с едно дете. Първоначално детето не е умно, няма никаква идея. Чудното е, че някой път бащата, който обича детето, като го види, казва: „Много му светят очите. Гений е това дете, много добре то разбира“. Аз разбирам куклите. Казвам: музикална е тази кукла. Той казва: „Философ е“. Питам: кой седи зад куклата – някой умен човек. Тази кукла не е направена от някой човек простак, направена е от човек, който има съображение, който разбира характера на малкото дете. Куклата е един идеал на някой умен човек. „Счупи се куклата“ – казва детето. Една кукла, втора, трета, четвърта. Идеята, която умният човек имал.

Казвам: по същия начин в психическия свят, в който живеем, формите така се рушат, както съвременните кукли. Виждате една добродетел, след време изчезне. Къде е заминала? Не си е оставила адреса. Къде замина? Пресели се, отиде. Никакъв адрес не е оставила. Той беше много набожен човек, много веруещ. Казваме, че не е писал, не се е обадил. Откакто е заминал, мълчи, мълчи като куклата.

Ако не сте съгласни с мене, бих желал да прочета писмата от вашите заминали. Бих желал да ги прочета, ако това не е вярно. Да донесете някои от писмата. На някого, на когото са заминали близки, да са му писали? Някои спиритисти поддържат, че има писма от оня свят. Трябва да се докаже някой път. Доказват и заминалият пише тъй, както е писал приживе. Така пише. По същия начин в граматическото правописание прави и погрешките, които тук е правил, на земята, и в оня свят пак същите погрешки прави: запетая, точка, две точки, точка и запетая, удивителна, въпросителна – както поставял тук, така и в онзи свят. Казва: „Той е същият, какъвто беше тук, такъв е и там“.

Вие ще кажете тогава: „По какво се отличава духовният свят?“. Този, който прави погрешки в оня свят, казва: „Едва сега познах човека. Едва сега разбрах погрешките си, че точките не поставям на място. Сега разбрах защо съм ги правил по този начин“. Във всяко писмо ще намериш малък коментар, защо запетаята не била на място, защо двете точки не били на място, защо накрая се изяждат букви. Някои хора имат много голямо желание – изядат „о“-то. Някои обичат да изяждат „ер голям“. И веднага казвам: направи извод! Много познати казват: „Всякога го оставям недописан „ер-голям“. Като дойде до „ер голям“, оставям го недописан“. Трябва да го напише, пък не го прави. Казвам: и без него може.

Това са отвлечени идеи, това са форми на живота. Ако изучавате еврейския език, има двадесет и две съгласни букви. Седи цяла една философия, която наричат кабала на буквите. В тях гласните букви не вземат участие, писаното го тълкуват по три начина. Чрез буквите – като ги вземат, имат едно обикновено тълкуване за обикновените хора, после – средно тълкуване и после – философско тълкуване. Дълбок смисъл има. Но те са толкова отвлечени работи. Както формулите на съвременните математици или на съвременната висша геометрия. Някои форми са толкоз сложни в геометрия-

ма. Казват, че една права линия образувала криви равнини. Или казват, че една точка образува права линия и че линията образува крива равнина. Какво ще разберете вие, че точката определя линията и какво ще разберете, че линията определя равнината? Че една площ, това е условие, при което един живот може да се развие.

Що е правата линия? В дадения случай това са границите, до които се простират тия възможности. Тя е двигателната сила. Като дойдем да проучаваме геометрията, точката е двигателната сила. Правата линия, това са границите, до които може да се развива една сила. Що е равнината? Това са условията, при които един човек може да живее. Като дойдем до третото измерение, един куб вече трябва да обхваща една по-висока проява на човешкия живот, за да излезе третото измерение.

Съвременните хора не живеят още в квадрата, но във второто измерение. Ти не можеш да разрешиш известни мъчнотии – ти се намиращ в един квадрат. За да излезеш от един квадрат, за да излезеш от трудностите на квадрата, ти трябва да разбираш посоката му, откъдето черпи своята сила. То е граница на друг, по-висок свят. Или другояче казано: първичният живот, който ние познаваме, започва да се проявява от плоскостта, после минава в третото измерение, дето ние живеем – изменение на формите.

Та щастието на човека е в ония щастливи минути в живота, когато ние може да нагзърнем в красивия свят... За мене радостта е цял един свят, уреден свят. Той произвежда радост. Щом се намериш между хора, които са всички безгрижни, умни, да те посрещнат добре и на всичко онова, за което има копнеж в човешките души, да дават отзвук и в музика, и в архитектура, и в наука, и във философия, навсякъде, ти се чувствуваш радостен, разбран. Те влизат в положението ти. А щом се намиращ между хора подобни на съвременните животни... Че какво представляват животните за нас? Те имат съвсем друго понятие за живота. Много животни имат голямо

мнение за себе си. В тях има голямо честолюбие, гордост. Човек го хване, погледне го, хване някой лъв, или тигър, или боа, затвори го, излага го и той сеги. Тия животни не могат да си представят своята ужасна съдба, в която се намират. Какво показва това? Хората не разбират живота на животните.

Или другояче казано: ние не разбираме условията. Ние считаме, че сегашните хора – и верующи, и неверующи, мислят, че живеят в един случаен свят. Казват: „Каквото ние наредим“. Единственото нещо, което човек може да нареди, то е само когато яде. Каквото ядеш, това ще наредиш. Повече от това не може да наредиш. Единствената работа – човек може да си вземе хляб, да си купи, може да си купи една книга, да я прочете. Но да напише книга като нея, то е въпрос. По някой път той казва, че е творец, създал е някаква философия в света. Чужда работа!

Когато имаме едно радио, слушаме какво се говори по света. То може да заблуждава хората и да каже: „Всичко това аз го правя“. Но то е само един инструмент. Ти пишеш една книга, ти си едно радио, което проявява идеите на един свят извън тебе. Ти предаваш идеите и казваш, че си автор, така си измислил, но си наредил работите. И казват: „Много учен човек е!“. Послушал е по радиото. Следователно той описва една реалност. И тази реалност е вярна дотолкова, доколкото я описва, доколкото слуша правилно.

Следователно, когато ние схващаме криво работите, откъде се ражда завистта в света? Завистта и ревността това е криво схващане на живота. Двама художници рисували един и същи човек. Единият го нарисувал по-правилно, с отличителните му черти. Защото, за да нарисуваш физиономически един образ, най-първо трябва да се направи образът и този образ да е жив. Второто положение е, в този образ да има едно благородно чувство, черти на благородство. И после – този човек да е крайно интелигентен, справедлив, честен, добър и

внимателен. Най-малко дванадесет качества в образа трябва да му се турят. Да се нарисуват очите, носът това не е художество. Има обикновени черти, които характеризират човека. Може да го нарисува с много тесен нос. Казват: „Носът му е дълъг, но тесен“. Това не е художество.

Тесният нос не е добро качество за човека. Късият нос, широчината и дължината вървят заедно. Ако носът е толкова тесен, мяза на права линия, то е само проекция на живота. Ако е широк, представлява едно поле, в което може да се работи. Следователно дължината показва границите, до които той може да достигне; широчината показва възможностите, от които е излязъл. Един човек с дълъг и тесен нос може да има много идеи, но не може да ги реализира. Той ще ги остави нереализирани. И обратното може да е. Може да е широк носът му и ако не е дълъг, колкото трябва, той ще бъде разхвърлян.

Казвам: в природата съществува съотношение на дължината с широчината. Когато дойдем до живота, високите хора по какво се отличават? Високите хора се отличават с идеи. Турците имат поговорка за високите хора. За високите хора те казват: „Дълга ос; които са високи, само шум гизат“. Идеалистите са като високите борове. А пък за късите хора турците казват: „Късите хора са беля на Бога“. Те са верни отчасти. Когато има една несъобразност в дължината и широчината на тялото, това показва, че човешкият ум и човешкият дух са се намесили и са осакатили първоначалния Божествен проект. Човек се е самоосакатил.

Има начин, по който човек може да се изправи. Съвременната статистика показва, че идеите са, при които човек може да расте. Те са чувствата, които подтикват човека. Статистиката показва, че в Англия, откак жените са започнали да работят за своите права, с два сантиметра са израснали. Жените са станали по-високи. Следователно, ако ти търсиш своите права, правото в света, ти ще израснеш на височина. Ако търсиш правото на своите чувства, ти ще израснеш на широчина. Ако

търсиш своите физически права на земята, ще израснеш тогава на дебелина.

Ако дебелината няма организиране, тя е неустойчива материя, от която се раждат всичките болести. Ако широчината е по-голяма, само бентове ще се вдигат навсякъде, нищо няма да стане. Всичко ще помете. Ако тези граници са толкова големи, че ограниченията, които съществуват, няма с какво да ги запазиш, няма с какво да ги използваш, ще изхабиш всичкия живот напразно.

Казвам: както сега животът се развива, всичко, каквото съществува досега, е полезно за всички; но в дадения случай полезно за човека е само онова, от което може да се ползва и в трите свята. Може да се ползваш от своя ум, може да се ползваш от своето сърце и може да се ползваш от своята воля. Това, което в дадения случай укрепва волята, това, което в дадения случай укрепва сърцето, и това, което укрепва ума, то е по-лесно за тебе. Не презирай нищо от онова, което ти се дава в природата. Вземете голямото противоречие, болестите, които идат. Някои хора от детство до стара възраст постоянно болести ги посещават, бял ген не виждат. Оказало се е, че хора, които от ранна възраст боледуват, организмът им е много по-гъвкав, издържа повече, отколкото хора, които не са боледували. Следователно в намеренията на природата болезнените състояния не са едно зло, а статистиката показва, че те са едно укрепително средство. За онези, които разбират, е така, но онези, които не разбират, те ще си заминат. Онзи, който не разбира болестите, ще замине рано, а онзи, който разбира защо страда, ще живее по-дълго. С разбиране на страданията животът се продължава, а с неразбиране на страданията животът се скъсява. Въпросът е верен. С разбиране на радостта животът пак се продължава. Каква е разликата между страданието и радостите? При страданията животът се увеличава с една единица, а при радостите – с две единици, двойно се увеличава. На глупавия при

страданията животът му се намалява с единица, а при радостите с две единици се намалява.

Да ви приведа един пример, това не е доказателство. Един американски говедар, който се наричал Колумбо, американски говедар в степените, който с кон обикалял стадото – няколко хиляди добитък пасе – 5, 10, 15 и 20 000 говеда, пада му се наследство от 5 – 6 милиона долара. Отива той, взема своето наследство и тръгва по света, от град в град в Америка, дава увеселения на всички и в шест месеца похарчва всичкото си богатство и пак се връща говедар.

Този закон е верен. Има много даровити хора, които са наследили от баща си и от майка си големи богатства и със своето перо разсипват богатство, което имат, и си създават нещастие. Има хора, които са наследили богати чувства, но те не знаят как да ги употребят тези чувства. Има хора, които са надарени с любящи сърца, и те не знаят – дават безразборно.

Всички говорят за една любов в света. От това гледище любовта се определя, защото в любовта има и страдания, и радост. На земята е така. Любовта, която не се придружава с радост и скръб, тя не е истинска любов. Тия страдания, които не принадлежат на любовта, не увеличават живота с една единица – тези страдания не са разбрани. В неразбраната любов хората умират. Достатъчно е човек да се влюби десет пъти, на десетия път ще свърши. Достатъчно е десет пъти да се влюби и да продължи живота си на десетата година. В разбраната любов хората увеличават живота си.

Сега, като разглеждаме така, някои казват, че всяка една реч трябва да бъде практична. Какво разбираме под думата „практичност“? Практична е всяка проповед или всяко дело, което има известен материален приход. Раздаваш една книга – ако тя се разпродава, тя е практична. Или си учител, плащат ти – практично е. Ако си учител и нищо не ти плащат, казвам: „Голям си

идеалист“. Десет години си учител, носиш съдрани грехи, обуца, после не си си голял – не е практично.

Казвам: грехите най-първо трябва да се предшества от две неща. Дрехата трябва да се предшества от човешката мисъл, трябва да се предшества от човешките чувства и постъпки и грехите да бъдат като един израз. Трябва да носим най-хубавите здравословни грехи, най-топлите грехи. На земята любовта има три слаби страни. Аз няма да засягам страните, които знаете. Земната любов е слаба в краката, земната любов е слаба в кръста, земната любов е слаба в шията отзад. Сега да ви дам съвет. Слабата страна на любовта е в краката ви – да си не изгубите любовта.

Ще направя един паралел. Аз се чудя на съвременната хигиена. Едно криво разбиране има. Здравето на човека зависи от нормалното състояние на неговите капилярните съдове, зависи от нормалната топлина, която тялото има. Всякога промените на топлината в тялото изменят формата на капилярните съдове. При изгубване на топлината капилярните съдове се свиват, стават малки. При това свиване нарушава се кръвообращението, кръвта не може да циркулира и тогава се явяват разни заболявания. От това гледище зимно време трябва да носите топли чорапи. И гледам, сестрите даже носят тънки чорапи при 38 градуса студ, никак не се влияят от студа. Един брат отива вкъщи да се сгрее. Казвам: „Как си?“ – „Много добре, не ми е студено.“ А той трепери, студено му е. Не си казвай, че не ти е студено, обуи си краката хубаво, обуи си хубави чорапи, зимно време е. Лятно време като дойде, сложи тънки чорапи, те са на място. При голямата горещина не обувай дебели чорапи, да се увеличи топлината, защото може да стане разширение на капилярните съдове и тогава ще имаш наводнение, ще дойде повече кръв, отколкото трябва. Всеки от вас трябва да има по едно вълнено поясче за кръста, защото щом започне да те боли кръстът, любовта се е намалила с две единици. И най-после, вземи си

едно вълнено шалче и наместо разни украшения, тури си едно вълнено шалче, да си топлиш отзад шията. Укрепи си три позиции: укрепя краката, укрепя кръста, укрепя и шията.

Онези от вас, които не вярват, може да не го направят, но онези, които вярват, нека направят един опит. Здраве е това. Много болести може така да се изменят. При неразбирането на любовта, като искаме да се поправим на онези, които обичаме, слагаме тънки чорапи. Защо онзи, който ме обича, да не ме обича с дебелите чорапи? Пък и дебелите чорапи някой път са по-евтини. Тънките чорапи струват 150 – 200 лева, а онези са по-евтини, по-практични.

После – другата страна. Някои искат да имат тънко кръстче, вследствие на това те си обличат тънки грехи. Но в любовта има изключения. Всякога кръстът трябва да съответствува на рамената на човека. Кръстът е тънък, защо? Защото налягането е голямо, имаме голямо напъване във физическия свят. Нашият кръст издържа такова напъване, каквото вие не може да си представите, вследствие на това човек расте нагоре. Човек има няколко налягания: в краката, където са най-големите сили, после идва налягането в кръста и налягането във врата. Три налягания, при които ние трябва да пазим своето равновесие. И тогава трябва да знаем, че при движението нагоре, към центъра на слънцето, природата, като ни стяга отдолу, ние се движим нагоре, без да искаме, към центъра на слънцето.

И човек не може да остане без никаква идея в света. Някой път се влюбиш в някой човек. Ако се влюбиш в човешкото, ти си се влюбил в човека. Ако се влюбиш в Божественото в човека, ти си се влюбил в Бога. Ако обичаш човека, възлюбиш неговите добродетели, тогава ти си се влюбил в Бога в човека. Ако се влюбиш в неговите недостатъци, то е човешкото.

Преди години имаше в българските гимназии една мода такава като тънките чорапи. Всичките ученици обичаха да четат биографиите на великите хора. И като

намерят някои слабости на великите хора, които и те я имат, мислят, че приличат на тях. Чел някой за Гьоте и той имал някаква слабост, намери тази слабост в себе си и мисли, че и той е като Гьоте. Шилер чете или Кант чете, или Толстой и най-после казва: „Аз имам всичките качества на великите хора. Мязам на тях“. Казва: „Знаеш ли, аз не подозирах досега, че имам качества на едн-кой си философ. Четох биографията, той е бил ексцентричен. И аз съм като него, приличаме си“. Един ексцентричен човек не е в своите отрицателни качества. Той се съдържа в своите добродетели, в своя ясен и прозорлив ум. Има нещо, което отличава великите хора. И като се изучават физиогномически, гледам и сегашните хора, не виждам различие в онези криви линии. В правите линии са по-добре поставени. Не само това – на великите хора порите са другояче устроени. Който не е изучавал порите на човека, изучавайте един прост човек от ред поколения, изостанал назад, и вижте порите на светията – другояче са устроени. И казвате: „Има едно устройство, по което човек се отличава“. Човек се отличава по строежа на своето тяло, човек се отличава по строежа на своето сърце. И сърцето има материална страна. Умът се отличава по строежа на мозъка. Строежът на мозъка е една греха. Един орган на човешкия ум.

Това, същественото, на което искам да обърна вниманието ви, е, че разумната природа не е лишила никого от известни условия за прогрес. На всеки човек, според степенята на неговото развитие, според възможностите е дала толкова, колкото трябва, колкото той може да използва в неговия случай, и никой няма право да се оплаква. В дадения случай ти не разглеждай живота от гледището на другите хора, как са създадени те. Те имат друга задача да разрешат. Една жена не може да носи тялото на един мъж; една дъщеря не може да носи условията на майка си. Тя казва: „Ще стана като майка си“. Дъщерята никога не може да стане като майка си. Братът никога не може да бъде като баща си. Тогава питам: този баща нали и той има баща. Ти си само псев-

гоним. Баща е само онзи, който може да даде, да предаде своите качества дотолкова, доколкото той е предал качества на сина или на гъщерята, дотолкова, доколкото майката е предала своите качества, дотолкоз той е баща и тя е майка. Някой път децата не приличат на бащата, нито на майката. Тогава кой е бащата? Дяго му е бащата. Баща му минаваше за баща. Как ще определим един син, който е осиновен? Баща ли е?

Аз искам да ви дам една идея. Бащата е една обширна идея сама по себе си. Това са онези разумни сили, които функционират в дадения случай. Едно от тия същества минава и ще минава за баща, но зад него седи цял един свят разумен, който е вземал пръстърце вашите нужди и всички се интересуват. А вие може да си мислите, че никои не се грижи за вас. Вие може да схващате живота много ограничено. Вие схващате вашия живот при сегашното състояние. То е право, вашето положение. Това, което сега желаете, трябва да се постигне. Гладният трябва да се нахрани, но едно нахранване не представя целия живот. То е само едно моментално желание, което трябва да изпълните. Хиляди яденета показват, че едно ядене трябва да става по друг начин.

Отклоняваме се от въпроса. Сегашните хора много малко се ръководят от глуда. Всички се ръководят от апетита. Всички хора искат да бъдат малко тлъсти, пълни. Всички ходят по апетита, но апетитът не е меродавен в природата. Меродавен е гладът. Гладът утължава живота, апетитът го скъсява. Всички ония хора, които умират в ранна възраст, все са се ръководили от апетита – поне аз така зная. Всички хора, които са живели един дълъг живот, са се ръководили от глуда. В глуда има едно хубаво качество – че човек при глуда е доволен от малкото, което има, той го използва. При апетита не е доволен. Апетитът е голям аристократ. Той не се задоволява с едно ядене.

И следователно аз казвам: и в нашите чувства по някой път трябва да се водим по глуда, а не да се водим по

апетита. Ти искаш много да те обичат. То е най-голямото нещастие. Малко да те обичат, това е гладът; много да те обичат, това е апетитът. Много да мислиш, това е апетит; малко да мислиш и да си доволен от мисленето, това е гладът в мисълта. Гладът като принцип може да бъде приложен и тогава любовта никога не отслабва и никога не се изменя, когато се водиш по глада. А когато се водиш по апетита, отслабва. Някой като се ожени, след три седмици се разведе или след 2 – 3 години се разведе – по апетита се е оженил.

Та казвам: един от еврейските царе, Соломон, когато е писал за любовта, съвсем е забъркал тази работа, съвсем се е оплел. Той умал толкова много жени, оженил се е, за да стане умен, оженил се, набрал ги 300 жени и 600 наложници, близо 1000. Аз казвам: Соломон се е водил по закона на апетита и най-после в него прониква гладът, гето пише за тази възлюбена. Той пише, че се е влюбил в тази мома, която го афронтирала. Аз му чета мислите. И като възстановя цялата история, виждам къде не е казал истината. Кръшка там. Тя казва: „Човек като тебе, който има 300 жени и 600 наложници, не е за любов“. Той ходил, искал тя да го прегърне. Тя му казала: „Има кой да те прегръща. Такъв като тебе няма какво да прегръщам. Има кой да те прегръща. Нито пък искам ти да ме прегръщаш“. А той представя, че уж тя иска да я прегърне. Тя ни най-малко не е искала. Тя казва: „Когато станеш чист в мислите и чувствата“. Там някъде се издава той и казва: „О, дано да ми беше ти като брат!“. Той е скрил мисълта: „О, дано да ми беше като сестра!“.

Какво означава сестра? В природата съществува един закон. Сестрата определя възлюбената на брата си. Един брат определя възлюбения на сестра си. Ако сестрата не обича своя брат, никога не може да намери своя възлюблен, понеже нейният възлюблен върви по линията на нейния брат. Ако братът не обича сестра си, не може да намери своята възлюбена, понеже възлюбената върви по линията на сестра му. Никога не може да я

намери. Така върви великият закон, който функционира в целия свят. Казва някой: „Намери!“. Как ще го намериш? Та казва той: „О, да ми беше като брат!“. А аз ще сложа: „О, дано да ми беше ти като сестра!“.

Сега да се върнем към Соломон. Соломон, каквото направил, и днес живее. Всеки от вас има по един Соломон. Всеки от вас има по една Соломонова философия. И в това отношение няма какво да ви осъждаме. Когато човек престъпи разумните закони на природата, той е Соломон. Той казва: „Дадох на сърцето си да яде и да пие и както му се поревне, да направи, за да намери смисъла на живота“. Той донякъде е дошъл до едно разрешение. Соломон дошъл до едно вътрешно разрешение.

Казвам: ако ние вървим по буквите на този закон, ще изпадне в някои крайности, в самата природа които съществуват. Любовта не е достояние само за едно сърце в света. Любовта не е достояние само за един човек. Помнете това! Любовта е достояние само за Божественото сърце и тя от него се изявява навсякъде и всички се ползват. То е достояние на целия разумен свят. И тогава ти по това течение на Божествената любов може да разбереш. Тази любов, която не е минала през Божественото сърце, не е Божествена. Тя ще скъси твоя живот, когато не е минала през Божественото сърце. Ако някой ти казва, че те обича, а не е готов да се жертва, тази любов не е минала през Божественото сърце; а любовта на онзи, който се жертва за тебе, тя е минала през Божественото сърце. Ако ти се жертваш заради другите, твоята любов е минала през Божественото сърце. Така е истината. Не безразборна жертва, не да угодим на хората, а да се жертваме за тяхното повдигане. Тази жертва повдига другите, същевременно повдига и нас. Аз за тази любов говоря. В очите на тази любов няма никакво противоречие. Не виждам никаква лоша вина в нея, никаква съблазън. Съблазняваме се в нещо. Любов, която съблазнява, не е минала през Божественото сърце. Любов, която не съблазнява, тя е Божествена.

Искате да бъдете щастливи. Щастливи може да бъдете, но не търсете да бъдете щастливи, като идете в небето. Ако тук, на земята, не можете, не зная дали ще бъдете щастливи и в небето. Каквото е тук, на земята, такова ще бъде и на небето. Такива караници, каквито има на земята, такива ще бъдат и на небето. Че и там има опак страна. Като идеш в небето, ще те сложат в опакото му. Агът е опакото на небето. Щом ти си се карал на земята, ще отидеш в ада. Ако искаш да се радваш, да обичаш, ще отидеш в рая – място за проявление на истинската любов.

Казвам: невидимият свят или реалният свят, който се проектира на земята, едновременно в нас слага две страни, две течения. Едното течение – на положителната страна на любовта, а другото течение – на отрицателната страна на любовта. Едното течение е, което минава през Божието сърце, а другото течение е, което не е минало. Защо не е минало? Бог казва на пророците: „Лъжа е“. Тази мисъл през ума не му е минала. Следователно всяко нещо, което не е минало през Божия ум, то няма да стане. Вие искате да знаете коя е истинската любов. Тази любов е минала през Божието сърце, минала е през сърцата на всички велики души. Тя е любовта, която твори. Дръжте се за нея любов.

Та в съвременното християнство, като дойде Христос на земята, той искаше да установи братство и сестринство, защото братът и сестрата, това са два стълба, това е положителната страна в живота. Аз оставям сега майката и бащата. Братът и сестрата, това са двете основи, върху които почива животът на човека. Братът трябва да знае. Ако той има ясна представа какво нещо е брат, ако спазва качествата на брата, той всякога ще има помощта, на когото и да е. Ако една жена спазва е сестринството, ако знае какво нещо е предназначението на сестрата, всякога може да бъде щастлива. Човек сам никога не може да бъде щастлив. Самият човек, той е един в света, откъдето трябва да започнат

нещата. Това, което е Божествената цялост, гето се изявяват всички добродетели, това, към което човек се стреми, някой път го слагаме надалече. Подразбираме един свят на възможности в широкия свят. Този свят и тук съществува.

Идете при един мравуняк и вижте колко са ограничени онези понятия на моралите. Те в своя мравуняк теглят. Мислят, че като техния свят няма. Те не знаят, че съществува човешка култура, че книги се пишат, че музика има и всичките тези неща, които нашите учени са написали, те го измерват повърхностно и техните философи и архитекти казват: „Като нашия свят, като нашите къщи няма други“.

И ние някой път разсъждаваме като моралите: мислим, че това, което сме устроили, като него няма. Но като излезем из моралешката купчина, като излезем в широкия свят, да съзнаем, че тази форма, която имаме, трябва да се измени. Червеят съзнава, че трябва да се измени. Червеят се стреми и моралите се стремят. Те изгубили посоката и вследствие на това останали гребни. Изгубили формата си. Ако вие изучавате живота на моралите, изучавайте го паралелно с живота на пчелите, защото моралешката култура, това е емблема на най-егоистичния живот в света, който съществува. По-жестоки същества от моралите няма. Един съвременник, философ, казва, то е като един анекдот: „Моралите станаха причина да се измени оста на Земята. За да ги избави, Господ наклонил оста на двадесет и три градуса. Изменил температурата и всичките морали пратил към екватора и оставил в умерения пояс да се развива културата на бялата раса“. Щеше да загази бялата раса, ако бяха се развили моралите. То е този егоизъм, от който още има остатъци в хората. Пазете се от моралешката култура. Моралите са станали просто на пастърма. Като гледаш в тях, никакъв мускул няма.

Сега да се върнем, може на вас предметът да не е ясен, по причина, че представя една дълга история. Ако

гойде един романист или един нобелист и напише роман, от самото начало да започне как се е развил животът... Ние сега имаме архаически форми. Мравите първоначално не са били такива, пчелите не са били такива, каквито са сега. Растенията не са били такива, каквито са сега. Животните не са били такива, каквито са сега. Съвременният човек не е бил такъв изопачен. Сега той не е такъв, какъвто е бил първоначално. Първоначално човек е бил грандиозен, красив, мощен. Първият човек, който дошъл на земята – има едно различие, един спор – но онова, което знаем, е, че първият човек е бил грандиозен човек, такъв, какъвто, ако се прояви, всички ще адмирират. Всичко – и по стойка, и по телосложение, и по ум, и по сърце, по разбиране е бил идеален. И социалният строй, и мъжете, и жените, и фамилията, и домът, то е било нещо идеално.

Задава се въпросът: при един такъв идеален строй, какво е станало причина хората да слязат на този уровень? Аз га ви кажа причината: прозявката. Като се прозявал човек, станало е неговото падение. В прозявката в един момент първоначалният човек е изгубил връзката, връзката на своето съзнание с природата. Като се е прозял, той е обърнал внимание на прозявката, изучил нейното естество, защо е дошла и оттам насетне захванал един обратен период. След това дошла тази епоха, когато е било нужно Господ да създаде втория Адам и да му покаже пътя. Това не е доказателство. Вторият Адам е произлязъл от първия Адам. Това е един мит. Някои казват: „Несъществува е доказателството“. Аз не съм срещал доказателства, които доказват нещата. Аз съм опитал много лекари, които лекуват болните. Той казва: „Това лекарство е опитано“. Лекува болните и казва, че ще оздравеят. Как е доказано това лекарство? „Като го опита, в един ден ще оздравее.“ Опита го човекът – умира. Защо? „Исклучение има.“ Е, какво доказва? В доказаните неща няма противоречие. Доказаните неща са само в дадения момент. Казваш: „Това е доказано“. Казваш

на мъртвия да стане и той става. Това е доказано. Няма какво да доказвам на глупавите. Казвам: „Разсъждавай правилно!“ и той разсъждава. На грозния казвам: „Стани красив!“ и той става. Няма какво да доказвам. На кучия няма какво да доказвам, казвам: „Стани и ходи!“ Няма какво да доказвам. Да взема да му направя изкуствен крак да ходи, това не е доказателство.

Съвременната философия прилича на куклите, на изкуствените крака. Аз имам много остро ухо. Като чета някой философ, слушам, че краката му много тропат. Онзи с изкуствения крак много тропва. Човек, който има здрави крака, се отличава. Този човек стъпва много тихо. Някои хора стъпват с цялото ходило – разбирам, че техните крака са изкуствени. Някой човек стъпва на пръсти и после на пети и после на тази вътрешната гънка, която има крива линия, малко се понавежда. Тогава се дава равновесие. В ходенето, ако не знаеш как да ходиш, най-малко с двадесет години ще съкратиш живота си; ако знаеш как да ходиш, ще удължиш живота си. Ако стъпваш на пети, двадесет години ще скъсиш живота си; и ако това е постоянно, става сътресение на гръбначния стълб и това сътресение ще измени естествения път. Тогава работите не стават точно тъй, както мислиш. Знаете ли какво е, ако тропнеш на един човек, какво ще стане с него? Ще стане това, което не искаш.

Сега искам да се освободите от чуждите мисли. Всички вие носите едно чуждо бреме. И аз да ви кажа кое е чуждото бреме. Дошъл е един твой приятел, когото преследват, скрил си го вкъщи, ти си неспокоен. Не че си направил престъпление – скрил се е твойт приятел, който е виновен. Ти носиш неговата тежест. Той дошъл, наложил се, намираш се между два огъня. – „Приятел е. Човещина е.“ Трябва да обмислиш и другото – да го предадеш. Бориш се в себе си. Кое да направиш, не знаеш. Най-после решаваш и казваш: „Няма да го предам!“ Неспкоен си. Носиш идея, която не е твоя.

Казвам: ако във вас дойде желание, сега този външен закон искате да разрешите, външния въпрос на любовта.

Вие разрешавате закона на вътрешните отношения, които съществуват. Външните въпроси много лесно се разрешават. Аз виждам две същества, съединяват се, приятели. Виждам противоречието между тях. Да кажем, че те са от два пола – мъж и жена. У жената чувството на красивото и хубавото е развито, музикалното чувство е развито, а у мъжа индивидуалността е развита: интересуват го парите, къщата, нивите; и тия хора нямат допирна точка, те не могат да се разберат. Когато жената ще говори за хубавото, за красивото, той ще каже: „Какво се занимаваш с тия работи!“. Той ще разправя за къщи. Тя казва: „Какво ме интересува!“.

И едното е право, и другото е право. Без къщи не може. Трябва да имаш къщица. Аз подгържам. Някой казва: „И без къща може“. Една колиба да имаш, но все пак не е една гупка. Може една колиба със стъклени прозорци. Виждал съм много хубави колибки. Аз се чудя на хората, които искат колибки. Те имат нужда от най-грандиозен палат, който Бог им е направил. Има 10 милиона слуги в кухнята, които служат в стомаха. Десет милиона слуги са това. Какво угощение, какъв пир е това! Десет милиона слуги, които служат. И само кухнята каква е! Никой земен цар не може да се сравни. Онова, което става в неговите гробове, в неговия мозък, не може да му побере ума. При тези грандиозни размери на това, което става, това същество, което живее в този палат, е недоволен от това, което има. Това същество иска по някой път да излезе из палата, да стане овчар, да се влюби в някого, да затупти сърцето му. Сърцето му постоянно тупти. А той иска отново да затупти.

Има два вида ритъм в природата. Единият ритъм е на Любовта, той е ритъмът на Божественото сърце. Другият ритъм е, в който има едно малко разногласие. Един дисонанс има в него. В единия ритъм има прогрес, а в другия ритъм има израждане, има регрес. Тебе ти тупти сърцето по този начин. Но веднага се измени целият ум някой път, сърцето на човека като затупти. Този човек съвсем другояче мисли.

В съвременната психология са почнали да изучават хора, които представляват 2 - 3 личности. Едно същество, което живее 30 години, свършило университет, след това настане една фаза и това същество го няма. Дойде едно ново същество. Втората личност, този човек след 30 години, той пак почва да го учи като малко дете. Тамън се научи и след 10 години гоиде трети и него занимават. И така се яви трети, четвърти и пак замине и след 30 години гоиде този, който е бил преди 30 години, и започне точно оттам, където е останал. Къде е ходил, никой не знае. По някой път разправя своята опитност, казва: „Не познавам себе си вече“. Той, човекът, трябва да бъде нащрек. Той може да бъде обсебен от нещо чуждо. Може да бъде обсебен с някое наркотично средство. Когато един лекар те сложи на масата, и ти поднесе нещо под носа, въпреки своето желание ще изпаднеш в сън. И като направи своята операция, ще се върнеш и ще видиш. Ако лекарите могат да разправят...

Такъв един изпит и в природата става. Ако човек имаше известни желания, той сам може да се хипнотизира. Човек и сам може да се хипнотизира, но ако знае закона. Може да се хипнотизира за един час и след като заспи, след един час да се събуди. Ако той се приспи и не е казал да се събуди, не може да го събудят. Ти се хипнотизираш, заспиш, не поставиш никаква клауза. Като гоидат другите, които искат да ти помогнат, не могат. Има болести, от които никой не може да ти помогне.

Та казвам: човешката мисъл трябва да бъде трезва. Всичките хора са дошли на земята, да се учат. Този живот, който имаш на земята, да се учиш, той е един от най-добрите, които сте имали. В бъдеще ще имате по-добър. По-добър от този не може да има; той не е добър, понеже не го разбирате. Някой път вие може да мислите, че сте един ангел. Че вие били ли сте при ангелите? Ами едн-кой си писал, но той не е бил там. Може да четете някой философ, но този въпрос се изяснява много механически. Ангелите - това са най-напредналите от

човешката раса. Много от тях са излезли от човешката раса. Има две теории за ангелите. Едната теория е, че са същества, които се отличават по своята еволюция от човешката раса. То е така. Но има някои ангели, които са от човешката раса. Живеят в техния свят. Има хора, които са ангели, живеят между ангелите. Те са една среда между човешкия свят и Божествения свят. И онези, чрез които вземат грижа, Божественото у нас взема грижата.

Ангелите са крайно интелигентни същества, на които са поверени всички функции в природата. Всичко онова, което е в природата, се ръководи от ангелите, от тях. Всички ония най-важни функции се ръководят от тия разумни същества. Някои от тях се занимават с по-висшата еволюция, а някои от тях изключително се занимават с хората. Тях ги наричат служебни духове. Някои от тях са представители на Любовта. И затова Христос казва: „Ще изпратя Духа Си“. Не огорчавайте Духа на Любовта, който спасява разумното. Това е, което е спасително. Всяка интелигентност, всеки успех се дължи на това общество. Целият прогрес на цялото човечество се дължи на този вътрешен импулс. Човек трябва дълго време така да мисли, за да види само главните линии.

„Дано да ми беше като брат.“ И Христос, когато беше на Земята, каза: „Вие сте Ми приятели“. После казва: „Идете и кажете на братята“. Когато един мъж възкръсне, когато една жена възкръсне, какво трябва да кажем? „Идете и кажете на сестрите ми.“ Защото братът подразбира сестрата. Брат без сестра не е брат. Брат, който няма сестра, не е брат; и сестра, която няма брат, не е сестра. Майка, която няма дете, не е майка; и баща, който няма син, не е баща. Дъщерята е емблема на майка си; синът е емблема на баща си. И двамата заедно са емблема на дома. Такава трябва да бъде идеята в човека, да изучава човек себе си по този начин. Друго разрешение може да се даде на съвременния социален ред на нещата.

Ние няма какво да поправяме сегашния строй на нещата. Ние няма какво да поправяме краката на гъсеницата, нито пък условията, при които тя живее. Тия гъсеници сами ще изменят своя живот. След време ще видите, че те няма да бъдат гъсеници, а ще бъдат пеперуди. Това разбиране на съвременното човечество, то е само една епоха, през която минават хората. Вие не се занимавайте с лошите условия на живота. Това е едно временно състояние, няма да трае дълго време, повече от 1000 години няма да трае. Хиляда години са един ген. Това учение е важно и за млади, и за стари едновременно.

Представете в ума си три положения: гръжте положението в живота на едно дете, гръжте живота на един възрастен човек в ума си и гръжте живота на един стар човек в ума си. Тия три положения да бъдат като полюси в ума ви. Вие трябва да имате едно дете, трябва да имате един мъж на зряла възраст и трябва да имате един стар човек, не хилав човек, а мъдрец във вашия ум. Тогава вие съставяте един цял възрастен човек на 33 години. Това дете, този възрастен човек и този старец на 120 години съставят един дом. Тогава ще имате една основа, върху която ще можете да градите.

Вие сегите и казвате: „Нямам никого в света“. Ако вашият ум не може да се занимава с Бога, ако вашият ум не може да се занимава със светите, ако вашият ум не може да се занимава с бръмбарите, с растенията, с рибите, тогава питам: какво искате вие? Всички милиони същества вие трябва да се занимавате и да им дадете тяхната цена. Като видиш една малка буболечица, да я погладиш и да кажеш: „Колко ти се радвам!“. Да ви трепне сърцето. И на бръмбара да кажеш „Браво!“, като хвърка. И да кажеш: „Ако бръмбарът хвърчи, и аз може да хвърча“. Нищо повече. В дадения случай един бръмбар, то е една дума от Бога. Ти си се обезсърчил и казваш: „Животът няма смисъл“. Ти като погледнеш бръмбара да хвърка, Господ ти казва: „Аз, Който се грижа за бръмбара, и го

карам да хвърка, ще се погрижа и за тебе. Това, което искаш, ще бъде. Бъди толкова смел като него!“. Някой път може лошите условия да ни погледят. Лошото ще те остави. И като те остави лошото, хвъркни.

Ако не можеш да се радваш на един бръмбар, ако не можеш да се радваш на едно дърво, ако не можеш да се радваш на една риба, на една овца, ако не можеш да се радваш на едно дете, на някой човек, това аз наричам живот на апетита. И всичко, което съществува в света, то е създадено за нас. Всеки от нас трябва да каже: „Всичките тези хора, всичките тези форми са заради мене и аз съм заради тях. Всичките растения са заради мене. Аз се радвам, че между тях може да ходя. Всичките бръмбари са заради мене. Радвам се, че те са свободни“. Те като са свободни и ти ще бъдеш свободен. Животните като са свободни и ти ще бъдеш свободен. Растенията като са свободни и ти ще бъдеш свободен.

И тогава може да кажеш: „О, гано да ми беше Ти като брат, Който си създал всичко. Ти, Който си създал всичко, да ми бъдеш като брат, да може аз да Те обичам, да Те разбирам, да вляза в Твоята мисъл, да вляза в Твоите чувства, да трепери моето сърце, да видя колко е хубава Твоята любов“. И тогава братът ще отговори, ще стане брат. И сестрата ще ти отговори и сестра ще стане. Когато братът разбира какво нещо е сестрата и когато сестрата разбира какво нещо е братът, тогава и двамата ще разбират защо са създадени в света. Това е великата идея, която предстои да се разбере в бъдеще.

„Благословен Господ Бог наш“

„Добрата молитва“

24 декември 1933 г., 10 ч., София - Изгрев

Да живее гушата ми!

„Добрата молитва“

„Благославяй, душе моя, Господа“

Ще прочета последния стих от 119-и псалм.

„Ще се развеселя“

Ще взема само стиха „Да живее гушата ми и да Те хвали.“

В известен смисъл гушата не е нещо установено. Разделен е светът на два лагера. Едни приемат, че има гуша, други приемат, че няма гуша. Има християни, които приемат, че има гуша, ама не умира. Душата, то е един въпрос. То не е само една дума. Трябва да се разбира. Какво човек трябва да разбира под думата „душа“? Душата е, което включва всичко. Всичко онова, което е заложено в човека, което трябва да се развива във всичките векове, то се взема за гуша. То е голям склад. Има и групи определения. Това е за пояснение. Животът има близки граници. Далечният има близки разрешения. Има и далечни разрешения. Живота ние не можем да разрешим. Както сега живеем, то е частично разрешение. Поколенията преди нас, преди хиляди години – всяко едно поколение има известни задачи да разрешава. Хиляди задачи има от материален характер. Материалният характер е, че трябва да ядеш, че трябва да имаш дом, че трябва да имаш условия да живееш. Трябва да имаш общество, условия, народ. Слънцето, звездите, това са материалната страна. Има и духовна страна, което не се вижда, но ти го чувствуваш в себе си. Твоите мисли, твоите желания, твоите постъпки невидими са. Един вътрешен свят, който ти чувствуваш. Най-после и друг един свят, за който ти мислиш, но не го чувствуваш. Това са два свята невидими. Тия трите свята, които приемате, всичките хора ги познават, че те съществуват.

Казвам: има една вътрешна връзка. Най-първото нещо е материалният живот. Това е реализирането вече, което човек има. Човек трябва да се справя с това, което има. Не това, което няма. Ние правим една погрешка, че искаме да постигнем нещо. Хубаво е да се постигне, ако е в правия смисъл, ако в правия смисъл се вземе постижението. Може да постигнеш само това, което е вътре в тебе, да го разбереш. Може да постигнеш да бъдеш учен човек, да бъдеш силен. Тази заложба имаш в себе си. Но да постигнеш това, което не е вложено в тебе, е невъзможно. Ако на един кон му дойде на ум да стане човек, той целия си живот да изживи, всичко може да стане, но не и човек.

Сега искам да гледате, малко тъй да се отгелите временно от сегашния живот, който ви е наложен. Вие казвате, че сегашният живот ви е наложен, тъй както са наложени веригите на един затворник. Реални са тия вериги. Дрънкат. Но той не е роден с вериги. Сложен е в затвора. Чувства известни ограничения. Но не е роден така. Отпосле са дошли. Има известни причини за това. Да оставим причините. Животът се ражда без ограничения. После слиза в ограниченията. От безграничното влиза в граничното и излиза в свободата. Ако ти не минеш от безграничното в граничното, ти не може да влезеш в закона на свободата. Това е човешко разбиране. Ти ще минеш по една крива линия. По тази крива линия ти ще дойдеш до закона на своята свобода. Това е стремението на цялото човечество. То е свободата. То е прицелната точка. Идеалът на цялото човечество е свободата. Тия неща са само условия: знанието, религията, всичко, каквото съществува, това са само средства, пособия, за да се постигне свободата. Когато човек придобие свободата, той ще бъде щастлив в този смисъл, в който вие разбирате.

Какво нещо е свободата? Свободата ще ви донесе щастие. Щом достигнете до свободата, тогава няма да бъдете подложени на всичките всевъзможни орга-

нически промени, които сега стават. Те се случват, има причини за това. Не сте вие отговорни за това, което става. Иде една болест – не сте вие причината за болестта. Отчасти може да сте причината. За една болест една трета от нея пада върху вас, а две трети са другите. Вие по наследство може да сте родени от слаби родители: баща ви е бил болен, охтичав или е бил неврасменик – не сте отговорни вие. Баща ви, майка ви мъчно може да ги поправите. Ако майка ви е била една отлична жена, с едно здраво телосложение, въпросът сега малко по-другояче. И нашите религиозни възгледи, и нашите социални възгледи, и нашите научни възгледи, всичко се обуславя от онова, което нашите бащи и нашите майки са вложили в нас, или от онова, което ние носим в себе си. В широк смисъл е така. Религията ще разбереш според това, какъв ти е умът. В правия смисъл. Какво понятие имат животните за религията? Ако животните имат някаква религия, тя трябва да бъде съвсем друга. Те имат някаква животинска религия. Те, като видят човека, изплашат се. Някой път някои животни като се намерят пред човека, например някое куче, като се намери натясно, коленичи пред тебе, отвори си устата, моли се, като че това животно вярва, че в тебе има някакво съчувствие, че може да те умилостиви. Ти затвориш вратата и то започва да квичи и ти казваш: „Хайде да му отворя вратата да си върви“. Ако не беше квичало насреща ти, ти едва ли щеше да го видиш. А то защо дойде? Намерило вратата отворена, влязло вътре. Ти после затвориш вратата, без да е излязло кучето навън. И то не може да разбере защо са го били. Чуди се защо и за какво, като влязло на едно място, са го били.

Ние оставяме въпроса. Това е едно състояние. Не е никакво разбиране на състоянието на животните, понеже и животните се намират в едно неестествено положение. Животните сега са израз на една аномалия, която съществува в природата. Всичките животни почти са в едно аномално състояние. Между тях има

такава жестокост, че не може да си представите. Това е, което определяше Дарвин със стремежа за живота и борбата им. Ние ще оставим защо е тази борба в природата, ние няма да я разрешаваме. Даже за себе си не я разрешавам. Когато виждам 4 – 5 реки да слизат от планината, че се блъскат в някои канари, пръскат се на капчици, ни най-малко не се питам защо. Слизат наголу и казвам: от планината слизат. Това е причината. Не може да не се блъскат. Ако има борба в природата, от планината слизат. Може да е право. В планината са хората. Тъй сега въпросът неразрешен. Но казвам: има три начина за разбиране на живота, на съвременния живот. От най-дълбока гревност във всички е имало желание, човек всякога е искал да разбере живота и да се ползва от този живот. И в най-голямата гревност у човека имало понятие, че той трябва да бъде нещо повече, отколкото е. Даже Адам, първият човек, първоначално не е бил доволен от ония познания, от онази свобода, които имал в райската градина при онези, много благоприятни условия. Някои подразбират тази райска градина като епоха, една цивилизация, златна епоха на човечеството, когато хората са живели в мир и съгласие. Но човек не е бил доволен от това, което е имал. Не е бил доволен, понеже за него се казва, че когато минавали всичките животни пред него, на всички той е дал по едно име, кръстил ги. Той такъв богат речник е имал от глуми – на всяко животно да му сложи име. На всичките имена им дал. И при това човекът е бил недоволен от това, което е знаел. Много работи е знаел от ботаниката, от зоологията. Адам, първият човек, е бил отличен зоолог, канацитет. И голямото му нещастие било, че на този Адам трябвало да му се направи една операция. И тази операция направи всичко в рая. Ако не беше операцията, всичко щеше да бъде добре. Тази операция излезе несполучлива.

Ние сега разглеждаме въпроса научно. Не мислете, че това е едно оскърбление, че не се изнася истината. Някой път ние, религиозните хора, оскърбяваме исти-

ната повече. Пък всички са я оскърбили. Аз, като гледам хората, не намирам някой човек, който да не е наскърбил истината. Но казвам: Агам имаше несполучлива операция. Този човек, той беше като Соломон. След като изучи животните, той беше господар на всички тях. Ходи в рая свободно. Разбирал нещо от астрология, разбирал е много добре, пътувал е, на високо място се е качвал. Учен човек е бил Агам, по другите светове е ходил. Казват богословите, червеният човек е бил направен от пръст. Кои ли не е направен от пръст? Думата „пръст“ не е преведена. В еврейски както е, в превода ще мине тази пръст. Ето пръст. (Учителят показва пръстта.) Но това, което посочва пътя ти, какво трябва да правиш, това разумното, пръст е това, от пръст е направено. Аз тълкувам. Искам да изнеса идеята на пръстта. Защото тази пръст може да стане човек разумен, на разумното трябва да се даде известна форма. Ако онзи велик художник не създаде една форма, ако поетът не напише една книга, ако майката не роди дете, ако добрият човек не направи едно добро, ако красивата жена няма красиво лице, тогава къде е реалността на нещата? Нещата са това, което виждаш. Виждането е свързано със знанието на човека. Ние трябва да знаем. Казвате: „Видимо е това“. Видимото е реалното. Казвате: „Не е реално“. Че кое е реално? И кое не е реално, което не виждаш? Тогава слепите хора не виждат слънцето. Кои виждат нещата по-реално – слепите, които не виждат слънцето, или които виждат слънцето?

Моите разсъждения са следните. Невежите хора разбират по един начин Бога, а умните хора разбират по втори начин. Слепите разбират слънцето по един начин, чрез неговата топлина. Хората със здравите очи разбират по два начина: чрез неговата светлина и топлина. Казвате: „Топло ми е. Слънце има“. Умният човек казва не само, че му е топло, но казва: „Виждам, че в слънцето има нещо друго“. Има друго качество, което ние не схващаме. Ние още за него сме слепи. Живота, който идва от

слънцето, не го виждаме. Не подозираме, че живот иде от слънцето. Ако някой човек се опита да каже, че живот идва от слънцето, ще кажат, че е идолопоклонник. Животът не е механическо нещо, не е светлина, не е топлина. Той е нещо повече.

Ще оставим този въпрос; той е тъй щекотлив, както красивата жена. Една красива жена между двама мъже ще произведе спор между тях, ще се случи нещо неприятно, пререкание ще има. Какво е избавлението? Красивата жена да е на третия етаж, а те да са долу на улицата. В това положение, в което се намираме, ние мислим, че нашите прадеди, нашите предшественици са разрешили един важен въпрос. Разрешили са много важни въпроси, за които трябва да бъдем благодарни. Внесли са нещо, не можем да отречем. Но същественото не са разрешили. Много неща внесоха, много неща разрешиха. Сега няма да изчислявам това, което нашите предци са внесли. Но тяхното знание не може да ни направи щастливи.

Казвате: „Това, което е донесъл Христос в света“. Питам: кое донесе Христос в света? Донесе нещо, но какво донесе? Това, което Христос донесе, хората го изгубиха, няма го. И трябва да търсим изгубеното, което Той донесе. Адам в рая имаше една голяма вътрешна тъга, образува се един тумор вътре в него, отзад на гърба му. Има предание в еврейската кабала, един еврейски мит, че се образувал тумор на гърба му, много тежко му станало, счупил му двете ребра, мъчил се, дълго време го носил на гърба си и най-после Господ е трябвало да го приспи, че тия двете връзки като ги отрязал, той казал: „Брей, това ли беше, дето ме мъчеше! Чудно същество. Защо си се качило на гърба ми? Не знаеш ли, че съм учен човек?“. Тя казва: „Понеже бях толкова свенлива, не исках да те безпокоя, затова се качих на гърба ти“.

Сега аз искам, като се посмеете, да разбирате не външната форма, но да разбирате сегашната жена. Сегашната жена има голяма разлика, голям успех има. Тя никога няма да се качи на гърба на мъжа си.

Като се посмеете, мога да ви насоча в една реч. Сериозни можем да бъдем при погребението на един заслужил; да плачеш, че е умрял, може да бъде при един фалирал търговец. Те са неща естествени. Но то не разрешава въпросите. Плачът създава нещата. Това, което създава, не го слагайте да освобождава. То не освобождава, то твори нещата. Кое то освобождава, то е друго. Когато ти плачеш, със своя плач ще възрастиш нещо. Защото, който плаче, показва, че е жив. Плачът е израз на живота. Ще плачеш по малко. Умереният плач, всеки ден по 5 минути, 5 минути на обед или 5 минути вечер е хубаво. Но ще плачеш музикално. Ако вземем ние ембрионалният въпрос как сега, вие разглеждате зараждането на човека в утробата на майка му. Ние, както го виждаме, е девет месеца. Тъй, както ние го следим, в онзи велик развой на живота, природата има един паралелизъм, само че той се отличава по дължината на времето, в което се развива. Човекът, в утробата на майка си, след като се развие неговият мозък, устрои се стомахът му, храни се, най-после се формират белите гробове. И когато се формират гробовете, той е вече в деветия месец. Непременно трябва да се роди, а след като се роди, непременно трябва да диша. Дишането дава ход на живота. Значи, когато е в утробата на майка си, тя го храни. Той не диша, майката диша. Майка му живее и като излезе вън от нея, тя му дава първата свобода, за да живее.

Следователно ние сме сега в епохата на живеенето и дишането. Но от това положение трябва да намерим изходния път от това, което е минало; за да излезем над онова ембрионално положение, трябва да търсим пътя на растенето. Но щом влезем в пътя на растенето, видяхме, че въпросът не се разрешава. В растенията се роди желание да излязат от това положение, от това ограничение и те влязоха в положението на рибите. Рибите влязоха в положението на птиците. Птиците влязоха в положението на млекопитаещите, млекопитаещите – в положението на човека и човек сега иска да се

освободи. За да стане това, трябва да се създаде по-висока форма в света. Дали това той ще го създаде или не, но във всеки има един вътрешен стремеж да мине от една форма в друга. Ако ти можеш да смениш своята форма с по-висша, ти си разрешил въпроса. Ако не, ти ще останеш в същите ограничителни условия и никой не може да ти помогне. Може да ти даде един лев, два лева, но това е просия. Да просим в света, това не разрешава въпроса.

Просящите, това са Божествени стражари в света, които ходят да хлопат в сърцата на богатите. Просякът иска да каже: „Не преставайте да давате, понеже ще изгубите Божественото богатство. Не преставайте да давате, защото ще ви глобят и вие ще бъдете като мене. Аз съм пратен да ви кажа да давате щедро. Не само на мене, но на всички хора. Не само да давате на просящите“. Като дойде един просяк, кажи му: „Много ти благодаря, че ми напомни. Кажи, кой те прати при мене?“. Нека ти каже името на този, който го е пратил.

Но сега и този въпрос е от неразрешените въпроси. Парите, това са механично средство, което хората създадоха като една разменна монета. Парите са връзка между разумните хора. Разумните хора знаят как да употребят парите. Неразумните не може да ги употребят. Разумният човек е господар на парите. Неразумният е слуга на парите. Ако ти си господар на парите, парите ще те познават. Ако не си господар на парите, те няма да те познават. Парите казват, че не те познават. Щом не те познават, те са господари на тебе.

Тогава, ако някой ви каже, че той не познава добротелта, тогава какво може да се погрязбира? Познаването, това е една вътрешна връзка, която съществува между две разумни същества. Не това, което ти познаваш в едно отношение. Два начина има за познаване: или да познаваш този, който те обича, или да познаваш този, когото ти обичаш. Но ще имаш два различни резултата. Когато познаваш този, който те обича, ще научиш едно. Когато познаваш този, когото ти обичаш, ще научиш

друго. Казвам: въпросът е сложен от научно гледище. Този, който те обича, може ли да го обичаш? Сега да схванете тази мисъл. Къде е сложността? Психологически аз виждам къде е препятствието.

Но ето каква е аналогията. Онази чешма, от която иде водата и тече, тази чешма може ли да благодари на извора, да се върне назад? Не може по никои начин. Какво ще даде чешмата на онзи извор, който минава през нея, и я обича. Какво ще даде водата? Единственото нещо, което може да даде, е да остави свободен ход да изтече водата навън. Следователно на онзи, който те обича, не можеш да дадеш нищо. Ти трябва да го оставиш свободно той да се прояви. Това е сега отрицателната страна на любовта. За да се оцени любовта на онзи, който те обича, трябва да го оставиш свободно да функционира в тебе. Вие казвате някой път: „Аз искам той да ми бъде господар“. Не разбираш въпроса. Онзи, който те люби, той трябва да се прояви чрез тебе. Ако ти му дадеш пълна свобода да се прояви, то е любов. Ако ти го ограничиш и той се проявява чрез насилие, то е робство.

Тогава, от тия вътрешни разбирания, как се зараждат ония противоречиви възгледи, които може да ни спънат? Някой път мислим, че много лесно може да се разреши един въпрос. Казвате: „Може да живеем братски“. Да се реализира братството в света е трудно. Казвате: „Да живеем по любов!“ . Хубаво е! „Ама трябва да вярваме в Бога.“ Между вярване, между говорене за любовта и това, което всъщност става, има грамадна разлика.

Та казвам: всеки един може да приложи, всеки един от вас може да опита в себе си онова, което става в цялото човечество. То едновременно става и в един краткотраен живот. Първите седем години детето преживява своя физически живот, своето детство. Вторите седем години преживява живота на своите чувства, своя астрален живот. Третите седем години преживява своя умствен живот. А четвъртите седем години – причинния свят. И както сега определят от философско гледи-

ще, имате седем свята – по седем, правят четиридесет и девет години, но не се спираме там. Това е отчасти. Това, че човек има седем тела, и има друго нещо. Човек има гванадесет тела. Три са основни, а деветте са преходни. Деветте са облека, а трите са основни тела.

Сега ще оставим този въпрос. Може в коя и да е окултна библиотека да намерите, може да четете – тези, които се интересувате. Може да четете надълго и нашироко, разправя се там за всяко едно тяло. Физическото тяло, което човек има, е едно условие, за да познае физическия свят. Без физическо тяло не можем да познаем физическия свят, той за нас ще бъде неизвестен. Без едно тяло от духовна материя, духовният свят ще бъде неизвестен. Светът на напредналите същества ще бъде неизвестен и без друго едно тяло, което се нарича Божествено тяло. Без него пък вътрешния смисъл на живота пак няма да го разберем. Това погразделение седи така: главата на човека всякога представя Божествения свят, гърдите представят духовния свят, стомашната система представя физическия свят. Когато човек урегулира отношенията си със стомаха, ако той се отнася добре с всичките си клетки на стомаха, той ще има естествени връзки с целия материален свят. Ще бъде построен добре. Ако той урегулира своето дишане – дишането не само като процес, но вътрешно както се разбира, той ще има отношение, връзка с всички разумни хора. Ако знае пък как да мисли, той ще има връзка с Божествения свят. Между главата, между дробовете и между стомаха на човека в тази хармония, която може да сложи в себе си, той ще се постави в най-добрите условия, ще създаде най-добрите условия отвън.

Един човек се характеризира по темперамент. „Темпер“ значи да уравниш нещо, това значи да повишиш температурата. Повишение на температурата и спадане на температурата. Това, което спада, може да се повдига. Човек има четири темперамента според старата класификация, а три според новата. Някои

разделят на седем: три основни и четири производни. Ние навлизаме в една област малко научна. Но гумите нямат смисъл. Сангвиничният темперамент на човека е свързан с кръвта, с дихателната система. Мозъчният темперамент, или нервният темперамент, е свързан с неговия мозък. Жизненият темперамент, или тъй нареченият флегматичен темперамент, е свързан с неговия стомах. Холеричният темперамент е свързан с неговите мускули и кости. Щом у тебе костите се развиват здраво и мускулите ти са здрави, ти имаш един холеричен темперамент. Ще обичаш работата, енергичен си. Щом у тебе се образува флегматичен темперамент, ти ще обичаш тихия живот.

Аз съм давал пример за турските дембели, които образували онези дембелханета в Цариград. Един анекдот е. Хиляда и двеста души в дембелханета е имало и тогава султанът казва на своя везир: „Както върви тази работа, от година на година се умножават дембелите. Какво ще ги правим? Не е по Аллаха да ги оставим да измрат“. Везирът казал: „Много добре, но трябва да знаем, кои са хасъл дембели. Ще запалим дембелхането и които останат най-последни да излязат, тях ще ги признаем за дембели. Онези, които веднага излязат, те не са дембели“. И като запалили дембелхането, останали само двама и като им припарило, единият казал: „Ще изгорим“. Другият казал: „Как не те мързи да говориш?“. Везирът слушал и им определил пожизнена рента, че те заслужавали.

Този темперамент по някой път наричат един неестествен темперамент, произлязъл от жизнения. Казвам: това е неестествено, пресилено, но само онези, в които жизненият темперамент преобладава, те са хора тихи, обичат живота, не обичат да се карат, лесно се примиряват, политика има в тях. Отвън те се различават. Имат къси пръсти, дебели в основата, имат дебели клепачи, развит врат, къс и дебел. Лицето им е като месечинка, очите пълнички, живи. Като видят яденето, притреперят, весели хора са. Най-веселите хора в света

са те. В старо време царете са имали по един такъв шегобиец, с такъв жизнен темперамент, който казва такива смешни неща на своя господар, да го разсмива, да не би да се разболеете от големите грижи.

Но сега ние се отвлякохме от въпроса. Ние разглеждаме, тъй както животът се е развил в частност. Това нищо още не допринася. Ние най-първо ще разрешим живота, какво представляваме ние. Ще определимте, вие в Космоса какво сте. Най-първо ще определимте, вие какво място заемате в природата. Да имате ясна представа, какво е вашето място в природата. Всеки един от вас трябва да има горе-долу определено понятие. От това гледище той трябва да се обръща към природата, да изучава нейния език.

Природата има език. Например природата казва така: „Вода ще търсиш само в долините. Водата няма да я търсиш по планинските върхове“. Природата казва така: „Житото ще го търсиш в долините, няма да го търсиш по върховете“. Така казва, ако разбираш езика ѝ. Пак природата казва: „Чистия въздух ще търсиш горе по планината, няма да го търсиш долу в долината“. Изравенето няма да го търсиш в материята. Материала за здравето ще го търсиш в планината. Здравето ще го търсиш по планинските върхове. Ако вие искате да бъдете здрави хора, в планините е смисълът. „Здрав“ вземам, за да бъде човек здрав, трябва да бъде умен, добър, с отлични чувства и човек с една благородна воля, воля в живота си да знае как да постъпва. Три качества. Той трябва да има висок идеал и този идеал, при външните условия макар да го огъват, както вълните един параход, той трябва да бъде тих и спокоен, да пори тия вълни, той не трябва да се спира в тях.

Тия вълни имат съвсем друго предназначение. Ако в света имате известни мъчности, не мислете, че тия мъчности са създадени нарочно заради вас. Вие страгате – това е случайност в живота. Вие се сблъсквате с някоя хора в света – това е случайност. Ако бяхте взели друг

път, може би щяхте да ги избегнете. Ако вие вземете един път, на който има разбойници, вие ще се сблъскате с тях. Но ако тръгнете по друг път, дето не минават разбойници, вие ще минете спокойно. По пътя с разбойници вие ще бъдете обрани от тях по всичките правила. Обаче има един начин, по който те не обират човека.

Има един разказ: минавал един светия, хващат го разбойници, карат го при главатаря, той бил болен. Той казва, като влиза: „Ако се нуждаете от нещо, аз съм готов да Ви помогна“. Главатарят казва: „Закъсал съм. Много съжалявам, че трябва да напусна своята служба. Не може да бъда главатар“. Светията казва: „Имам нещо, с което може да ти върна живота“. – „Ако може да ми върнеш живота, аз ще ти върна всичко, което ти взеха, не само това, но още ще ти дам.“

Ако ние не можем да влезем в света като този светия, тази работа няма да стане лесно. Въръжени трябва да влезем. Сега не искам да ви кажа, не искам да ви обезсърчавам много, но казвам: има много неща, възможни за вас в този живот. Даже някои от вас ще изгубите и това, което може да направите. Питам: от две възможности коя е по-хубава сега? Да станеш един богат милионер или да станеш един учен човек, или да се запознаеш с един цар? Онзи, който иска да избере богатството, то без знание не идва. Този, който иска да се запознае с царя, това запознанство не става без знание. Ти трябва да разбираш характера на този цар, трябва да разбираш законите. Аз говоря за богатство не в обикновен смисъл. Богатството в този смисъл е почти свързано в ръцете на живите хора. Ти трябва да разбираш живите закони. Богатството не е някъде да го изкопаваш из земята, че всичкото богатство, и в земята възлицата, мините, всичко това принадлежи на известно общество. Не мислете, че тези хора, на които сега се дават възлища, всичко това, тези богатства не представляват страдания. Тия страдания на хората защо идват? Те са лихви, които плащат. Хванеш една кокошка, заколиш я. Казваш:

„Господ е направил света така“. И после страдаш. Много криво разсъждаваш. Тази кокошка принадлежи на едно общество. Ти трябва да питаш Господа може ли да я заколиш. Ти имаш овца и ти я стрижеш. Тя принадлежи на друг свят, трябва да питаш имаш ли право да вземеш нещо от нея. А не да постъпиш тъй, както не ти е позволено.

Ние виждаме страданията и търсим причините. Вие казвате: „Икономическите условия“. Къде е причината на икономическите условия? Когато големите икономисти в света решат да станат богати, да увеличат своя капитал, те ще направят криза. Кризата в света е, за да забогатееш. И в света страданието ще дойде от това забогатяване. На тях е добре, но на онези, които страдат, не е добре. Онези, които забогатяват, печелят. Онези, които страдат, и те печелят.

Та сега ние се възмущаваме. Всичките млекопитаещи, които живеят между нас – ние искаме правото, искаме закон – към тези млекопитаещи отнасяме ли се както трябва? Не само към животните, но едни към други не се отнасяме както невидимият свят изисква, както разумният изисква, или тъй, както човешината го изисква. Не е право, че един просяк иска. Аз трябва да му дам. Но вън от правото на просяка има друго право. Правото на цялото човечество. Какво може да направя като човек? Не че той проси от мене. Аз, ако съм на неговото положение, какво ще правя? Ако аз изпадна, ако аз се давя, бих желал някой, който е на брега, да ми хвърли въжето, за да не се удавя. Ако той може да ме извади от реката, аз ще му бъда признателен. Това е човешина. Може да каже: „Аз не искам да се жертвам, да се занимавам, да се пожертвам в живота си“.

Има едно право в света. Аз съм виждал хора, които отричат, но те са морални. Да ви се някой човек и той, като види, хвърли се да го избави, човешина има. Той носи своето Божествено вътре. Хвърля се, помага и пак си заминава. Той казва: „В нищо не вярвам“, но помага. А пък

другите, които вярват, гождат го реката и мислят да влязат или да не влязат, рекъл ли е Господ, или не е рекъл. Докато се начуди какво е казал Господ, човекът се удави и той казва: „Господ да го прости“.

Доброто, което моментално действа в човека, има един спонтанен ум, той е Божественият ум, без никакво раздвояване. То е Божественият ум. Моментално идва една мисъл, която е права. Тя е Божествена. Остане ли ти да му мислиш, тя, мисълта, не спада към Божествената, тя е човешка. И като го направиш, ти си доволен, че си го направил, и не се питаш: „Защо го направих?“.

Та казвам: трябва да преведем гумите му. Той казва: „Да живее гушата ми и да Те хвали“. За кого живеем ние сега в света? Някой ще каже: „За синовете си“. Човешките синове умират. Ако това е идеалът... Аз не отричам това, но ако това е идеалът, тогава за кого ще живееш? Казва: „Аз живея за народа“. Умре твоят народ пропага. „Ама аз живея заради жена си.“ Умира жена ти. „Аз живея за мъжа си.“ Умира мъжът ти. „Аз живея за баща си.“ Но и той умира. „Аз живея за майка си.“ Но и тя умира. За кого живеете тогава в света? Има нещо, което не умира. И това, което не умира, което виждам във всичките хора, само то заслужава да го обичаме. Аз поддържам учението: не може да обичаш това, което умира; може да обичаш само това, което не умира. Умре някой и той плаче заради него. Защо ще плачеш за един умрял човек? Мислиш, че умрял. Ако мислиш, че е умрял, празно е твоето плачене. Ако плачеш за друго, то е друг въпрос. Аз виждам някоя жена плаче за мъжа си. Аз зная защо плаче. Тя казва: „Много добър беше, но докато беше жив, не го разбирах. Колко тръни съм му въртяла на главата, колко пъшкаше от мене! Да ме прости Господ, да гоиде сега“. Неутешима е. Той, като умрял, шепне ѝ: „Как си сега?“. Тъй седи въпросът. Той е жив.

Тези неща сега аз не искам да ги доказвам. Аз говоря само за неща, които никои не ми ги е доказвал. Има и неща, които ми ги доказаха. Като говоря за тях, ще ги доказвам.

Сега говоря за нещо, което никои не ми е доказвал. Това го зная. Пита ме някой: „Как виждаш?“. Виждам го. Как го виждам, не го зная, може да ви кажа, че го виждам.

Реално е само това в нас, което никога не губи своята вътрешна връзка. Това е реално.

Разправяше ми един българин своята опитност. Казва: „Какъв дявол, говори: „Няма Господ!““. А пък нещо ми казва: „А ако има?“. Казвам: „Няма живот“. Нещо ми казва: „Ами ако има?“. Казвам му: „Мълчи!““. То казва: „Няма да мълча!““. Казвам му: „Тъй всичко ще се свърши“. – „Виж, няма да се свърши.“ – „Мълчи, не го казвай! Ще се свърши.“ – „Няма да се свърши.“ двадесет години аз му казвам едно, а то казва друго. Не мога да се оправя.“ Накрая човекът ми каза: „Аз съм дошъл и проучвам философията. Мисля някой път, че съм смахнат. Не зная дали аз мисля право или той мисли право“. В него е настанала една борба.

И даже имаше един господин, един адвокат, много добър адвокат във Варна, веднъж ми изповядва. Срегнахме се преди години, той, научно, добре доказва. „Реално е това, в което аз вярвам, не това, в което ти вярваш.“ Аз вярвам, но реалността не зависи от моето вярване. Аз не считам, че онова, в което вярвам, е реално. Ако е реално, то е реално и без моето вярване. Ако не е реално, то и да вярвам аз в него, пак си остава същото. Това, в което вярвам, трябва да го опитам. Аз съм готов, ако една истина е в това, което подгържам. Но да оставим научните спорове. Може да приведа биологически доказателства, философски доказателства, да ти донеса от деветдесет и девет кладенеца вода, но тия неща трябва да опитаме. „Слушай сега: ти нали казваш, че съм много добър, учен човек.“ – „Тия неща ги проучих. Този въпрос съм проучил.“ – „Хубаво, щом си го разрешил. Но кажи ми на мене, какво ще се случи след десет години?“ – „Това не зная.“ – „Ти си разрешил социалния въпрос. Аз съм социална единица. Трябва да знаеш.“ – „Какво?“ – „Аз вярвам в едно нещо. Аз ще ти кажа едно нещо.“ – „Какво ще ми кажеш?“ – „След пет години твоите възгледи свършено ще се

изменят. Ти ще станеш верующ човек. Ще вярваш в това, което отричаш.“ – „И вратата да се отвори на небето, няма да повярвам. Всичко е заблуждение.“ – „Извади си мефтерчето и запиши какво се случва.“

Той след пет години се оженва, ражда му се едно дете, влиза в една организация на адвокатите. Виден адвокат. Отива той на събрание, жена му, като светела с лампата, запалива си роклята и изгаря. Пък обича жена си. И след няколко дена тя умира и той пише така: „Повярвах в това, което не вярвах“. Жена му го убеди. Неговата жена, която замина, тя го убеди. Преди години дойде тук гъщеря му, свършила университет, казва: „Познаваш ли ме? Аз съм гъщеря на еди-кой си адвокат“. – „Познавам – казвам – баща ти.“

Някой ще пита: „Как го познаваш?“. Турците казват: „Казваш нещо, лаф, и то става“. Аз го обосновавам. За мене е тъй ясно. Когато с телескоп погледна, виждам нещата ясно как са. Определям далечината. Животът на човека някой път е строго определен. Някои неща са предвидени и може да станат така. И затова може да се предскаже. Та сега не мислете, че има нещо още. Има хора, които по един вътрешен начин предсказват, че след толкова години ще станат нещата. Когато стана европейската война 10-а – 15-а година, от Англия направиха една карта на бъдещата Европа и след войната тази карта стана точно тъй, както те казаха. Как са знаели тия хора, че така ще се раздели Балканският полуостров? Сега са определили друга карта – в бъдеще какво ще бъде. Откъде го знаят?

Има закони, по които се определя това, което регулира отношенията. Тъй както регулира зима, пролет, лято, есен това, което регулира живота, това, което определя всичките форми на животните, това, което регулира всичките форми на живота. Има нещо в света много разумно, което определя живота. Ако се осланяме на разумното, на любовта, ако изучаваме езика, онова, което има да се случи, то ще ни се предскаже. Има един език на природата, който говори в нас.

Мене ми разпращаше един господин своя опитност: „Игва един беден студент, исках да го изпъдя, но нещо ми казва: „Направи добро на този човек. Ти ще имаш нужда от него. Той ще бъде министър в България“. И този казва: „Послушах гласа, повиках го, записах му името, като бъдещ министър го познах. Той казва: „Много ти благодаря“. И действително, след години този човек ми послужи като министър.“ Какво ще кажете вие за това? Нещо му казва. Той казва: „Не го зная, не го вярвам, но се случва“. В Англия, пишат вестниците, видели едно чудовище в едно езеро, едно допотопно животно, някой свещеник го видял, хора го видели, не както в България вярват, може да е измислица.

Реалните неща се отличават по едно качество. Ще ви приведа един факт за определение кое е реално. Казвате: „Аз с въздух не се храня“. Когато човек се храни с илюзии, той олеква. Ако вземеш един човек, хипнотически може да му внушиш, че той е ял, и ако го теглиш всеки ден, той изгубва теглото си. Този човек, ако губи всеки ден по половин кило, за 10 – 15 дена той ще отслабне. Това е илюзия. След като яде и всякога има придатък, то е реално. Това, което притуря на нашия организъм, то е реално. Това, което отнема от нас, то не е реално. Ти мислиш и това, което внася сила в ума, то е реално. Кое то внася сила на твоите чувства, то е реално.

Казват: „Не трябва да чувствуваш“. Източната философия е права, трябва да се освободим от ония – анормалните чувства. Душата трябва да бъде пълна с благородни чувства. Умът трябва да бъде пълен със светли мисли, да е светъл, да мислиш. Не мисли за безплодни работи. Не мисли да постигнеш нещо в света. Като работиш, ще постигнеш нещо. Все-таки, може ти да си последният човек, който си нужен да даде живота си в света. Една твоя постъпка ще тикне човечеството крачка напред. Казваш: „Какво зависи от мене?“. Може би много зависи от тебе. Ако ти станеш проводник на великото добро в света, ако станеш като един прозорец на една стая, всичките хора ще се ползват от светлината.

Ако ти станеш проводник, една малка тръбица, да мине водата през тебе, ти ще спасиш живота на тия хора. Ти, като срещнеш един човек, да му кажеш, да го окуражиш, кажи: „Има смисъл да живееш. Тъй, както аз виждам, ако тръгнеш в този път, в твоята глава се крие гениалност, след време от тебе човек и половина ще стане, така виждам аз. Какво си се обезсърчил?“. Не му казвай: „Ти не си религиозен, ти не вярваш в Бога“.

Може ли вие да представите идеята за Бога, може ли да я представите другояче? Бог е това, без което човек не може. Животът, който функционира в нас, този живот, който пулсира, то е Бог в нас. Животът е това, разумното. Този живот, който блика, това е Бог в нас, Който действа, Който действа във всяка една гуша. Като срещна този Господ, съпротивление има и искам всичко да разреши. Той ще го разреши както мисли. Ако ти вървиш по този път, е добре; каквото искаш, ще стане. Но щом ти не вървиш, нищо няма да стане. Ти се подчини на този закон на живота, на този импулс, на тази постъпка, на тази любов, върви подир нея. После нека всички велики хора да ти бъдат като тил в света, всичките да ти помагат. Не питай право ли е или не. Ти като го направиш, ще видиш право ли е или не. Аз имам зачената една картина в ума си да нарисувам. Няма да критикувам, но ще я нарисувам както аз зная, после ще гоиде всеки да ме коригира. Аз имам разсъждение. Ако е прав, казвам: „Прав си“.

Преди войната се вмъкнаха много неща, които не бяха полезни за хората. Като се изнася една идея, има опасност да се представи на хората по един начин, че хората да не разберат. Сега, като говоря за мъже и за жени, ще обидя някого; сега, като говоря за бащи и майки, ще обидя някого. Като се говори за господари и слуги, ще обидя някого. За цар ако говориш, и не си внимателен, или за управляващите, за законите ако човек говори, и не е внимателен... Ние вървим в един свят, в който човек трябва да претегля думите си, справедлив трябва

да бъде, да изнася фактите, да не пресилва, да не прави хората отговорни за сегашните престъпления. Съществуват престъпления. Пука се една бомба. Не е само той виноват, хиляди поколения работеха, хиляди хора работеха. Този човек направи бомбата, но той изпълни това, което те мислеха. Ние хващаме този, който извърши престъплението. Природата ще хване всички онези, които са работили, и ще види на какво основание, всеки трябва да даде на какво основание направи тази бомба. Тя е на мястото си. Ако тази бомба се пука и разчупва скалата и отваря път, тя е на място.

Сега да се върнем към онова, същественото. Аз искам да ви говоря на един език, донякъде понятен за вас. Има страдания в света, може да ви обясня как се явяват болестите, мога да ви кажа: причината е в млечната киселина или в пикочната киселина, или в някои микроби в дадения случай. Все трябва един лекар за болестите. Трябва да се обяснят болестите само на здравите хора, за да се ползват. На болните трябва да се дават лекарства. Някой разправя как е станала болестта. Кажи му: „Така ще направиш, така ще постъпиш и след толкоз и толкоз дена ще бъдеш здрав“. И като стане здрав, нека гоидат лекарите, да дават всички хигиенични правила, с които човек може да живее.

Казвам: основата на всички болести сега в нарушението на първия закон на Любовта. Законът на всичките болести на нервната система се дължи на нарушение на закона на знанието, на Мъдростта. Законът на ония, физическите болести, се дължи на нарушение на закона на Истината. Щом нарушим Истината, известни наши органи ще започнат да боледуват. Щом нарушим закона на Мъдростта, известни наши органи ще започнат да боледуват. Щом нарушим Любовта, тогава целият организъм, от главата до краката, ще се намери в една област на големи социални противоречия.

Та най-първо Любовта е чистият въздух, от който хората се нуждаят. В сегашния живот хората живот

нямат, трябва да се влее нещо ново в човешката душа. Тъй, както гледам хората, не виждам нищо ново в техните лица. Те са изтощени, изпити, нямат нищо. След 10 – 20 години умре и е определил какъв гроб да му направят, колко свещеници да го погребат. Това никакъв идеал не е. После някой казва: „Да ме погледат“. Казваш: „Гальовно положение да имам“. Оставете това гальовно положение! Онзи кон, като му дават зобчица, след това му турят юларя; погледят го по гърба и след това – юларя. Впрегнат го в талигата. Галенето беше много добре, но и талигата е добра. Я ми кажете – след всяко едно галене ще гоиде една талига да теглите.

Казвам: има нещо по-хубаво от галенето. Любовта е нещо по-хубаво от галенето. Като гоиде любовта, за тебе тя ще направи цял един рай. Ще ти направи един палат, ще те постави там и няма да бъдеш сам. Няма да остави нито слуги, нито животни, но ще те остави да се радваш на чистия въздух, на звездите; каквото пожелаеш, ще го имаш. Шом пожалееш като Адам, че не ти достига нещо, ще се роди туморът и ще трябва да се направи операция, да ти извадят две ребра. Отидоха двете ребра на Адам. То беше същественото. Две ребра извадиха от мъжа. Ако разбираш числото две, то е човечеството. Всеки, който даде живот на другите, той трябва да има живот. Законът е такъв.

Христос казва: „Ти ще дадеш живота на другите, ти ще умреш“. Как ще разрешиш въпроса, ако ти умираш? То е така: ще умреш, като дадеш живота на другите, но като умреш, пак трябва да оживееш. Ако оживееш правилно, ще се разреши правилно; ако не оживееш, въпросът не е разрешен. Силата е там.

Та в любовта има едно умиране. Не мислете, че двама души като се съберат, обичат се. Един от вас трябва да умре. Ако двама души се обичат, единият трябва да умре. Ако умре и оживее, обичат се. Ако умре и не оживее, не са се обичали. Сега може да ви обясня. Една мома обича двама момци, готови да пожертвуват всичко. Тя вземе едного,

умре за другия. Какво ще стане? Нали този, който я обича, казва: „Ще се самоубия!“. Защо се самоубива? За да стане техен син, тяхно дете, да живее между тях. Понеже те обичам, аз ще умра, но ще гойда да живея при тебе. Той е първият кандидат, тяхното малко детенце. – „Кой си ти, мамито?“ То се усмихне и казва: „Твоят любовник съм“. Аз изяснявам само, не ви казвам да вярвате тия работи. Научно може да се изнесе. Не е лошо да се изнесе.

Всяко нещо, за което човек мисли, то съществува. Може формата да е крива. Няма нещо, за което да не помислиш, и то да не съществува. „Аз искам да стана богат!“ Някой е станал. „Аз искам да умра.“ Но не умира, друг е умрял. „Аз искам да стана цар.“ Но някой вече е станал. Каквото помислим, всичко става. Мислим да сме ангели. Но някой е станал ангел. Всичко, каквото помислим, всичко става. Реални са нещата заради нас. Каквото помислиш, да стане. Ако помислиш да станеш цар, друг е станал цар. Ако аз мисля да стана богат, друг става богат, но аз съм сиромаш. Ако помисля да стана здрав, друг е станал здрав.

Аз какво погразбирам под думата „цар“? Нека ви изясня моята идея. Под думата „цар“ разбирам да бъда свободен. Свободен в пълния смисъл на думата. Не да правя каквото искам, но това, което дава простор на моята душа. Аз да съм цар, да управлявам хората, това не е царуване, това е робуване. Ти като управляваш тия хора, те ще те заплашват, ще те убият. Ти като си цар в себе си, свободен в истината, то е царуване. Казва Писанието: „Да бъдем царе и свещеници“. Всеки трябва да бъде цар и свещеник. Какво значи свещеник? Да бъдеш със светъл, велик ум, да разрешиш ония, великите въпроси. Топърва има да се разрешават въпросите в този свят. И мъже, и жени, и българи, и англичани, и руси, и германци, и американци противоречията, които сега ги имат, те след време ще изчезнат и един ден хората ще образуват едно семейство и всеки народ ще бъде орган на това велико семейство. Ще се образува връзка, всички ще

образуват един организъм в зависимост; народите ще се уважават, ще се почитат, както ръцете се уважават. Едната ръка уважава другата; и краката се уважават. И тогава един ден ще бъдете зрители, вие тогава ще го видите. Кога? Някога. Някои сега го виждат. Някои в бъдеще ще го видят. Това значи да живее Бог в нас и ние да живеем в Бога. Да постигнем копнежите на нашата душа, копнежите на нашия ум, копнежите на нашето сърце. То е смисълът на сегашния наш живот.

„Благословен Господ Бог наш“

„Отче наш“

31 декември 1933 г., 10 ч., София – Изгрев

Слушай, сине Мой!

„Отче наш“
„Духът Божи“

Ще прочета част от 4-та глава на Притчите, от 10-и стих: „Слушай, сине Мой, и приеми гумите Ми“.

Това е едно отношение. Отношението не е нещо материално, което може да се обясни. То и външна форма няма. Някой път може да има любовно отношение към някого. Любовта не може да се крие. Тя няма никакъв образ в дадения случай. Два предмета, които имат отношение, имат известно съпоставяне. Онзи, когото ти обичаш, всякога ще го поставиш на известно, почетно място. Така е у всички. Общо правило е. Даже онези хора в света, които ние считаме, че не са толкова религиозни, вярващи и те правят същото. Като обичат някого, ще го сложат на първо място. Готови са да направят всякаква жертва за него, всякога да му услужат, показват се в едно отношение много благородни. Аз говоря за чувствата, които не принадлежат нито на религиозните хора, нито на светските хора, които са общи за човека. Когато говорим за светски или духовни работи, това са гуми, които се употребяват само за улеснение.

Според мене има три отношения, които са важни. Едно Божествено отношение, което е начало на нещата, оттам, откъдето всички неща вземат повод. Средината на нещата, това е духовният свят, а природният живот, това е краят на нещата. Заг природата не съществува нищо друго. Това е краят на нещата. Какво има заг началото, ние не знаем; и заг края какво има, също не знаем. Ние знаем само нещата, които са между тези две граници включени, а извън края и извън началото на нещата всякога остава неизвестно. Сега вие искате да знаете какви ще бъдат нещата извън края. Никой не знае.

Какви сте били в началото, никой не знае. Какви сте били преди началото, никой не знае. Може да говорят някои хора, да предполагат, че знаят. Да мисли, че знае човек, е едно нещо и да знае нещата, е друго нещо. В знанието реалността се отличава с едно: във великата реалност в природата има едно постоянно увеличаване, непрекъснато усилване. Това е реалното. Това, което постоянно се усилва, то е реалното. Това, което няма усилване, което отслабва, това е илюзия на живота. Защото в края на краищата ти ще останеш на сухо. Когато в едно езеро прииждат реките, то е в добро положение, но когато едно езеро се изпарява и няма никакъв приток, всичките риби в това езеро ще останат на сухо. То е въпрос само на време. Значи, тези риби в езерото временно са и те търсят някакъв повод да излязат.

Сега ние се намираме в един временен живот; някой път временното ние го смесваме. Временното е ограничен живот. Не че е лош временният живот, това ни най-малко не трябва да разбираме. Случват се в него и лоши работи, но временното не носи лошото. Казваме: „Лоши времена“. Това не е философско заключение. Който и да е, ще каже, че хората създават злото.

Та казвам: първо, човек трябва да знае в какво сега едно отношение. Три отношения има човек. Божествено отношение, това е началото за всеки човек, който иска да има в света, каквато и да е философия, какъвто и да е успех. Аз говоря за живота в неговия реален смисъл, аз не говоря да ви бъде зле на земята, а да ви бъде добре на небето. Чудни са хората, че вярват, че тук като не им върви, горе ще им бъде добре. Блажени верующи! Възможно е, не го отричам. Казвам: чудни са тези хора, така да вярват! Мене ме удивлява тяхната вяра. Вярват в това, което не са виждали, и не го знаят. Христос казва: „Блажени, които не виждат, и повярват“.

Да определим какво нещо е бъдещият живот. Какво е бъдещият живот за младите? Старият живот е за младите бъдеще. Когато остареят, това е бъдещият

живот. Но какъв ще бъде животът на младия в старини? Агът или раят. Ти, като остарееш, си или в рая, или в ага. Тъй щото мнозина от вас сте в рая от това гледище. Някои сте вече кандидати за рая или за ага.

По някой път ние представяме ага тъй, както всъщност не е. Ние казваме, че в огъня има мъчение. Но има същества, които без огън не могат. Има микроби, които при 6000 градуса нищо не им става. Такива микроорганизми има, които при 6000 градуса не се разтопяват. Как ще ги мъчиш? Човек ако е, нищо няма да остане от него, този микроб си живее там.

Сега някои цитират гумите на Христа, Които казва: „вечен огън“. Вечният огън не е нашият огън, който ние имаме. Трябва да се разбира. Ние по подобие разбираме вечния огън. Като говорим за едно нещо, мислим, че е като нашето. На вечния огън трябва да му се сложат съвсем други качества.

Аз се отдалечавам от въпроса, като разсъждавам така. Ако седна да правя едно разграничение между две красиви моми, аз ще се отвлека от въпроса, който развивам. Ако кажа коя мома е по-красива, това ни най-малко няма да обясни. Защото красотата е външна, само по форма. Какво има в тази красота? Защото красотата сама по себе си е почти външен етикет. Ако има съдържание, красотата е етикет на доброто. Ако доброто не седи заг красотата, красотата тогава няма смисъл. За много работи ние нямаме ясна представа. Какво нещо е красотата? Красотата е нещо пластично, което изразява едно вътрешно състояние на душата. Красотата не е нещо постоянно. Милиони форми взема, всеки ден се изменя. Виждаш едно лице, казваш: „Измени се“. От всичко, каквото става в човешката душа, лицето се изменя, изразява го. В това лице има красота. Има една основна черта, която красивият човек не губи никога. Това е красив човек. Изгубиш ли тази основна черта, изгубваш красотата. Няма да ви разправам къде е тя. Ни най-малко няма да ви обяснявам къде е скритото богатство, голямото богатство на банкерите.

Мога да направя една смешка с вас, мога да ви кажа къде е. Идва при един шегаджия един малджия – търсел пари, разпращал му, че шегаджията знае къде има. Казва шегаджията: „Аз зная къде е имането, както зная, че две по две е четири. Голямо богатство има заровено, повече от 20 милиона златни, но два змея го пазят“. – „Тъй ли?“ Дохождат в София, довежда го в Българска народна банка и казва: „Ето тука е. Тук са змейовете“. С онези фиктивните змейове много лесно може да се справиш, но има такива материализирани змейове, не са един и двама, с тях лесно не може да се справиш, пазят съкровището.

Та казва някои: „Къде е заровено това богатство?“. Богатството е сила. Някои хора имат много смътно понятие какво нещо е богатството. Че богатството е една ценност, в която е вложен човешкият труд, човешкото съзнание. Следователно от това богатство ти имаш само една малка част. Ти искаш да имаш милиони, които не ти се пагат. Богатството на тези хора ще ти влияе. Ти не си свободен. Щом си богат човек, ще имаш много кандидати. Ще имаш толкова роднини, че само ще чакат да умреш, и да им го завещаеш. Не само на физическия свят, но и в духовния свят ще имаш това. Сега пак ще кажете: „В духовния свят?“. Аз да ви кажа какво значи: ще имаш наследници малки и големи, млади и стари, ще имаш някои на 20 години, някои възрастни по на 30 години, ще имаш някои наследници по на 60, 70, 80, 90 години. То са все от другия свят. Те ще чакат да умреш и да им оставиш на тях, че да могат да прекарат по-добре старините си. Казват: „Да умре този богатият, че да остави и на нас, и ние да поживеем както Бог иска“. Сега, ако със смъртта на богатия човек може да се уреди човешкият живот, ако можеше, Бог би го направил досега. С богатите е лошо, без тях е още по-лошо. Със сиромасите – лошо, но без тях – още по-лошо. Какво да се прави тогава, я ми кажете? Казвате: „Защо е тази сиромашия?“. Аз приемам с вас, че сиромашията е едно зло.

Аз коригирам тази поговорка, която казва: „Ела, зло, че без тебе по-зло“. – „Ела най-малкото зло, че без тебе е по-зло.“ Богатите хора в света са най-малкото добро в света. Сиромасите са най-малкото добро. Онзи, богатият, който мисли само за себе си, той е най-малкото добро. И онзи сиромас, който работи от сутрин до вечер, и мисли само за себе си, той е най-малкото добро. По какво се отличават тези двама? Единият отваря само книгата и казва: „Такъв приход имам“. После тегли едно перо. Сиромасът и той отваря книгата и казва: „Толкова имам да давам“ и той тегли една линия. Казва: „Толкова борч, какво ще се прави?“. И двамата мислят сега. Според мене как ще се оправи светът? Направете ортаци сиромаса и богатия. Ортаклъкът, това е пак отношение. Не само да стане ортак, но да принася нещо, да върши работа, не само тъй ортаклък: нищо да не върши, а само на печалбите. Оплакваше ми се един българин: той викал едного в едно съдружие, който нищо не внасял. И после искал да се избави от него. Казва онзи: „Двайсет милиона ако ми дадеш“. Той нищо не е внесъл, а иска да вземе двайсет милиона, казва: „Или ще ми дадеш, или ще докарам цял съд“. – „Да ти дам сто хиляди лева?“ – „Как сто хиляди лева, да не съм просяк!“

Това са модерните разбирания на живота. Богатство и сиромашия, това са две разумни сили, най-великите възможности на физическия свят. Две от най-големите възможности. Възможността на богатия, най-голямата и красива възможност, е да стане сиромас. Това е най-голямата и най-хубава възможност. За сиромаса най-голямата възможност е да стане богат. За мене богатият, като слезе при бедния, той ще гоиде в противоположния полюс на живота и ще каже: „Разбирам това“. В богатството има големи главоболия, а в сиромашията няма никакви тревоги, ще си почине. Казва: „Слава Богу, че се освободих!“. В богатството има звънци, хлопане, тракане, този иска, онзи иска. Този, сиромасът, който се окайвал, като бил сиромас, ще му загрънкат звънците,

ще бъде няколко години щастлив, после ще почне да свиква на звънциите и ще каже: „Тази работа не била толкова лесна“.

Никой в света не може да стане светия, докато не е бил богат и докато не е бил сиромаш. Той трябва да мине през училището на богатството и на сиромашията и тогава да влезе в училището на светията. А що е светийство в света? Примирение между сиромашия и богатство. Светията казва: „Слава Богу, че съм богат и слава Богу, че съм сиромаш!“. Ама той, светията, може да каже така. От обикновения човек ние не може да искаме това. Ние не сме длъжни. Защото някой път ние искаме от хората да направят нещо, което ние сами не можем да направим. Мене са ми разправяли: „Ти знаеш ли какво нещо е сиромашията? Ти не го знаеш, какво нещо е. Искаш да се качиш на трен, нямаш пет пари, тръгнеш пеш. Игеш в гостилница, гледаш другите ядат, ти гледаш. Другите облечени, ти гол зъзнеш. Къща нямаш. Знаеш ли какво нещо е сиромашията?“. Казвам: „Зная“. – „При богатството ти на мекичко спиш.“ Казвам: „Блажени богатите“. И след това той пристъпва и казва: „Блажени богатите, за да приспят съзнанието на сиромасите“. Казано е: „Блажени нищите духом“. Казвам: „Това са посторонни въпроси от неразбиране“. Аз казвам на този господин: „Мислите ли вие, че ако се оженим за една красива жена, че с нея може да живеем добре?“. Тъй разсъждавам, както е на земята. Всякога с една красива жена може ли да живееш добре? Не може да живееш. Някой път има претенции, любовници има, дават ѝ прием, ходила за това, за онова...

Привеждаха ми един пример: един американски милиардер се беше оженил за най-красивата американка и след няколко години ѝ даде един палат от 15 милиона долара, за да се освободи от нея. 36 милиона долара ѝ дава и 15 милиона един палат от мрамор на разположение, за да се освободи от най-красивата жена. Може би тя си има друго разбиране за живота. Не че тя е лоша. Той си мисли така. Сега ние знаем причините, но аз няма да спра върху

това. Аз какво зная, то си остава за мене. Аз разглеждам обективно нещата, тъй, както са. Казвам: някой път с една грозна жена можеш много по-добре да живееш. Красотата е богатство, грозотата е сиромашия. Някой казва: „Възможно е с една красива жена да живееш добре“. Случва се едното и другото.

Пък красотата и грозотата в природата, това са две условия. При грозотата се създават вътрешни качества на доброта у човека. Когато природата иска от един мъж или от една жена да създаде благородни качества, тя ще им създаде грозота, за да обърнат погледа си отвън. Няма с какво да се хвалят отвън, да има поне отвътре нещо, на което да разчитат. Когато е заякнал човек, тя му дава и външна красота. Това са външни условия. Условието не е в природата грозотата, грозотата е само един метод. Красотата е едно достояние, което за бъдеще всички хора може да имат. При сегашните условия, ако вие бихте имали красотата, вие бихте си намерили най-голямата беля на главата. Ако имате една жена красива, че целият град полудее по нея, тя от любовници не може да се избави. Най-малко по 100 писма ще има на ден. Ако имате един мъж толкова красив, на неговата жена ще ѝ побелее косата.

Разправяха ми за един от модерните музиканти, който не обичал жените, не разбирал жените, човекът си мислел за музиката, човекът мислел да напише една идея. Влюбила се една млада мома в него, като свирили неговите произведения, искала да го види. Той не я пуцал. Един ден намерила вратата отворена, той се разхождал в градината, хвърлила се, започнала да го целува. Казва ѝ: „Какво безобразие!“ – „Аз не целувам тебе, но целувам твоя талант. Без талант нищо не струваш. Талантът, музиката ме интересуват. Сбогом – казва. – Аз поздравих таланта и желая ти да успееш.“ – казва тя и си тръгва.

Та по някой път, когато хората обръщат внимание върху нас, те обръщат внимание на някоя наша добродетел, на някой наш талант или на някоя сила, която са

видели, не на самите нас. Докато имаш този талант, ти си виден. Щом изгубиш таланта си, не се интересуват от тебе.

Та казвам: този баща се обръща към сина си и му показва къде седи истинското положение, синоვნото отношение към нещата. Много пъти казвате: „В какво седи самовъзпитанието?“. Има външно възпитание, има домашно възпитание, има и едно вътрешно самовъзпитание у човека, което в бъдеще трябва да се приложи. Човек трябва да учи тези методи на вътрешното самовъзпитание, не тъй, както го разбират възпитанието някой път... Казвате: „Дано Господ го вразуми“. Казвам: знаете ли какво нещо е Божието вразумяване? Ако ти не сееш твоята нива, и се молиш Господ да я благослови, с какво ще я благослови? С тръни и бодили. Ще се чудиш как тъй Господ не чул нищо, а толкова си се молил! Господ нищо не възраства. Той възраства това, което е вече посято. Той казва: „Посей!“. Ти нищо не посяваш, а искаш да възрастнат нещата. Ще възрастне това, което е посято.

Та сега, като ме слушате, дръжте вашите възгледи. Словото, което аз ви говоря, нека ви бъде тъй, както чистият планински въздух. Нищо не плащаш за него. Отворете се свободно някой път, не се плашете, че може да простинете. Ни най-малко. Този въздух, който влиза, може да ви пречисти. Едно учение е силно само дотолкова, доколкото може да внесе едно вътрешно обновление, един вътрешен подтик в душата и тази душа да се разширява и ти да добиеш самоувереност, че в света не си сам. Това, което аз наричам да имаш едно същество в света, което ти обичаш. В ума ти седи идеята, че има един, когото ти обичаш. Не ти да си предполагаеш какъв е, но да знаеш, че имаш едного, когото обичаш. Като се разговарям, един ми казва: „Аз досега никого не съм обичал“. – „Според мене ти не говориш истината. Ти си човек, който най-много си се влюбвал. Аз виждам един, в когото си влюбен до ушите.“ – „Аз никаква жена не познавам.“ – „А, не познаваш. Че ти си така влюбен в себе

си, не можеш да виждаш хората наоколо си.“ Всички хора са така влюбени в себе си, че са слепи за другите хора. Никакво страдание друго не виждат, от сутрин до вечер само себе си, влюбени са се в себе си. Хубава е тази любов, отлична е. Но опасността на тази любов сега в това, че ти, като не виждаш хората, се сблъскваш с тях. Не че любовта е крива да обичаш себе си, но като обичаш себе си, очите ти трябва да са отворени.

Та опасността от старите възгледи е, че като влезете в духовния свят, ни най-малко не се измените. Аз изследвам духовните хора. И на духовните хора почти не се е изменил животът. Това не е духовно. За да бъде човек духовен, той трябва да има едно Божествено начало. Тогава духовността е средина, зенит. За да има човек живот, или живота на природата, той трябва да има това начало, да е минал човек тази средина и да дойде в края на човешкия живот. Защото у човек се реализират всичките копнежи. Не разбирайте под „човек“ тази форма, която сега виждате. Всичките светове, които виждаме, са все населени с човешки същества, все като хората от човешката раса. Човешката раса е навсякъде по материалните светове, безбройни светове има, всичките светове са населени.

По някой път казвате: „Тези неща са фикции“. Ние засега мислим, че разумните хора са само тука, на земята. После, ние имаме ограничени понятия за съществуването на живота. Ние мислим, че известни граници на топлината и светлината препятстват на живота и животът се умъртвява от известни микроби. Това са ограничени схващания. Няма сила в света, каквато и да е, която да ограничи живота. Животът е над всичко. Животът е над студа, животът е над топлината, животът е над светлината, животът е над всичко, той не се ограничава от нищо. Формите на живота са обаче в зависимост от външните условия. За това съм съгласен. Когато казвате, че животът зависи от нещо, ако той зависи от външните условия, той не е живот. Вслед-

ствие на тези криви понятия, които имаме за живота, се заблуждаваме.

Някой казва: „Аз вярвам в Бога“. Вървят двама християни и си приказват. Единият казва: „Аз вярвам в Бога“. Разправя своята опитност, защо се е молил и Господ го е послушал. И двамата разправят, че Господ за всичко ги слуша. Сега двамата искат да покажат кой по-голяма вяра има. Вървят до едно място и из гората излиза една мечка с две мечета. Като видели мечката, и двамата се качват: единият на една круша, а другият – на друга круша. Единият казва: „Аз се качих на крушата, понеже от крушата Господ по-лесно слуша“. Другият казва: „Аз последвах твоя пример“. Като заминала мечката, минава друг един християнин, те се оглеждат и той ги пита: „Защо седите на крушата?“ – „Мина една мечка с мечета, че да не я безпокоим с мечетата, качихме се на крушата.“ – „Защо не слезете?“ – „Боим се да не е още тук.“ Питам: Кой има по-голяма вяра: тези двамата, които Господ ги е слушал, и все още разглеждат дали мечката не е наблизил, или третият? – „Няма нищо, слезте, тя, мечката, нищо не прави на тези хора, които се молят на Господа. Тя не бута религиозни хора.“ – „Е, ние от учтивост се качихме горе на крушата.“

Питам тогава: ако в живота човека го сповети една несгода, каквато и да е тя, ако на тази несгода не може да намери отношението ѝ, да я разреши, той всякога изгубва присъствието на духа си. Тогава какво отношение има към това същество? Защото онзи, който така вярва, няма далечно място, където и да е, и Бог да не може да помогне. И тук, на земята, да си и в ада да си, където и да си, туй Божествено начало тебе те обгръща и ти трябва да го знаеш.

Не разправяй на другите хора в какво вярваш, защото само себе си ще опровергаваш. Много несгоди се случват в живота, никой не е запазен от несгодите и има такива изпитания, че може да влезеш в едно голямо противоречие със себе си. Не само това противоречие, но всички

противоречия в нас произтичат от онази нестабилна връзка, която ние имаме с Първата Причина, и от онази нестабилна връзка, която имаме с духовния свят. Аз говоря за онази крайната стабилност. Не човек днес да има вяра и утре да няма. Аз разбирам човек да има онази простата вяра, която я има ежеминутно в живота и я проверява.

Мене ми разправяше един господин. Един му казва: „Знаеш ли, че аз мога да те убия? Няма защо да те коля. Ако това ще те подигне, няма защо да те коля“. Той го поглежда и казва: „Като тебе човек коли ли се?“. Че мислите ли, че един грешник може да дигне ръката си, и да заколи един праведник? То е невъзможно. Само при изключителни условия може да стане: ако той е една жертва за човечеството, но при никакви други случаи не може да стане. Ако това стане, ще знаеш, че принасяш полза на човечеството.

Тогава има едно прегане, било в древността, предхристиянската епоха. Един знаменит разбойник среща един светия. Казва: „Ти ли си, който смуцаваш хората?“. Да го мушне, но ножът, който държал, става на огън. Той пуца огъня и отскача. Казва светията: „Синко, вземи ножа си. Свърши се тази работа“. Мене много неща са ми разправяли. Много неща са ми разправяли и аз съм проверявал, някои са излизали верни, много неща неверни са излизали верни.

Има едно здравословно състояние в природата, тъй го наричам аз. Едно здравословно състояние, от което зависи щастието на човека. То е едно течение в природата, здравословното състояние. Няма да ви казвам къде именно е, но е в природата. В това течение е всичко благо. Ти, като влезеш в него, почваш да растеш, паметта ти е памет, всичко ти е наред. Целият свят се отваря пред тебе, всичко ти съдейства в твоя полза. Като влезеш в това течение, ти веднага излизаш от недоволството на живота. Когато имаш това състояние, всичко ти върви. Мнозина са ми разправяли. Някои от вас някой

път влизате в него. Тогава хората ви срещат, поздравяват ви, приемат ви, обичат ви, пишат ви любезни писма. Почвате да се възмущавате, щом излезете от това състояние: хората ви изоставят, не ви пишат любезни писма, оставят ви сами, говорят лошо за вас.

Някой път съвременните хора са много възискателни. Казваме: „Защо Господ е допуснал това?“. Пък защо да не го допусне? Защо е, не питай. – „Защо слънцето изгрява?“ Защо да не изгрява? – „Ами защо залязва?“ Защото не може да не залязва. – „Защо се случи това нещо?“ Защото не може другояче. Така трябваше да стане. Определено ти е на тебе да станеш сиромаш. Защо? Определено ти е да станеш богат. Ако не станеш сиромаш, никога не можеш да станеш богат. Определено ти е да станеш невежа. Защо? Ако не станеш невежа, никога учен човек не може да станеш. Определено ти е да имаш най-малкото добро, за да бъдеш съгражданин на най-голямото добро. И малките дарби, които имате, и малките постижения, които имате, те са свидетелство, че вие сте кандидати, имате възможност за големите дарби, за големите способности и постижения. Малките дарби показват, че един ден ще имате и големите дарби. Няма да остане нещо, което да не ви даде Господ. Няма нещо, което вие да сте пожелали, и Той да не го даде. – „Но кога?“ Когато Той намери за добре. – „Ама след колко години?“ – Аз с години не се разправам.

Сега да ви направя едно сравнение, за да мислите как трябва да гледате на нещата. Ако вие, след като сте постили четиридесет дни и у вас се явява едно усещане на глад и ви турят в един палат, който е пълен само със скъпоценности, и ви дават едно малко парче хляб – кое ще предпочетете в дадения случай? При тия скъпоценни камъни вие ще искате само едно парче хляб, но този хляб ще възобнови вашия живот. Една сладка гума в живота дава повече, отколкото всичкото богатство в света. Тя носи живот. Тази гума е, която излиза из устата на Бога, из душата, из Духа на Бога и струва повече, откол-

кото всичкото богатство, което имате. И при тази Божия дума, която ви е засегнала, вие ще бъдете силни, ще имате всичките постижения. Тъй сега онзи велик закон. Така са вярвали всички велики хора, всички светии, всички гении. И всичките хора, които са имали постижения, по този път вървят, на едно вътрешно доволство. Защото вътрешното доволство трябва да оценим ние. Ние още не сме оценили какво нещо е Божията любов. Чудни са хората, като говорят за любовта! Тъкмо ние трябва да проучаваме Божията любов. Ако срещна един човек, който ме обича, аз другояче ще изградя живота. Щом ме обича, аз ще разгледам тази любов чиста ли е, безкористна ли е. Как ме обича, то е друг въпрос. – „Ама аз много те обичам.“ Той трябва да каже: „Има нещо, което минава през мене, аз искам да си замине, да се освободя от него“.

Ако любовта е достояние на човека, защо се губи? Ако ние я създаваме, защо се губи? Значи не е наше достояние. Днес имаш любов, утре изчезне. Казваш: „Къде отиде?“. Сега не трябва да се спъвате от това, това не е отричане на онези възможности. Онова, което минава през вашето сърце, мислете, това е само началък, едно малко начало на Божественото. А вие гледайте това начало да се увеличи. Нито един от вас още не е оставил любовта да подейства в него. Като дойде любовта, вие се плашите. Вие всички се плашите от любовта. Да ме извините за тази дума. Сега аз не искам да ви представям, но аз зная отрицателните форми на любовта и положителните форми. Но ще ви представя един пример.

Един евангелски проповедник ми разправяше своята опитност, няма да ви кажа името му. Той се молил 5 – 10 години да му даде Господ възможност да опита какво нещо е Божията любов. Казва: „Една вечер ме посети нещо хубаво, приятно, почна да се увеличава, да ме пълни. Легнах на корема, ритах, ритах, не мога да седя на краката си. Казвам си: „Да не бях искал това нещо!“.

Сега ние разбираме да ни обича някой – да ни направи грехи, да ни вложи няколко милиона в банката, да ни изпълни всички желания, да е внимателен. Това е само външната страна. Любовта се отличава с едно качество. То е следното: Онзи, който ви обича, той ще внесе един нов живот, едно ново разбиране, едно ново желание във вашия живот. Това е качеството на любовта. Ако сте мъртви, ще оживеете; ако сте болни, ще оздравеете; ако сте бедни, ще забогатеете. Защото външното богатство е израз на онова, вътрешно, богатство. Никога човек не може да бъде богат външно, ако не е богат вътрешно. Той, ако придобие това богатство, ще го изгуби. Богатият човек работи, вътре той е богат и външно става богат. Че Йов едно време беше най-богатият човек в света. Но дойде му най-голямото нещастие и изгуби всичкото си имане, изгуби и синовете си, хвана го най-страшната болест – проказата. Колко време е страдал, не се знае. Но след като мина този изпит, придоби едно ново разбиране, една нова идея за Бога. Той разбра какво нещо е Божията любов. Каза: „Сега разбирам, че моята любов, която съм имал досега, е много слаба. В любовта, която сега имам, няма да говоря така“. Казва се, че Бог му е възвърнал двойно материалните блага. При това и синовете и дъщерите му е върнал от онзи свят в много по-красива форма, отколкото преди.

Питам: това, което стана с Йов, ще бъде ли изключено с вас? Казвате, че е само за Йов. Не, то е достойнство за всички. Не по същия начин, като на него, но по пътя, по който Бог е определил за вас такова едно благо. Ако гържите като Йов, ще имате същото разбиране, ще имате същото благословение. Казвам: красиво е, когато човек се намери в изпитание, във време на страдание и запази онова присъствие на гуха.

Един православен свещеник ми разправяше една опитност. Казва: „Всичко ми беше тръгнало назаг. Само беля след беля ми идваха. Казвам си: защо така, защо така? Един ден ми дойде идея. Казвам: малко ти е това!

То е нищо. Дойде друга една беля. Казвам: чакай, ти си ял и пил досега. Че другите хора страдат, нищо не ти е! Казвам: Господи, много Ти благодаря! Още ако има, нека гоиде, че и моята празна глава да узрее, че и аз да вляза в положението на хората. Откакто почнах да казвам така, тръгна ми напред. Започнах да обичам тези хора. По-рано нищо не мога да направя, след това, след тези страдания, почнах да давам на хората един добър съвет. По-напред, като гоиде някой при мене, аз подам си ръката и казвам: „Плати сега!“. Дам му благословението си. След като имах тази опитност, гоиде някой, казва: „Прочети ми!“. Казвам: синко, тази работа е много лесна, четенето, най-лесна е, тя е търговска работа. Аз мога да ти чета, но това, което ти чета, ти вярваш ли го? Готов ли си да го направиш?“ Исканякой благословение и казва: „Какво да ти платя?“ – „Нищо, синко – казвам – направи това, което Господ иска от тебе сега. Иди го направи.“ Това е служене на Бога. Ако всички хора биха повярвали!...

Казвате: „Как ще се оправи светът?“ Ние очакваме един ген еволюцията, ние мислим, че човешката еволюция ще ни докара до едно съвършенство. Няма да го бъде. Някои мислят, че като почне човек да гради, ще бъде. Нещо, което до небето да дигнеш, то нищо няма да ти даде. Еволюцията, то е любовта, която се проявява в живота. Под еволюция трябва винаги да разбираме мощните сили на любовта, да разбираме живота и да прилагаме Божия велик закон, да обичаш всичко, което Бог е създал. Да чувствуваш и да влезеш във връзка с всички най-разумни същества. Най-първо, на земята трябва да бъдеш във връзка с всички добри хора, не само на земята, но и на небето. Някои искат да се запознаят с Христа. Християните мислят, че той е на небето, от гясната страна на Бога. Теософите мислят, че е в Хималаите някъде, в Индия, други мислят, че е в Палестина. Че е на небето – там е; че е в Хималаите – там е; че е в Палестина – и там е някъде. Аз не мога да се изкуся, да кажа нещо. Има неща, които не трябва да се казват.

Значи, някои неща не се казват. Когато обичаш една жена, не казвай, че я обичаш. Това е правило. Щом кажеш, че я обичаш, веднага се изменя положението. Оттам насетне цяла беля ще си навлечеш на главата. Защото това е един завършен процес. Значи, жената разбира следното. Щом ти казваш, че я оичаш, тя казва: „Значи ти засега ме обичаш, а в бъдеще няма да ме обичаш“. Обърне си гърба. Щом казваш, че я обичаш, тази любов престава. Направете опит, да видете, че любовта ще престане. Ама слушайте защо. В гумата трябва да има три неща, непременно да се следват. Тази мисъл трябва да бъде вярна и по мисъл, вярна и по чувство, вярна и по постъпка. Какво ми коства мене да ви кажа, че ви обичам? Но ще кажете: „Как ни обичаш, повече от всички? Тогава вие ще се намерите в положението на жената, която питала мъжа си: „Обичаш ли ме?“ – „Обичам те.“ – „Ама повече ли от другите жени?“ – „Не, като тях. Обичам те.“ Как повече от другите жени? Това е престъпление. Сега всички вие искате да ви обичат повече от другите хора. Аз го прилагам без разлика към мъже и жени приятели. В моята любов вие, когато и да имате нужда, може да разчитате на мене като на приятел, не да ме излагате. Защото, ако вие злоупотребите с моята любов, както онази англичанка, която пратила своя възлюблен да се качи на върха, за да опита любовта му, да ѝ откъсне един еделвайс от най-опасното място. Той ѝ откъсва еделвайса, дава ѝ го, но ѝ казва: „Сбогом!“. Вие искате да опитате Бога да направи нещо заради вас, вие ще го получите, но и любовта ще си иде. Вие ще останете с вашия еделвайс. Ще отиде любовта.

Ние злоупотребяваме с онази великата Любов, която трепти в Божието сърце, в Божията гуша. Какво не правят днешните хора? Я погледнете днешната култура. Аз съм виждал тези хора, свещеници, владици, мене ме учудва онова безлюбие, мене ме учудва тяхното безлюбие. Това не е за осъждане. Тази мисъл не ме тревожи. Но това безлюбие носи след себе си лоши последствия,

страдания. Любовта носи щастие, а безлюбието носи бъдещите страдания, болести, неврастеници, какви ли не болести, които лекарите кръщават. Щом любовта изчезне, щом изчезне онзи великият живот, тогава ще се явят всичките болезнени състояния, тогава ще дойдат лошите последици, тогава ще дойдат астрологическите лоши аспекти.

Казвате, че Сатурн това направил, Юпитер, Венера. Те нищо не са направили, ти сам си го направил. Човек е съществувал преди да е съществувал Юпитер, планетите. Какво ще кажете тогава? Човекът беше преди да беше планетата Венера. Тогава кой му влияеше в света? Я кажете! Това са сегашни символи в астрологията, с които ние обясняваме, което има да става, но да считаме, че Венера е повлияла?! Че Венера какво е? Срещне те една Венера, поусмихне ти се. Срещне те някой Юпитер – влиянието дошло, той е много учен, свършил четири факултета, учен човек, той ти повлияе. Ето Юпитер. Срещне те някой Сатурн, който ходи по земята, той ти повлияе. Сега трябва да разбирате какво се разбира под думата „Венера“, под думата „Сатурн“, под думата „Юпитер“. В съвременната астрология, тъй както го дават, донякъде е приложимо, но да се внесе в живота като една възпитателна система, като една наука, от която може да се ползват, трябва да се дават малки изяснения.

Някой ще каже: „Нас смятане не ни трябва“. Трябва ни. Трябва ни едно правилно смятане, трябва ни една правилна логика, трябва ни един правилен говор, трябва ни музика в света, онова, което носи в себе си Божественото начало.

Аз бих дал една система за възпитанието. Досега още в Европа не прилагат музиката като възпитателен метод. Може учителят да си има в класната стая пиано, да седне на пианото и като свири и пее да разправи на децата една приказка в песен. Всичките деца ще се съберат, няма да има главоболие. Не една песен, не една приказка да им разправи, много приказки.

Някой път даже възрастните, като ви дойде едно страдание, не знаете как да се освободите от него. Аз съм срещал някой върви, маха си ръката. Извикай този човек и го попитай: „Знаеш ли как се пее тонът „ла“?“. Станеш сутринта, кажи на жена си: „Кажи ми, как се пее тонът „ла“?“. Пей правилно! Кой от вас ще го вземе правилно? Как няма да го вземе? Когато човек органически е добре тониран, взема тоновете правилно; когато органически не е добре тониран, не взема тоновете правилно. Вземеш ли „до“ вярно, започни, направи усилие да се тонираш, да вземаш тоновете правилно. Защото природата си служи с музиката. Природата е крайно музикална. Ние виждаме само опакото на тази природа, в което ние сме вложили известен дисонанс. В целия живот от 8000 години хората са внесли един дисонанс. Този дисонанс е човешки, той не е на природата. Ако го отмахнем, ще дойдем до истинската природа и веднага в тебе има една мощна сила и ти дохождаш до една строго определена мисъл, до едно строго определено чувство и до една строго определена постъпка, до установения хармоничен ред на нещата.

Та казвам сега: „Слушай, сине мой!“. Бог се обръща към вас и казва: „Слушайте, синове, слушайте Моите гуми, не гумите на хората“. Но ти ще кажеш: „Аз мисля, че на мене Господ ми говори“. По какво се отличава Божии гуми? Те се отличава, че Божии гуми, онова, което Бог говори, винаги сега става, не утре. Бог никога не говори за утре. Божии работи може да ги проверите от сутрин до обед, тогава може да ги проверите, следобед не говори. Който иска да прави проверка за Божии работи, от сутрин преди изгрева на Слънцето до обед може да провери. Той ще ти каже: „Този час – това и това“. Ако се сбъдне, от Бога е; ако не се сбъдне, не е от Бога. Направете опит, докато почне да се сбъдва това за твоята мисъл. Това, което Бог ти говори, ако има една връзка, трябва да влезеш вече в Божествения свят. То е общо достояние, за всички е тази мисъл.

Сега ако ви кажа, че Господ ви говори, вие ще кажете: „Ами как говори Бог?“. По някой път аз съм говорил, чувам Го, но не зная как говори. – „Ама откъде говори?“ – Чувам Го, че отнякъде говори. От кое място е, не зная. – „Виждаш ли си Господа?“ – Виждам Го, но не зная къде е. Говори ми, разбирам Го, всичко, каквото ми каже, става. Но да ви кажа къде е, тук или там, не мога да ви кажа. Какво ще разберете вие? Вие ще кажете, че тази работа е съвсем забъркана. Действително, ако тъй се говори, много е забъркана. Но аз съм от обективните хора, от хората, които се занимават с реални работи. Аз не съм от хората, които се лъжат. Досега не съм успял да излъжа себе си. Пък и досега никой не ме е излъгал. Никой не е могъл, пък и всичките дяволи, които доста са се мъчили, не са могли да ме излъжат. Три неща: нито аз, нито хората, нито дяволите са могли.

Та казвам: в мисленето сеги една велика истина. Не се самоизмамвай само! Всички хора са радиостанции. Всеки човек за дадения случай е една станция. Може да го бутнеш и чрез този човек, който и да е, Бог ще ти проговори. Казваш: „Че отгде зная кой ще ми каже истината?“. Че ако ти си екскурзиант, може да си свършил няколко факултета, но не знаеш пътя, обръщаш се към едно гете и казваш: „Този ли е пътят за еди-къде си?“. – „Този е пътят.“ Не може ли това гете да ти даде едно знание? Трябва ли да го приемеш? Ще го приемеш. Знанието трябва да го приемеш, откъдето и да е; от всички хора може да го приемеш.

Има известни минути, през които трябва да наблюдавате хората. И в най-лошите хора има моменти, когато са много красиви. Тези хора всякога лоши не са. Лошото в човека е едно състояние, което се дължи на някои черти на миналото. Върху тях няма да се спирам, защото, за да ви разправам за лошото, трябва да разваля хубавото. Лошото аз наричам едно подхлъзване, щом се появи най-малкото колебание, съмнение. Иде при тебе един човек, иска ти услуга, да му направиш една много

малка услуга. Той не засяга твоите интереси. Ти казваш, че нямаш време, и замине си този човек, но тебе ти стане мъчно, щом не си му направил тази услуга. Той не искаше от тебе 10 - 15 милиона, той искаше една много малка услуга, да му дадеш чаша вода. След това усещаш в себе си една вътрешна скръб.

Питам тогава: върху какво се гради нашето щастие в света? То се гради върху окръжаващите хора, с които сме заобиколени, народа, цялото човечество. От тези, обективните хора на земята, от тях зависи твоето щастие. Ако отидеш в училище, учител ще имаш, учител по пеене ще имаш. Където и да идеш, все работа с хората ще имаш. Може да говориш за ангелите, но ако отидеш на небето, и ангелите ще вземат човешка форма.

По какво се отличават ангелите? Ангелите се отличават по това: ако попиташ един човек, който не е ангел, той ще се замисли, но ако го попиташ: „Ти ангел ли си?“, той се усмихне. Той казва: „Дойдох да си поживея на земята.“ – „Ти в Бога вярваш ли?“ Той се поусмихне пак. Той е един от ангелите. Когато питам един човек за неговото верую, и той се усмихва. Човека, като го попитам за живота, и той ми се усмихва. Като го питам: „Завършил ли си училище?“, той ми се усмихва. Аз казвам: той е един от ангелите. После ангела някой път в университета го скъсат. Пак излиза вън и казва: „Скъсаха ме“. Усмихва се. Той се смее на голямата ученост на професора, понеже той знае хиляди пъти повече от него. Те го късат като много невежа. Професорът, като погледне този ученик, той се усмихне и казва: „Не те е срам, нищо не знаеш! Но хубаво се смееш“. – „Не, господин професоре, смея се на твоето невежество. Но какво да правя. Дошъл съм тук със своето невежество, ще ме извиниш.“ Професорът е малко снизходителен, казва: „Хайде, ангеле, само излез“.

Аз това ви разпращам само за изяснение. То е само един начин. Има и други. Това са външни черти на един ангел. Има и други, вътрешни силни черти, аз не ги казвам. Всеки човек, който се усмихва, и ви гледа право в

очите и погледът му е малко нагоре, той е ангел. Който не се усмихва и погледът му не е нагоре, той не е ангел. Който се усмихва, той е един от ангелите.

Казва Господ: „Слушай, сине Мой. Приеми гумите Ми, гуми на живот, приеме гумите на Любовта“. Какво по-велико в света, да може да сме свързани с Онзи, Който ни е родил, да сме свързани с всички братя и сестри, които ние сме родили, с всички онези души в света, с които сме излезли и дошли на земята, за да минем своето развитие! Дошли сме да работим за онова, което ни предстои в бъдеще. Не да се занимаваме с онези вътрешни страдания, но с вътрешните постижения. Има нещо по-велико, за което ние трябва да мислим. Хубави са и тези работи, но оставям ги на загнен план. Но за същественото трябва да мислим.

„Слушай, сине Мой, гумите, които ти говоря.“

„Благословен Господ Бог наш“
Тайна молитва

14 януари 1934 г., 10 ч., София – Изгрев

Обичайте я!

„Отче наш“

„В начало бе Словото“

Ще прочета само част от 3-та глава от Евангелието на Йоана. Никодим постъпни дипломатически, да привлече вниманието, че имат високо мнение за него. Христос отвлече вниманието в друга страна, Той постави съвсем друг въпрос, казва: „Този въпрос не е толкова важен, друг въпрос е важен“. Той задава друг въпрос: „Как може стар човек да се роди отново?“.

Нали има едно старо изречение от 4-та глава на Притчите, 6-ия стих: „Обичай я и ще те варди“. Всеки един от вас може да си състави едно мнение. Да обичаш. Кого да обичаш, е въпросът сега. Не всеки, когото ти обичаш, може да те варди. Не всеки, когото ти обичаш, може да ти помага. Не всеки, когото ти обичаш, може да ти бъде полезен. Едно дете, с което майката се занимава, ни най-малко не е полезно; в дадения случай отнема времето. Цяла нощ се разправя, говори на един непознат език, ученото дете разправя, казва: „Как да не може да разбереш!“, тя изважда речник, вижда гумите, да научи езика на това дете. Най-после става така: детето казва: „Ти няма да научиш моя език, но чакай аз да науча твоя“.

Обичта се отнася до Мъдростта в света. Това е великото в света. Онзи, който иска да бъде силен, три положения има в живота важни. Силата е, която е потребна, понеже тя носи живот. Животът носи две неща: радост и скръб. Не че само радост или скръб носи. Скръбта има това свойство, че всяка радост носи на гърба си една скръб, и всяка скръб носи на гърба си една радост. Ти като намериш радостта, ще ти остане скръбта, понеже тя иска да се освободи; като намериш скръбта, ще ти остане радостта, понеже тя иска да се освободи.

Сега тъй, както разправям, го никакво философско заключение не довеждам. Ние сме в един свят много реален. Влезли сме на едно място, където много философия ни трябва. Болният човек, който умира, не иска да му разправяш какви преобразувания може да стават на земята, как хората живеят. Оставете тия работи. Казва: „Може ли в дадения случай да ми помогнеш? Умирам“. Че можеш ли да ми помогнеш, това е същественото. Може да ми говориш за каквото искаш. Същественото, което е необходимо за човека, то е обичта към Великото в света, това, което ще му даде сила, това, което ще внесе живот, това, което ще осмисли живота му, защото по този начин радостите и скърбите осмислят живота.

Скърбта продължава живота, радостта го осмисля. Или, другояче казано, скърбта дава материала, радостта изработва този материал. Който разбира, процесът е такъв. Другояче хората разглеждат въпроса – тъй, както не е. Те разглеждат болните. Един болен не е скърб. Едно мъчение, това не е скърб. Ако вие впрегнете един кон, и той започне да рита с краката си и причинява болки, кой е причината за това? Провидението ли е причината да те рита? Ако не може с едно ритане да събори каруцата, втори опит да не правиш. Като рита трети път, вижда, че каруцата е здрава, не може да я събори, може да си счупи крака. Разумният живот изисква. Или едно дете, като отиде при една голяма канара, не трябва да се пънка, да мисли, че с един пръст може да я бутне.

Когато се правят общи твърдения, ние се натъкваме на големи мъчности, които ние сме създали в света. Съществуват големи различия, неразбирания, философски системи, религиозни, които хората са създали, известен обществен строй, който хората са създали. Ред, порядък, закони, в обществото закони съществуват. От моето гледище не съществуват правила. Съществуват закони в природата. В един разумен свят между разумните същества съществуват закони, защото законът, това е един метод, един път, по който нещата може да се

извършат правилно. Тъй, както ние намираме един закон да се свържат хората, да се оправдават, това е в един свят на безпорядък. Казвам това гледище: от законите на земята искам да изясня онези закони на природата.

Ние намираме, че светът не е създаден тъй, както трябва. Противоречието, което чувствувате, се намира в самите хора. Сега аз ще приведа онзи пример. Много пъти са ми казвали и аз съм чел много автори, разправяли за любовта; но когато започна да чета един роман или разказ за любовта, в мене изпъква следната форма на любовта. Чета един роман, изведнъж изпъква един хубав кон, изпъква един англичанин, който гледа коня за нагбяване. Англичанинът е горе в къщата, а конят е в двора, подковават го, чешат го, имат любовно отношение и двамата, поглеждат се. Чета друг роман за любовта, току изпъкне друга картина. Един кафез, едно канарче или едно славейче, което пее, и то е любов. Това славейче обича, него не могат да го впрегнат в каруцата, но за него затвор има. Казват му: „Ако пееш, ще те храня“. Любовта е там. Чета трета книга, друга картина виждам, пак за любовта. Виждам голям шадраван с едно малко езерце, една шарена рибка и един естественик изпитва. Тази рибка влиза, излиза, играе си. Той се любува и казвам: „Това е любовта“. Чета четвърта книга, пак изпъква в моя ум една градина с плодни дървета, увиснали плодове; препоръчва плодовете, такива хубави плодове – пак любовна работа е това.

Коя любов да разбирам: конската любов, любовта на славея, любовта на рибите или любовта на дърветата? Ако си кон, ще те яздят, трябва да бягаш, силно да бягаш. Ако си птичка, и имаш любов, трябва да пееш; ако не знаеш да пееш, любов няма да имаш, трябва да излезеш из кафеза. Рибата казва: „Ще влизам и ще излизам. Като ходя из водата, достатъчно е това движение“. И най-после, доволен е от ябълката, че тя му дава плодове, но това още не разрешава въпроса.

Тази любов вече съществува у нас. Хората са били като риби и като ябълки, като славеи и като коне, но не са разрешили живота. Че тази любов е отлична, отлична е тази любов, но тя е частична. Частична е в това отношение, че този кон може да живее и без услугата на господаря си. Господарят казва: „Ти, ако не си при мене, ти ще подивееш“. Че какво е направил господарят му? Той го държи в обора. Какво е научил конят? Научил е само да се надбягва. Надбягал няколко коне. Един голям беглец е. Или онова малкото славейче – и то се отличава, но какво е научило в този малък кафез от половин метър? Скача нагоре-надолу, какво е научило? Казва му господарят: „Ти ако не си при мене, знаеш ли какво нещастие може да се случи?“. По-добре може да живее това славейче в гората. Пък и на рибата ѝ казва: „Ти ако не си при мене, знаеш ли какво ще стане?“. Тази риба може да живее в големите морета, пък и ябълката може да живее добре в гората. Това е частично разбиране на нещата.

Любовта е нещо съществено, без което не можем. Когато намериш един човек, когото обичаш, без когото не можеш и той без тебе не може, то е любов.

Ти да съдъреш десет чифта цървули, пак не можеш. Като се свърши веднъж, отиде вече. Тогава обяснява един автор, че първата проява на небесната любов каква била, как се запознават понякога хората с любовта. Той представя, че някой път тия напреднали същества не искат да дойдат на земята, и затова този разумен свят има големи витрини, разни човешки тела са поставени в разни костюми: мъжки, женски, детски – хубави, шарени. Та като влезе някой от небесните жители, като погледне на витрината, казва: „Може ли този костюм да го пипна, да го облека?“, но като го облече, ако рече да го съблече, не може. Колкото рита, толкова повече се впуска, впуска и току най-после се намери роден като някое дете, казва: „Що ми трябваше да обличам този костюм!“. И след това, като дойде на земята, стигне вече на границата на земния живот. Назад да се върне –

не може, напред ще върви. Тогава неговите наставници му дават една програма, казват: „Понеже облече тези грехи, за да се отплетеш от тях ще я следваш“. И след като живее 40 – 50 – 60 години, ще му дават програма да се съблече. Не че не може да се съблече, но мъчна работа е. Та всичките усилия на земята седят как да се съблечем от онова, което сме облекли. Такъв е разказът. Ако го вземете в буквален смисъл, ще излезе едно голямо противоречие. Аз го взимам в този смисъл, както когато човек е добил един навик, като пушенето на тютюн – като се научи човек, години наред се изискват, за да се отучи. Мине година, две, не може да се отучи.

Разправяше ми един стар евангелист: „Научих се да пуша тютюн. Майка ми казва: „Нашето момченце нека пуши“, но после обърнах се, станах евангелист. Не можах да се отуча от тютюна, не мога да се обърна от този дявол. Молитви четох, не може. Казвах: „Няма да пуша“ и пак пуших. Като река да не пуша, изгубвам настроение, ставам нервен, сърдя се на този, на онзи. Най-после казвам: „Господи, избави ме от този дявол!“ – казах така един ден. Чудя се по кой начин да се освободя от този дявол. Хвана ме магарешката кашлица. Взема една цигара, че като запуша, веднага кашлям: ких, ких, ких. Три месеца ме гържи тази магарешка кашлица, отучи ме да пуша тютюн. И както виждаш – двадесет години. Благодаря на магарешката кашлица, за три месеца се излекувах“. Както виждате, двадесет години този българин не е могъл да се отвикне, та ние, за да се освободим от това, което сме облекли, трябва да ни 50, 60, 80 години и да нямаме никакво задължение.

Сега: това е едната страна или хубавата страна. Човек, след като го иде облечен в тия грехи, той трябва да научи какъв е смисълът на тия грехи. Онзи, който ги е създал, той знае защо, те си имат свое предназначение. Ако светът е създаден, той не е създаден за развлечение. Ако животът съществува в тази форма, в която сме облечени, това не е развлечение, не е игра, това е уста-

новено. Ако стават в нас известни промени, органични промени, от детство до старост, вие може ли да гадаете отчет? Сменят се идеите, сменят се нашите възгледи, всичко в света е толкова променчиво и не можеш да кажеш кое е положителното и кое е отрицателното. Положителното в една фаза на живота е отрицателно в друга фаза на живота.

Та казвам: реално е това, което при всичките изпитания остава, без да се изменя. Защото реалността е едно, само едно нещо има, което не се мени – това е Любовта. Само едно нещо има, което не се мени – това е Мъдростта. Само едно нещо има, което не се мени – това е Истината. Те са три неща, които сегат. Това са три велики атрибута на битието. Това са три атрибута на живота, на знанието, на онова знание, което въздига човека. Това са атрибутите на свободата. Свобода, която в себе си има любов, свобода, която в себе си има знание, свобода, която в себе си носи разширение – да си свободен без никакво ограничение, без някой да те е ограничил, ти сам да се ограничиш, там е истината.

Та казвам: така трябва да се обичаме в света. Питам мнозина какво намират в даден човек. Казвам: „Какво обичаш в него?“ – „Обичам душата му.“ – „Виждаш ли си душата?“ – „Виждам, – казва – че има хубава душа.“ Казвам: „Ти уверен ли си, че тази душа 40 – 50 години ще бъде все такава, каквато ти се видя?“ „Предполагам.“ – „Ами ако не стане?“ – „Ще си изменя мнението.“ При любовта слуга не може да станеш и господар не може да станеш. При нея мъж не може да станеш и жена не може да станеш. При нея болен не може да станеш и здрав не може да станеш. При нея богат не може да станеш и сиромаш не може да станеш. При нея праведник не може да станеш и грешник не може да станеш. Такова нещо е любовта. Контраст е това. Тя не се проявява във време и пространство. Само сянката ѝ се проявява. Ако тя функционира във време и пространство, то любовта ти ще я зърнеш и това, което си зърнал, остава само едно мечтание, нещо хуба-

во, красиво, което си видял, и оставаш да се разправяш със сянката на онази любов, която е в ума ти. Ти казваш: „Видях реалността“. Реалността е в онзи момент.

Сега другото положение, което трябва да имате предвид. Съществува едно заблуждение, което е наложено от външните условия на живота. Ако ние не се освободим от тия ограничения, сами ще попаднем в едно заблуждение, в едно ограничение, което ние сме си създали. Представете си, че вие живеете в един палат, където има само една малка дупчица, през която влиза светлината и топлината на външния свят. Какви ще бъдат вашите понятия за светлината и топлината? Това, което влиза през тази малката дупчица, вие ще го оцените и ще кажете: „Това е само“. Вие ще имате едно погрешно схващане за светлината и едно погрешно схващане за топлината. Ако гоиде някой да ви каже, че има по-голяма светлина, отколкото е тази, ще кажете: „Как тъй? Аз никога не съм виждал, че има по-голяма светлина! Толкова години вече сега и тази малката топлина съм усетил“.

Досега вие всички сте били при тези палати, при тия малките дупки и сте опитвали знанието на тия малките дупки, любовта на тия малките дупки и казвате: „Не си струва!“. Кое не струва? Аз отговарям тъй: не си струва да си при такава малка дупка. Отвори голямата врата, излез отвън или най-малко отвори голям прозорец, който палатът има, за да имаш ясна представа за онова, което те очаква.

Тогава съвременните хора по отношение на реалността се намират в положението на онази царска гъщеря, която очаквала своя избраник да гоиде при нея. Той се явил с най-скромни грехи облечен, седнал при кочияша, а сложил един от слугите си, облечен много хубаво, по модата, отзад. Тя като го погледнала, царската гъщеря, казва: „Този е, с хубавите грехи“. Тя на него хвърлила око. А той я гледал, нейният избраник, а тя хвърлила око на онзи, хубаво облечения.

Питам сега: какво заключение направил царският син за гъщерята? Кой е по-умен? Той ли е по-умен, или царската гъщеря? Или слугата, който ѝ обръща внимание? Кой е по-хубав? Царската гъщеря и неговият слуга си приличат, те са лика-прилика като гва стръка излика. Защото има едно различие, което съществува във формата. Има едно различие, което съществува по отношение на техните качества, качества, които те съдържат в себе си. Онзи, който те обича, като види твоята погрешка, веднага ще извади хубавото от нея, ще види хубавото и ще каже: „Отлична черта“. Той веднага ще види хубавата страна. Та нима един юнак, който вас ви защитава от друг един, на когото му пръсне главата, какво ще мислите заради него? Че той жесток ли е? Ако ви напада един бик и този, който ви защитава, пръсне главата на бика, жесток ли е? Кое е сега за предпочитане: бикът ли да пръсне вашата глава, или този юнак да пръсне главата на този бик? Едно от двете ще стане: или вашата глава, или неговата. Не може ли сега средно положение? Не може.

Ако материалният живот, както сега се изявява, можеше да има друг морален живот... Ние нямаме такъв живот. Ние казваме, че може, но може при съвсем други условия, при един разумен свят. Но при един свят, гето половината хора са разумни, а другите – неразумни, не зная как човек трябва да постъпи. Даже в стария живот, когато Господ искаше да избави евреите от един техен неприятел, прати един ангел, който в една нощ изби 180 000 войници, и си отиде. 180 000! Сега, разбира се, това не е правило. Станалото преди години, то не е правило за нас. Трябва да се измени методът. Бащата, който употребява тоягата за малкото гете, като стане синът му на 21 година, той трябва да окачи тоягата горе, трябва да внесе друг закон. Синът не се дава да го бие баща му. Казва: „Едно време, когато не разбирах, ти ме налагаше; аз разбирах повече тоягата. Сега, като разбрах вече тоягата, видях, че е глупаво. Сега ти няма да

ме биеш. Кажи ми едно разумно слово, да разбере словото ти. Аз съм готов, както слушах едно време тоягата, сега тебе да те слушам. Като ме шибаше тогава, аз казвах, че ще извърша всичко“. Бащата казва: „Синко, аз искам сега да слушаш“.

И ние се намираме, някои от вас се намират във фазата „Господарят окачи своята тояга“. За някои гържи още тоягата, но за някои едва се е окачила. Казва: „Окачих я, ще ви говоря“. Ако вие не разбирате, каквото той ви говори... Вярвам, че ще го разберете. Защо аз мисля, че ще го разберете? Понеже вие разбрахте тоягата и се подчинявахте на тоягата. Много по-лесно е да се подчинявате на другото.

Та казвам: настава тази фаза, гето ние трябва да влезем в разумното, понеже нашето съзнание се е разширило вече и по законите на живота ние сме влезли в една нова област. Тия хора, с които живеем, те само щадят енергия. Ти не може в невидимия свят да заставиш никого да те бие. Ти да накараш в невидимия свят един да те бие, то е да изхарчи голяма част от своята енергия нахалост. Те предпочитат да извършат много други работи, но не да се занимават с това. Той може да направи хиляди добрини, но не така, както ние мислим, че ако човек се наказва по един начин, той ще се поправи.

Сега ние схващаме: новите веяния са в човешката гуша, в човека. Човекът, това е душата, в нея са вложени всичките възможности, чрез които той може да се подигне, и може да постигне във времето и пространството. Всичко онова, към което той има разумни тежнения, един разумен стремеж, всичко може да постигне; стига да бъде планомерен, може да постигне. Разумният свят не обича стълкновения... Всички небесни тела, които се движат, не са в стълкновение, понеже има граматно пространство между тях. Така и човек не трябва да бъде в стълкновение. Например всеки може да стане един виден музикант, но как? Чуващ един певец, пее – да ти трепне сърцето. Като пее, взимай участие и ти, ще се

научиш да пееш. Ти като го слушаш, свие ти се сърцето, нищо няма, обезсърчиш се, ти не си за певец. Аз ако съм на вашето място...Този певец пее, защото аз пея. Ако аз не пея, той не може да пее. Тогава казвам: „Пей ми ти сега!“ То е едно отражение на мене, понеже аз искам пък да пея на него. Казвам: пея много добре. И един ден, като искам, и аз може да пея.

Един поет, който създава известна поема, я дава за изпълнение. Едно дете му казва: „Как да я декламирам?“. Това дете излиза и казвате: „Много хубаво пее“. Какво ще кажете? Аз съм това дете. Той сам не може да декламира като това дете, може по-хубаво, но той иска да види обективно, вън, една своя мисъл изнесена. Ако някои от вас не сте певци, той иска да събуди обективната страна на известна дарба, да види един човек, който пее хубаво, да се роди любов към пеенето у вас.

Не зная колцина от вас сте се занимавали с философията на музиката. Може да си послужи с едно музикално обяснение. Представете си, че известна песен започва от „до мажор“, вие искате да вземете „фа“, питам: следващата нота в какво трябва да бъде – в секунда, в терца, в кварта или в квинта? Ако първото отношение на „фа“, понеже има възходящо и низходящо положение, понеже е в терца, тогава следващия момент на „фа“ пак трябва да вземете, след като вземете другия момент, в кварта ли трябва да го вземете? Ето философията на хубавата музика. Някой път една кварта, която следва след терца, е хармонична, а някой път трябва една квинта или пък трябва секунда. При това не е само това. Но „фа“-то как трябва да го вземете? Имате основния тон „ре“. Следващия тон как трябва да го вземете? В осмина или в шестнадесетина, или в тридесет и вторина?

Нотите са живи. „Фа“-то в дадения момент показва всичките материални условия, при които твоят живот трябва да се развива. Следователно трябва да знаеш какъв материал ти трябва от тази материя. Ако вземеш повече от „фа“-то, веднага ще спънеш песента.

Ако вземеш по-малко, пак ще спънеш песента. В гадения случай трябва да знаеш колко трябва да вземеш. Ако вземеш „ре“, той изменя израза на песента. Ти имаш известен материал, който трябва да обработиш, трябва да знаеш в какво отношение, в каква композиция трябва да го вземеш, какви трептения трябва да му дадеш. След това трябва да знаеш едно установено движение и на това израз да дадеш. То е вече в „сол“. В музикалните цвятове израз ще дадеш. После: почивната станция в музиката, това е „ла“. Трябва да знаеш колко време трябва да се спреш.

Това е вътрешната страна на музиката. Но, както обикновено се взема, както обикновено се пее, не само да вземеш известен тон. Да кажем, имам анемия, взема обикновения тон „до“, понеже е тон на живота. Трябва да внесе малко злато. Ако го вземеш по обикновен начин този тон, нищо няма. Но има известни трептения, един тон ще го вземеш. Например „до-до-до“. Като вземеш правилно това, ще почувстваш свещен трепет, нещо ще трепне под лъжичката, една нова мисъл ще дойде в ума ти. Вече при „до“-то ти си попаднал в естествения жив процес на музиката. В гадения случай аз виждам, че тази музика произтича от ума на едно същество, което сега в една област много висока. В този тон чувам нещо разумно, което говори и отговаря, в мене се влива известна енергия.

Някой може да каже, че това са ред заблуждения, халюцинации. Халюцинация има само за глупавите хора. За разумните хора няма никаква халюцинация. Халюцинация има за невежите. За любещите, за разумните, за хората, които обичат, няма никаква халюцинация. Халюцинацията, това е сянката. Аз познавам сянката. От сянката плодове не се берат, но от гървото се берат. Какво ще ме убеждава някой гали е халюцинация. При халюцинацията нещата не са реални, човек винаги губи. При реалността човек печели.

Казвам: вие сте достигнали готам, че трябва да направите опит върху себе си. Вие чакате след вашата смърт да ви се открие другият свят. Може да вярвате, че ще ви се открие, но по-добре е да се открие другият свят преди да сте умрели. Един господин от Варна ми разправяше: „Аз – казва – се научих на един урок. Аз бях голям безверник, не вярвах. Направих си голяма къща и гойде един господин, казва да настаня един кираджия*, дава ми доста голям наем – 2500 лева на месец ще ми дава. Казвам си: „Ще си изплатя дълговете“. Казва ми един мой познат: „Този да го не вземеш в къщата“. – „2500 лева пари ще ми дава.“ – „Послушай ме, не го приемай в къщата си, ще загазиш.“ – „Ще го опитам.“ Той влиза в къщи, сега три години, но нищо не плати. Аз вярвах, аз вярвах в това, което не е.“ Сега всичките хора вярват в това, което няма да бъде, а не вярват в това, което е. Не приемай този, който много обещава.

Тогава да ви представя друг пример. Отива един слуга, както при Димитровден, да се цани. Наредили се трима богати. Отива при първия, той му казва: „Аз съм добър човек, но ще ти давам по 100 лева, не може да ти давам повече“. – „За 100 лева не се служи на тия години.“ Отива при другия, той му казва: „Ела при мене, 500 лева ще ти дам“. Третият казва: „Аз ще ти дам 1500 лева“. Той сегаля година и половина при него, не му платил и го напуснал. Отива при онзи, който му даваше 500 лева, при него – още половин година. И най-после отива при този, който му даваше по 100 лева. Казва му: „Опитах онези, но гойдох при тебе, който ми даваш по 100 лева на месец. Боя се, дано и ти не ме излъжеш“. – „Аз няма да те изненадам както ония двамата.“ Като сегаля при него, онзи му казва: „Ако искаш, свободен си.“ – „Аз не харесвам стоте лева, които ми даваш, но си добър господар. Сигурни са стоте лева.“

* кираджия *остар*. В миналото човек, който превозва с каруца товари.

Сто лева, дадени с любов, са благословение. Сто лева без любов нищо не носят на човека. Малкото, дадено от сърце, е хубаво. Онзи, който те обича, привлича тези пари. Онзи, който ти дава без сърце, не си струва, нищо няма да ти даде. Той завлича и онова, което ти си имал. В света е важна онази обич, която може да дадеш, на когото и да е. Хората може да се обичат само заради Едного в света. Ти обичаш известно семейство за кого? Само за Едного. Ти обичаш банкера – за какво? За парите. Ти обичаш учения човек – за какво? За знанието. Ти обичаш силния човек – за какво? За силата. Изчезне силата – и любовта изчезва. Изчезва богатството – и любовта изчезва. Изчезва знанието – и любовта изчезва.

Казвам: в света има само една реалност, която не се мени. Тя е реалност. Аз го наричам Божественото в света – когато ти заради самата любов обичаш някого. Защото ти обичаш не формата. Днес ти влезеш в тази къща, обичаш къщата, тя е хубава. Влезеш в друга и нея обичаш. Детето гоиде там, всички обича. Ти казваш: „Дето е то, там е и моята любов“. Ние нали обичаме света, където слънцето грее. Може ли да обичаме един свят, където слънце не грее?

Та казвам: при сегашните социални мъчности, при които ние се намираме, тъй, както ние сме родени, има за разумните хора само едно истинско разрешение – то е да знаеш как да обичаш. Обичай, Любовта ще те пази, ще ти постави венец на главата. Всичко ще ти даде, тя ще те подигне. Никой не може да направи това, което тя може да направи. Онова дете, нали има един разказ, този излъгало, онзи излъгало. Лъжат се само глупавите хора. Умните никога не се лъжат. На едно шише може да му кажеш: „Изсипи се!“, вземеш му водата, но как ще излъжеш един извор? Той си тече и извира непрекъснато. Казвам: всяко шише, което може да се обърне, и да изтече, ти него може да го излъжеш, но онова шише, от което водата никога не престава, то не се лъже. Когато гоиде някой, и каже: „Излъгах се“, аз си мълча и казвам: „Този е

от шишетата“. Някой казва: „Онеправдаха ме“. И ти си от шишетата. Имах лошо мнение, но такива са понятията, такива са схващанията на човека.

Сега не се спирайте върху себе си. Вие искате да знаете. Някой от вас иска да знае какви ще бъдат моите заключения. Никакви заключения. Аз никога не правя заключения. Никога не заключавам. Аз повече отварям навънка. Като намеря някой кон, който има юлар, извадя юларя и хайде вън, в гората! Като намеря празно шише – хайде да се напълниш! Като намеря птичка, затворена в кафез – хайде навънка! Като намеря риба в шаграван, казвам: хайде в голямото море! Като срещна гървото, казвам: слушай, какво искаш от мене? Там работата е по-трудна – да извадиш едно гърво из неговите условия, голямо знание се иска. Главата е оплетена в този материален свят, да го извадиш, да го не повредиш, че да го занесеш някъде. Големи жертви се правят. Не само да го пренесеш, но нито едно клонче да не осакатиш.

Аз съм срещал много хора, които приличат на гървота. Казва: „Много мъчно е да се обичаме. Много мъчно е да те обичам, много мъчно е да те извадя от ония условия, без да те осакатя. Ако ще те осакатя, по-добре е да си седиш на мястото. Сегашната любов струва повече, отколкото моята“. Каква е тази любов, която ще те осакати? Ако му дам любов, и той добие тази свобода, тогава любовта е на място. Това са задачи на умните хора в света. Това са задачи, с които вие трябва да се занимавате сега. Някои от вас се занимават с любовта за парите, обичате парите. Не е лошо да обичате парите, но трябва да знаеш, че парите са много свободни, те имат голяма свобода. Какъвто контракт и да имате, щом излязат вън от ръката ви, отиват, пристават някъде.

Сега да дойдем до онова положение. Мнозина от вас носят едно минало, което не е ваше, не е ваше положение. В магията твърдят, че има хора, които могат да изменят формата, да те направят едно животно. Тебе

и учен човек може да те направят. Аз говоря от това гледище. Тогава питам: ти имаш съзнанието, имаш формата на едно животно; тогава може ли да те направя един човек? Аз говоря от това гледище. Тогава питам: ти имаш съзнанието на един човек, а имаш формата на едно животно, какво ще кажеш? Не си искал да станеш животно, а си станал. Не от собствена воля, някоя друга воля те е направила. Казваш: „Как може да бъде това безобразие?“. Не искаш да станеш войник, да убиваш хората, но хванат те, дадат ти пушка и ти казват: „Тъй и тъй ще я държиш“, направят те войник. Не искаш да станеш палач, да убиваш хората, да теглиш ножа и ти казваш: „Как става тази работа?“. Кръчмар не искаш да ставаш, да опропастяваш домовете и при това ставаш. Кои те направи? Някой магьосник. Я ми кажете, познавате ли сега някой човек, който да е постъпил по свои собствени показания? И кой е постъпил по чужди указания? Кои хора са свободни?

За мене е по-хубаво, ако сте свободни, да постъпите по вашата воля – аз се радвам. Даже у другите като е, пак ще научите нещо, трябва да знаете истината. Ние казваме, че има ред слабости. Мислиш нещо и не може да го направиш. Искаш да обичаш – не може. Искаш да се учиш – не може. Искаш силен да бъдеш – не може. Искаш богат да станеш – не може. Това искаш – не може, онова искаш – не може и най-после се обезсърчиш и казваш: „Ще се самоубия“. Че самоубийството у тебе ли е? Кой вмъкна тази идея в главата ти? Казва: „Не ми остави едно въже да се обеса“. Това са чужди мисли. Това не е човекът. Това е посторонна философия на живота. Когато дойдат големите изпитания в живота, мрачни мисли и желания, да знаете, че те не са ваши. Те принадлежат на един свят свършено чужд, който има съвсем друг стремеж, съвсем други цели и намерения. Ако влезете в този свят, вие ще платите много скъпо и нищо няма да научите. Ще имате само страдания.

Казвате, че когато дошъл Христос, дошъл да развали деянията на дявола. Христос дошъл да покаже на хората големите заблуждения, в които са попаднали. И в съвременното общество какво се проповядва? Че заблужденията не са освободени! Моисей проповядва едно учение за любов, 10-те заповеди. След това сложиха нещо, което ни най-малко не обяснява 10-те Божии заповеди. Съвсем друг, чужд закон. В християнството имаме пак повторение на същата история. Онова чисто възвишено учение на Христа и след това старото езичество: всички теории на езичниците; всичките религии до християнството влязоха, взеха своето място и накараха християните да живеят религиозно. Сложиха религиозни вярвания по християнски. Това не е никакво християнство.

Християнството е религия на освобождаване от заблужденията. Най-първо, трябва да се освободите от едно голямо заблуждение, в което сте попаднали. Казва Христос на Никодим в тази глава: това значи да се роди човек. Новото избавление. Рогеното от плътта разбира старото учение, старите навици, старите традиции. Всичко това, което е събрано, то е в борба с Божественото. Това е човешката страна. Казва му: „Как е възможно това да стане? Как може този, старият, човек да влезе в утробата на майка си?“. Каза Христос: „Може само по един начин. От вода и гух“. Водата е, която измива нещата, а гухът е, който ги оформя и оживява наново. Така разбирам.

Аз съм слушал мнозина да разправят, че човек може да се роди от Духа Божии. Аз съм виждал хора, които мислят, че са родени от Бога, и след това казват: „Пак изгубихме“. Рогеното от Бога назад не се връща. Щом се връща, той няма никакво раждане. Аз сега говоря за едно мистично реализиране, освобождаване на човека. Човек на земята, при обикновените условия, след като се освободи, той ще почувствува една вътрешна свобода и той ще измени своя живот. В неговия живот няма да стане рязка промяна: ако е музикант, пак ще пее; но този музикант, като

пее, който е веднъж роден, той ще почувствува един свещен трепет от песента. Поетът, като пише, ще остане пак поет, но в своите стихове тъй ще нарежда гумите, че ще вложи нещо ново, всяка една дума ще бъде на мястото.

Сега едно изречение пазете: „Обичай я и тя ще те варди!“. Сега ще запитате: „Къде ще я намерим, за да я обичаме?“. Питам тогава: вѣн от това, което обичате в себе си, задайте следния въпрос: кое обичате в себе си, че вие треперите? Има нещо, което вие обичате. Има нещо, което вие знаете в себе си. Обичате нещо, за което сте готови да пожертввате живота си. Има нещо, за което вие може да работите. И страдания и неволи понасяте за нещо. Във вас няма знания, но има нещо, за което всичко жертвувате. Кое е то? Това сте вие. Това, което вие обичате, вие сте близо до истината, като гойдете до тази врата, казвате: „Не е това“. Вие се отстраните. Вие стойте при тази врата, тя като се отвори, ще ви покания да влезете вътре. След като се отвори вратата, вие ще влезете в друга съблазн, ще кажете: „Какво ли е?“. Като влезете, то е страхът. Бъдете смели. Като се отвори тази врата, влезте вътре, пък нека става каквото ще. Понеже сте влезли в този път, по същия начин вие от обич облякохте тази греха. Сега на другата витрина вие по същия начин, както влязохте в този свят, ще влезете вътре. Не бойте се!

Казвате: „Какво ще стане с мене, ако повярвам?“. Какво ще стане с тебе, ако не повярваш? Ами ако си учен човек, какво ще стане? Ако останеш такъв, какъвто си, какво ще стане от тебе? От тебе трябва да стане нещо. Какво трябва да стане сега?

Ще ви приведа разказа за просото. Отиват житото, ръжта, ечемикът да освобождават света, воюват и оставят просото да отглежда света. Дали му наставления какво да прави. То казва: „На млин* да ставам ли?“

* млин *диал.* Баница.

– „Ти на хляб стани, че на млин остави!“ Аз не ви казвам да ставате на млин. Хлябът, то е същественото. Просото, ако може да стане на хляб... Но просото на хляб не става, боза става. Като се върнало житото, светът се оплакал и казва му: „Моля ти се, втори път не ни оставяй на просото. Дотегна ни, омръзна ни само боза. Хляб не видяхме“.

Не ви трябва боза, не ви трябва шербет, хляб ви трябва и вода, нищо повече. Не съм против бозаджиите, не съм и против шербетчиите, но само за изяснение, бозата не дава същественото. Тя е временно удоволствие за разхлаждане. Важното може да дойде. Веднъж в годината боза да пиеш, разбирам, но всеки ден да пиеш боза? Някои препоръчват, че бозата е като бирата, оправяла човека. Много се лъжат, че бозата ще оправя човека. Оправя го, да. Бозата ум на човека не дава.

Всички ония неща, които ферментират, живот не дават, това трябва да знаете. Кое то ферментира, то е процес. Има вече част от този процес. Аз не засягам външната и вътрешната страна. Не че е вредна бозата. Онзи човек, който иска да се сдобие с нещо съществено, това са живите светци, може да си направи една боза, която не ферментира. Може и вода. Има боза, която не ферментира. Може да направиш пиво от ябълки, което не ферментира. Трябва да знаеш онзи закон на ферментацията.

Аз поставям закона още по-галец. Всяко чувство, което ферментира, всяка мисъл, която ферментира в човека, и всяка постъпка, която ферментира, тя не носи живот, тя носи ограничения. Всички ония мисли, всички ония желания, всички ония постъпки, които не ферментират, стават на хляб, като нещо съществено. Това са условията на новия живот. Това изисква сега да се роди човек. То е общо разбиране да се роди от дух и вода. Той трябва да знае в какво сега същественото в живота. Тогава той ще обича себе си, ще обича своите близни, ще обича и Бога в себе си, ще обича Онзи, Който

му е дал живот, ще бъде радостен и весел. Като погледне на света, ще бъде радостен, че е дошъл в това Царство, гето всичко може да люби, няма друг свят освен този. Не говоря за човешкия свят, а за Онзи, Божествения свят. Няма друг свят. Има много светове, но Божественият свят включва всички светове в себе си. Божественият свят, който е един, и който е всичко.

Обичайте хората заради Любовта. Обичайте хората заради Божественото знание. Обичайте хората заради Божествената свобода, която е в тях. Обичайте себе си заради Бога, Който е във вас.

„Благословен Господ Бог наш“

„Добрата молитва“

21 януари 1934 г., 10 ч., София – Изгрев.

Огнената пещ

„Отче наш“

„Духът Божи“

Ще прочета 3-та глава от Данаила.

„Ще се развеселя“

Ще се спра върху първия стих, че Навуходоносор направи златен образ. Значи, той създаде едно божество, на което иска хората да се кланят. Казано е в Писанието, че всяка власт е от Бога дадена, значи и царската власт. Намериха се трима души, които не изпълниха тази заповед.

В човека има трима души, които никога не може да се подчинят на нашите заблуди: това са човешкият дух, човешката душа и човешкият ум. Каквото и да направим, каквато и теория да прокараме, те си остават, имат си убеждение, казват: „Това, което вие казвате, няма да слушаме!“. Даже много пъти ние, хората, си произвеждаме страдания, че това, което сме казали, не е станало. Кой от вас не се е подчинил на това, което е казано? Царят се видял в чудо, как така трима души да не изпълнят неговата заповед. Всички падат и се покланят, само трима души не се покланят. Някой път вие ставате, лягате, съжалявате, че някои ваши мисли не са се реализирали. Аз мисля, че най-голямото добро е, че всичко, което мислим, не се реализира. Ако всичко би ставало тъй, както мислим, ние бихме имали един цял аг на земята. Животът щеше да бъде хиляди пъти по-несен, отколкото е сега.

Сега искам да обърна вниманието на младите и на старите. Младите да си бъдат млади, старите да бъдат стари, възрастните да бъдат възрастни – кой какъвто си е – да бъде. Но има нещо, на което младият трябва да служи, старият трябва да служи и възрастният трябва

да служи, и слуги, и господари също. Има нещо, на което хората трябва да служат. И от това, истинско служене, зависи бъдещето на човека като човек. Няма човек, няма същество на земята, което да не желае да живее добре. И най-малките същества, които съществуват, психологически като ги разглеждаме, имат известна идея, носителите са те. Може би привидно да не се вижда, но аз разбирам разумното, което сега за проявата. Има една външна страна на живота. Има известни мисли у човека, които се явяват, и изчезват. Има желания, които се явяват и изчезват, мимолетни са. Някой път може твоето настроение в един час десет пъти да се мени: въодушевяваш се, после паднеш духом, измениш настроението си. Даже и ние, духовните хора, нямаме ясна представа за онова, което изменя нашите състояния. Ние сме толкова самоуверени, мислим, че сме свободни. Аз срещна някой човек, изправил се, прав ходи, мисли, че е свободен. Войникът, с пушката се е изправил, мисли, че е свободен. Някой кон си изправил опашката, някое куче, мисли, че е свободно. Виждаш, онзи кон тегли каруцата, казваш: „Силен кон!“. Камшик има. Сегашните хора, религиозните хора, малко хора ще намерите, които да са свободни. Сега няма свобода. Свобода търсят хората. Аз не искам да се спирам върху този въпрос, да отвличам вниманието ви. Търпяха трябва да се открие свободата, да се намери кой е истинският път на свободата. Не само да намериш свободата, но да остане тази свобода при тебе.

Питам: какви са били подбудителните причини на цар Навуходоносор да направи този образ? На първо място, да покаже силата си, че каквото той каже, трябва да стане. Той казва: „Няма никакво божество!“. Той мисли себе си за божество. Той казва: „Няма божество, което може да се избави от ръката ми. Аз съм божеството и на небето, и на земята! Който изпълнява моята заповед, добре ще бъде, който не изпълнява – на прах, пепел и дим ще стане!“. Тези са необходими разсъждения. Вие сега предполагате, че сте свободни, и сте щастливи. Не. В

сегашния живот, който живееете, очаква ви едно голямо нещастие. Най-голямото нещастие, което никога не сте очаквали, сега ви чака. Да ви кажа истината. Не искам да ви обезсърчавам. Аз виждам онова, малкото пиленце, което се измътва, и на което обръщат внимание, хранят го. Аз зная, че след 4 – 5 месеца това пиленце ще влезе в тенджерата. По 3 – 4 пъти на ден го храни господарката, вика му, но то след 4 – 5 месеца обаче ще влезе в тенджерата. Мога да ви приведа ред примери. Въпросът не е за обезсърчение, но трябва да се пазите от една вътрешна самоуздама.

В живота има една голяма самоуздама, от която всички трябва да се пазите, да влезете в истината, която ще ви направи свободни. И възрастния, и стария човек в този „живот на Навуходоносор“, всички ви очаква горящата пещ. Който не се подчинява, в горящата пещ ще влезе. Който вярва в Бога, пещ го очаква; който не вярва в Бога, гроб го очаква. Какво ще ми казвате на мене? Казвах: „Не вярвам в нищо“. Гроб те очаква. „Аз вярвам в Бога.“ Огън те очаква. Това е една истина, която ще оспорвате. Кажете ми сега: кой не е в гроба? Защо са в гроба? Защото служат на златния образ. Това и философите са казали, нашите предци, нашите гържавници. Не оспорвам мнението на гържавата, но това мнение на гържавата трябва да почива на една велика истина. Защото, ако гържавата не е поставена на истината, тя сама ще влезе в гроба. Реално мога да ви покажа гържави, които са съществували, и са изчезнали за своите престъпления. Една гържава може да съществува само тогава, когато има ред и порядък на нещата, един Божествен ред на нещата. Аз взимам това като един основен закон, който съществува в природата. В природата съществува една гържава и природата е справедлива. Другите гържави са създадени по образа на природата. Добре е една гържава да съществува, но нейното съществуване се обуславя от законите, които природата дава, които функционират. Всяка една гържава сама се разрушава.

Всеки един човек сам се разрушава и сам се въздига. Всяка гържава сама се разрушава или въздига. Това е велик закон в природата, който регулира нещата.

Всяко действие или въздействие, всяка една постъпка, която човек извърши, добра или лоша, в света, всяка една мисъл, всяко едно чувство има обратно въздействие, възвръща се към самия извор, откъдето е излязла мисълта. Тъй щото, законът е справедлив. Всякога доброто, което си направил, ще се върне при тебе. И злото, което човек е направил, ще се върне при него. От хиляди години хората искат да изменят този закон, да направят доброто да се връща при тях, а злото да се връща при другите. Невъзможно е. Невъзможно е по единствената причина, понеже първото начало на доброто може да възприеме само доброто в себе си. И второ начало има, на злото, на лошото в човека. То възприема само злото. Злото никога не може да възприеме доброто, то възприема само злото в себе си. Следователно тези две начала действат. Злото приема своето си, своето последствие и доброто приема своето си, своето последствие. Човек е създаден между тези две граници. Млади, стари, възрастни, мъже, жени, слуги, господари, всички хора са поставени между тези две противоположности. Ако надделее злото в света, ти не се развиваш. Ако надделее доброто в света, ти не се съграждаш.

Който не вярва в това, може да направи един малък опит. Ще види, че е много вярно. Във всички времена онези хора, които са се състезавали на физическото поле, като нашия Дан Колов и онзи, Петър Пехливанина, в Америка, които ги знаем, всички тези най-големи борци са били големи възгържатели и трезви. Всеки, който си позволи да не бъде трезв, е бил гътван на земята. Мислите ли, че ако един борец спазва правилата, той счита, че той ще има една трезва мисъл? Той има желание да повали, да победи другия борец. В един борец, който се бори, няма желание да отмъсти, да удари някого; той иска само да повали противника си, да покаже, че е силен.

Няма желание да го смаже. Защото, ако го смаже, той ще изгуби своята сила.

Да покажеш силата си, то е естествено, да покажеш своя ум, то е естествено, да покажеш своята добродетел, то е естествено. Но да помрачиш хората със своята мисъл, да ги заробиш, да не ги оставиш свободни да мислят, ти вече препянтстваш на себе си. Макар твоята мисъл да е добра, ти не може да наложиш ни зло, ни доброто си. И зло не може да наложиш. Ако би било така... В човешкия живот има други процеси. Лошият баща някой път налага своя характер на сина си, някой път не може да го наложи. Някой път лошата майка налага характера си на гъщеря си, тя върви по нейната линия, някой път не може да наложи, гъщерята е диаметрално противоположна на майка си. Следователно това противоречие се проявява.

Едновременно в човешкия ум има двойственост: майката е двойствена, бащата е двойствен, гъщерята е двойствена и синът е двойствен. Сега да ви обясня. Те се обясняват със закона на наследствеността. Наследяват. Как наследяват? Те наследяват по начин, по който не може да се обясни. Донякъде се обяснява. Ако в майката доброто начало действа, ако в нея мисълта е трезва, ако чувствата са трезви, ако постъпките са трезви, ако тя се е омъжила, не за да я храни мъжът, ако тя се е омъжила, не да си осигури живота, тя може да роди добри деца. Ако се е омъжила, мъжът да я гледа, тя не може да роди деца както трябва. Ако се е омъжила, за да подобри положението си, нищо не може да даде. Тя ще има временни придобивки. Но ако в нейното съзнание мисълта е като един отглас, един проводник на това, което живата природа е вложила в нея, тогава доброто начало, което функционира в майката, което функционира в бащата, ще функционира в сина, който ще се роди, като се съберат тримата. Тогава се ражда добрият син, добрата гъщеря. Тогава отрицателните качества, отрицателните страни ще служат само като сянка или като подготовка за усилва-

нето. Злото в света, когато доброто вземе надмощие, служи като почва, да извлича соковете от корените и да превръща злото в добро.

Следователно, ако ти в дадения случай като един християнин не чувстваш онзи принцип, добротата на Бога в себе си; или да кажем, ти вярваш в Христа – ако ти не усещаш добротата на Неговото присъствие вътре в тебе, ако в дадения случай не усещаш своята доброта, както и добротата на другите хора, ти не може да имаш добри резултати. Защото, ако ти се съмняваш в хората, при които работиш, нищо не може да направиш. Ако имаш вяра само в себе си и в Бога, а нямаш вяра в ближните си, ще имаш две постижения и едно непостигане. Там, дето има две постижения и едно непостигане, всякога има едно препятствие вътре. Това ви казвам от чисто научно гледище или от гледището на онази положителна наука, която трябва да съгради бъдещия живот. Понеже сегашният живот на миналото е съграден върху пясък.

Като гледам строежа на хората, съжалявам ги, виждам какво нещастие ги очаква. Казвам: какво е наметнато лицето му, какви бръчки виждам, не го очаква добро. След време ще изгуби всичкия си капитал, богатството си, къщата си, ще изгуби жена си, ще има деца и ще ги изгуби, той ще остане скитник. Виждам един генерал, той ще изгуби сражението си, ще го убият, ще го застрелят. Защо? Защото всички живеем без идеал в света. Те нямат никакво верую. Те служат на народа. Как ще помогнеш на един народ? Свободният трябва да помага. Онзи, който ще помага, трябва да бъде силен и богат: и умствено, и душевно, и физически трябва да бъде богат. Нашият сегашен век, както го наричат цивилизован, нашата сегашна култура е направена от желязо и от кал. Ние минаваме този образ и, ако четете Данаила, той видял един образ, чиято глава била направена от злато, раменете и гърбът от мед, а наголу бил от желязо и кал. И в сегашния век няма нищо по-непостоянно. Много са непостоянни хората. Вземете разводите. В Америка

има толкова много разводи, „а ла турка“ ги развеждат. Сега не зная, турците малко измениха закона си, но преди Мустафа Кемал много се пазеха туркините – ако турчинът поиска вода от жена си, и тя му подаде празна стомна, той казва: „Напущам те!“. За една празна стомна!

Та казвам: в живота всички се оплакват. От семейния живот се оплакват, оплакват се учители, оплакват се ученици, навсякъде има оплакване. Сега като ви разправам, вие казвате: „Какво ни интересува нас, че преди две - три хиляди години Навуходеносор направил златен образ? Дай ни нещо сега бяло на черно, което ще ни ползва!“. Че кое е това бялото на черното, което ще ви ползва? Днес вие сте на бал с някоя мома на 21 години, с копринена рокля, но след три месеца я виждам умряла от тифус, простряна в ковчега, с венци я занасят на гроба. Питам: какво ме ползва този живот, ако ще ме опари сланата? Това е самозаблуждение, това са младите хора, които се покланят на Навуходеносоровия образ. Те отиват там пред момците. Ученият ще напише една книга, философията в света. Той ще намери, че онези, които не се подчиняват на неговата теория, ще намерят пещта, а онези, които повярват в неговата теория, ще намерят гроба. Аз всякога бих предпочел да намеря пещта, отколкото гроба. Аз съм на страната на пещта, отколкото на гроба.

Не че не трябва да страдаме – ще страдаме, това е най-великото в света. Макар че някой път ми е скучно да говоря за страданията. Но трябва да кажа истината. Защо трябва да ви кажа, че ще благувате, когато няма да благувате? Не сега да преувеличавам нещата. Има благуване в света. Може да благувате, не че не може, но трябва да имате веруето на тези тримата. Благува човек, който е верен на своя дух, който е верен на своята гуша, който е верен на своя ум.

Под „ум“ аз включавам и човешкото сърце, и човешката воля. Това вземам като една интелигентност, която сега се удвоява, но взимам най-нисшето положение, при

което човек се познава. Човек минава за едно същество, което мисли. Човек служи сега само на своя ум и погрешката му произлиза от това. Много пъти се казва, че умът поражда всичките нещастия на човека по единствената причина, че човек слуша само своя ум. Но ще слушаш гушата – това е майката. Ще слушаш гуха – това е бащата.

Следователно каквото каже синът, то да не става в този дом. Най-първо умът ще каже: „Каквото каже гухът“. Ти ще кажеш: „Имам един баща“. След това умът ще каже: „Чакай да видя какво ще каже и майка ми, понеже те ме родиха“. След това ще кажете: „Чакай да видим аз какво ще кажа“. Вие казвате: „Моят ум тъй ми диктува“. Че какво ти диктува твоят ум? Ти си още едно дете, което не е израсло. Ако представиш своята работа на баща си, той ще я анулира, ще каже: „Тъй, както казвах, не може“. Но какво правят бащите със своите синове? Дават им да язвят гървени кончета. Какво правят майките със своите гъщери? Дават им мъртви куклички. Защо? Защото вие още не можете да родите жива кукла.

Питам: човекът, който се ражда и умира, не е ли кукла? Кукла е. Живият човек трябва да претърпява една фаза, той не умира, той може да се преобразява, да минава от едно състояние в друго. Защото живота аз чувствам в себе си, че няма да умра. Мога да умра, да се преобразя, да напусна тялото си, то е друг въпрос. Аз съм самоуверен в себе си, при последната минута казвам: „Не умирам!“.

Има хора, които си заминават за другия свят с голямо съзнание. Такива хора се намират и в България.

Аз имам само един такъв пример. Разправяше ми един български свещеник. Това се случило в село Николаевка. Викат го при един 90-годишен старец, някой си дядо Раги. Казват му: „Дядо поне, да дойдете, че дядо Раги е болен, пътник е за онзи свят“. Той взима причастието, чашата, патрахила и отива там, да види. Дядо Раги седи, пред него една паница боб. Попът започва да се смее. – „Не се смей, дядо поне, това ми е последното ядене. Искам да си

похапна, защото си заминавам, няма да ям.“ – „Е, шегувай се с мене. Няма ти нищо, ти ще живееш още 20 години.“ – „Не, дядо попе, причести ме.“ – „Няма какво, боб ядеш, след няколко дни ще гойда.“ Попът отива до вратника, дядо Ради се обтяга и домашните му почват да плачат. Заминава си човекът. Дядо Ради не е прост човек, но един госта зрял човек.

Този свещеник ми разказваше: „Много неща научих от дядо Ради. Никога няма да забравя неговия поглед, с който ме погледна, всякога го помня. В този поглед прочетох, казва: „Дядо попе, така не се живее, както живееш, така не се причестяват хората. Има да опъваш, дядо попе!“.

Оттам насетне вече дядо Ради написа един нов лист в моя живот. Тези очи, където ходя, все ме гледат. Друг такъв поглед не съм виждал. Не осъдително, но каза: „Трябва да се живее по друг начин, не както живееш“. Защо повика свещеника дядо Ради? Не да го причести, той не се нуждаеше да се причести, но повика свещеника да му покаже какво нещо е смирение. Направи това, което е в реда, както всички други. Той каза: „Аз не го причестих, но той мене причести“. Мене никой не може да ме увери. Заминавам си, аз съм пътник, свърших си работата, заминавам за своето отечество“. – „А, заминаваш!“

Сега да се върнем. Смъртта сама по себе си не е страшна. Смъртта, това не е реалност, с която трябва да гоидем в съприкосновение, за да внесе нещо. Смъртта е нещо страшно за грешния, но за праведния, за умния, за агента е един ангел, който те поглежда и казва: „Ти служил ли си на онзи идол в света?“. Защото смъртта все ще те намери. Тя ще гоиде вкъщи като ангел, който ще те избави от връзките. Но смъртта, ако ти не изпълняваш волята Божия, тя ще те ограничи. Ти в гроба ще претърпиш всички процеси на онова разлагане. Казвам: няма по-страшно нещо от това да те разлагат в гроба. Пък имайте едно нещо предвид: когато гоидете да съгрешите, помнете, че в гроба може да ви гържат най-малко гест години, да виждате гниенето на тялото си и да не може да се освободите. Ако ви гоиде да извършите едно

престъпление, кажете: „Аз не искам в гроба да стоя десет години за нищо и никакво“.

Сега аз разглеждам нещата от човешко гледище. Всички ние мислим, че сме господари на своята съдба. Господари сме на съдбата, ако се движим от онези побудителни причини на любовта. Аз съм съгласен тогава. Ако се движим от побудителните причини на любовта, аз вземам любовта като една сила, която съгражда живота, внася живот, развитие. Всичко се дължи на любовта. Не онези посторонни настроения, които ние наричаме любов. Това са изключения на любовта. Първичната любов, която е съградила човека, от тази любов зависи свободата, знанието на човека. Това съм съгласен. Ако всичко вършим с любов, пак ще имаме страдания, пак ще умираме, пак ще има огнени пещи, но с нас ще бъде този ангел. Този ангел, това е нашият дух. Казва Писанието: „Духът винаги показва, че човек е роден от Бога“. Когато говорим за човешкия дух, разбираме човек да е роден от Бога. А роденият от Бога грях не прави! Писанието казва: „Там, дето е духът, там е свободата“. А свободата значи: това е бащата в света, който носи истинската свобода, а ние сме синовете, които участвуваме и реализираме тази свобода, която нашият баща ни дава.

При сегашното разбиране в света и у религиозните хора, навсякъде има едно неразбиране между хората. Всеки иска се покаже, казва: „Аз другояче мисля“. Не мислите, че свободата седи в това, аз да мисля по друг начин. Свободата седи в истината, която прониква в дадения случай в нашите умове. Тя не зависи от нашата мисъл. Мисълта е само едно проявление на истината. Свободата е един резултат, мисълта е един проводник на тази истина, която е проникнала в нашия ум.

Ние можем да мислим само тогава, когато истината е наша. Без истина никой не може да мисли. Някой казва: „Аз мисля“. Трябва да разбираш. Ако твоята мисъл не е права, ти не може да мислиш. Каква мисъл е тази, която не може да ме освободи? Ако сега ви попитам след 20 годи-

ни или след 60 години къде ще бъдете? Ще бъдете ли тук, в България, след 100 години? Преди 1000 години къде сте били? Не знаете това. Самото Писание казва, че човек е излязъл от Бога, и станал човек жива гуша. Запазили ли сте онова състояние, което сте имали, когато сте били у Бога? Не може да се върнете и да си спомните, че сте живели в Бога. Той ви е учил, излезли сте, дошли сте на земята и сте забравили всичко. Знаете онази притча за блудния син, за която говори Христос – този син, който пасъл свинете. Че всички ние сме свинопасци. След като те сполетят всички несрети в живота, дойдеш да умираш, казваш: „Ще се върна при Баща си“. Това е последната умиралка. Ще вземеш тояжката си, ще идеш при Баща си и ще кажеш: „Ще ме извиниш, ще ме простиш, аз Те забравих, ядох и пих, живях. И вече не искам да бъда като син, но като слуга да изпълнявам волята Ти“.

И сега у човека седи голяма гордост. Казва: „Знаете ли какво обществено положение имам?“. По десет пъти на ден лъжеш. „Че знаеш ли колко книги съм написал?“ Тези книги са пълни с лъжи. „Знаете ли колко молитви съм чел?“ Тези молитви са пълни с лъжи, ти никога не си се молил искрено. Ти си обещаващ и нищо не си изпълнявал. Вземете онзи момък, който казва на момата, обещава: „Аз до гроба ще ти бъда верен, за тебе всичко ще жертвам“. Минават три месеца, нищо не жертва, изпъжда я и казва: „Змия станала, по-рано беше ангел“. Друг някой повиква своя слуга, но след 3 – 4 месеца го изпъжда навън, казва: „Да се махнеш вън, такива като тебе не искам!“. Да оставим тези.

Като дойдем до онези своенравни проявления, които стават у нас, ние казваме: „Като отидем на онзи свят“. Ние мислим като онзи американски професор, д-р Стром – един човек, който казваше: „Има хора, които 10 000 години не искам да ги срещна! Но понеже казва Писанието: „Всички ще се изменят“, може би ще се смекчи сърцето ми, да ги срещна по-скоро“. След 10 000 години – толкова се ожесточило сърцето му – не иска да ги срещне. Защо?

Знаеш ли колко е отрано да срещнеш един човек и като го погледнеш, в душата му да четеш една искреност, да няма никаква задкулисна мисъл. Този човек, каквото говори, това прави. А неискреният, той те гледа и прави арменски долапи да те омотае. След това казва единият, че излязъл много умен, и доста спечелил. Не. Някой казва: „Аз спечелих“. Казвам: ти си намерил гроба на твоята печалба. Друг казва: „Изгубих!“. Ти си намерил пещта. Питат ме: „Ти как мислиш?“. Аз предпочитам хора, които губят, и намират пещта, отколкото онези, които печелят и намират гроба. – „Че сиромас ли да бъде човек?“ Сиромасите минават през пещта, богатите минават през гроба. Положението през пещта е лесно: като го туриш в пещта, ще се очисти. За добрия човек огънят е потребен, за да се яви в него новият живот.

Всичките страдания, които имаме в живота си, това е огънят, пещта, през която Провидението иска да ни прекара, за да се оформят в нас най-добрите възгледи за живота. Защото, ако един човек не може да чувства страданието на всичките хора, той не е човек. И светът няма да се поправи тъй, както сега мислите. В хората трябва да се яви това желание да чувстват страданието. Когато почнем да чувствуваме страданието на другите, светът ще се оправи. При сегашните условия, когато един човек го бесят, другите отиват да гледат. Бесят един човек, хората ходят да гледат. Няма никакво възпитание при бесенето. Тук преди десетина години бесеха един човек, всички се събраха да гледат.

Ако е за бесене, вие може да четете Второзаконието, където Моисей прилагал неговия социален закон. В закона, който Бог му даде, пишеше едно, в неговия закон говореше друго. Един прост човек го убиха с камъни. Той събираше малко сухи тресчици в съботен ден – убиха го с камъни за нищо и никакво. За нищо и никакво го убиха с камъни. Това е един социален закон. Защото в онзи закон, който Бог даде, любовта играе важна роля. Казва: „Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичката си душа, с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си сила“.

Сега и на млади, и на стари казвам: младите не искам да станат стари, не искам и възрастните, които са женени, да овдовеят. Не искам и майките да изгубят децата си. Не искам и господарите да се лишат от своите слуги; не искам и слугите да се лишат от своите господари, нито учителите да се лишат от своите ученици. Но казвам: има само един начин, по който нещата може да останат. При едно положение двама души може да останат заедно – само ако се обичат. Следователно по закона на обичта. Обичта към един човек в правия смисъл е обич към всички. Ти, като обичаш един човек, си в състояние да обичаш всички. Същевременно ти си проводник на Великата Божия Любов. Като обичаш един човек, всички хора се обичат. Ако не обичаш едного, ти правиш процеп, през който влиза злото. Тогава хиляди и милиони хора ще следват твоя път. Ти може да седиш в една стая и от една твоя мисъл, от една твоя постъпка, от едно твое желание милиони хора да пострадат. Казваш: „Какво мога да направя?“. Много можеш да направиш.

Та ние чакаме сега Христос да дойде на земята. Не. Всичките хора трябва да отворят ума, сърцето си и да вярват в това, в което Христос вярваше, да обичат това, което Христос обичаше, да бъдат готови тъй, както Христа, да страдат. Мене ми разправяше един наш брат, който сега се е разболял от инфлуенца. Казва, дошла инфлуенцата, около 40 градуса температура, станал ясновидец, почнал да вижда някои работи. Не може да даде отчет защо се явяват. Имаше друг един наш познат, генерал, страдаше, че има голямо възпаление на мозъка. Казва: „Какъв дявол ме навел, че цяла нощ смятам, смятам и все остава нещо нерешено“. Като мина болестта му, престана неговото смятане.

Ние сега седим и постоянно смятаме какво ще стане след десет години, след петнадесет години. Няма какво да мислиш. Ти ще бъдеш благодарен от днешния ден, защото днешният ден решава твоята съдба за хиляди години. Как? Ако в днешния ден твоята душа се изпълни с любов, ако в днешния ден твоят дух се изпълни с любов, ако в

днешния ден твоят ум се изпълни с любов, аз ти гарантирам за хиляди години, че ще бъдеш щастлив човек. Ако в днешния ден твоята душа, твоят дух и твоят ум не се изпълнят с любов, аз ти казвам: твоята съдба е определена, тебе те очаква голямо нещастие. Ако един момент не измениш на Бога, Който е толкова благ, всеки момент може да измениш своята съдба. Ако не смекчиш твоеото коравосърдечие, ти няма да я измениш. Ако разбереш, че твоите мисли са криви, ти ще смекчиш своята съдба, ти постоянно ще гържиш юзгите на своята съдба. Казваш: „Какво бива да се направи едно удоволствие!“. Но питам: какво удоволствие ще си направиш, ако се качиш на върха на един нож и този нож се забива десет сантиметра в крака ти? Или да допуснем, че ти имаш един противник, когото искаш да смажеш, да изчезне от света. Какво ще ти допринесе това?

Тогава вие искате вашето щастие извън Бога, вие искате вашето щастие извън светите, вие искате вашето щастие извън добрите хора в света. Че ако твоята душа не е проникната с това, Божественото от Бога, Който обича всичките хора, ако тази любов не е проникнала в тебе, тогава в какво седи твоята младост? Ти ще изгубиш младостта си. И съдбата на човека вече се определя от нея. Ако Любовта на Бога е напълно ангажирала твоя дух, ако Любовта на Бога е ангажирала твоята душа и ум, тебе те очаква най-доброто бъдеще. Ако си мома, да ти предскажа: най-доброто те очаква, да ти погпиша с двете си ръце! Ако духът и душата ти не са проникнати от Любовта, тебе те очаква най-голямото нещастие. Ти си чиновник и ако твоята душа и твоят дух са проникнати от Божията Любов, тебе те очаква най-голямото добро. Така седи законът. Не да вярваш, но онази, живата вяра да имаш. Защото нашето щастие зависи от любовта, която имаме към Онзи, Който ни е дал живота. И хора, и ангели, и всички групи същества в света съществуват, за да можем и ние да възприемем чрез тях Божията Любов. Това са мощни средства, това са среда, това са възможности, всичко

това, което съществува, това са условия, чрез които можем да възприемем Божията Любов. Искате да живеете с ангелите заедно. Може да бъдете с тях. Ако отворите душата си да възприемете Любовта, вие може да станете гениален човек. Ако Любовта гоїде във вас, ще ви направи гениални. Вие искате да бъдете силни, вие искате да бъдете богати. Всичко може да бъдете. Оставете във вас Любовта да действа.

Сега, като ви говоря за Любовта, да ви изясня. Представете си, че вие сте най-бедният човек, който има най-големите страдания. Всичките хора отвсякъде са ви изпъдили и вие тръгвате да бягате по гори и планини. Срещате един цар, който е ходил на разходка – най-добрият човек в света. Като го погледнете, вашата съдба ще се реши. Като го погледнете и ако кажете: „И той е от тях!“, вашата съдба ще се реши. Вие трябва да посрещнете този човек и той е последният, от когото вие трябва да поискате едно благо, и да му кажете: „Може ли да ми покажете един път, по който аз мога да живея?“. Той носи всичката ваша съдба. Ако към този цар се обърнете така, оттам насетне вие ще имате ли един нещастен живот?

Тогава да ви приведа една приказка, която може да четете, за Харун ал Рашид. Аз ще ви разправя само вкратце цялата приказка. Мюфтията и кадията издали един ферман, в града Багдад да няма никакви игри, никакво веселие, само да се молят. И целият Багдад онемял, като излязъл този закон. Тогава една млада танцьорка на модерните игри, балерина, много красива мома, в нейния ум се заражда мисълта да види този халиф, да му даде най-хубавото, което има – да му поиграе. Случило се едно корабокрушение, тя се преоблича и отива при кадията. Дохожда халифът да я съди. Халифът се научил, че тя отивала да му даде най-хубавото, разбрал, че отивала да му играе, а той трябвало да я съди. Тя като му играла хубаво, там били и кадията и мюфтията. Мюфтията казва: „Смърт!“, кадията казва: „Смърт!“, халифът казва „Смърт! С камъни да я убием!“. Тя се уплашила, горката, като играла. Тогава той от тюрбана си извадил един

скъпоценен камък и го хвърлил в краката ѝ. Казва на мюфтията: „И ти от твоя тюрбан ще хвърлиш един камък и кадията ще хвърли един камък.“ Тя ги взема. Халифът ѝ казва: „Това е възнаграждение за твоята игра. Весели хората, както Бог те е научил“. Разбирам, това е съдба – с камъни да се убие, но със скъпоценни камъни!

Та казвам: не са нашите желания лоши, но трябва да има един, който да ги оцени. Та казвам: в нашите времена, в които живеем, трябва едно ново верую, което да вземе връх в живота ни. Това наричат, ние да станем хора спокойни. След като изгубите всичко, да приличате на онзи философ, Епиктет, роб при онзи римски патриций, какво спокойствие имал той. Той казал на своя господар: „Господарю, така както ми натискаш крака, ще го счупиш, тогава няма да ти бъде полезен“. Казал това спокойно и господарят му повече се разсърдил и натиснал крака така, че го счупил. Казва Епиктет: „Нали ти казах, че ще го счупиш“. За това самооблагане господарят му го освободил. Римският патриций му дал средства и в последните години на живота си Епиктет се върнал в Гърция, където написал хубави книги.

Сега ние, съвременните християни, които вярваме, за какви ли малки работи не се безпокоим. На една напреднала сестра аз ѝ казах една истина. Тя се разплака пред мен и казва: „Аз, Учителю, никога не предполагах, че ти така ще мислиш за мене!“. Казвам: какво искаш да ти кажа? Че си много добра? Най-първо, ти пред моите очи не си добра. Каквото правиш, ти не го вършиш, за да угодиш на Бога, ти искаш да послужиш на мене. Ти не обичаш най-първо Бога. Ти ще попаднеш в една уловка. Ако ти искаш да ме предизвикаш, най-първо ти трябва да имаш любов в тебе. Любовта в тебе не трябва да има никакъв обект. Това е за самата истина, не какво аз зная, то е човешкото. В моите очи ти трябва да бъдеш добра, да служиш на душата, да служиш на духа. И само тогава свободна ще си. Ако не си свободна, тогава какво ще кажа? Ако видя твоите гарги, които си нарисувал, няма да кажа,

че ти си някой велик художник. Пък и ония нелепи работи, които ти си написал като поет, няма да ти кажа, ще бъда внимателен, може да кажа: „За бъдеще може да станеш поет, но това не е поезия“.

Има една наука в света. Знаете ли, едно съвпадение на нещата има. Французите казват: „Пуркоа? (фр. Pourquoi – защо)“. „Пур“ (англ. poor) значи „беден“ на английски. „Кова“, казва българинът. Французинът казва „защо“, англичанинът казва „беден“, а българинът разбира „коване“. Защо коват човека? Но това е едно съвпадение, това още не е една наука. Много такива съчетания има. Човек не може да извади едно общо правило. Това са изключителни условия, при които някой път може да изгубиш някои неща. Това нищо не значи. Но казвам: съществува един език в света, от който всички езици на земята са излезли. Ако вие знаете този език, вие ще знаете всичките други езици.

По гласа, както говори човек, старайте се, както нарежда гумите, както ги произнася, да го разберете. Англичанинът например ви говори с личното местоимение „аз“. Това показва колко силно е личното чувство. Англичанинът казва: „Аз съм човек“. На български казват: „Човек съм“. Англичанинът казва: „Аз ви казвам“, българинът казва: „Ще се бия“. Навсякъде българинът казва: „Ще се бия“. Англичанинът има една добра черта – той направо ще ти каже, той не е като българина: „Аз имам толкова, стоката ми струва толкова, аз искам да спечеля за себе си толкова, такава печалба искам“. Англичанинът няма да те излъже. Като ти каже, че платът е хубав, трябва да знаеш, че е така, с много малки изключения. Една хубава черта е тази. В този народ има едно съзнание, което е проникнало по съвсем други съображения. Може би англичаните климатичните условия са ги поставили в затворен живот; тази мъгла ги е заставила много да мислят. После, тяхното положение като народ е на много опасно място. Те постоянно трябва да мислят. Те са дошли до убеждението, че тука трябва

да има една разумна сила, казват: „Нас като народ да ни пази“. И както и да ги обвиняват, в разпространението на християнството са играли най-голяма роля, между тях са напечатали Библията с милиони и милиони и са я разпространили. Между тях има най-самоотвержени хора, които дават. Щегро дават за Бога и за благотворителни дела.

Да се върнем. Божиите принципи трябва непременно да застанат в душата ви. Вашето щастие зависи от Божиите принципи, те трябва да застъпят във вас. Един от Божиите принципи, който трябва да се застъпи, е: вие трябва при всеки един случай да бъдете справедливи. Не праведни, но справедливи. В своите разсъждения бъдете тъй справедливи, както към себе си, така и към другите. Да нямате никакво пристрастие към другите същества. Защото всяко едно същество е важно на своето място. Ти минаваш – бъди справедлив към растението, то е на мястото си. Някоя река тече някъде – тя е на мястото си. Вятърът духа – той е на мястото си. Или някой човек, който и да е, който се проявява, признай го в себе си. Признай в себе си всяка Божествена проява на човека. Никога не противодействай на едно добро желание, което хората имат в душата си. Никога не противодействай на едно добро желание на човека. Искане да направи едно добро, кажи: „Много добре мислиш“. Искане да направи едно благодеяние. Той казва: „Не давай толкова много, наполовина дай“. Не. В доброто колкото повече даваш, толкова по-добре.

Щом речеш да направиш едно добро в себе си, после се раздвоиш: това добро дали трябва да го направиш, или да не го правиш, вече ти си изгубил. Не се раздвоявай! Всяка една лоша мисъл в тебе, която е проникнала, изхвърли я, както е проникнала, без да я видоизменяш. Едно правило ви давам, ако искате добре да ви върви: никога не изменяй Божественото, което е проникнало в тебе. Никога не изменяй една хубава мисъл, която е дошла отнякъде. Изпълни я тъй, както е дошла. Да си радостен, че си я

изпълнил. Че ти си един млад момък, срещнеш една млада мома, изгубена в гората. Окажи ѝ всичкото добро внимание, никога не използвай този случай за свои лични облаги. Дай ѝ всичкото внимание, да остане в нея най-хубавото възпоменание, да е радостна, че те е срещнала. Ти си един богат човек, виждаш един беден човек. Посрещни го и му помогни така, че този беден човек всякога да си спомня, че е срещнал един богат човек, да ти благодари и да измени своето мнение, че богатите са лоши. Един студент, нека той да бъде винаги радостен, че е срещнал един професор, който живее по Бога.

Казвам: ако така вие всички – и млади, и стари прилагате, това е. Малката гъщеря нека да не отказва това, което майката иска. Майката да бъде доволна, че Бог ѝ е дал такава гъщеря. Най-после, бащата така да постъпва със сина си, че той да благодари, че Бог му дал такъв баща. Това са отношенията, които трябва да съществуват. Не да си угодяваме, но справедливо да постъпваме. Ето една максима, с която може да сложите началък на новия живот.

Сегашното ще го считате за един предговор. Ако го нямахте, много мъчно щяхте да разберете това, което ви казвам. Сега сте много по-подготвени да разберете истината, отколкото ако нямахте това знание. На това знание сега ви трябва приложение. Какво трябва сега? Като станеш, каквато добра мисъл ти дойде, да я приложиш тъй, както е дошла, без да я видоизмениш. Вземи семето и го посеи в своята градина. Каквото и да е това семе, посеи го. След време то ще даде своя плод. Та казвам: млади, и стари, почвайте да посаждате ония Божествени семена. Аз ви казвам: отсега нататък за десет години вашият живот ще се подобри и ще бъдете щастливи. Вие казвате, че всички трябва да намерите пещта. Не се страхувайте от пещта, понеже в пещта ще видите и ще дойде четвъртият. Това е изявлението на Бога. Тази е най-хубавата опитност: да видиш, че Онзи, на Когото разчиташ, Той застава на твоеото място и те избавя.

Мене ми разправяше един господин следния опит. Идва един разбойник и му казва: „Знаеш ли колко души съм убил! И на тебе сега ще изпия кръвта“. Казва: „Аз съм последният, когото ти няма да убиеш!“ – „Как няма?“ – „Невъзможно е, защото ако ме убиеш, моментално преди да си дигнеш ръката и ти ще умреш по-рано от мене.“ После той се убеждава в тази истина. Разбойникът се усмихнал и казал: „Виждам нещо хубаво в твоите очи. Не съм виждал такива очи като твоите. Много те харесвам. Онези, които убивах досега, бяха все страхливци, все се молеха. В тебе виждам нещо бамбашка очи. Заради хубавите очи няма да те убия“. Право говори този разбойник: „Заради любовта, която е в твоите очи, не може да те убия“. Аз зная това.

Казвам: имайте тази вяра в себе си! И млади, и стари не казвайте какво трябва да правите. Аз искам Божественото във вашия дух да бъде с вас. Аз искам вашата гуша да бъде с вас. Аз искам вашият ум да бъде с вас, когато сте в изпитания. Аз искам да бъдете в огнената пещ, искам и да излезете от пещта навън. След това да се издаде тази „фетва“, че няма други Бог освен този Бог на тримата – Сеграх, Мисах и Авденаго. Знаете ли какво значи Сеграх, Мисах и Авденаго? Сеграх в дадения случай означава Духа, това Вечното начало. Мисах значи Вечната Майка, Която жертва всичко. Авденаго значи умът, който мисли. Вие казвате: „Сеграх, Мисах и Авденаго“. Сеграх – когато Вечното Начало е с него, Мисах е Майката, само когато Вечната Майка е с него и Авденаго – когато умът е с него. Така трябва да мислите. И в добрата си мисъл, в духа си, Сеграх е с вас. Когато вие обичате, Мисах е с вас. И когато добре постъпвате, Авденаго е с вас. И в пещта да сте, ще излезете навън.

„Благословен Господ Бог наш“
Тайна молитва

28 януари 1934 г., 10 ч., София – Изгрев

Разумните ще разберат

„Отче наш“

„В начало бе Словото“

Ще прочета 12-а глава от книгата на пророк Данаила.

„Разумните ще разберат.“ Ние сме поставени в един свят на постоянни загадки. Почти целият живот е пълен с неизвестни неща. Ние сме окръжени в една велика тайна. Каквото и да мислим, едва учените хора се събуждат, едва те започват да разглеждат небето и да обясняват от колко време съществува нашата Земя, от колко време се е създало Слънцето. Те искат да отгатнат кои са били причините за създаването на света, но както и да обясняват нещата, все пак остават нещата незнайни. Има ред явления, които и да ги обясняваме, пак остават неизвестни. Те обясняват много болести, но не знаят как да ги лекуват. Ние желаем щастието, но то бяга от нас; желаем живота, но въпреки това умираме. И след това се утешаваме, че човек живеел в другия свят. То е все от областта на вярата. Ние живеем все в неизвестни неща. Говорим за любовта, но това е нашата любов, както ние я разбираме. Говорим за вярата, за милосърдието, но това са все човешки работи. Тези неща временно обясняват въпросите.

Сега аз няма да ви обяснявам нещата, но казвам: радвайте се, че живеете в свят като сегашния, нищо повече. Ако вярвате, че ще дойде някой философ или някой управляващ да разреши въпроса за щастието в света – блажени, казвам, вярващите. Досега ние не сме имали гържава идеална. Може да се поддържа мисълта, че това ще стане в бъдеще, това е друг въпрос. Обаче за това бъдеще ние трябва да имаме съвсем други хора, а не като сегашните. Те трябва да имат други разбирания, а съзнанието им трябва да бъде от друго естество. Тъй, както сега са устроени хората, те ще живеят както

сега живеят. Сега ние се намираме в едно противоречие, в което се намира и впрегнатият вол. Той не може да си обясни какво е съгрешил, че са го впрегнали, и са го турили да оре нивата. Той си казва: „Какво съм виновен? Да работя един-два часа, разбирам, но да работя цял ден и след това да ме турят в дама, да ме хранят със слама, това е безчовечно!“. И той не може да си обясни това положение.

Хората разглеждат живота само от своя страна, но и при това положение пак има едно различие между богати и бедни, между учени и невежи. Навсякъде изпъква това различие. Сега ако речем да обясним някои неща, те, след като се обясняват, стават още по-тъмни. Ето, вземете думите в прочетената глава: „Във време, време-на и полвремена“. По тези думи са писани цели томове. Хората са ги обяснявали и пак необяснени са останали. После казва се там: „Който стигне в дни хиляща триста тридесет и пет“. Това число има съдържание за пророка, но какво значение има за нас?

В религиозен смисъл, когато хората станат много еднообразни, явява се една голяма опасност. Например също така и хората, които се занимават със социалните въпроси, стават много еднообразни. Те разрешават тия въпроси с няколко формули. Хора, които се занимават с политиката, с икономията, с философията, с науката, също така стават еднообразни. Течетат, четат и най-после виждат, че много малко знаят. Учените стават повече от невежите, понеже по-мъчно се справят. Те стават учени с цел лесно да се справят с живота. Всъщност, като станат учени, те по-мъчно се справят. Тогава мнозина могат да зададат въпроса „Защо е така?“. Аз пък бих задал въпроса, защо детето трябва да седи девет месеца свито в утробата на майката. И това дете мисли не може ли по някакъв лесен начин да стане тази работа, а трябваше да седи цели девет месеца в утробата на майка си. И пилето, което трябва да седи цели двадесет и един ден в тази затворена черупка, пита не може ли по друг начин, освен този, да излезе на бял свят, а трябва толкова време да кротува в черупката на яйцето.

Сега вие се запитвате: „Не може ли по някакъв начин да станем видни хора?“. Добре, ако можете да станете видни хора, това ще е добро за самите вас, но полза има ли светът от това? Ако Слънцето е един милион и петстотин хиляди пъти по-голямо от Земята, това може да е за негова полза, но същевременно и ние отчасти се ползваме от неговата големина. Значи, между Слънцето и Земята, между Слънцето и самите нас има известно отношение.

Та ние трябва да разглеждаме нещата само по отношение на връзките, които съществуват между тях. За нас са реални само тия неща, с които ние имаме връзка. Според степенята на тази връзка ние може да съдим за предметите и за хората, с които сме запознати. Но първото нещо е, да се пазим от еднообразието в живота. Животът на Земята е еднообразен. Разнообразие, и то много голямо, има само в страданията. Ако изследвате живота от най-малките до най-големите същества, ще видите, че между всички, от най-малките до най-големите, съществува една ужасна борба на изтребление. Не само това, някой път и между известни клетки в нашия организъм съществува една анархия, една голяма борба, вследствие на което те се изопачават. Например някои клетки в известен уд от организма така се изопачават, така се индивидуализират, че искат да образуват съвсем самостоятелен орган, свое особено тяло. И погледнете: ту в мозъка, ту в стомаха, ту в друг някой орган се образува някакъв тумор и лекарите прибегват към операция. Трябва този човек да се оперира, за да се освободи от тумора. Едва извадят един тумор, идва друг. Обаче, след като десет пъти те разпарят и зашиват лекарите, какъв човек ще излезе от тебе? Нашият век е век на туморите. Като погледнете в болниците и в клиниките, само тумори вижгате.

Аз не искам да привеждам такива примери, за да не се внесе обезсърчение. Ние трябва да разглеждаме въпроса другояче. Ако грехата остарява, причините трябва да се търсят на друго място. Не е нещастие, че една греха

остарява. Не е нещастие, че един човек остарява. Всякога, когато едно същество остарява, това показва, че то се готви за един по-висок живот в бъдеще. То се готви да се подмлади. Остаряването всякога показва една степен към бъдещото подмладяване, но понеже ние искаме да изживеем всичко в един живот от 70 – 80 години, от това се ражда голямото противоречие в живота. Представете си, че вие живеете на земята цели 10 000 години, за да разберете живота. Един ден, когато дойде смъртта, вие ще се радвате, че е дошла. Сега едва си станал на 30 години, едва си започнал да разбираш живота и ти трябва вече да заминеш за другия свят. След това ще те убеждават, че ще отидеш в другия свят. Добре, но ти нямаш една реална опитност за другия свят. Съвременните хора са дошли до положението да наричат всички опитности от другия свят халюцинации. Един българин ми разправяше за своята опитност на нещо, което гнес наричат халюцинация: „Една вечер сънувам, един арапин иде с един хубав черен кон. Сложи ме на задната част на коня и тръгна с мене. Заведе ме в една българска воденица и три пъти обиколи с мене воденицата. След това ме свали на земята, разпреди коня си и си отиде. Не се мина много време и баба ми умря. Аз се чудех отде дойде този черняк. След 4 – 5 години иде същият този арапин, със същия кон и пак ме тури на коня си и ме заведе на същата воденица, която обиколи с мене три пъти, и ме остави. Наскоро умря сестра ми. И трети път сънувах пак същия арапин – скоро след това умря мой близък роднина“.

Ще кажете: „Как обяснявате това?“. Никак не го обяснявам. – „Как го тълкувате?“ Никак не го тълкувам, но казвам: едно съвпадение на нещата. Някой чувства, че ще се разболее и се разболява. Друг чувства, че ще оздравее и оздравява. И това е едно съвпадение, защото нямате никакви съзнателни доказателства. Значи, вън от нашия свят има един невидим свят, по-рафиниран от нашия и съвсем другояче организиран от нашия. Тези същества от този свят сега по-високо от нас и

ни влияят. Смъртта отчасти се дължи на тях. Понякога те постъпват с нас така, както ние постъпваме с кокошките. Като решат да заколят някого, заколват го. Решат да пуснат някого, пускат го. Казват: „Този да стане сиромас!“ И става. „Този да стане богат!“ И става. Каквото кажат, става. Тогава защо говорите за късмет? Защо поддържате, че от човека зависи неговото бъдеще? Да, от човека зависи неговото бъдеще, но ако той е разумен. Ако един цигулар може отлично да свири, от него зависи да печели много пари. Но ако не знае да свири, какво ще зависи от него? Ако един каменар знае добре да гяла камъните, от неговото деляне зависи и неговото бъдеще. Но ако не знае добре да гяла, какво зависи от него? Та ние трябва да имаме една норма за нещата. Сега аз не искам да ви уча нещо ново. Но вие искате нещо ново, което не знаете. Там е опасното именно: да ви учат на неща, които не знаете. Според мене всякога трябва да ви учат на неща, които можете да разберете, които гонякъде са ви понятни. После, не мислете, че в една беседа, държана от когото и да е, този говорител може да разреши въпросите, да ви покаже един път. Аз мога на ухото да ви кажа две думи, от които зависи вашето щастие. Те са следните: „Говори сладко!“.

„Разумните ще разберат.“ Ние живеем във век, в който се изисква голяма разумност. Тази разумност е необходима особено при сегашните усложнения на живота. Три фактора има в света, които играят важна роля. На първо място човешката личност, на второ място домът, от който човек произтича, и на трето място неговият народ. После вие можете да разпростирате това деление и по-нататък: на първо място е човекът, после – обществото и най-после – един свят вън от обществото, той е космическият свят. Този свят астролозите наричат влиянието на планетите, на звездите върху човека, но не в този ограничен смисъл, както днес го разбират.

Щастието на детето зависи от майката и от бащата. Те напълно определят съдбата на детето. Ако майката и бащата са щастливи, и детето непременно ще бъде щастливо. Ако бащата бъде щастлив, това показва, че и неговият баща е бил щастлив. Значи ред поколения от този род са били щастливи, намирали са се в едно здраво-словно положение. Иначе как ще си обясним щастието в света? Как ще си обясним онзи идеал, който постоянно вдъхновява човека?

Кое е онова, което вдъхновява човека? Ние казваме, че някои хора могат да ни вдъхновят. Питам: по-голям вдъхновител от слънцето има ли? Кое е онова в слънцето, което вдъхновява? Когато слънцето изгрее, то вдъхновява и вълка, и овцата, и човека. Но има едно особено вдъхновение: вълкът се вдъхновява по особен начин, овцата – по особен начин, човекът – по особен начин. И всеки човек се вдъхновява според степенята на своето развитие. Например, ако един културен човек види една напълно красива мома като ангел, той ще се вдъхнови от нея. Ако е поет, той ще напише едно хубаво стихотворение за момата. Ако е писател, ще опише нейната история. Ако е обикновен човек, той ще иска да я завлада, да се ожени за нея. Представете си, че в съдбата на тази мома е писано да не се жени. В който момент се ожени, тя ще умре. И на мнозина, които са отивали да се женят, е казано, че не трябва да се женят, защото ще умрат. Какво трябва да правят тогава? На други пък е писано другояче: ако не се оженият, ще умрат. В последното вярвате повече, отколкото в първото. Сега законът е такъв, че когато хората се женят, животът им се продължава повече.

Сега аз засягам един въпрос, който се тълкува малко криво. Аз разглеждам женитбата от съвсем друго становище. Под женитба аз не разбирам онова обикновено сдружаване, но сдружаване на разумни същества, които от векове още се познават, обичат се и са готови да се жертват един за друг. Засега статистиката показва,

че такива двойки се явяват много рядко на земята. В Лондон, който брои около осем милиона жители, едва се намират 250 семейства, които живеят хубаво; 3000 семейства водят средно добър живот, а на останалите Господ да им е на помощ. Сега можете да кажете, че това са социални условия. Каквито и да са условията сега, ние само констатираме факта, защото не само ние сме отговорни за живота. Отговорни са и хилядите поколения, които са минали преди нас. Ето защо как можем ние сами да оправим света, когато за това са отговорни и миналите, и бъдещите поколения? Всички тия поколения трябва да дойдат на земята, за да се оправят животът. Иначе е невъзможно. Значи трябва да дойдат всички тия поколения и заедно да гласуват, че животът трябва да се изправи, и ще се изправи. Който разбира това така, ще знае как сега въпросът. Който не разбира, той може да разсъждава както иска.

Сега така, както е построен човек биологически, според законите на биологията, той не може да разреши някои въпроси, с които се е заел. Вие имате ли съзнание кой е Онзи, Който ви е пратил в света, Който е работил за вашето развитие, Който е създал вашия организъм, и Който е съчетал вашите бащи и майки? Вие идвате на земята и не взимате във внимание тия закони и условия, които са работили за вас, и казвате: „Аз съм господар на живота и условията“. Обаче животът показва доколко сме ние господари.

При това аз не искам сега да ви накарам вие да вярвате в моите думи. Ако ви накарам да вярвате, това ще излезе лъжа. Пък ако ви убедя да вярвате в това, което вие сами носите в себе си, това е истина. Истината е в това, което вие носите в себе си. Идеята за Бога у вас трябва свършено да се измени. В това отношение вие схващате Бога като същество извън вас. Но този, който поправя света, и който се бори днес в света, това не сме ние. Бог е, Който се бори. Той се бори много разумно с всички лоши условия в живота. При това Той знае,

че победата е на Негова страна. Кога ще стане това? Може да стане днес или утре, може да стане след месеци или години. Когато и да стане, Той обаче знае, че в края на краищата Той ще придобие победата. Но какво ще направим ние, слабите? Казвате, че трябва да се сдружат. Ако всички мрави се сдружат, какво ще направят в света? Какво ще направите с човека? Ще направите толкова, колкото направили един ден прочутите паяци, като чули, че в тяхното царство дошъл един слон. Те казали: „Чакай да видиш ти какво значи да влезеш в паяшкото царство!“. Те извикали най-прочутите си инженери и ги накарали да направят мостове, прегради, с които да приприщят всички пътища, да не може слонът никъде да мине. Като направили всички свои укрепления, те се качили отгоре да видят какво ще стане, като дойде слонът. Като минал слонът, той махнал с опашката си и всички тия въжета се скъсали. Паяците започнали да разискват какво е усетил слонът. Най-после го запитали дали е усетил едно сътресение, като е минал покрай тия въжета и прегради? Слонът отговорил, че той дори не усетил, че имало такива въжета и прегради.

Казвам: всеки човек е длъжен да вярва в каквото иска. Той има право на това. Но неблагоприятно е човек да вярва и да поддържа това, което носи нещастие. Да вярва и да поддържа това, което носи щастие, разбирам. Защото съществува един закон: благо на всички хора е и наше благо и нещастие на всички хора е и наше нещастие. Сегашните хора чувстват този закон и виждат, че лошото състояние на един народ се отразява и върху другите народи. В бъдеще това нещо ще се чувства още повече. И тогава, ако хората се сдружат, светът може да се поправи по един разумен начин по-скоро отколкото сега.

Ако сегашните хора бяха на онази степен на развитие, каквато е проповядвал Христос, и ако между всички хора имаше това съзнание на справедливост, най-малко деветдесет и пет на сто от всички сегашни нещастия щяха да се избегнат. Но при сегашното положение, при

сегашното развитие, ако имаме само щастие, ние щяхме да изгубим всичко. Ние страдаме външно, а печелим вътрешно. Следователно сегашните страдания и нещастия са една необходимост за вътрешното развитие на човека. Това вече го разбират много учени хора. Страданията са едно външно налягане, за да се роди сила вътре. Ако страданията не съществуваха като външно налягане, човек щеше да се лиши от тия вътрешни опитности. Това се показва от ред данни. Хора, които са поставени на по-големи мъчности, разбирам естествени мъчности, те са по-богати с една вътрешна опитност.

Съвременните хора са в очаквания, както евреите преди 2000 години очакваха да дойде Месия, да ги освободи от робството и да заживеят щастлив живот, да бъдат независими. Но случи се точно обратното на това, което те вярваха. Откак дойде техният Месия, на Когото те не повярваха, тяхното робство и техните страдания станаха по-големи. И сегашните народи вярват, че ще дойде някой да ги освободи. Ще ги освободи толкова, колкото и евреите се освободиха, като дойде Христос.

Помнете следното нещо: свободата на един народ зависи от колективното усилие на целия народ. Но свободата не може да дойде, докато всеки индивид няма в себе си това крайно желание да се освободи и да е готов да жертва всичко заради тази свобода. Това трябва да стане дълбоко вътрешно разбиране във всеки човек. Но понеже имаме и други желания, трябва да живеем още в света. Много пъти ние правим компромис, с който изгубваме идеала си. Някои в младините си поддържат един идеал, но като дойде в стълкновение с грубия материален живот, той постепенно отстъпва от своя идеал и казва: „Ще се живея както всички хора живеят.“

Сега аз ще ви задам един въпрос: възможно ли е човек да живее, както той мисли? Възможно е, но трябва да бъде много разумен. Той трябва да бъде силен човек. Трябва да има знания, трябва да бъде мъдър, трябва да

бъде любвеобилен, трябва да има широка душа. Трябва да разпознава той законите на Истината.

Че тогава как ще си обясните: негрите минават за хора много набожни, нали така? Обаче негрите се занимават с известна „наука“. Съвременните европейци показват един път към Бога на тези, черните, на канибалите: да не ядат хора. Някои от учените им влияят да не ядат хора. Но щом заминат и те останат със своята мисъл и пак ядат хора. Как ще си обясните?

Индусите имат една свирка, с която като засвирят, събират змиите. Като засвирят, идат всичките змии. Разправяха ми, тук, в Пазарджишко, една градина била нападната от гъсеници. Извикали един турски ходжа и той събрал всичките гъсеници на едно място. Българите питат: „Да ги избием ли?“ – „Не, ще ги съберете и ще ги хвърлите далеч в гората. Аз се моля, да ги събера на едно място, а вие ще ги съберете и ще ги занесете далече и те повече няма да дойдат.“ А сега ние ще ги пръскаме с какво ли не, при това тези буболечици стават разумни, те почват да издържат на всички онези киселини. Не умират тъй лесно тези буболечици.

Сега да се върнем към стиха. Аз не искам да засягам един въпрос. Аз искам да си остане вашето верую, да си вярвате в това, в което вярвате. Не искам само да ви дам един банкет, само едно ядене, което нищо няма да ви допринесе. Може само да си кажете: „Е, всеки ден да има едно такова ядене, такъв банкет...“ Но такъв банкет веднъж в годината се дава на богати хора. Най-първо в душата на всеки човек трябва да се събуди едно желание да изучава живата природа. Той трябва да вярва, че природата е нещо живо, разумно, с което може да се влезе във връзка. С тази природа, която е създала всичко, може да влезе човек във връзка с нея, има за това начини и пътища. Ще кажете: „Покажи ни начина!“. По начина, по който вие изучавате франски език, по начина, по който вие изучавате английски език, по начина, по който вие изучавате немски език, по начина, по който вие изучавате музика, по същия начин, нищо повече.

Тези числа, които ги дава Данаил, в числата има два пъти 1335. Имате една единица, две тройки и една петорка. Колко правят всичко? Дванадесет. Защото в дадения случай единицата е мярка на нещата; три, това е закон на равновесие; пет, това си ти, човекът, който трябва да работиш. Пет показва разумния човек, който трябва да работи, а онези са условията. Ако не знаеш законите на единицата, а то е мощното състояние, което действа в света, онези грамадни сили, които действат... Ако ти не знаеш силите, законите и методите, с които трябва да разполагаш... Това е положителната и отрицателната страна, това е цяла една школа, която трябва да се изучава.

Че ако един войник не знае как да запали една бомба, той ще пострада. Като запали бомбата, сега ли близо да гледа как ще пукне... Той трябва да стои далеч – най-малко двадесет метра. Ако е някой авиатор, той прави рекогносцировки, той учи как се пази равновесие. Ако някой иска да плува, той трябва да се учи. Колко повече трябва да учи тези начини за разбиране на самия живот!

Най-първо, човек трябва да се откаже от много свои навици. Има много навици, които носят цяло нещастие за човека. Например вие може да си гържите ръцете тъй, както аз си гържа. Знаете ли какво означава това? Онзи, който гържи тъй ръцете си, трябва да разбира онова, което аз зная. Няма да го кажа. Едната ръка убеждава, а другата ръка казва: „Кажу на тия хора!“ – „Е, нищо няма да кажа, те нищо не разбират.“ Или може да си гържат тъй ръцете. Гледам, един брат тъй си гържи ръцете. Това е един въпрос неразрешен. Казва: „Загазихме я!“ (Склучени пръсти.) Когато човек загази, така си гържи ръцете. Понеже всеки пръст гържи една силова линия, която действува разумно. Вашите ръце трябва да бъдат свободни. За да бъдете свободни, да ви разбира природата, ръцете ви трябва да бъдат свободни. Ако вие затворите ръцете си, природата престава да действа. Ти си се затворил, мислиш, че си много умен. Какво ще правиш сега? Ти си затворил в себе си Божественото, ти

си затворил благородното, ти си затворил човешкото, затворил си своята справедливост, затворил си науката, изкуството и мислиш само за едно нещо: че си нещастен човек в света. Ще освободиш ръцете си. Ще вярваш в какво? Ще вярваш в ръцете си както цигуларят вярва в дясната и лявата си ръка. Тъй като седиш, като сложиш ръцете си, ще кажеш: „Да има нещо в моята ръка!“. В тази ръка има нещо. Какво? Вземи цигулката и свири, но майсторски свири. Ще свириш както Паганини е свирил.

Един ден Паганини минава покрай някакъв беден цигулар, поглежда го да му даде нещо. Той го поглежда и казва: „Закъсах!“. Паганини взема цигулката, свири и този мисли дали той свири по-хубаво от него. Като засвирил Паганини, паничката взема да се пълни. Старецът започнал да плаче и му казва: „Господине, много хубаво свириш!“. Като свири Паганини, изважда пари из джобовете на минавачите и като се напълнила копанката, Паганини потупва стария по гърба и казва: „Хубаво свири цигулката ти“. – „Ама и ти свириш много хубаво! Като гойда друг път, ще искам да свиря като тебе. И тогава пак ще се видим.“ Ако този старец беше като Паганини, не щяха да може да се срещнат, никога нямаше да има този красив разговор. В неговата душа се заражда едно желание. Паганини има условие да покаже едно благородно чувство към един негов колега. „Един ден и за мога да бъда така като него и моите ръце не ще гържат. Тогава на какво ще разчитам?“ Онова, което ние имаме, на него може да разчитаме. Не разчитайте на онова, което нямате, но на онова, което е вложено във вас.

Сега някой казва тъй: „Аз ще помисля“. Господ помислюва само за онова, което ние имаме в нас, за него Той ни дава условия. За онова, което нямаме в себе си, Той никога не мисли. Ако в ума на една жена се роди идеята да стане мъж, тогава питам: какво ще бъде нейното щастие? Защото щастieto, забележете, неразбиране сега има в тази форма. Нещастieto в света седи в множеството на нещата. От много мъже седи нещастieto. От много

жени седи нещастие. Ако в света има само един мъж и ако в света има само една жена, какво нещастие ще имаме? Никакво. Господ създаде един мъж и една жена, не трябваше повече жени и мъже. Той им каза: „Съберете се в райската градина и няма да бутате това дърво. Иначе ще гождат нещастията в живота ви. Аз ще ви кажа кога да го бутате“. Те го бутнаха преди време и тогава Ева не роди едно момче и едно момиче, но роди две момчета. Следователно едното момче уби брата си. Двама мъже като съберете на едно място, единият ще убие другия, нищо повече. Това е закон в природата. Като съберете двама мъже на едно място, единият ще убие другия. Сложете двама мъже и една жена: единият ще убие другия, нищо повече. Природата при едната жена трепери; природата и при един мъж трепери. Единство има в природата.

Сега някои питат колко пъти трябва да се женят. Само веднъж може да се жениш, два пъти не може. Втория път за смъртта ще се ожениш.

И онези загуби, които сега имаме в сегашния живот, се дължат на нашето криво разбиране. Например аз мога да развия един въпрос научно – какво ще ви ползува? Има много неща, които аз зная, които не съм проверил, дали са верни или не. Дванадесет години аз правих своите изследвания и намерих само един факт, който проверих. Много факти имам в тия дванадесет години, много неща имам, но само един факт, който проверих, е без изключение. Другите са проблематични, може да има изключения. Аз например зная един факт, една истина, която навсякъде може да приложиш. Това, което открих, никога не ме е излъгало. Аз съм проучил и това, което зная, никога не ме е излъгало. Аз досега никога не съм имал изключение. Това, което съм предвиждал за времето, никога не ме е излъгало. Всеки от вас може да го знае това нещо, но трябва да направите един такъв уред. Той се купува, много лесно се купува този уред.

Ако имате ревматизъм, вие ще имате един такъв уред, с който да познавате времето. Отличен барометър е той. Сега вие може да гадаете, да си поправите живота.

Отивате да работите. „Какво ще бъде времето?“ Ще кажете: „Днес времето е хубаво, игете да работите“. Може да предсказвате на хората каква ще бъде зимата, колко месеца ще трае. Сега гледам астрологически определят времето, но астрологията не показва. Астрологически нещата не може да се докажат, има много изключения. Има неща, които не се предават на описание.

Може би преди повече от 25 години аз имах случай във Варненско. Направих една разходка, намерих се в края на юли при един бостанджия. Турци и българи си насели бостан, че като се разхождах, спрях се пред един българин вън, прекрасни хора. Човекът ме угости с дини. Погледнах, времето хубаво, красиво, но му казвам: „Ако ме слушаш, тази вечер да те няма в бостана“. Той ме погледна тъй подозрително, измерва ме дали акълът ми е слаб, или после си помисли дали той като си отиде в село, няма да се върна да крада дини. Аз се позасмях малко и му казвам: „Виждаш ли тъй време? Много е хубаво, слънцето залязва, а аз виждам, времето е тъй навъсено, тъй гневно, няма никакъв облак обаче“. Но той стои там. Ръкувам се и му казвам: „Остани само тази вечер, че после пак ще се разговаряме“. Вечерта падна в тази местност такъв гъжд, половин метър на равните места, изпозавлече ортаклъка. „Право ми каза онзи човек да не стоя в бостана. Завлече всичко!“

Ще кажете: „Как си го обясняваш?“. Аз не го обяснявам. Моята вяра вътре ми показва, че така ще бъде. Но това е само един случай, втори случай не съм имал. От него не мога да извадя закона. Този е единствен случай, втори дали ще се случи, не зная. „Как го обясняваш?“ За мене мога да го обясня, за вас не мога да го предам. То е все едно да ви изсвиря една Бетовенова симфония. Колкото и да ви обяснявам, както и да ви обяснявам, че тя е красиво нещо, трябва да я изсвиря, нищо повече. Та нещата може да се обяснят, ако вие имате същото преживяване. В природата всякога има известни признаци.

Аз ще ви разкрия две неща сега, повече от две няма. Може да направите наблюдение, да проверите онова, което ще ви кажа. Станете геном – ако вие сте намислили да тръгнете някъде, тъй дълбоко в подсъзнанието си не се гласите, кажете: „Ако е рекъл Господ, днес ще замина някъде“. Ако сте влезли във връзка с природата, веднага ще се явят две линии, тънки облачета на ясно-то небе. Пътят е отворен. Тези линии показват, че по този път, по който вървите, всичко ще ви върви по мед и масло. Ако по този път има някои черни облачета, онова, което вие искате, няма да го получите. Наблюдавайте сега. Защото аз подгържам, че успоредните линии се образуват от разумни същества. Всякога, дето има такива разумни линии, показва, че природата е разумна. Едно препятствие между тези успоредни линии показва, че има някаква спънка, и тя трябва да се премахне.

Вие тогава може да проверите и другия закон. Някой път вие искате да отидете до един ваш приятел, съвременен се раздвоите в себе си. Може да проверите тогава: ще излезете вън, ще видите: ако времето е ясно, ако тия двете линии се явят, ако между тях има едно черно облаче, не отивайте при вашия приятел, когото искате да посетите. Две доказателства има: едното – у вас, а другото – отражение външно. Как се казват тия символи, които се дават? Природата обича да дава символи. Те са, разбира се, онези, които се явяват в света да изяснят живота, затова го изясняват.

Има известни закони, които регулират живота на човека. Напълно е определено какво може да стане от човека. Човек създава своето бъдеще, човек си изработва своето бъдеще. Онова, което е вложено в него, той го обработва. Ако остане ние да изнесем нашия живот такъв, какъвто ние го искаме, животът няма смисъл. Но преди ние да го пожелаем, има вложено в нас. Вие трябва да развивате вложеното във вас.

Например не е необходимо човек да стане един гържавник. Ти ще си създадеш ред мъчнотии и непри-

ятности и никаква полза няма да принесеш. Може би ако водиш един живот по-скромен, ще имаш по-големи придобивки. Понеже животът на земята е една фаза, едно училище. В това училище ти няма да покажеш своето знание. Ти имаш да се учиш. Твоето щастие, твоеето знание в бъдеще ще се прояви. Сега отчасти можем да бъдем щастливи като ученици в училището. Но истинското щастие ще дойде, като излезем от това земно училище или при тия условия, при които сега се намираме, ако можем да ги видоизменим. Да кажем, че някои от вас сте чувствителни, че вие може да измените вашата чувствителност. Че тя е едно благо за вас! Много хора не знаят как да изменят тази чувствителност. Мнозина казват: „Много чувствителен станах!“. В твоята чувствителност седи твоеето щастие. Като чувствителен апарат ти може да различаваш хората какви са. Когато се оставиш в пасивно състояние, дойде един човек, той се отразява във вас такъв, какъвто е, и вие ще знаете как да постъпите. Ако пък не сте чувствителен, ще се изложите.

Някой път се съди външно за човека, но човек трябва да бъде много наблюдателен. Има много изключения. Може да кажем, че дългият нос е за разумните, но то е относително. Дългият нос може да е наблюдателен, но всички хора с дълги носове не са разумни. Разумните носове се различават, те имат особен строеж. Да ви обясня другояче идеята. Едно дете не може да бъде разумно, то не може да носи една разумност, да носи една интелигентност, ако това дете не обича майка си, ако не обича баща си, ако не може да се жертва за тях. То не може да бъде разумно; ще има една обикновена разумност. Да допуснем, че бащата и майката са напълно разумни. Ако това дете е привързано към баща си, има отношение, това дете ще има непременно една интелигентност и неговият нос ще му въздействува, понеже носът същевременно е място на възприятие. Най-първо живота чрез носа възприемаме, чрез обонянието. От вътреш-

ната нервна система възприемаме живота, какви са външните условия. Например много пъти едно животно помирисва, че има някаква опасност, с носа си помирисва и се предпазва. Сега това е за неговата чувствителност. Някой път носът е свързан с интелигентността на човека, както сегашните хора.

Непременно детето трябва да има любов към майка си и към баща си. Тогава отивам по-далече – казвам тъй: ако един човек няма любов към Бога, ако няма любов към ближните си, той не е разумен, нищо повече. Всичките ми опити са показали, че законът е много верен: отношението на сина към бащата и майката определя неговата интелигентност. Отношението на нашата любов към Бога, към природата, отношението на нашата любов към нашите ближни определя нашата интелигентност. Защо ще обичаме Бога? Ако ти не можеш да обичаш Бога, ти не може да бъдеш разумен. Ако ти не обичаш природата, не може да бъдеш разумен. Ако ти не обичаш ближните си, не може да бъдеш разумен.

Та казвам: такова едно широко схващане трябва да имате. Сегашните хора трябва да разширят своите религиозни схващания. Сега сега един човек със своите ограничени религиозни схващания, някой политик със своите политически ограничени схващания, някой философ със своите ограничени философски схващания и те не дават разрешение. Ограничената религия не дава разрешение на онези великите проблеми, които сегат в живота. Съвременната социалистическа наука не дава онзи план, отчасти дава само. Това, което е направено, то е достатъчно. Аз не намирам, че сегашният живот е лош. Ние сме несправедливи. Това, което сега съществува в света, е най-доброто, за което ние сме годни. По-добър живот от тези условия не може да ни се даде. В бъдеще ще ни се дадат. Не че сме лоши, но дотам е нашето разбиране. Ние не можем да кажем, че светът е лош. Сегашният свят не е толкова лош. В сравнение с миналото сегашният свят не е толкова лош. Но този идеалният

свят не е. Ние отиваме в друга една крайност. В религиозно отношение ние сме повече просветени, отколкото в миналото. Понеже сега имаме малко повече светлина, затова виждаме повече, отколкото в миналото. Нашата светлина е по-голяма. Един човек да умре, веднага ще пишат във вестниците. Едно време не беше така. Един българин е затворен в Германия, английското правителство пише да го освободят, адвокатите има, които настояват да го пуснат. Какви са отношенията, то е друг въпрос. Но близки са хората, искат да си помогнат едни на други.

Сега аз засягам въпроса в неговата цялостност. Има едно разрешение в света въвн от това разрешение, което ние даваме. Аз наричам това разрешение на закона. Само любовта разрешава живота истински. Когато аз говоря за любовта към Бога, за любовта към ближния, аз разбирам онова великото, истинско разрешение, цялостно във всички области, което ще даде последното разрешение на живота, ще постави хората в тяхното истинско място, в техния естествен път. Не при сегашните условия, но някога. – „След колко години?“ Да ви казвам данни, вие може да се уплашите. Може да ви кажа, че след 1000 години, след 2000 години, след 3000 години. Вие искате във вас животът да стане тъй, че след 1000 години вие пак ще бъдете на земята. Сега сме млади, тогава ще бъдете по-възрастни. Преди хиляди години, преди 25 000 години вие ходехте из гората и си махахте опашката. Сега, след 25 000 години, вие седите прави на краката си, опашка нямате, рога нямате. Казвам: след 25 000 години ще бъдете същества здрави, такива грандиозни, светлина ще излиза от вас, благородни ще бъдете. Ако аз съм на вашето място, ще кажа: „Това е заблуждение!“. Блажени, които се заблуждават! Та нима ние не се заблуждаваме? Когато виждаш една търговия, не се ли заблуждаваш? Двадест и пет години ти поддържаш, че ще се оправи работата. Най-после така закъсаш, че всичко изгубиш. Казваш: „Какво мислех, какво стана!“. Ами мислите

ли, че това е едно нещастие? Много богати хора, след като са пропаднали, са станали религиозни и след това са започнали да съчувствуват на хората, започнали да проповядват, че трябва да се живее братски, че трябва да се живее човешки в живота. Докато са били богати, не са мислили. После казват, че трябва да живеем братски живот, добър живот. Това е едно щастие, че е пропаднал.

Та казвам: в края на годината е блажен, който достигне до числото 1335. Вие може да четете друг някой тълкувател, да видите как тълкува той. Аз не казвам, че това тълкувание е криво. Той е работил. Аз прилагам нещата към самия човек. Засега най-щастливото число според мене, с което човек трябва да работи, то е числото 2. Понеже има две очи, две ръце, два крака, пет пръста, пет сетива. Числото 7, понеже има 7 дупки: две очи, две уши, две ноздри и една уста – 7. На главата има 7 дупки. Та казвам: Щастливите числа това са. Той има един нос, една уста, две очи. Защо няма две усти? Вие ще се благодарите, че имате една уста. Сега мъчно се справяте с една уста, ами ако имате две? Една уста има човек, но тя има повече функции, отколкото другите органи. Например, ако вземете езика, той има три функции. Първата функция е да прекарва храната. След това инспектор е на проверките, на митницата. После езикът е, който посреща гостите, гържи най-красивите речи. Четири длъжности има важни: министър на вътрешните работи е той, на земеделието, на пътните съобщения и най-после, на просветата.

Да се върнем към социалния въпрос. Кои е онзи, Който ни е родил, и Който ни е изпратил на земята? Сега се учат, Господа по красив начин ли трябва да Го търсим или по пряк начин. Ето един от важните въпроси, който сегашните хора трябва да учат. Ние търсим нашия баща там, дето не е; ние търсим нашата майка там, дето не е. Ние казваме: „Имаме баща“. Казвам: ами баща ти те е родил. Ами твоя баща кой го е родил? И т.н. Това са ред поколения, които идат. Нямаме ясна представа за произ-

хода на нашата душа, на която дължим живота си, и след това се отказваме и казваме: „Всичко в света е празно“. Аз съм съгласен съм с вас, празно е. Сега както вярваме, всичко е празна работа.

Отива един работник да се оплаква. Работникът казва: „Закъсах, работа нямам, не ми помагат“. Другият му дава един съвет: „Аз мога да те направя щастлив“. – „Че как?“ – „Ела с мен.“ Той знаел, че дъщерята на неговия господар се разхождала по кея. „Аз ще я бутна във водата и ще избягам, пък ти ще я избавиш. Влез във водата и я избави! Господарят ще ти помогне. Ще му създагеш цяла беля. Знаеш ли да плуваш?“ – „Зная.“ Тя се разхождала, дохожда той до нея, блъска я, другият я спасява. Оттам насетне се оправят работите. Ако нямате един приятел, който да блъсне богатата дъщеря във водата, и ако вие не може да я извадите, тогава как ще намерите вашето щастие? Правилно тълкувайте нещата. Ако буквално тълкувате, ще имате една крива философия. Казвам: най-големите нещастия, които имаме в живота си, можем да ги използуваме за най-голямото добро.

Та казвам сега: вярата е закон. Да вярваме в разумното в света, което може да поправи нашия живот. Да вярваме не значи да вярваме в хората, които седят по-ниско от нас, а да вярвам в един свой приятел, който никога не ме е измамвал. Той каквото обещае, аз не се съмнявам в него. Може да вярваш в това разумното начало, което остава неизменно. Та казвам: вярата е закон за най-голямата разумност. Когато тя се намали, идва по-голямо нещастие. Няма в света човек, в когото като вярваш, да не направи едно престъпление. Като го видиш, да имаш пълна вяра. Трябва да знаеш в кого да вярваш.

Много пъти се подига въпросът и вие казвате: „Кажу ни истината!“. Под думата „истина“ аз разбирам в дадения случай онези условия, при които ти можеш да бъдеш свободен. Тази свобода трябва да дойде отнякъде. Кой ще те освободи от ограничителните условия в утробата на майка ти? Природата те е турила там. Има кой да

те освободи. Пак разумни същества. Онази баба, която ще дойде да бабува на майка ти, тя ще те освободи. Природата ще те изкара навън. Трябват разумни същества отвън. В тези ограничителните условия се изисква едно разумно същество, когато ти се раждаш, за да не те осакатят.

Сега ние сме в период на раждане, но се изискват разумни същества, които да ни освободят. Може да осакатят съзнанието, да кажат: „Това не трябва, онова не трябва“. Кое е онова в света, на което ние може да разчитаме? Всеки от вас има на какво да разчита. Най-първо, имате дом, на който можете да разчитате. Най-първо, вие може да разчитате на вашата майка, на вашия баща, на братята, сестрите, на вашия народ разчитайте. Това са ред положения, но оттам ни стъпка напред. Тогава как ще обясните гумите на Христа, Който казва: „Няма нито един от вас, който да е оставил майка, баща, братя, сестри заради Мене и да не е приет стократно“. Значи, щом напуснем ограничителните условия на семейството, ние влизаме в обществото; щом напуснем ограничителните условия на обществото, ние влизаме в народа; щом напуснем ограничителните условия на народа, ние влизаме в човечеството и т.н. Та този кръг се разширява.

Вярата в Бога се подразбира, когато ние ставаме граждани на онзи, истинския, живот, да влезем в един свят, където може да си добре дошъл. Само като те посрещнат разумните същества, като ти дадат едно угощение, само в това общение ще разбереш какво нещо е разумният живот. Колкото и да ви разпавям за добрите хора, един добър човек трябва да ви угости, трябва да бъдете в дома му, за да се убедите какво нещо е добрият живот. Разпавяше ми един българин: вика го един американец, гощава го и когато си отива, слага му в джоба двадесет долара. Казва: „Като се намерите в нужда, пак заповядайте!“. Казва: „Това българин не е направил за мене, което направи този американец“. Защо? Добър човек. Казва: „Ако не беше той, трябваше куршума да си

тегля“. Казваше: „Ще се оправят работите, всякога може да разчиташ на мене“.

Та казвам сега едно правило: разумността във вашето бъдеще, вашата разумност, вашето щастие зависи от вашата любов към Бога, от вашата любов към хората, към народа, към ближните ви. Тя определя цялото ви бъдеще. Направете за цяла година този опит. Ако не сполучите първата година, втората година направете опита, нищо не значи. Толкова опити сте правили без резултати. Направете един опит, ще имате резултат, една опитност, за която никога няма да съжалявате. Има нещо в живота красиво. Когато човек влезе в общение с разумните хора, да се разбере. Да разбираш тия хора и те да те разбират, няма нещо по-хубаво от това. Като седиш в природата, да знаеш, че природата е жива, има нещо разумно.

Не искам да го разправам. Някой път не искам да говоря за Бога, понеже е светотатство според мене. Колкото по-малко се споменава името Божие, по-добре. За името Божие не разправай. В любовта има един закон: когато ти изкажеш една дума, в която няма любов, ще гоиде страданието. Всякога, когато проповядваш на хората за свободата, и не е вложено това в думите ти, като си излезеш, после ще бъдеш недоволен, ти ще страдаш. Любовта ни ще ни причини щастие, любовта ни ще ни причини нещастие. Защото в любовта се изисква нещата да ги чувстваш, да бъдеш крайно искрен в себе си. После, любовта изисква: никога не сме на мястото на другите хора. Някой казва: „Тези влюбени!“. Че какво по-хубаво от това? Ами че нека се радваме, че хората се обичат. Майката обича детето си, ти казваш: „Виж тази майка!“. Не е лошото в това. Нека господарят обича слугата си и нека слугата обича господаря си. Радвайте се на любовта, в каквато и форма да се яви. Аз някой път наблюдавам малките буболечици как се обичат. Тези малки същества и те се радват. Не смея да вляза в тяхното положение, защото, като сляза, ще им наруша

живота. Ако река да се вра, ще ги смутя, ще ги уплаша.

Радвайте се на любовта, която работи в природата, за да станете щастливи. Виждайте любовта навсякъде, радвайте се! Когато срещнете един нещастен човек, радвайте се, че е нещастен! Когато го срещнете, че е щастлив, радвайте се, че е щастлив! Когато видите някой болен, радвайте се, че е болен! Когато срещнете някой сиромаш, радвайте се, че е сиромаш! Радвайте се на всичко! Като срещнете някой умрял, пак се радвайте, че е умрял! Това е вече на върха. Ето, трябва дълбоко разбиране. Радвайте се на онзи, че е умрял! Радвайте се, че той е умрял в едно отношение, пък се е родил в друго! Сега, умирането не е само във физически смисъл. Не е ли радостно човек да умре за своята омраза? Не е ли радостно човек да умре за своята ненавист? За всички тези работи не е ли хубаво да умре човек? Ако той е умрял и го носят на тарага, в това положение той сам се радва. Казва: „Освободих се аз вече!“.

Това подразбирам аз: да умрем за своите нещастия, а да живеем в любовта. Да умрем за греха. Тъй казва Писанието: „Да умрем за греха“. Да умрем за греха, да престанем вече като грешни хора да съществуваме на света. Той като грешен иска да живее – да умре е по-добре като е грешен. Колкото по-рано умре, толкова по-добре. Ако ще живееш, живеи като праведник! Може ли грешният човек като умре, че като праведник да живее? Може, там е истината на живота. Живеят само праведните, а грешните всякога умират. Умри веднъж, за да не умираш много пъти. Блажени, които са умрели в Господа. Съвременният свят трябва да умре. Недоразуменията трябва да умрат. Злобата трябва да умре. Всичко това неразумното трябва да умре. Всички лъжливи теории трябва да умрат. Онзи, неестественият, живот трябва да умре. Всичко онова, което не е Божествено, трябва да умре. Да остане Божественото. Ако умираме, да не го знаем, ние да искаме да се възвърне животът.

Сега аз ви казвам това за вас. Желайте да се преобразите, да влезете в новия живот, да се освободите! Да се

освободите, както черният се освобождава от своята краска. Сега са намерили начин черните да ги направят бели. Един негър може да го направят с бяла кожа. Как са дошли дотам? Развайте се, че вашата кожа може да побелее, черният живот може да се промени, че може да стане цветът на лицето ви естествен! Разумните ще разберат това. Те знаят: „В края на тази епоха, която иде, всички вие, казва Данаил, пак ще дойдете на земята. С вашата злоба ще се явите, с вашето знание, с всички ваши минали опитности. Всички ще забравите и няма да дойдете както вие очаквате. Тогава ще дойде груз: с бели грехи, със златен колан препасан и тогава всеки ще носи по един надпис: „Служете на Бога живаго, хора, които живеем според закона на Божията любов“. Това ще бъде написано на челата ви.

„Благословен Господ Бог наш“
Тайна молитва

4 февруари 1934 г., 10 ч., София – Изгрев.

Мене слушайте

„Отче наш“

„В начало бе Словото“

51-ва глава от Исаия – една глава, която е писана в много критични времена, при едно положение крайно нестабилно, както сегашното. Ще прочета част от тази глава – отначало до 7-и стих.

„Духът Божи“

Ще взема първия стих от тази глава, понеже в същата най-главното начало на земята е Правдата. И когато хората следват пътя на Правдата, това е най-реалното. Той отблизко засяга материалния живот. За нас материалният живот е най-силното. То е видимото, осезаемото. Духовният живот сега почваме да го проучаваме. Когато говорим, смътно е положението на духовния живот. Посветените знаят какво нещо е духовният живот. Животът не е нито материален, нито духовен, но животът си е живот. Съвременните хора мислят, че живеят в една нова култура. Много хора живеят един стар живот. Той не е новото, а старият живот в нови грехи, това, което наричаме вълк в овча кожа, в кожата на една овца. Ние подразбираме: онова, което е отвътре, и отвън има едно изразжение.

Та следователно животът може да се разглежда от три гледища: от гледището на младите, от гледището на възрастните и от гледището на старите. Който така не разглежда, ще има една отделна проява, няма да има едно пълно разбиране. Сега някой път някои говорят за философия. Философия, която не включва тези три елемента: на младия, на възрастния и на стария, не е никаква философия. Младият представя началото на живота, оттам, отдето е излязъл. Той представлява началото на Истината. Възрастният е зенитът, къде-

то слънцето е дошло, където всички неща се виждат в един естествен път, защото към обяд имаме най-малката сянка и земята е равномерно осветена. Ако някой рисува, може да го нарисува в най-добрата форма. Който може да намери своя меридиан, той може да има ясна представа за живота. И вече ние имаме малко преувеличени понятия за онова, което става в света.

Вие се намирате в положение като онова дете, което писало писмо на слънцето. Едно момче на десет години писало писмо на слънцето. Казвате: „Как може да се пише до слънцето?“. То започва писмото си така: „Любезно ми слънце, първия път, когато майка ми ме извади на прозореца да те видя, от твоята свещ не виждах лицето ти, понеже свещта беше много силна и ти беше скрит зад свещта. Но трепна сърцето ми, исках да те видя, но свещта ти много блещукаше. Исих да видя очите ти. Мислех, че на обяд може да гойдеш на гости у нас, много се радвах и очаквах да те видя по обяд. Колко се наскърби сърцето ми, когато видях, че почна да се наклоняваш, и видях последния ти поглед, усмихна се и се скри. През цялата нощ се безпокоих за тебе“. Десетгодишно момче изпратило писмо. После продължава: „На обяд бях под една круша и те гледах под сянката, но много ми е жално, че не мога да видя образа ти, не може да се намали тази свещ. Майка ми разправя, че много било голямо лицето ти. Аз се чудя как не се уморяваш да носиш тази свещ в ръцете си. Предполагам, че във вашия свят трябва да е много тъмно. Когато се скри, всичко се изгуби, голяма тъмнина има у хората“.

Тъй разправя малкото момченце. Сега поетът може да развие тази идея. Това дете представя слънцето като нещо много реално. Един философ ще почне да разправя за слънцето други неща. То е хубаво, каквото и да се разправя. Но съвременните философи мязат на таскебап или имамбаялгъ. Не е лошо ядене таскебапът, отлично ядене е и имамбаялгъта.

Казвам: ние се нуждаем от едно схващане особено за природата. Тъй, както живеем, имаме едно повърхностно

схващане. Религиозните хора вярват в това, което не е. Светските хора и религиозните хора се трудят за това, което не е. В края на краищата и светските хора, и религиозните хора са все разочаровани. И виждаме: и светските, и набожните все надписи имат най-после върху камъните си – поменици кой какъв е. Но къде са тия хора? Те са посети някъде в земята, долу ги сложили, а разправят, че били горе. Чудна философия! Религиозните разправят, че като умирали, отивали горе, а както виждаме, и религиозните ги слагат в земята, където и светските. Светският казва: „В земята ще идя“. Религиозният казва: „Горе ще отида“. Единият е прав и другият е прав. Светският казва: „Аз, като намеря вратата затворена, никъде няма да отида, ще се върна назад“. Религиозният казва: „Аз ще хлопам, докато ми отворят вратата, и ще вляза вътре“. Това показва само постоянство. И светският може да влезе, като хлопа, и духовният може да влезе, като хлопа.

Но за живота трябва да имаме ясна представа. Тази представа сеги в младия, тази представа сеги във възрастния и тази представа сеги в стария. Младия, за да го познаем, той трябва да има две фази. Той е млад като младо момиче и той е млад като младо момче. Той е възрастен като някой възмъжал мъж, той е възрастен като една домакиня вкъщи. Той е стар като някой дядо на 120 години, той е стар като някоя стара баба на 120 години. Бабата и дядото си приказват двамата. Най-хубавата любов, която в света може да намерите, то е на стария дядо и на старата баба. Бабата отляво, дядото отдясно, като се погледнат, казват: „Дядо, какво беше едно време, как тропяхме на хорото...“. Тропали на хорото и все са изтропали нещо.

Ние нямаме ясна представа за дядото. Този дядо си има вече една нова философия; и бабата си има една нова философия. Щом дойдат младите при тях, те разправят все за младия си живот, а за стария си живот мълчат. Защо мълчат? Станали са по-умни. Човек мълчи, когато мисли, когато някои мисли, чувства и постъпки трябва

ва да се оформят у него. След като се оформят, той ще заговори. Всеки човек, преди да е решил, трябва да мълчи. Обаче, като реши, казвам му: Кажу нещо! Но какво ще каже той, ако нищо не е решил? Като реши нещо, като вземе едно становище, едно положение, каквото и да е, ще каже. Ние вземаме неговия живот, без да го делим, без да му слагаме някое название. Някой казва: „Лесно може да го сложите“. Тебе лесно може да те направят един свещеник: ще ти турят едно джубе, една килимивка. Тебе лесно може да те направят един професор: ще ти дадат една диплома, ще ти дадат една книга да четеш.

За слънцето кой може да говори? Кой професор може да говори за слънцето? Значи, има една философия, аз я наричам встъпителна философия за младия, встъпителна философия за възрастния и за стария. Казват ви, че някой е мързелив човек. С какво може да се оправя мързелът? Той трябва да учи. Всеки човек, който не учи, който не чете, всеки човек, който не мисли, не чувствава и всеки човек, който не действа, той е мързелив човек. Тогава мързеливия човек може да поправам, като почне да учи. А пък прилежния? Някой казва: „Той е много способен, даровит“. Даровитият човек и той има една опасност. Той трябва да работи. Не мислете, че като сте даровити, това е достатъчно. Даровитият трябва да работи. След като работите, вие ще гоидете до положението на стария.

Сега какво трябва да прави старият човек и възрастният? Младият се учи, възрастният работи, а старият какво прави? Понеже сега имате две известни, според математиката вие може да намерите третата неизвестна. От двете известните третото може да намерите. Аз ви дадох двете, вие по законите ще намерите третото. Всички разбирате математика, учени хора сте, всички имате висше образование. Днешният век се отличава. Никога светът не е имал толкова учени хора, колкото днес. Никога светът не е имал толкова доктори, колкото днес. Никога светът не е имал толкова

професори, колкото днес. Богат е с тях. И трябва да се радваме, че имаме толкова учени хора.

Някои казват, че учениите развалят хората. Има нещо недоразбрано тук. Слепите са безобидни хора в света, никакво зло не може да направят. Но какво добро може да направят слепите? Според тази философия учениите хора са, които гледат. Значи, за да не бъдат опасни, трябва да бъдат слепи. аз съм съгласен, че слепите хора са безопасни, но какво може да направи един сляп човек? Право е, че един човек, който вижда, може да направи пакост. Но като направи една погрешка, ще направи десет добрини. Трябва да го извините. На десет добрини една погрешка се гълта.

Та трябва всички да бъдем справедливи и снизходителни. Ние не трябва да се възмущаваме от знанието, но това знание трябва да сложим на работа, не само на теория. Казваме: „Трябва да живеем“. Ти ще живееш, след като почнеш да работиш. Човекът е, който работи. Резултатът на неговата работа е животът. Резултатът на учението е работата, а резултатът на работата е животът. Само чрез работата може да узнаем какво нещо е животът.

Сега има много определения за живота. Ние ще оставим това. Вие може да поддържате каквото определение имате за живота, нямам нищо против него. Може да разбирате живота както искате, нямам нищо против това. Но според мене животът има само едно определение. Определението на живота, моето почитание към това. Моето определение за живота прилича на нови грехи, които човек може да облече. Но каквато и греха да сложи, той е все същият човек. „Облякъл се Петко, погледнал се – все същият.“ Значи, какъвто си е Петко, с хубавите или лошите грехи, характерът му е все същият. Хубавите грехи на умния човек прилягат. На един човек, който не е добър, тези грехи изгубват своята цена. Но понеже аз не искам да се спирам върху отрицателната страна на живота, да се бута отрицателното, друг да

се занимава с него. Понеже вие всички сте вече свикнали, отрицателното го знаете по-добре от мене. Мнозина са ме питали: „Я ми кажи лошите страни в живота!“. Няма какво да ги знаеш. За мене наука е да намеря доброто в живота, да ти го кажа. А какво лошо има, ти това сам ще си го намериш, мене това не ме интересува. Защо? Ти ще поискаш от мене пари, да си платиш дълговете. А пък мене ме интересува колко пари имаш готови в банката, да бъдеш полезен. Не ме интересуват дълговете ти, но това, което имаш, за да бъдеш полезен човек. Под думата „даровит“ разбираме този, който има капитал.

Но да гоидем до онова, което е съществено, което може вас да ви интересува. Защото някой път може да се спрем върху дребелиите в живота: кой е праведен, кой е грешен, кой е спасен, кой е философ. Хубави са тези неща, всичко е добро, но има неща в живота, които не ни интересуват. Какво ще ви интересува вас, ако почна да разсъждавам за някой дребен философ, за когото едва сте чули нещо? Какво ще научите от тази философия? Абсолютното, за да се прояви, трябва да се ограничи, а временно то, за да придобие живота, трябва да изгуби своето ограничение. Божественото, за да се прояви, трябва да умре. А човешкото, за да се прояви, трябва да оживее.

Какво ще разберете от тази философия? Хубава е, отлична е, скрити са идеите. Това са символи. Тук се иска ум, да се работи вътре. Ако вземеш буквално, ще извадиш философия, с която ти ще се спънеш. Както, ако ти дадат на 30 години вино, което е седяло в изба, и ти кажат: „Един пръст ще пиеш“. Тебе като ти налят един пръст, ти казваш: „Сложи ми още един пръст, хайде, за здраве!“. Защо ти е още един пръст? Хайде за жена ти един пръст, хайде за децата един пръст, хайде за мойто здраве един пръст и като сложат четири пръста, ти ще заспиш. Един пръст винце ти стига, като пийнеш, то ще принесе. Соломон е казал, че виното весели човека. Един пръст весели човека, два пръста – има раздор, три пръста – плащане, четири пръста – затвор. Четири чаши

вино като изпиеш, в затвор ще си. Единият пръст ще ти принесе нещо.

Та казвам: онзи въпрос, който е в живота, е, че ние разрешаваме въпроси, които не зависят от нас. Представете си, че вие сте пътници. Няма какво да ви проповядвам, че трябва да пътувате. Аз, искам-не искам, ще пътувам. Има 2000 километра, няма какво да се смущаваме. Всеки ден по десет километра аз трябва да пътувам. Какво ще ми разправяте как да си сложа крака, как да стъпвам от тази страна. Да ме оставят свободен. Като ми дадат една лекция по ходенето, оттам насетне аз ще вървя. От тази лекция и от пътя, който мога да извървя, аз ще знам как да ходя. Каква лекция ще гържи майката на децата си за ходенето? Това дете постоянно пада, изправи се, падне, плаче, пак стане. После бръкне в гжоба си. След 4 - 5 години то си има едно положително знание, изправя се, казва: „Не гледайте моята слабост, аз извърших първата си победа в света!“. Защото прохождането е една голяма победа.

Та в разбирането на живота, някои от нас постоянно падат. Ти се обезсърчиш в живота, ти си едно дете, което пада. Ти мислиш, че си възрастен. Не, ти не си разбрал основните правила в живота. Дете си, какво от това? Ще паднеш, ще поплачеш и пак ще станеш. Извади си една книжка и запиши: след четири години ти ще разрешиш един от капиталните въпроси.

Сега да се върнем към онова, което става в природата, което може нас да ни ползва. Ти седиш в живота си и очакваш своето благо да дойде оттам, отдето никога няма да дойде. Жената очаква своето благо от мъжа си, нали така? Права е, но в какво отношение? Знаете ли какво нещо е жената? Ще ви дам едно ново определение за жената и за мъжа. Досега това определение не е дадено. Аз съм загатвал за него.

Мъжът е мъж само при жената и жената е жена само при мъжа. Това още не е ясно. Мъжът без жена нищо не е.

Той е като една картина без сенки. Има ли картина без сенки? Сенките като се сложат, тогава има картина. Следователно жената представя всичките възможности, всичките условия, които може да подигнат мъжа. Следователно жената не живее за себе си. В този смисъл жената живее за мъжа, той да се подигне. Това трябва да бъде идеал на жената. Не тя да се подигне – това е кривият стремеж. Мъжът да се подигне, това е предназначението на жената. По същия начин мъжът, това е възможност и условия на жената, тя да се подигне. Следователно мъжът за себе си не трябва да мисли. Той трябва да мисли за подигането на жената. Когато тя се подигне, това е неговото предназначение. Ако жената се подигне, има мъж, ако тя не се подигне, няма мъж.

В този смисъл животът има смисъл. Ако тъй не се разбира, няма смисъл. Мъжът казва: „Аз мога сам да се подигна, не ми трябва жена“. Жената казва: „Аз мога сама да се подигна, не ми трябва мъж“. Ако тази философия е права, защо ви са тези жени, защо ви са тези мъже? Да бъдем последователни! Казват за някого: „Той много задирия жените“. Не е лошо, че ги задирия. Аз не виждам нищо лошо, когато задирия жената. Ние говорим за неща, които са безсмислени. Един мъж гледа към една жена, понеже тя е идеал за него. Мъжът погледне жената и казва: „Готов съм ти да се подигнеш, аз съм готов да се жертвам за тебе. Твоего благо търся“. – „Защо ме гледа този мъж?“ Гледа те, да се подигнеш. – „Ама той има лоши намерения.“ Това е твоя идея, човешка идея. Жената, като я погледне мъжът, тя да се обърне към Бога и да благодари, че той я погледнал. Че това е Божественото в нас. Ние ще кажем: „Няма Господ в света“. За Бога аз имам особено определение. Сега няма да го дам, аз говоря за жената и за мъжа. Друг път, като имам време, ще кажа какво нещо е Бог, какво отношение трябва да имаме към Него. Сега да не смесваме едното и другото, да ви е ясно.

Ако искате новата култура, новото човечество, ще имате тези възгледи. Без тези възгледи никаква нова

култура не може да се насади, никаква любов не може да се прояви, никакво знание не може да бъде стабилно, никаква истина в света не може да се приложи. Това трябва да знаете. Ще имаме живот като сегашния, ще бъде живот на страдания, живот на постоянни промени. Казвам: в тази наука вие да разбирате Божественото. Човек, който иска да разбере физическата светлина, която свети в света, трябва да има три наблюдения. Един художник, който рисува, трябва да има три наблюдения на слънцето: като изгрява сутрин, на обед, когато е на зенита, и вечер, когато залязва. От тези три точки трябва да остане в неговия ум каква е светлината и само по този начин той може да възприеме онази светлина, която е необходима за него, за неговия организъм да расте. Защото вечерното време, нощта не е само за почивка. Денем ние само събираме материала, а вечерно време работим. Следователно вечерно време това, което си събрал в своя ум, в своето тяло, ще обработваш. Тази светлина, която природата ти е дала, ти ще използваш.

Разправяше една сестра, учителка, която е в голямо противоречие. Тя се намира в сред големи деца, 15-годишни, в гимназия, такива упорити, че тя казва: „Изгубих и ума, и дума! Всички методи възпитателни приложих – без резултат. И пръчката употребих, и остри думи – всичко това не върви“. Новото възпитание в какво стои? Ти на упорития човек няма да му говориш за упорство, няма да му казваш, че е упорит. Защото, щом му говориш за упоритост, той става по-упорит. Какво трябва да правиш сега? Та на тази сестра казвам: ако аз бях на твоето място, и имах едно упорито дете, щях да му представя, че едно време един упорит заек спрял на едно място и казал: „Оттук не се мърдам!“. Учителят му казал да напусне това място, той казва, че не се мърда. Тогава учителят пратил една хрътка и заекът, като видял хрътката – да го няма, избягал. При упорития заек пратили хрътката, да се подвижи малко. След това учителят срещнал заека и казал: „Как стана ваша-

та работа?“ – „Надбягвахме се с хрътката.“ Учителят казва: „Много се радвам. Кой надбяга?“. – „Надбягах я аз, като влязох в гората.“ – „Радвам се, – казва учителят – че ти си влязъл в гората.“ Този заек вече почнал да мисли.

Та нека заставим този ученик да мисли в упоритостта си. Ти другояче ще подигнеш въпроса. Защото у нас има едно естество, което трябва да се моделира. Има една материя у нас, която не се подчинява на нашата воля. Тъй че ние има да се справим с една инертна материя, на която трябва да разберем законите, за да извадим нещо от нея. Тази материя може да те спъне и в науката, и в религията, и в социалния живот. Ако знаеш да се справиш с нея, ти ще излезеш отгоре над морето, ще може да плаваш.

Та казвам: при тази инертна материя трябва да проявим светлината и може да дадем модел. Тъй, както сега са построени къщите, това е място на дисхармония. Сега трябва да бъдат построени жилища по друг начин, другояче трябва да бъдат построени прозорците, другояче трябва да приемаме светлината, а не както сега. Природата ни е дала известни упътвания. Някой път очите ни при голямата светлина се свиват, някой път при малката светлина те се приспособяват. Но все таки ние трябва да имаме известни акумулатори, да съберем светлината, да знаем как да я обработваме. После, не само светлината, но и мислите се събират. Мисълта може да се събере тъй, както светлината. И чувствата се събират. Сега вие мислите, че имате едно чувство. Някой път вие сте под едно чувство, което не е ваше. Питам: това, чуждото чувство, ако не е материално, как е повлияло? И една чужда мисъл как ви е повлияла?

Та казвам: от съвременното разбиране на живота има известни вълнения, които не може да обясним. Имаш едно мрачно настроение на духа, казваш: „Не ми се живее вече“. Това е една особена философия. Причината е, че има някаква инертна материя в тебе. Къде се намира? Или в твоя черен гроб, или в твоя стомах, или в твое-

то кръвообращение, или в твоето сърце, или в твоята дихателната система, или в мозъка. Там се намира. Ще търсиш причината. Тогава, ако е разстроен твоят черен гроб, тебе ти трябва повече лимонена киселина. Тази лимонена киселина ти ще я приемеш от светлината. Трябва да знаеш кой лъч на слънцето да употребиш: червен, портокален, зелен, жълт, яносин, тъмносин или виолетов и да знаеш как да събереш тази светлина, да я препратиш в черния гроб. Аз няма да ви кажа сега, само ще ви загатна, да ви заинтересувам, за да си продам стоката, по вашему казано.

Тогава, според сегашното разбиране на живота, младият все има малко, не достига нещо. Най-после до какво достига младият? Той достига до зенита на живота и мисли, че много е постигнал. От възрастния до стария какво ще достигне? Той ще вземе една друга крива линия и ще дойде до разочарование в живота, ще каже: „Какво аз мислех, какво стана!“ Много по-добре е мислил той, но метода той не е разбрал. Ако той би разбрал метода да достигне до стария, той можеше да се подмлади когато иска. В силата на стария е да се подмлади когато иска. Старият, като види младия, ще се усмихне, понеже той знае как да се подмладява. Младият е научил само как да остарява. Младият учи сега само урока на остаряването. Старият казва: „Синко, аз зная от тебе повече. Като се научих да остарявам, сега се уча да се подмладявам.“ Та, казвам: Всички, които сте остарели, трябва да учите науката на подмладяването.

Писанието казва: „Да се подмладяваме вътре в нашия дух.“ Тогава ние имаме едно верую, казваме: „Човек като умре, като отиде в онзи свят...“ Това е материалистическо схващане. Онзи свят е разумният свят, да знаеш законите, как да работиш, както един гениален човек, както един светия, който разбрал законите на природата и изменил живота си. В този смисъл религията трябва да бъде такава наука. Сега религията е друго нещо. Сега казва: „Няма нищо, сега ще се мре, но аз като дойда

втори път...“ Но и втория път като дойде, и третия път, и четвъртия път, то е като сегашните обещания. Отидеш, казва: „Ела втората седмица, ела пак.“ Минава седмицата, времето тече, отлага: хайде днес, хайде утре, но работата не става. И в земеделието има един закон: може да се пресрочи времето за посяването, но като се пресрочи, нищо не става. Нещата трябва да се посеят навреме.

Тогава ние сме хора, които се ограничаваме. В сегашния семеен живот де е домът? Мъжът казва на жената: „Ти мене ще гледаш“. Жената казва на мъжа: „Ти мене ще гледаш“. Права е, но как да гледа на мъжа си? Мъжът казва на жената: „Ти за мене трябва да умреш“. Не, той за нея трябва да умре. Жената казва на мъжа: „Ти за мене трябва да умреш“. Не, тя за мъжа трябва да умре. Мъжът иска от жената тя да умре за него. Той не трябва да иска тя да умира за него, понеже тя е условие за неговото подигане. Той трябва да каже: „Аз съм готов да умра за тебе. Кажу ми кога да умра“. Вземете това в много хубав смисъл. Аз казвам: да умра тъй, както житното зърно. Казва Христос: „Ако житното зърно не умре...“ – в много хубав смисъл. Мъжът трябва да каже на жената: „Кога искаш аз да умра за тебе?“. И жената трябва да каже: „Кога искаш аз да умра за тебе?“. Ученикът трябва да каже на учителя си: „Кога искаш аз да умра за тебе?“. Учителят трябва да каже на ученика си: „Кога искаш аз да умра за тебе?“. Тъй ще се разберат. Учителят е възможност за подигането на учениците. Тъй седи въпросът. Учениците са една възможност и условие за подигането на учителя. Учителят само при тези ученици може да внесе своето знание, да се подигне. Като съществуват тези отношения, ще се възстанови една вътрешна хармония.

Тогава ние прилагаме това учение така: богатите са условие, възможност за подигането на бедните; така и бедните са условие, възможност за подигането на богатите. Сега всички искате да бъдете богати. При това знание всички хора богати не могат да бъдат тъй, както

сега хората търсят богатството. Защото всякога, когато човек иска другите да станат условие и възможност за него да се подигне, той трябва да знае, че и той трябва да стане условие и възможност за другите да се подигнат. Това е като един закон. Ако ти не обединиш тия двете идеи в ума си, ти нищо не може да постигнеш. Това трябва да бъде разбирането. Това трябва да бъде разсъждението. Така хората ще дойдат до правилно разбиране в живота. Тъй като мисля, аз вече разбирам какво отношение трябва да имат хората към мене. Едновременно аз зная, че и бедните хора ще ме подигат. Аз не съжалявам един беден човек. Аз се радвам, че е беден, понеже чрез него аз се подигам. Той ми се явява един брат, но същевременно зная, че и аз съм една възможност този беден човек да се подигне. Той е предметно учение за мене, но същевременно и аз съм предметно учение за него. Нещата се променят в света: младите стават стари и старите стават млади. Никой в света не може да остане на едно и също положение. То е една възможност.

Та в Писанието казва пророкът, който се намира в критични времена: „Слушайте вие, които търсите пътя на критичните времена!“.

Ще ви приведа един пример сега, който донякъде изяснява. Един от най-знаменитите проповедници, Бичарг, когато настанала криза на американските проповедници, в негово време имало един атеист, който държал лекции и сказки и който бил също тъй красноречив както Бичарг. Бичарг проповядвал без пари, а онзи – с пари и аудиторията била препълнена. В Америка постоянно се оплаквали от него, че той развращавал хората. Той казвал: „Аз уча хората, както сега разбирам. Ако един ден науча друго, ще им проповядвам“. Един ден се срещат и двамата в Ню Йорк. Седи Бичарг замислен. Онзи го пита: „Какво си се замислил, господин Бичарг?“ – „Гледам на улицата едно състезание.“ – „Какво състезание?“ – „Минава един човек с един здрав крак и с една патерица. Минава и един здрав човек, който ритна патерицата на

другия и той падна на земята.“ – „Ако аз бях, щях да изляза на улицата и да го ритна, да го сваля на земята.“ Бичарг му казва: „Ти си този, който риташ патерицата. Не ритай патерицата на хората, но ритай здравия с двата крака“. Замислил се той. Бичарг се обърнал и онзи му казал: „Благодаря. Аз ще бъда два пъти внимателен да не ритам хора с една патерица, но другите с двата здрави крака, ще ги ритам. Много Ви благодаря. Ако намеря хора с два здрави крака, не се отказвам, ще ги ритам“.

Та сега аз не искам да ритам вашите патерици. Ако вие имате някои патерици, вие може да си ги носите, нямам нищо против вашите патерици. Но здрави крака като имате, трябва да мислите. Човек трябва да мисли върху онова, което съществува в природата. Трябва да мисли за предназначението си като човек, какво трябва да извърши той. Защото сега всички се смущаваме, казваме: „Не съм цар, не съм министър, не съм това, не съм онова, не съм някой богаташ“. Питам: ако ние, хората, се обезсърчаваме, какво трябва да мислят зайците? Какво трябва да мисли един заек? Какво трябва да мисли един слон? Какво трябва да мислят тия малки животни? Те са предметно учение в живота. Заекът има идеал. И човек не е достигнал своята крайна цел. Човек още не е в образ и подобие, човек има един дълъг път. Това тяло, което сега носи, още не е завършено. Казват, че човек е храм Божи. То е идеалният човек. Има същества, които са достигнали, на които тялото е храм Божи. Нашият храм, има още дълго време, докато съградим своите възгледи. Има нещо, което има да съграждаме.

Та казвам: това е новото разбиране, което трябва да ни помогне. Всички вие се нуждаете от една топла мисъл, вие се нуждаете от едно топло чувство, вие се нуждаете от една топла постъпка. От три неща човек се нуждае: от топла мисъл, от топло чувство и от топла постъпка. Когато дойдеш при мене, да не казваш: „Какво мислиш?“. Желая твоего подигане, нищо повече. „Ама повече не желаеш ли?“ Повече не ти желая. Да желая

някой човек да бъде щастлив, да има едно вътрешно разбиране, да бъде той щастлив в себе си, аз не подразбирам друго нещо външно. Богатството не е достояние на никого, богатството е външно условие на природата. Ако ти си богат, то е едно пособие за това училище на земята. Училището изисква известни пособия. Ти трябва да знаеш: един ден това, което са ти дали, ще се вземе. Постоянно виждаме, че нещата се взимат. Ти остаряваш и казваш, че ти отиваш за онзи свят. Много хубаво, за онзи свят отива! Сега вие откъде идете? Ако ви попитам откъде идете... Вие сте се научили откъде идете. Имате ли ясна представа за онзи момент, когато сте дошли на земята, на пристанището, на което сте излезли? Имате ли сте ясна представа за момента, когато сте дошли? Толстой разправя, че във втората си година той имал ясна представа и страшно се възмутил, когато майка му го повила, че не оставила ръцете му свободни. Той се възмутил, явява се съзнание за свобода. Или някой път нас ни е страх от смъртта. Разбира се, страшна е смъртта, неизвестна е. Защото да вървя по един определен път, разбирам, но да вървя по един път, който не зная какъв ще бъде, не зная кривините му, има нещо, което ме смущава.

Сега да се върнем. Това са психологически моменти. Всички вестници са писали за кражби, за убийства, че това не е право, разбойници, войни. Това са неща, които стават на земята. Защо стават, не знаем. Едни забогатяват, други осиромашават, едни заболяват, други оздравяват, едни се въздигат, други пропадат. Всичките писатели, които са писали, са се мъчили да дават една утеха на човечеството. Дотолкова, доколкото са знаели, дали са. Там не трябва да спорим. Бъдещите писатели трябва да погемат въпроса малко по-гругояче.

Кое е онова, сегашното, което може да помогне на човека? Може да кажем: любовта. Но любовта си има друг закон. Може да говорим за любовта колкото искаме. Слънцето от хиляди години грее на земята, но вълкът си

е вълк. Единственото преобразуване, което е станало с вълка, то е станало от овчицата. Когато един вълк изяде една овца, в него е станало едно микроскопическо преобразуване. Няма вълк, който да е изял десет милиона овце, да е останал вълк. Като изяде последната овца от десетте милиона и тогава вече започва неговата еволюция, да опитва същата история на овцата. Казвам: ако сте вълк и изядете десет милиона овце, ще станете овца. Тогава ще почне обратният процес – да опитвате историята на овцата. Това не трябва да го вземате в буквален смисъл, но в широк смисъл, само за изяснение на нещата. Тъй казано, то е само за изяснение.

При сегашните условия, при които човек живее, той най-първо трябва да вземе предвид какво влияние оказва светлината върху него. И всякога трябва да намери известна възможност, за да се подложи на влиянието на светлината. Трябва да изучава влиянието на въздуха. Защото нашето здравословно състояние зависи от светлината, нашето здравословно състояние зависи от въздуха и трето, то зависи от храната, която ние възприемаме; и на последно място, зависи от мозъка ни – както е устроен, дали има тези апарати, с които да акумулира тази светлина. Зависи и от гробовете ни, как възприемаме въздуха, какво могат да акумулират, могат ли те от въздуха да изваждат тази жизнената енергия, която е необходима. След това идва храната. Най-после идват правилните упражнения. Вие не знаете какво грамадно влияние упражнява ходенето на човека. Вие не може да си представите. Значи, ако вие не знаете как да ходите, вие ще развалите всичките условия, които храната е допринесла, които въздухът е допринесъл – вие с вашето ходене ще ги развалите.

Аз гледам някой път хората като ходят. Казвам: този човек е кандигат за затвора. Той като се кълчи, разваля всичко. Той още не знае да ходи. Хора, свършили училище, но не знаят да ходят. Той не стъпва както

трябва. Сега някои ходят тъй чепато, това било модерно. Нямам нищо против модерното, новото, но в природата съществуват известни закони, които за цялото животинско царство еднакви са. Животните с хиляди години учеха движенията. Птиците ходят натук-натам, търсят храна. Сега, забележете, има една линия на движение. Трябва да знаеш като ходиш, как ходиш, да ползваш своето ходене. Аз гледам някоя домакиня безразборно готви. Тук във вестниците наскоро беше дадено какъв трябвало да бъде един модерен готвач. Първо трябвало да изучи френска кухня, немска кухня, да изучи руска кухня, да изучи източна кухня, най-после да отиде в Америка, да се научи да прави тези ... и след това да стане най-виден, гениален готвач. Авторът казва: „Докато се научи на тези потънкости, той ще иде в онзи свят. Там не знаем на кого ще готви“.

Ние сега искаме да знаем еди-кой си философ какво е казал. Какво е казал Платон мога да ви кажа. Какво е казал Сократ? „Познай себе си!“ Интересното е, че откакто Сократ е казал това, хората от 2000 години насам мъчно познават себе си. Един американски студент си оставил брада, угледен момък бил. Един ден идват студенти, като седели, понеже женски свят имало, накарали го да си обръсне брадата. Като си обръснал брадата, срещнал го професорът и не могъл да го познае. „Кой си ти?“ И трябвало той отново да се препоръчва на професора си. Значи, като си обръсна тази брада, не зная дали и от женския свят, които искаха това, ще го познаят, че е същият момък.

Ако човек е с брада или без брада, къде седи доброто? Добрият и с брада е добър, и без брада е добър, а лошият и с брада, и без брада е лош. Че една жена, която няма брада, не е ли добра? Та един мъж, който има брада, не е ли добър и той? Положителното добро в света се ражда в брадата и с брадата. То е като гора, там расте. А отрицателното добро расте в безбрадието, без брада. Затова жените развиват отрицателната страна на добродетелите.

Меките добродетели, нежните добродетели развиват жените, а по-сприхавите добродетели развиват мъжете в брагите си. Ако мъжът си бръсне брадата, той нарушава правилото, той решава задачата на жените. Сега не искам които си бръснат брагите, да си ги оставят, ни най-малко нямам предвид да ви видя с бради. Щом са ви дотегнали брагите, станете жени, а пък на някои жени е дотегнало да са жени – да им израснат бради. В добрия смисъл взимам това. За мене и с бради, и без бради, еднакъв смисъл има; всичко е хубаво, на място е тази брада да не расте много голяма. Аз да ви дам идеал за брадата. Тъй, малки косъмчета да израснат, че да се видят тъй малко закръглени; и мустачките много малки. Най-хубавата брада и най-хубавите мустачки да нямат нужда да се бръснат и стрижат, че като станат един сантиметър, тъй малко да са наболи мустачките. Рядко се срещат такива идеални.

Да се върнем към нашия предмет. Има големи запаси, които природата оставя на наше разположение. Ние трябва да изучаваме нейните поръчки. Всичките страдания, които ние имаме, не са нищо друго освен принудителни мерки, които да ни заставят да мислим. Всичките тези болести и страдания са само предпазителни мерки, които да ни заставят да мислим, да използваме нейните блага. При това ние имаме точно отрицателна мисъл, мислим, че всичко това е произволно. Не, произволието седи в това, че не искаме да се подчиним на нейното естество, на малкия ред на живота. Някой казва: „Аз искам да бъда свободен!“. Няма нищо по-хубаво от това да бъдем свободни. Свободата е последното богатство, което ти ще придобиеш, и като го придобиеш, трябва да го цениш. Последната придобивка е свободата. Щом придобиеш тази свобода, ти трябва да я употребиш и за своето благо, и за благо на своите близки. По-голямо благо от свободата няма. Всички други неща, които имаме, работят, за да станем свободни. И мъже, и жени трябва да станем свободни. И учители, и ученици, и

геца, и родители трябва да станем свободни. След като станем свободни, ние трябва да приложим в света това знание.

Светът ще се подигне с работа, с учение и с живот. Три неща трябва: работа, учене и живеене. Учене трябва, работа трябва и живот трябва. Другите неща са условия. Богатството и сиромашията, това са външни условия. Истинското нещо, което всеки един от вас може да извърши, е една отлична работа в света. Представете си, окото голямо ли е като диня? По някой път искате да дойде нещо грандиозно в света. Колко малко е окото! Сега, ако това око не е доволно от формата си, ако иска да стане голямо, нали ще наруши красотата в живота? В какво сега красотата на окото? Тъй, както е сега, окото е приятно. Някой път ние не сме доволни от нашия нос. Носът, който имате, е точно за вас. Сега какъвто нос имате, един ген може да го промените. Но сега вие не знаете каква роля играе. Сега аз не искам да ви направя суеверни, но когато дойде една мъчнотия, аз си бутна носа само и мъчнотията се разтопи. Но не искам да ви кажа как се бутам, не искам да стане една традиция. Човек, когато има една мъчнотия, той бутва главата си. Ако ти имаш една мъчнотия, и знаеш как да бутнеш главата си, веднага твоята мъчнотия ще се премахне. Ако ти имаш известна болка и бутнеш тялото си някъде, ако знаеш къде да бутнеш тялото си, ще се махне болката ти.

Преди години, когато държах една реч, дойде при мене един учен българин. След като се разговаряхме, той каза: „Не зная, често ме хващат колики на стомаха, ще умра!“. Казвам му: „Сложи си ръката отгоре, щом те заболи коремът“ – „Ако трябва някое лекарство? Употребих всички.“ Казвам му: „Сложи си ръката отгоре!“ – „Какво влияние ще упражни ръката ми?“ – „Ти направи това нещо. Може да направите един опит когато ви заболи коремът и тогава елате да говорим.“ След 4 – 5 дни казва: „Чудна работа! Усещам, че много ме заболи коремът –

слагам си ръката, както ми каза, мине ми болката. Как става тази работа?“. – „Как става не е важно, нали се премахна болестта. Втори път направѝ, трети път, вместо да ходиш по аптеки. Вечерно време по гванает-сет часа как ще ходиш? Сложи си гвете ръце. Но това го гръж за себе си, не го препоръчвай на другите, защото на жена ти друга рецепта ще препоръчам, другояче трябва да си постави ръцете.“

Това са положения. Ако вие си поставите ръцете в известно положение, концентрирайте мисълта си; тези отрицателни сили, които се събират, известни енергии, съгъстват се. Следователно става застой, тези енергии свиват капилярните съдове и тогава във вас се яви една вътрешна жажда, неестествена. Ще се яви желание да пиете студена вода и още повече капилярните съдове се свиват. И тогава ще се образуват тия колики. Ръцете са гва тока, които се слагат, и тези сили се махнат. Турете лявата ръка отдолу и дясната отгоре. Вземете една чаша топла вода, веднага се разпушат капилярните съдове, кръвта отива по цялото тяло. Природата действа разумно, тя е разумна. Тя не обича противоположности. Това е сега едно болезнено състояние. Всякога човек не може да се лекува по този начин.

Че когато прокаженият дойде при Христа, и му каза: „Ако искаш, можеш да ме очистиш“, Христос му отговори: „Искам, бъди чист! Иди, измий се и се покажи на свещеника“. Проказата се махна. Мощно е Словото на Христа.

Ти трябва да разбираш закона. Ти не може да лекуваш един човек, ако не влезеш в него. Или най-малко ти трябва да вземеш неговото болезнено състояние. Ти мислиш, че може да лекуваш някого. За да можеш да го лекуваш, ти трябва да почувстваш каква е неговата болест и да можеш да я носиш. Ако не почувстваш, ти не може да лекуваш. Има вибрации в света. Всички болести имат особени вибрации: понижение на трептенията и повишение на температурата, съкращаване на мускулите при окото. При здравословното състояние имаме

други трептения. Следователно всякога трябва да повишим трептенията на тялото и температурата. Има една температура, която трябва да се повиши. Това става с известни мисли или формули, които човек като внесе, той изменя вибрациите, откъдето и да са. Или някоя хубава картина, или вечерно време може да излезеш в някоя ясна нощ и да видиш нещо, някоя звезда да ти направи силно впечатление, да остане в ума ти. В това отношение за нашето състояние небето е цял. Онези хора, които са обезсърчени, постоянно гледат към земята. Онзи, който е обезсърчен, като погледне небето, почва да мисли за звездите, за тяхната светлина, някои са сини, някои са червени... Човек вечерно време от звездите може да вземе достатъчно светлина, с която да лекува една своя болест. Тя носи това, което трябва на хората.

Може да направите следния опит. Вземате чесън, изваждате го вѐн в някое шише. Когато някой заболяе от неврастения или анормално състояние, този чесън го поставяте цяла седмица вѐн, когато нощите са ясни, за да може чесънът да възприеме светлината от звездите. Като се дава този чесън с лъжичка и болният се лекува. Светлината, възприета от чесъна, като влезе в човека, помага. Но трябва да знаеш как да го направиш. Всеки може да вземе чесън, всеки може да го тури. Трябва да знаеш (всяка нощ си има своето време) как да го направиш.

Та казвам сега: ние, които търсим Божието благо, не знаем как да го намерим. Светът се намира в преходно състояние. Ние се смущаваме за това, което не може да направим. При едно земетресение какво можеш да помогнеш? Някой път цял един град се събори, затиснат се тия хора. Как ще помогнеш? Ще отидеш да работиш, когато можеш да извадиш. Дошло едно нещастие сега. Трябва едновременно много хора да работят. При това, като знаем, че това земетресение ще дойде, трябва да имаме една масивна къща, да няма нужда да ни изваждат от дома ни. Там е философията. При сегашните коопе-

ративни здания какво ще стане? Ако дойде едно силно земетресение, тия хора ще пъшкат отдолу.

Сега не искам да кажа да не се градят такива здания. Но от неразбирането на живота ние, без да искаме, си създаваме своите нещастия. Следователно за бъдеще разумните хора, като разберат природата, няма да си причиняват нещастия. Казваме, че сега се увеличава вулканичната дейност на земята. Коя е причината за увеличаване вулканичната дейност на земята? Неестествените мисли на хората са оказали вече известно влияние върху строежа на земните пластове и са ги изместили. Ние може да очакваме, че ако хората не си поправят умовете, ще дойдат земетресения и главите ще побелеят. Какъв е церът? Да изменят своите мисли вече. И Писанието казва: „Гледайте да не ви избълва земята!“. Не мислете, че земята, на която ние живеем, е неразумна. Има една част на земята, която е неразумна, но има една част, която е разумна. Има нещо разумно в природата. Има нещо в природата, което не е разумно, но има нещо, което е крайно разумно. Тези два възгледа трябва да ги гържим в ума си и да знаем, че някой път се натъкваме на разумните работи, и тогава идат други последствия.

Сега мисълта, която искам да остане в умовете ви, е: вашето щастие сега във вашите ръце. Вашето щастие зависи от вашето разбиране, вашето щастие зависи от вашето гишане, вашето щастие зависи от вашето хранене, вашето щастие зависи от вашето ходене и най-после, вашето щастие зависи от вашата смърт и от вашето раждане. Но двете, последните, ще ги оставите. Да умрете и да се родите, вие го оставете за друг път, но сега не ви трябва да ходите да умираете. Като дойдете да умираете, оставете го.

Смъртта и раждането са само за старите хора. Като млади и като възрастни какво трябва да правите? Изучавайте живота на природата. С онова, което вие сте научили, онова, което съвременните учени хора

правят, всички разумни поети, философи, музиканти, гържавници, от което време и да са, направете една реформа само в себе си. Като направите тази реформа в себе си, приложете я отвън. Жените да станат условия за подигането на мъжете. Мъжете да станат условие за подигането на жените. Децата да станат условие за подигането на родителите. Сестрите да станат условие за подигането на братята. Майките да станат условие за подигането на бащите. Учениците да станат условие за подигането на учителите, учителите – на учениците. Богатите да станат условие за подигането на сиромасите и бедните – на богатите. И в този смисъл да се образува една връзка, една вътрешна стабилност, едно вътрешно разбирателство. Не външната страна на живота. Ние сега живеем външната страна на живота. Страданията не са нищо друго освен да ни покажат какъв трябва да бъде строежът на вътрешния живот. Вътрешният живот е разумният живот, външният живот представя условията, при които сега ние може да живеем и да се изясняваме.

„Благословен Господ Бог наш“

Тайна молитва

11 февруари 1934 г., 10 ч., София – Изгрев

Усилни времена

„Отче наш“

„Ще се развеселя“

Ще прочета 3-та глава от Второто послание към Тимотея.

„Духът Божи“

„И това да знаеш, че в последните дни ще настанат усилни времена.“

Неприятното в живота показва всякога едно отклонение от онази права посока, в която човек трябва да върви. Всяко препятствие, всяко усилие, в какъвто и размер да е, показва едно малко отклонение от правия, от естествения път на живота. Под думата „естественно“ разбират естествен човек, който не може да разбере духовните работи. Естествен път е онзи, който е определен. Значи, има един определен път. В този път хората ходят без да знаят. Животните ходят по инстинкт, а човек върви по интуиция вътрешна. Значи, има неща, които да направляват. Сега ние виждаме съвременните методи според съвременните педагози, които говорят, как трябва да се възпитава човекът. За да се възпитава, трябва да го оставим да влезе в естествения път на природата. Като казваме „естество“, ние разбираме слабите страни. Казваме: „Това е в естеството на човека“. Обаче разбираме и добрата страна, защото в естеството на човека има две страни, които са вложени в него – добра и лоша.

„Ще настанат усилни времена.“ Усилните времена показват, че човешкото взема надмощие. Усилните времена се проявиха в органичния свят, когато човек се яви. Преди човека е имало пак усилни времена между по-нисшите животни, но при човека се забелязва една епоха на личния егоизъм. Ние сме вече във втората фаза на личния, индивидуалния живот на човека и минаваме

в третата фаза на живота, а именно, колективния егоизъм, който сега преживяват народите. Личният, индивидуалният егоизъм стана причина човек да изгуби, понеже влезе в разрез с народите и с всичко онова, което съществуваше в рая.

Пог „рай“ разбираме установения ред на нещата, в който съществуваше една разумност. В личния егоизъм хората трябваше да напуснат рая, вследствие на което, след дълъг период, който наричат еволюция, ще гойдат при по-добри условия. Тази еволюция ние наричаме еволюция на човешкото отклонение, т.е. деволуция. Деволуция не в този смисъл на отклонение на човешкия дух, на разумността в него, която има особено мнение за нещата, но отклонение на разумното.

Някой път казват, че дяволът е този човек, че дяволът е причина. Не, дяволът е умен. Не в този смисъл, че дяволът е лош, защото, когато се констатира злото в човека, виждаме, че злото само по себе си не съществува, то винаги е във връзка с доброто. Доброто и злото вървят заедно. Ти никога не можеш да отделиш доброто от злото.

Сега, философски като разсъждавате, вие може да гойдете до едно противоречие и да кажете: „Тогава как ще се спасим?“. Вие не трябва да поставяте злото в света, няма защо и да го поддържате в себе си. На огъня може да се греем, но няма защо да го внасяме в къщата, да я запали. Иначе не е лошо да се поддържа огънят. Когато говорите за злото, се подразбира, че вие сте сложили огъня в неестествено положение, вследствие на което е изгорил къщата. Не, в къщата огън не може да остане. Това значи да поставиш злото не на място. Този огън, т.е. личният егоизъм, днес изгаря всички, станала е цяла каша. Ние се стремим към друго нещо. Сега европейските народи минават в друга фаза, в колективния егоизъм. Днес всички народи се стремят да се обособят като една фамилия, да живеят добре помежду си. Та и вълкът се обуславя, грижи се за децата си. Така и овцата се грижи

за децата си. Да оставим въпроса, дали вълкът постъпва добре или не, то е друга работа. И вълкът си има свое мнение, той казва: „Аз имам право да изям овцата“. Но и овцата: „Аз имам право да ям тревата“. Ако хванете вълка натясно, той ще каже: „Ако овцата се откаже от тревата, и аз ще се откажа от овцата. Но докато тя не се отказва от тревата, и аз не се отказвам от овцата“. Както виждате, вълкът разсъждава здраво, логика има той.

Сега искам да ви представя мисълта си ясно чрез един окултен разказ. Ще го представя в идеална форма. Като се явило желязото в света, в него се явила идеята, че то може да оправи света. И затова отишло при един майстор, който се занимавал с естеството на желязото, и му казал: „Аз имам един проект да се оправи светът чрез мене. Ако ме слушат хората, всичко ще туря в ред и порядък“. – „Добре, ще направим един опит, да видим доколко ще излезе добър.“ Майсторът слага желязото в огнището и после изважда го с клещи, чука го оттук-оттам, прави това-онова, докато направил от него гвоздеи, чукове, брави, свредели и др. И след това казал на желязото: „Сега ще си отидеш и втори път ще се явиш при мене, да си кажеш резултатите от твоя проект“. Върнало се желязото и го запитали: „Какво направи?“. – „Нищо не направих. Сложиха ме в едно огнище, нагорещиха ме, чукаха ме оттук-оттам, попаднах на един неразбран човек, който не може да разбере нищо от моята философия.“ Обръщат се сега гвоздеите, чуковете, брадвите – децата на желязото, към баща си и казват: „Татко, ти не можеш да разрешиш този въпрос, не знаеше как да постъпиш с този човек, не ти стигаше умът“. Започват те да дават на баща си ум. Гвоздеят казал: „Сега аз не ще ида при този железар майстор, познавам вече характера му, знам, че е неразбран човек. Ще отида при един земледеец, да ми каже как мога да бъда полезен на човечеството“. – „Иди, синко, нямам нищо против това. И аз искам да видя какъв ще бъде твоят проект.“ Гвоздеят отива при един земе-

делец и му казва: „Имам един проект“. – „Какъв е той?“ – „Искам да оправя света.“ – „Ела, ще те опитам. В къщата си имам две греди, които не могат да се спогодят, искам да опитам сега твоята теория.“ Той взел чука, наблъскал гвоздея на едната гредка и го оставил. По едно време дошла голяма буря, съборила къщата и гвоздеят излязал от гредата и се върнал при баща си. „Какво има?“ – „Остави се, неразбран човек излезна земледелецът, тури ме да примирявам две греди, а те не могат да се примирят.“

Тогава чукут казва: „На баща ми и на брат ми не им стига умът и двамата отидоха при неразбрани хора. Аз ще отида сега, ще намеря някого да ми покаже моя проект: като чука какво мога да направя в света“. Отишъл той при каменаря, разправил му своя проект. Каменарят казал: „Добре, ще те опитам“. Той взел чука и отишъл в планината, където прекарал цяла година и чукал камъни от канарите. Като свършил работата си, захвърлил чука. Чукут отишъл при баща си и казал: „И каменарят не приема никакъв проект“. След това отишли и брадвата, и свределът. И тях употребили за работа: брадвата да сече дърва, свределът да пробива дупки, но от всички хора, на които се натъкнали, те останали недоволни като неразбрани хора.

Най-после волът казал: „То се вижда, желязото не можа да оправи света, но аз ще отида при човека да му кажа какъв проект имам за това“. Отишъл волът на гости при човека и като го видял, разказал му своя проект. Човекът го запитал: „Можеш ли да носиш юлар?“. – „Каквото искаш, мога, но един хубав проект имам.“ – „Добре.“ – казва човекът. Слага му един юлар, един хомот и цяла година орал с него. Връща се най-после и волът, казва: „И аз не разбирам как може да не се приеме моят проект. Вместо да го приеме, тури ми юларя, тури ми хомот и ме впрегна на работа“.

Отишла и рибата при човека да му даде своя проект за модерното плаване. Той хванал рибата, сложил я на пиростията и я опекул. Тя се мъргала и казала: „Тия хора не разбират. Опекоха ме и никакъв проект не разбраха“.

Най-после, като ходили всички и се натъкнали все на неприятни работи, дошъл ред и до детето. То, като помислило, помислило, казало си: „И аз ще отида при човека да му дам своя проект“. То отишло при един голям учен, професор, и му казало: „Моля ти се, аз сега се родих, малко дете съм, нищо не зная, нямам никакъв проект. Дойдох вие да ми дадете някаква работа. Готов съм на каквато работа ме поставите.“ – „Ех, на тебе ще дадем най-леката работа – да се учиш.“ Та сега всички учени хора, които дохождат да си дават проектите, са сложени на работа. Единствените свободни хора, които най-малко работа вършат, това са децата, защото те са дошли без никакви проекти.

Този разказ е създаден по причина на това, че хората са ходили да дават ум на Господа. Всички хора, които са на земята сега, все са давали ум на Господа, вследствие на което Той ги е поставил на работа. И волът, и конят, и птицата, и рибата, и хората, всички са дошли на земята, за да осъществят своите проекти. Само детето се въздържало да даде своя проект. Ако вървим по пътя на желязото, от нас ще излязат гвоздеи, чукове, брадви, свредели. Ако вървим по пътя на воловете, хомоти и гомове* ще ни турят. Ако носим ума на рибите, само пиростии ще се образуват, само огнища и консерви ще се правят. И най-после, ако носим ума на детето, светът ще се поправи.

Затова казва Христос: „Ако не станете като малките деца...“. И Христос, като разглежда тази история, намира, че най-подходящото положение е на детето и казва: „За такива е Царството Божие“. Всички други живеят сега в усилни времена. Защо? Понеже *личният* егоизъм е установеният закон, който тласка цялото човечество. Няма същество в света, което да не е под влияние на личния, индивидуалния егоизъм. Следователно всяко същество разглежда нещата само от свое

* Гем (ег.ч.) *разг.* Юзда

гледнше. И когато хората говорят за някакъв си морал и закон, това е по отношение само на техния личен егоизъм. Рядко се срещат хора, които истински разсъждават. Ако разглеждате света от единия до другия край, вие ще видите навсякъде закона на насилието, който произтича от егоизма на човека. Той сам го създава.

Например богатият, който измъчва сиромаша, и сиромашът, когото измъчва, и двамата са егоисти. Ако вие размените местата им, сложите сиромаша на мястото на богатия и богатия на мястото на сиромаша, ще видите, че те по нищо не се различават. Ако сложите сиромаша на мястото на богатия без никакъв договор, той няма да се замисли даже и ще каже, че всичко, каквото богатият има, е негово.

Та сега ние търсим причината на злото в света. Откъде е дошло то? Много просто – от личния егоизъм на човека. Ако се освободим от него, ще влезем в колективния егоизъм. Може да се съберат сто, двеста, треста и повече хиляди хора на едно място, но при този колективен егоизъм, който съществува между тях, никакъв закон не можете да приложите. Ето, има Общество на народите създадено, но всички партии, всички общества, които съществуват в държавите, имат за принцип личния егоизъм. Той е основата. И ще видите, около него има неща привидни, уж за човечеството, за морала и за свободата, но всички имат за задачи подобреннето на личното положение на човека.

И това е добре, не е лошо, но хората са минали вече крайния предел. Ние никога не се спираме върху онези големи страдания, които причиняваме на млекопитаещите с нашия егоизъм, вследствие на което ги избиваме повече отколкото трябва. Хората не само че себе си избиват, но и млекопитаещите безразборно избиват. Вследствие на това избиване в цялата сегашна култура се създаде едно положение ужасно. Всичките сегашни болести се дължат все на това избиване. Както и с изсичането на горите. Ако се изсекат всички гори, ще се

унищожи и цялата цивилизация. Трябва да се спре изсичането на горите. Горивото, което е необходимо за хората, те ще могат да го намерят от други места в природата. Нека да оставим сега в растителното царство да се установи онзи, естественият, ред и порядък, а също така да се установи редът и между млекопитаещите.

Сега аз не искам да вземете отговорността само върху себе си и да мислите, че един човек може да оправи света. Първият човек, който създаде това положение, беше Адам, който ще бъде в състояние да изправи света. Законът е такъв. Онзи, който е направил прегрешението, той е в сила да изправи своето прегрешение. Онзи, чрез когото злото е влязло в света, чрез него може да влезе и доброто. Две положения.

Тогава аз привеждам закона: всеки един човек, вземете в най-малък размер, е отговорен за своята съдба. Той не е отговорен за онова, което става в света, за него той не може да бъде причина, но за малкото отклонение, за малкото зло, което е направил, той е отговорен. Има и някои странични външни влияния, но за създаването на най-малкото зло той си е причина. Следователно той е в състояние да изправи това положение. Ако не беше така, тогава нещата в света никога не биха могли да се изправят. Защото, ако един човек не може да изправи себе си, как ще могат тогава десет души, събрани на едно място, да оправят целия свят? Тъй щото въпросът е до единицата. Значи, ако един може да оправи целия свят, тогава и вторият, и третият, и четвъртият, тези умни хора, като се съберат на едно място, ще се изправят и ще бъдат в сила да изправят и цялото човечество. Каквито са разбиранията в индивидуалните отношения, такива ще бъдат разбиранията и в колективните отношения.

Животът, който народите сега минават, е резултат на тяхното минало. Злото, което сега съществува в човечеството, е резултат на злото в миналото. Това е един трън в него. Такова е естеството на тръна. Ако имаш една бомба, пълна с взривни вещества, тя не е

направена в този момент, тя отгавна е направена, но сега може да експлодира. Също така и всяка отрова носи в себе си разрушителна сила. Вземете например в една киселина всички елементи не са еднакво разрушителни. В азотната киселина например азотът е причината на разрушителното ѝ действие. Като извадите азота отделно, останалите два елемента са безвредни. Ако имате сярна киселина, и извадите от нея сярата, останалите два елемента са безвредни.

Също така и в човека има един вреден елемент – той е неговият личен егоизъм. Той е мощното, разрушителното. Не е въпросът да се унищожи, но този личен егоизъм трябва да се извади, той не трябва да направи цялото, целия живот на човека киселина. В химията има киселини, основи и соли. По естество киселините представят мъжкия принцип, мъжът; основите – женският принцип, жената; а солите, това са децата. Следователно, когато казваме, че ни трябва сол, значи деца ни трябва. Като дойде солта, тя носи със себе си желание за учение. Значи тя носи нещо добро. Обаче основите и киселините са необходими, за да се раждат децата. Ако няма киселина и основа, сол не може да се роди. Това е една аналогия.

Тогава вие ще кажете: „Защо съществува злото?“. Злото е мъжът, доброто е жената. А кое е детето? Вие сами ще кажете. Като се съединят мъжът и жената заедно, ражда се детето. Мъжът като киселина става лош, значи законът сам по себе си е лош, но щом влезе в съединение, то изменя своето естество. Защо? Защото може да се неутрализира. Основата го неутрализира. Азотът е краен консерватор, той има желание да седи само на едно място. Като се явиш при него, ще седиш с крайно благоговение. Той ще ти покаже какво трябва да правиш. Докато си при него, не трябва да мърдаш, защото той не обича движенията. Той е баща на децата. Щом азотът е баща на елементите, тогава кой елемент е майката? Водородът е майката, а кислородът е синът.

Това е фигуративна химия. Като влезете в тази химия, може да работите с нейните елементи. Сега мнозина се занимават само с материалната химия, с физическата химия; но химията има и други свойства, които хората не са научили. Вие може да предизвикате злото и в най-добрия човек. Как? Ако не знаете как да постъпите с него. Тогава обратно: ако знаете как да постъпите с най-лошия човек, вие може да предизвикате доброто в него. Едно агне никога не може да предизвика в един вълк едно благородно чувство. Защото се казва: вълците облечени в овчи кожи... Ако лошите хора може да се облекат в овчи кожи, защо добрите да не се облекат във вълчи кожи? Какво лошо има, ако един човек се облече с вълча кожа? Вълк няма да стане. Както един вълк, който се облече в овча кожа, овца няма да стане, така и една овца, която се облече във вълча кожа, вълк няма да стане. Защо овцата да няма право да се облече във вълчатата кожа? Значи, вълкът има право да се облече в овча кожа, а овцата няма право. Разбирам, но това го наричат в съвременния живот политика.

Сега аз не защитавам, аз обяснявам. Аз обяснявам онова, което е в природата. Аз в света не може да взема никаква страна, защото, когото и да защитавам, правото не е там. Човек не може да защити овцата, не може да защити и вълка. Те сами са в състояние да се защитават. Може да вземеш страната, дето е овцата, но и вълкът, и той е прав. Вълкът, както и да го уверявате, все има една хуманност. Да ви кажа къде е хуманността на вълка. И той има хуманност. Вълкът никога не изяжда болна овца. Оставете една болна овца в гората, той като мине, ще я побутне с муцуната и казва: „Ти гледай да оздравееш, вземи грижа за себе си“. След като оздравее овцата, ако втори път я намери здрава, тогава изменя философията си. И давам му правото в дадения случай. Че е благороден, аз не искам да оправдавам, а само да обясня. Има неща в света, които съществуват, защо и за какво – има свои причини. Нещата зависят от какво гледище ги разглеждаме.

Та казвам: от гледище на човешкото развитие, човекът е дошъл до едно място, гдето не живее съобразно със своето естество. Не живее и ето на какво основание не живее със своето естество. В животинското царство всичките животни вървят по линията на баща си и майка си, без изключение. Едно агне прилича или на баща си, или на майка си по характер. У човека има едно грамадно различие. Много пъти синът прилича на четвърто, пето, десето поколение назад по характер. По всичко се отличава и никак не прилича на баща си. Тъй, както живеят баща му и майка му, те са трезвомислещи, а пък той е разпуснат в нравите. Как ще обясните сега? Това го наричаме атавизъм. Но това нищо не обяснява. Това е законът на отклонението. Когато се раждат добрите хора в света, в природата се раждат при известни времена. Не се раждат всякога. Добрите хора се раждат в определено време – точно определено за добрите и за лошите хора. Ако психологически се изследва раждането на вълците, раждането на овците, раждането на пчелите, на растенията, тъй, както стават, ще се извади отлична наука – да се види как се размножават, какви са законите на размножението.

После, това е необходимо при възпитанието на хората. Там е пак същият закон. Да се възпита един човек, трябва да се разбира дълбоко естеството му. Апостол Павел, когато казва, че по закон никой няма да се оправдае, „по закон“ разбираме човешкото мнение. Законът в света е човешкото мнение. По човешки никой не може да се спаси. По човешки, тъй, както хората живеят, никой не може да се подигне. Сега ние оправдаваме и казваме: „Богатият човек може да има 100, 200, 300, 400, един милиард, 10 милиарда“. Питам: този, богатият човек, от гледището на природата има ли право да гържи всичкия този капитал, струпан на едно място за своето благо? Няма право. То е едно насилие. Един човек може да изколи хиляди животни. Той може да си позволи това, но той няма право. В Божествения ред някой път животните

може да станат жертва за хората, жертвата се позволява, но това трябва да стане разумно. Не трябва да стане в разрез със законите на природата. Ако стане в разрез с природата, нарушава се нейното равновесие, което се отразява върху бъдещите поколения.

Сега: много пъти в Библията има едно обяснение за един плод. Казва се, че Ева изяла една ябълка. Че Ева изяла една ябълка! Какво зло има, че изяла една ябълка? Защо от една ябълка да произлезе такова зло, от което хората и сега не може да се освободят? То е избор на онази неестествена храна. Грехопадението започва с месоядството в света. Пагането на ангелите се дължи на месоядството. Един човек, който е месоядец, може да направи всички престъпления. Всички хора, които са месоядци, техният морал е до плевнята. Може да ви приведа ред примери, какво нещо е, хората едни други може да се ядат. Тя е една епоха, когато хората са се изяждали, когато човек се е изопачил.

Имаме госта разкази колко от американските проповедници са били изяждани, опичани. Аз слушах веднъж един английски проповедник, който отучил месоядците. Преди него десетина проповедници са били изядени. Той казва: „Ако е за мен, и аз ще ида да ме изядат“. Но той знае закона за масовото внушение. И като ги вижда, тракат им зъбите, но той като ги гледа, те отстъпват, изплашва ги. Казва: „Не може да ме изядете мене!“. Той не е за ядене, в него има други трептения. Ще кажете, че се е молил. Хич не се е молил. Но в себе си трябва да обуздаем злото и да го турим на работа. Че ако ти не можеш да вземеш сериозен вид отвън, ще вземеш едно положение да се самообуздаваш.

Казвате: „Защо са усилените времена?“. За да се покаже какъв характер имате вие. Слушал съм и млади, и стари да казват: „Не съм ли свободен да правя каквото искам?“. Само робите може да правят каквото искат. Робът кой е? Онзи, който казва, че всичко може да направи, той е един войник, на когото му заповядват „това направи,

онова направи“ и той прави. Ти си под команда. Ти си свободен само духом, когато ти не правиш това, което ти заповядват.

Вие разбирате, че като правите това, което искате, че вие сте свободни. Но като правите онова, което не трябва, вие ще бъдете ли свободни? Има неща естествени за човека. Там, дето е изворът, там е свободата. Дето си свободен, ти ще провериш своята свобода. Най-голямата сила на човека седи в това, да се откаже да прави зло. Или другояче казано: той не трябва да става слуга на злото. Или той трябва да бъде свободен. Най-малко свободен. Ако не може да бъде господар, да бъде свободен. Второто положение: той трябва да бъде господар на злото. Да бъдеш господар, значи да сложиш това зло на работа. Сега например научните изследвания показват, че някои хора са миролюбиви. Има хора, които не може да извършат престъпление. Устройството им е такова, че те не може да извършат престъпление. Нямам достатъчно енергия. Има хора, които са така създадени, че за тях да убият, е толкова лесно, както да откъснат главата на една муха.

Та казано е, че в света съществува един закон на внушение, който работи отвън. Ако ти, по едно невнимание, в света останеш дълго време да живееш на физическото поле, в материалния свят, да се занимаваш само със своето материално подобрене, ти непременно ще извършиш престъпление. Защото всичката енергия ще се събере при ушите и без да искаш, ще стане една експлозия. Следователно психологически ти трябва да знаеш на деня колко часа да работиш физически, колко часа да работиш духовно, за чувствата и колко часа да работиш за мислите. Постоянно трябва да има слизване и качване. Ако става това движение в ума ти, в сърцето, в тялото, престъпленията са изключени. Ако седиш само на едно място, и водиш еднообразен живот, непременно престъплението ще изпъкне и тогава ще се явят разни обекти. Светът е пълен с обекти, които ще те извадят от онова равновесие, в което ти се намираш.

Искате вие да схванете това, което може да ви бъде полезно. Не да се плашите. Много пъти вие се плашите от злото. Много пъти вие се плашите от лошите времена. Много пъти вие се плашите от сегашното положение. Казвате: „Какво ще стане със света?“. Какво ще стане със света? Къщи, които са прогнани, на които гредите са черудявали, ще се съборят. Онези къщи, които нямат добра основа, ще паднат. Пътищата, които не са добре постлани, ще се развалят. Реформа ще стане навсякъде. Всичко онова, което е добре построено, ще устои.

Казвам: засега се заражда един неестествен страх. Ние искаме да оправим света. Ние желаем да се оправи светът. Хубаво е това желание. Аз не го отричам. Ще се оправи светът. Но тъй, както ние мислим, светът по никои начин няма да се оправи. Всичко това, което става сега, то ще послужи само като средство. Настъпил е вече колективният егоизъм в света. Какво ще правите? Например води се една малка революция, както в Австрия. Днес гържавата е колективна единица. Не е тъй слаба. Тя има оръжие, картечници. Ще се въоръжат 10 – 15 души добре и ще се борят с гържавата. Какъв смисъл има слабият да води война със силния?

По някой път гледам аз, като отида при пчелите, по някой път ме нападат, за да ми покажат, че не трябва да съм близо до кошера. Казвам: „Моля, чакайте“. Те искат да си забият жилото. Една сестра страдеше от ревматизъм, боеше се да не осакатее кракът ѝ, уплашила се беше. Заведох я при кошера, разгневих ги и като накацах на крака ѝ, повече от двадесет пчели я ухапах. И оздравя! Бомбардирах я пчелите със своите картечници и казвам, тази неизцерима болест оздравя. Подложи се на този картечен огън. Разумните същества ще го употребят за лекуване. Всяка пчела, която ужилва, ще умре. И пчелата ще каже: „Аз умрях за своето отечество“. Ако не бях отишъл при този кошер, тя нямаше да умре. Донякъде е прав този възглед, но то е посторонно. Силата на пчелите седи в онова изкуство: събирането на мед,

използване времето да събират, в краен случай нападат, за да защитят своето богатство.

И казвам: всички организации, които съществуват в света, това са данни, с които човечеството трябва да си послужи. Човечеството трябва да проучи живота и на всички млекопитаещи, трябва да проучи живота на рибите, трябва да проучи живота на птиците. И най-после, трябва да проучи първите раси, докато дойде до сегашната бяла раса. И това трябва да бъде една настолна книга, за да се извади една поука.

Какъв трябва да бъде сегашният ред, който искаме да установиме? Ако искаме да установиме един социален строй, аз ви казвам на какво трябва да почива той. Аз ще ви кажа на какво почива вашето тяло. В тялото съществува един ред. Десет милиона клетки служат, работят, приготвяват този сок и после изпращат. Има клетки, които работят в белите гробове. Всяка клетка, когато организъмът е нормален, всяка клетка взема достатъчно храна, за да живее. После нечистото се изхвърля навън, става пълно пречистване. Идеалното положение на тялото е, когато човек е здрав. Но щом съгреси човек, веднага неговата पोща, съобщенията се загръстват и тогава се появяват разните болести, които лекарите лекуват по своему. Може да ги лекуват, не е лошо да се лекуват. Но казвам: природата има един особен начин за лекуване.

Една особена лекция трябва да ви гържа, която всеки може да приложи върху себе си. От този начин вие не трябва да очаквате едни бързи резултати. Най-малко трябва да чакате година и половина, за да добиете един микроскопичен резултат. Трябва да чакате година и половина, не изведнъж да добиете. И ако имате микроскопичен резултат в година и половина, през цялата година този резултат ще се увеличава, вие ще бъдете сигурни и мощни.

Мнозина са казвали: „Кажете ни!“. Казаното трябва да се направи, трябва да се приложи вече. Идва една сестра

при мене и ми казва: „Аз, Учителю, имам голяма вяра в тебе, ти всичко може да направиш“. Казвам: „Права си. Аз всичко може да направя за себе си, но всичко за тебе не може да направя. Ако река да направя и за тебе всичко, ще наруша свободата, която имаш. Аз за тебе не може да ям, не може да мисля“. – „Дъщерята – казва тя – се намира в критично положение.“ Аз като майка влизам ъ в положението. Тя я обича. И тя казва: „Обещай и от тебе зависи!“. Не мога да ти обещаю. Като имаш вяра, ще оздравее дъщеря ти. Пък като нямаш, тогава? Пък ако и дъщеря ти няма вяра... Аз мълча, право има. Зная какво ще каже. Не искам да го кажа, за да не стане. „Искам – казва – да ми обещаеш.“ Който обещава, той плаща. Аз ще платя, пък друг ще свири свирнята. И няма да излезе такава, каквато аз искам.

Та казвам: трябва да държите същото правило. Много пъти вашето тяло трябва да се подчини на вашето чувство. Вашето чувство трябва да се подчини на вашата мисъл. Вашата мисъл трябва да се подчини на вашия дух, на онова великото, разумното. То е един процес. Тялото трябва да се подчини. Несвоеволно чувствата ти трябва да се подчинят на мислите. Мисълта трябва да се подчини на човешкия дух. Това е една редица.

Станеш сутрин, ти си се обезверил и казваш: „Дали съществува нещо разумно в света? Дали съществува някакъв Господ? Дали съществуват разумни същества?“. И тогава ти ще търсиш някой философ, да ти доказва дали има Господ или не. Само на слепите ще доказва, че има греещо слънце, на другите не трябва да им се доказва, на тях казваме: „Ела и виж!“. Вие казвате: „Да се докаже!“. И започват тогава – по три, четири, пет начина да се докаже, че има Господ. Хубаво, аз го доказвам. Има един мъртъв човек. Казвам му тъй: „Ти вярваш ли, че има Господ?“. Ритам го веднъж с крака. Той мълчи, образува се в него чувстването и той започва да се движи. Почувствал, че някой го е ритнал. Той чувствава, че има нещо, което въздействува върху него. Той не знае. Казвам:

„Вярваш ли в хляба?“. Пак нищо не казва. Като го ритна, събуди се в него вкусът. Като му дам хляб, разбира ме, започва да яде. Дам цвете да мирише. Не разбира. Като го ритна още веднъж, отвори се носът. Говоря му, той не чува. Като го ритна, той започва да чува. Най-после, сляп е, не вижда. Като го ритна и започва да вижда. Пет пъти като го ритна, всичките сетива се отварят от всичките тия пет удара. Пет пъти като го ритнеш, повече нито един удар. Колко пъти трябва да ритнеш човека? Пет пъти. За всяко сетиво по веднъж. Майката като бие гетето, да каже: Един път, два пъти... За всяко сетиво по веднъж. И като го удари пет пъти, казва: „Стига, моето пиленце“.

Даже с най-упоритото дете един учител може да направи опит, да прилага. Той ще събере децата и не произволно, за една година и половина, всякога ще види какъв е резултатът. Не трябва да риташ на кое да е място. Къде трябва да удари? Не трябва да го ударите на едно и също място. Като дойдеш до ухото, къде ще го удариш? С пръстите ще заловиш долната част на ухото. Като дойде до носа, ще хванеш върха, а другото вие ще го намерите къде е. Даже ако някой път, ако вие не слушате, вие може да се ударите. И някой път вие хванете ухото си и го опънете. Някой път пипате носа отдолу.

Боят, то е един психологически резултат. Той има чисто педагогическо възпитание. Всяко движение, всеки удар в света, тези удари, които употребяваме, те са неестествени удари. Майката удари, но този удар носи живот, внася живот. Казвате: „Трябва да се бие човек“. Ще го проведеш разумно. Ще внесеш нещо разумно. Всеки един удар трябва да носи живот. Този, същия закон, ще внесете.

Някой път с една ваша мисъл може да нанесете смъртоносен удар. Неестествени удари са. Казвате: „От мене човек няма да стане“. То е смъртоносен удар. „Аз съм последен, такъв голям грешник! Не може да се изправя в света.“ Вие нанасяте смъртоносен удар. И

действително, при това безверие, което носите, вие може да потънете, може да се удавите. Но ако знаете как да снемате този товар от гърба си, ще се избавите. Много пъти носите товар, който не е ваш. По изкуствен начин във вашия ум е влязла съвсем чужда мисъл. Някой път във вас може да влезе някоя хипнотическа мисъл, да ви застави сами да се самоубиете. Много хора крадат не от добра воля. Внушена е една мисъл да краде, да върши престъпление.

В бъдеще педагогиката ще бъде така: след като се хване, апашът няма да се наказва. Но по този апаш ще се намери, тази мисъл през колко души е минала. Може би сто, двеста, петстотин души, които са мислили по този начин. И ще се заемат да се коригират. Убил някой някого и не само едного ще се съди, ще се намерят всичките по този ред, може би хиляда души. Този зародиш трябва от самото начало да се намери. Хванат едного, бият утре друг.

Казваме: „Този свят не може да се изправи“. За да се поправи светът, иска се едно разбиране. Пред религиозните хора, не религиозните, пред духовните хора седи една велика задача в света. Най-първо, трябва да внесат една светлина в човешкия ум, такава, каквато досега не е внесена. После, трябва да внесат такава светлина в човешкото сърце, такава, каквато досега не е внесена. И трето, да внесат в човешките постъпки такава светлина, каквато не е внесена. Не от нашето лично гледище, но от едно колективно гледище, онова гледище, което е за нашето общо благо.

„Ние няма да умрем, ние ще се изменим.“ Един ден ние ще минем в по-висша форма. Благомото на висшите форми зависи от сегашното състояние, в което сме. Сега ние искаме да знаем дали има онзи свят. Сега в кой свят сме? Невъзможно е човек да се освободи от онзи свят. Ние сме в оня свят. От оня свят и хиляди цървули да съдерем, не може да се освободим. Ние може много пъти да умираме. Ние ще се престорим на умрели. Ще дойде Господ и

като те бутне, веднъж до пет пъти като те ритне, ще станеш. Какво ще правиш тогава? Как ще умреш? Умреш веднъж – ще те удари и като те удари, станеш. Може десет пъти на деня да умираш, той дойде и като те ритне, ще видиш, че не се умира. Някой казва: „Ще умра“. Един ритник ти трябва.

Казва Христос: „В последния ден ще ви възкреся“. Казва се там с онази тръба, с която архангел Михаил ще затръбви. Че каква е тази тръба? Това е разумното. Когато се събуди разумното, всички хора възкръсват. Навсякъде тръбви архангел Михаил. Един разбира едно, друг разбира друго. Който разбира, възкръсва. А който не разбира – един ритник.

Казваме сега: „Светът може да страда“. Светът може да страда, но не умира. Казвате: „Трябва да се дадат жертви“. Съгласен съм с това. Но ние даваме безразборно жертви, защото в един дом трябва да умре бащата, трябва да умре майката. И всички като умрат, какво ще се ползват в този дом, кажете ми? Под гумата „смърт“ в първоначалния език подразбирам: ще дойдат неестествени страдания за човешката душа, които ще я спънат в нейния правилен развой. Някой хванал един път, обратен на живота. Смъртта е най-страшното. Това е ограничение на човека от свободата. Ти си роб, нищо не може да вършиш. Смъртта казва: „Ще бъдеш осигурен“. За да се освободи човек от това робство, той трябва да изтърпява. Казвате: „Да умра, да се свърши всичко!“. Ако човек в смъртта умира, за да се освободи от смъртта, то е право. Но ако от живота умира, за да влезе в смъртта, той се ограничава. Ако от смъртта отива в живота, съгласен съм. Тогава освобождението иде.

Та казва апостол Павел: „усилни времена“. Усилните времена означават всички отрицателни черти, които са влезли сега в човешката душа. Нека хората са ги родили. Хората са по-добри, отколкото в миналото. Но в тях злото отвътре е излязло на повърхността. И по-лесно може да се лекува. Казват, че Христос донесъл спасението

в света. В какво стоеше спасението на света? Христос казва: „Ако кажа, че не познавам Бога, ще бъда подобен на вас. Но аз го познавам и Неговата воля изпълнявам“.

В какво сеги спасението? Спасението сеги в изпълнението волята Божия. Всеки да е изпълнил тъй, както е вложено в него. Всеки знае как да изпълни волята Божия. Отвън може да се дават пояснения. Но няма нито един от вас, който да не знае как да изпълни волята Божия. Може да ви опитам. И отлично може да ми отговорите всички, ако ви попитам как трябва да постъпят спрямо вас? Ако сте беден човек, вие ще кажете: „Нямам къща, направи ми къща. Да се мобилира тази къща. После, грехи нямам“. Казвате: „Да имам колкото да поминавам. Една заплата от две-три хиляди лева. Една хубава градина“. Много добре. Казвам: Ти може да направиш доброто. Той казва: „Как?“. Точно тъй, както е направено на тебе. По същия начин това, което аз направих на тебе, иди и ти го направи. Това е твой проект. аз изпълних, аз направих, каквото ти каза: къща – къща, грехи – грехи, обуца – обуца. аз не го измислих от себе си. Това, което ти каза, аз го направих. Сега, като дойде въпрос за доброто, направи добро! Ти казваш: „Не зная“. аз ще ти кажа. Ти на този човек ще направиш такива неща, каквито аз направих на тебе. Ти на този човек ще направиш такива грехи, каквито аз направих на тебе – и грехи, и шанка. „Мога ли?“ Щом аз мога и ти можеш.

„Мога ли?“ – питаш. И въпрос не поставяйте! Човек е в състояние да направи всичко онова, което е вложено в него. Имайте поне тази вяра в себе си. Това е хубавото, благородното. Щом човек изгуби тази вяра, той губи всичко човешко и търси отвън спасение. Това са условия. Физическият свят е едно условие. Домът е едно условие. Баща ви е едно условие. Майка ви е едно условие. Учителят ви е едно условие. Партията, гържавата, науката, това са условия. Същността на вашето щастие, вашето подигане, като човек да бъдете полезен, зависи от самите вас – да изпълните волята Божия. Волята Божия, този

велик закон, който прави човека свободен. Да бъде човек свободен, той трябва да бъде силен, да има знание, да има мъдрост, да има любов, да има живот. Той трябва да има истина в себе си. И най-после, той трябва да е свободен. Свободата включва това.

Тогава, някой път може да кажете: „Тъй е, който върви по един музикален закон“. То е музика. Първо силата ти влагаеш. В знанието може да приемеш. В силата трябва да гадеш от силата. От знанието трябва да приемеш. От мъдростта пак трябва да гадеш. В любовта трябва да приемеш. Живота пак трябва да гадеш. Истината трябва да приемеш. Свободата пак трябва да я гадеш. Който иска свобода за себе си, никога не може да я намери. Свободата е право на всяко живо същество. Тя е крайният предел, крайното благо, което Бог може да ни даде. То е свобода. Но без сила, без знание, без любов, без живот, без истина свобода не може да има в света. Това разбирам.

Тогава, хората като разсъждават, закон има. Може да се сложи един ред и порядък. Да оставим сега света, понеже в този свят вие живеете. Ще видите, един ден вие ще посетите земята и тя няма да е такава, каквато е сега. Мога да ви кажа кога. След 365 000 години отсега нататък земята ще има друг образ. След това време тя ще изгори. На повърхността, каквото има на земята, ще изгори и всичките хора ще се стопят. Ще се създаде новият човек и тогава тази земя ще бъде нова, ще живеят хора и като дойдете тогава, реките ще бъдат кристални. Никъде няма да има мътни реки. Цялата земя ще бъде с градини, плодни дървета. Много малко животни и рибки ще играят. Пред всяка къща ще има градина, хубава музика ще има и тогава хората няма да ходят на аероплани, но ще се носят из въздуха. Искаш да хвъркнеш – ще хвъркнеш. Искаш да слезеш – ще слезеш. Бутнеш ключа и веднага излезеш. Всичко, каквото желаш, го имаш. Слез 365 000 години ще го имаш.

Нашите времена, нашите усилни времена. 365 000 години, това е една аномална година. Ти като живееш по

този начин 1000 години, то ще бъде, като че ли си живял един ден. 365 000 дни ще бъдат и тогава ще бъде като на една година. На 365 гена ще бъдете.

Сега какво ще кажете: „Да вярваме или да не вярваме?“. Вярвайте! Ако не вярвате, горко ви. Вярвайте, понеже ще бъде тъй. Даже повече ще бъде, отколкото аз го казвам. „Нито око е видяло, нито ухо е чуло това, което Бог е приготвил.“ Тъй е казано в Писанието. Имате едно велико предназначение. Не изпускайте настоящето. Ние живеем в усилни времена, гето животът на човека е несигурен отвсякъде. Много неща не трябва да се казват, защото ще се плашат хората. Несигурността е тъй голяма, но човек не трябва да се плаши.

Ще ви приведа онзи анекдот. Един българин бил много добър, много добре живеел с жена си. Връща се веднъж цял измокрен. Жена му не обичала да ходи за вода и като го вижда намокрен, внася двата котела и му казва: „Хастл си намокрен, донеси два котела с вода!“ – „Жена, ще настина. Да се преоблека трябва, галече е.“ – „Иди, иди!“ Той взема, че излива единия котел на жена си и казва: „Сега и ти си намокрена, ти ще идеш да донесеш вода и като дойдеш, аз ще приготвя огъня за тебе“. Ще ни намокрят. Ти или жена ти, все трябва да идете за вода на чешмата и да донесете вода. За предпочитане е онзи, който седи вкъщи, да донесе вода, а не онзи, който иде отвън. Ние, които сме вкъщи, трябва да донесем тази вода. Ако искаме да ни донесат вода, ще се намокрим.

Всеки трябва да усили своята разумна вяра и да гледа нещата много трезво. И той за Бога трябва да има такава разбиране както за баща. Господ трябва да му е така близък, както баща му и майка му. Господ трябва да бъде тъй близък на гушата, както слънцето. Господ трябва да бъде тъй близък на гушата, както звездите. Господ трябва да бъде тъй близък на гушата, както ябълките, крушите. Господ трябва да бъде тъй близък на гушата, както е бистрата, хубава водица. Господ трябва да бъде така близък, както е близък хубавият хлебец, който

хапваш. Господ трябва да бъде така близък, както чисти-ят въздух, който възприемаш в себе си.

Какво доказателство? Че новото учение е, което трябва да оздрави душите ви. Това е, което ще въздигне света. Това трябва да носят новите хора. Тези, които сега живеят. Добри са тия братя. Те вървят по характера на Каина, но ние трябва да бъдем Авеловци и Ситовци. Те са хората, които ще донесат благо на света. И на онези да благодарим, и те извършват доброто. Те свършиха работата и още малко работа има да довършват, може би сто-двест години.

След това, казано е: „Ще направя ножовете на орала“. И няма да има ножове, защото не ни трябва. Аз гледам, някой стражар влезе в църквата, носи ножа в църквата. Всеки офицер трябва да влезе без оръжие, без никакъв пистолет се влиза в църквата. Казват: „Христова църква“. Отвън имат право да носят. Ако влезе един стражар вкъщи, ако домът е свещен, той трябва да остави оръжието отвън. Другояче е разбойник. Няма какво да убиваме. Щом влезем в училището, ще снемем оръжието. Нима като идеш на леглото, като стражар трябва да носиш оръжието?

Външните съоръжения зависят от онова, умственото. Злото вътре е в нашия ум. Не е въоръжението във външното оръжие. Ние треперим за живота – да не го изгубим. Казвам: всички трябва да бъдете смели както първите мъченици. Аз уважавам външните хора. Тия хора са герои. Умира човекът геройски. Една похвална черта.

Казвам: идеята за Бога трябва да стане плът и кръв. Да мислите тъй, както Господ мисли, да чувствувате тъй, както Бог чувствува, да постъпвате тъй, както Бог постъпва.

„Благословен Господ Бог наш“

„Добрата молитва“

Ако имате Любов

„Отче наш“

„В начало бе Словото“

Ще прочета част от 14-а глава от Евангелието на Йоана. „Ако имате любов към Мене, опазете Моите заповеди!“ (15-и стих)

„Духът Божи“

„Ако имате любов.“ Аз взимам общия смисъл на този стих, а не частния му смисъл. В света любовта има три прояви. Проява на човешкия дух, когато духът проявява своята любов – тогава имаме Божественото проявление на любовта. Второ, когато душата проявява своята любов, имаме духовната любов, мекия принцип в света, от който произтича животът. И най-после, имаме любовта на физическия свят, от която произтича движението. Всяко движение, каквото и да е то, се дължи на любовта. Физиците не приемат това нещо, но това е без значение дали го приемат или не, това нещо съществува като факт. И когато приемаме, и когато отричаме нещата, те са такива, каквито са. Когато ние мислим право, то е за нас. Тогава ние не сме в стълкновение с реалността. Когато мислим криво, ние сме в стълкновение с реалността и казваме: „Защо животът ни не върви както трябва?“. Когато животът ни не върви както трябва, това показва, че не мислим право.

Аз не казвам как трябва да се обичате. Да се обичат хората, това показва тема за разискване. Това вие сами знаете, сами вие сте специалисти, аз трябва да се уча от вас, а не вие от мене. Това, което съдържа в себе си началките на човешката свобода, то е силата на любовта. Който иска да се освободи, той непременно трябва да има тези зачатки на любовта в себе си.

Като говоря за свободата, аз не разбирам тази, гражданската свобода. Гражданската свобода, това са

частични проявления на свободата. Под думата „свобода“ аз разбирам да имаш условия, т.е. свобода в себе си да мислиш, да чувствуваш, да постъпваш. При това няма да кажа, че трябва да си свободен да мислиш, както ти намериш за добре, да си свободен да мислиш, да чувствуваш и да постъпваш правилно. Щом поставиш в себе си мисълта, че трябва да мислиш както ти искаш, ти си вече ограничен. Това е частично разбиране. Когато човек мисли както той иска, тогава се възбужда. Човек трябва да мисли както разбира.

От какво произтичат ограниченията в света? Яйцето например е ограничено по отношение на светлината. Яйцето не може да има онези понятия и разбирания за нещата, каквито пилето има, понеже е обвито в черупка, в която майката кокошка го е поставила. Яйцето може да каже: „Каква нужда има да ме сложат в черупка?“. Тази черупка е необходима за гаген случай, но пилето не може и не трябва да остане в нея за вечни времена. Временно само е необходима тя. То трябва после да я снесе, да бъде свободно от нея. Когато пилето махне черупката, то ще има пряко съприкосновение със светлината.

Всеки човек е обвит в такава една черупка. Той говори за любовта, но под черупката отголу. Като излезе от черупката, човек ще има малко по-голямо движение. Докато е в яйцето, човек не е свободен, той е стеснен. Едно мисли, не става, друго мисли, не става. Какви ли не работи мисли, но в края на крайщата казва: „Тази работа не върви“. Не върви, защото си затворен под черупката отголу. Главното е човек да се освободи от тази черупка. Той сам не може да премахне тази черупка. Първо кокошката има желание да премахне тази черупка. Когато оставим кокошките и птиците свободно да се развиват, те снасят едно-две или около десет-петнайсет яйца според тяхното естество. Тези яйца не остават така. Дълго време те седят над тях, докато махнат черупките им. Ако тези яйца попаднат в ръцете на хората, те ги оставят дълго време с черупките им или ги сваряват.

По същия начин понякога и вие имате сварената любов отдолу. След всичко това чакате възкресение. Не зная дали сварената любов може да възкръсне. Тя може да възкръсне само по един начин. Как? Като я издгемте.

Според сегашната логика има два начина за разсъждение. Единият начин е дедуктивният – от общото към частното; а другият начин е индуктивен – от частното към общото. Или, казано другояче, един външен и един вътрешен начин. Много пъти от нашите частни опитности, които имаме в себе си, правим общи заключения за битието. А някога от общите наблюдения, които правим в природата, си вадим наши частни заключения за нашия вътрешен живот.

И тъй, любовта трябва да се проучава. Някои казват, че любовта трябва да се чувства. Право е това, защото чувствата са орган, чрез който любовта трябва да се проявява. Най-първо любовта трябва да се проучава като разумна сила в природата и в живота, където има свое приложение. Когато проучвате любовта, вие не започвайте от сегашната любов, която имате, защото това, което имате, това са ваши чувства. Например вие имате известни чувства, известни разположения към някого и наричате това нещо любов. Не, всъщност това не представля никаква любов. Че имате известни чувства, някакво разположение, това още не е любов.

Силата на любовта се отличава с едно качество, а именно: тя е във вечно движение, тя е без пресичане. Следователно животът, който произтича от тази любов, той е вечен, непреривен. Там, където има някакво пресичане, това показва, че в тази любов са се вмъкнали някакви странични сили или някаква чужда материя – нещо, в което има някакво малко нарушение. Казвате: „Защо са тези нарушения?“. Тогава аз ще ви запitam: Кокошката не може ли да снесе яйцето по друг начин? Не може ли да го снесе без черупка? Не може. Това може да направи тя. Кокошката казва: „Аз сама направих яйцето, толкова ми стигаше умът и толкова направих“. Не

мислете, че на кокошката не ѝ стига умът, но тя казва: „При дадените условия аз не мога да направя нищо друго, този е най-идеалният начин. Обаче при други условия бих могла да направя друго нещо. Засега толкова зная, толкова правя, толкова прилагам“. Има същества високо напреднали, които снасят яйцата си без черупка.

Сега вземете това разсъждение в неговия частен смисъл. Вземете на пример една мисъл в нейното зачатие. Аз вземам думите „мъж“ и „жена“. Ще видим, че между тях няма никаква любов, но има само действия, отношения на взимане и даване, търговски, спекулантски работи на банкер – внасяш пари, взимаш лихва. И това вие наричате любов. Не, в това няма никаква любов. Не мислете, че мъже и жени като се женят, че това е любов. Преди всичко те не представят никакъв дом. Те са само елементи на дома. Домът не е нещо външно, то е нещо по-високо, по-идеално от мъжете и жените. Мнозина мислят, че като има мъже и жени, има и домове. Има сенки от дом, но дали това е дом, то е въпрос. Пък не мислете, че като се родят деца, това е дом.

Това е проблематично нещо. Ние трябва да определим какво нещо е домът. Домът е най-добрият институт, който съществува на земята, т.е. в света. Той е институт без никакви противоречия. Когато човек трябва да възкръсне, и да оживее, той трябва да влезе в дома. Ти не може да се спасиш, ако не влезеш в дома. За кой дом се разбира? За Господния дом. Ти можеш да влезеш и да се молиш само в дома Господен. Вън от този дом ти не може да се молиш. Казваш: „Вън от църквата“. Не, извън дома ти не можеш да се молиш. В този смисъл домът представя една всеобемаща идея, за която трябва да имате особено мнение и да я схващате в нейната чистота.

В човешките домове стават кавги, пукат си главите и наричат това нещо дом. Не, това е затвор, това е участък. Как можете да наречете участъка дом? Този участък има съвсем друго предназначение. Аз нямам нищо

против този участък, но не смесвайте дома с участъка, нито пък смесвайте дома с мъжете, жените и децата. Разбиране трябва. Трябва да се правят разграничения във формата на дома. Кривите разбирания донасят криво заключение, а докато кривите заключения се изправят, донасят много страдания. Мъжът се жени. Защо се жени? Защото жената му казва: „Аз съм пътят за дома. Само чрез мене можеш да влезеш в дома“. Друго спасение няма. Ако не мине през жената, той не може да бъде спасен.

Значи, жената е пътят, по който мъжът може да влезе в дома. Мъжът пък е пътят, по който жената може да влезе в дома. Следователно мъжът и жената са пътища, чрез които и единият, и другият могат да влязат в дома, а те казват, че съставят дома. Не, мъжът и жената са пътища, чрез които могат да влязат в дома. Те имат стремление да влязат в дома, но трябва да разбират тази работа. Майката и бащата са пътища за децата да влязат в дома. Ако мъжът влезе в дома, по-хубаво място за него няма. Ако жената влезе в дома, по-хубаво място за нея няма. И ако децата влязат в дома, по-хубаво място за тях няма.

Домът, това е Царството Божие. Христос е казал: „В дома на Отца Ми много жилища има“. Та като тържите за бъдещите ваши лекции и цитирате Христовите гуми, ще знаете какво е разбирал Той под думата „дом“, „жилище“. И ако ви питат кой е източникът, от който черпите този материал, ще кажете, че един от Великите Учители на света някога си е казал, че „В дома на Отца Ми много жилища има“. Вие сте храм Божий. Домът е храм, място на поклонение. И когато човек влезе в дома Божий, той ще намери смисъла на живота. Затова всички ние се стремим към дома.

И когато говорим за любовта Божия, ние имаме един метод, чрез който можем да влезем в дома. Когато говорим за любовта, ние разбираме дома, който ни ограничава да влезем в царството Божие. Срещате един горделив момък, който не обръща никакво внимание на

момите. Той ходи натук-натам, никого не поглежда. По едно време спре вниманието си някъде и виждате, че започва да се огъва. Докато по-рано е поглеждал отвисоко на всички моме, сега започва да се увърта около някоя и казва: „Колко миличко гледа тази мома!“. Как няма да гледа миличко! Този момък е огладнял и започва да гледа миличко около гостилничаря, който може да му даде хляб и ядене. В него е спасението, как няма да гледа и тя, и той миличко? Момата е път за него и момъкът е път за момата. Така седи въпросът. Но вие трябва да гледате чисто на тази работа. Казвате: „Тъй ще се мине животът!“. Не, животът по този начин не минава.

Като слушате да говоря така, мнозина от вас може да се спънат. Женените ще кажат: „Ами ние къде сме?“. Къде сте? Вие сте в участъка. Вие сте затворени в полицейския участък за нарушение на законите на гържавата. Когато изпълните законите на гържавата, тогава ще влезете от участъка в дома. И като влезете в дома, ще благодарите на Бога, че сте се спасили. Сега ние се смеем, за да изправим една погрешка, а трябва да поскъrbим малко, за да изправим греховете си.

„Ако имате любов.“ Та същността седи в онова велико, вътрешно разбиране на любовта – това, което носи всички блага за човешкия живот. Това, за което вие си мечтаете в хиляди разнообразни и всевъзможни форми, това е любовта отвън. Тя е среда. Извън любовта има някаква реалност, но тя е среда, през която ние приемаме тази реалност. Например ние знаем за слънцето толкова, колкото можем да го видим през въздуха. Ние не можем да се освободим от въздуха. Той е стар дух. Каквото и да правим, всичко става както трябва, както той, старият, е нагласил. Той казва: „Това не може, онова не може!“. Тъй щото, ние не можем да се освободим от него, той е опасал земята отвсякъде.

Кой е старият човек в света? И кой е младият човек в света? При дадени моменти в живота старият и младият, това са само условия в живота. Вие сте стари

и млади при известни условия, за да разберете известна истина. Защо? Защото истината в младини не можете да я разберете. Истината и като жена не можете да я разберете. Истината и в старини, като стари не можете да я разберете. И като мъж не можете да я разберете. Това са само условия. Вие ще разберете истината само тогава, когато влезете в дома си и намерите вашите баща и майка, вашите братя и сестри, които ви обичат. Само тогава ще намерите онези, които истински ви обичат.

Сега казвате, че някой ви обича, и какво ви интересува, когато влезете в гроба и гоїде този, който ви е обичал, и започне да плаче колко сте бил добър, започне да вдига дертовете ви? Какво ви интересува тази любов и това плачене? Аз разбирам така да заплаче, че мъртвият да оживее и да излезе от гроба. Такова плачене, тази любов има смисъл. Обаче да плаче някой за тебе, отгоре на това да те бият в участъка, тази любов не я разбирам. Казвате, че трябва да се полее гробът на вашия ближен. Какво ще се полива гроба му? Яйцето, затворено в черупката, е като в един гроб. Когато кокошката заплаче за своето яйце, пилето вече излиза от черупката си. Гробът, това е затвор, в който е поставен един затворник, когото, ако обичаме, можем да освободим. Христос казва: В последните дни, когато се прояви онази любов, тия, които са в гробищата, т.е. в своите черупки, ще излязат навън. Това е истинската любов, която може да ни извади вън от гробищата, която може да ни освободи от сиромашията, която може да ни освободи от всички болести, от всички страдания, от всички нещастия, от всичката злоба, омраза и от всички недоразумения.

Какво друго определение може да се даде за любовта? Любовта е тази сила, която може да премахне всички недоразумения, да премахне всичко отрицателно в живота и да внесе в него новото, което да го осмисли. Казват: „Какъв ще бъде тогава животът?“. Тогава именно ще живеем на земята както трябва. От толкова хиляди

години насам хората живеят на земята, слънцето всеки ден изгрява и залязва и те не знаят защо то изгрява и защо залязва.

От толкова хиляди години хората имат очи и не знаят защо им са очите. Че във вашите очи седи здравето на вашия мозък. Здравни очи – здрав мозък; развалени очи – развален мозък, нищо повече. Здравни уши – здрав мозък; развалени уши – развален мозък. Здрав нос – здрав мозък; развален нос – развален мозък. Здрав уста – здрав мозък; развалена уста – развален мозък. Казвате: „Това са гупчици“. Никакви гупчици не са това. Няма по-ценно нещо в света от човешките очи. Чрез очите си ти ще видиш най-хубавите неща, които Бог е създал; чрез очите си ти ще възприемеш светлината, която ще влезе в мозъка ти; чрез очите си ще видиш красивото, което Бог е създал; чрез очите си ще видиш ангелите, които пеят и славят Бога и така ще се събуди в тебе новата мисъл. А сега видите нещо, казвате: „Това е изкушение“. Видите една жена, казвате, че тя е изкушение и бързате да затворите очите си; видите една кесия с пари, изкушавате се и си затваряте очите; видите една чаша с вино и бързате да затворите очите си, да не се изкусите.

Мислите ли, че този, който затваря очите си, е умен човек? Той мяза на котка, която изкарва мишката от гупката и затваря очите си пред нея. Но тя има известна философия. Тя затваря активните си очи. Когато говорите на някой човек, и той мижи пред вас, затваря очите си, това показва, че той има някакъв похват. Докато седиш в гупката си, този човек седи пред тебе като някой философ, със затворени очи, но щом излезеш от гупката си, той веднага отваря очите си. Ето къде седи вашата погрешка. Докато сте в гупката си, вие мислите, че можете да се качите на гърба на котката. Защо мислите така? Защото, като погледнете към котката, виждате, че тя седи пред вас като някой истукан, не се мърда и вие мислите, че много лесно можете да се качите на гърба ѝ. Досега в цялата история в живота на хората и на живот-

ните не съм срещал нито един случай мишка да се качи на гърба на котка. На умряла котка може да се качи, но на жива – никога. Мислите ли, че можете да се качите на гърба на един дявол? Никога! Всеки, който се е опитал да се качи на гърба на дявола, той е имал опитността на мишката. Той се е намерил в устата на котката и тя му е чела първата лекция. Та и вие понякога можете да слушате първата лекция на котката. Всички имате тази опитност.

Сега аз вземам дявола като нещо много реално. Дяволът не е нещо въздухообразно. Аз срещам дявола като модерно облечен, с фрак, с цилиндър на главата, с бели ръкавици на ръце, учтив в отношенията си и знае най-малко дванадесет езика. Той знае всички европейски езици фарси: френски, немски, английски, даже и български. Той знае също така психологията и на мъжете, и на жените и така говори меко, сладко, като мед ти пада на сърцето, а после този мед го повръщаш. Сега да ви дам една дефиниция, как да познаете дявола, защото много мъчно можеш да го разпознаеш. Когато ви покани дяволът на гости, трябва да бъдете много внимателни, защото мъчно можете да го познаете. Но след като се върнете у дома си, цяла нощ ще повръщате. Това значи, че не сте били на добро угощение. Като отидете на угощение при някой ангел, на другия ден ще се чувствувате разположени, богри и никакво повръщане няма. Където има повръщане, значи били сте на гости на дявола, т.е. били сте в участъка. Ако няма повръщане, били сте в Божия дом.

Тези схващания са необходими за духовните хора, за техния прогрес. Защото никакъв прогрес в света не може да съществува, ако хората нямат дълбоко, правилно разбиране. Прогресът в света зависи от прилагането на любовта в нейните големи и малки прояви, в отношението между един човек и милионите хора. И в малкото, и в многото законите на любовта са едни и същи. Когато се устройва едно общество, трябва да се разбират

законите на любовта. Хората имат право да си издават каквито и да е закони, но ако тези закони не действат, те трябва да знаят, че не са направени както трябва.

Христос казва: „Ако имате любов“. Към кого? Ето едно неизвестно. Той подразбира: „Ако имате любовта към гома, към Мене“. Това значи: ако вие не сте готови да жертвате в дадения случай нещо от себе си, ако във вас няма послушание, ако ли не се подчинявате на Божиите закони, на законите на самопожертвването, вие нямате любов. Това е встъплението на любовта. Без послушание, без жертва, ти никога не може да разбереш любовта. Може да ви се вижда странна жертвата, защото криво са ви я разправили, обаче по-хубаво нещо от жертвата няма. Жертвата е един изпит, който държиш, матура, по която се определя твоето знание. Ти не можеш да имаш знание, ако не слушаш, ако не бъдеш послушен.

И тогава нито един учен професор или светия не може да злоупотреби със своята свобода. Защото, ако той злоупотреби с един ученик, непременно ще изгуби свободата си. Злоупотребление между тях не съществува. В техния дом, в тяхното съзнание не съществува идеята да завладяват хората. Да владееш, това значи да имаш товар на гърба си. Ти не можеш да владаш един чувал. По-скоро той ще те влада, отколкото ти него. Ти носиш на гърба си един чувал и му заповядваш, дигаш го, слагаш го, но в случая ти го носиш, а не той тебе. Тогава кой е господар? Ти ли си господар или чувалът? Чувалът е по-голям господар от тебе. Ти само си мислиш, че си му господар и можеш да разполагаш с него както искаш. Обаче ако ти си умен, разбран човек, ще видиш, че с този чувал ще си създадеш най-голямото нещастие.

Сега аз бих развил темата си, какво разбирам по думата „чувал“, но не искам да се спирам. Всяка недобра идея, която носиш в ума си, тази неразумна идея, това е един чувал на гърба ти. Всяко неразумно чувство, което носиш в сърцето си, това е един чувал на гърба ти. Всяка недобра постъпка, която проявяваш, това е един чувал на гърба ти.

Казвам: аз не искам да осмивам това, което сега имате, и това, което сега съществува в света. Всичко е добро, но то не е ваше. А вие само мислите, че е ваше. Имате една жена, но тя не е ваша, това са заблуждения. Други баща и майка са я родили, а ти си я взел от тях. Следователно тя не е твоя жена. Имаш един слуга – и той не е твой. Това са само временни отношения, които слугата има към тебе. И жената, като един слуга, е дошла временно при тебе, да ти служи. Но и тя не е твоя. И след това някой пита гали и на онзи свят тази жена пак ще бъде негова. Опази, Господи! По-голямо нещастие от това няма да има.

Откажете се от тези ваши заблуждения. В онзи свят няма да има мъже и жени в този смисъл, както съществува на земята. Там съществуват други отношения, друга идея е вложена в понятието „жена“. Слушал съм много мъже да казват, че жената била усойница, змия. Други казват: „Змия е жената, но поне да не е от отровните“. И с такива разбирания живеят вкъщи. Но някой път запитват гали и в онзи свят ще живеят със своята жена. В Писанието категорично е казано: „В онзи свят човек нито се жени, нито за мъж отива“. Обаче в духовния свят ето какво съществува: ако някой има да взима пари от някого и този умре, то и след възкресението си трябва да плати дълга си. Това значи: никакъв закон не може да те освободи от дълга ти. Никакъв закон на смъртта не те освобождава от дълга ти. Обаче, щом умреш, смъртта вече те освобождава от мъжа ти или от жена ти. Значи, от дълга не можеш да се освободиш, но от жената или от мъжа можеш да се освободиш.

Някои наричат мъжа и жената сродни души, но сродните души не са жени и мъже. Щом две сродни души се оженят, всичкото сродство изчезва. Женитба между сродни души не съществува. Женитба съществува между мъже и жени, между слуги и господари. Въпросът е правилни отношения да съществуват между тях. Ако господарят по отношение към слугата е като брат, те

имат отношения на господаря и слугата. Тъй като гнес това са временни отношения, няма нищо лошо в това, че единият е господар, а другият – слуга, но това са временни отношения във физическия свят, защото и господарят може да стане слуга, и слугата може да стане господар. Ролите могат да се сменят. В братството отношенията между двамата братя са съвсем други. Единият брат работи за другия. Обаче отношенията между слуга и господар не са такива и отношенията между мъже и жени пак не са такива. Вследствие на това сегашният дом не е устойчив. Ето защо децата бягат от дома си. Когато момата стане на 21 години, тя бяга от дома си. Когато синът стане на 21 години, и той бяга от дома си. Това са временни отношения. Много синове са ми разправяли, че им е дотегнало да гледат как баща им е биел майка им. Те казват: „Не искаме да гледаме повече такива сцени. Понякога ми иде да набия баща си“. Значи синът е недоволен от бащата. Понякога гъщерята се възмущава от майка си. Това не е дом.

Казвам: при такова разбиране какъв може да бъде новият живот, какви ще бъдат новите порядки? В живота трябва да се внесе най-хубавото. Ние ще оставим дома тъй, както си върви. Злото не седи в сегашните порядки, злото не седи в ножа, който е направен, но във възможностите, които се крият в него. Дай ножа в ръцете на един лош човек и виж какво ще направи той с него. Дай ножа в ръцете на един добър човек и виж какво ще направи той с него. Лошият ще има едно отношение към ножа, добрият – друго отношение. Значи лошото не е в реда и порядъка, които съществуват, но в нашето съзнание, според което ние употребяваме този ред и порядък. Не е до закона, не е и до реда на една гържава, но въпросът е, как ще приложат тези закони, този ред, от начините зависи. Във всеки закон може да има по едно видоизменение. И във всяко едно семейство се казва, че мъжът трябва да бъде глава на дома. Но каква трябва да бъде тази глава? Главата на жената е излязла от него. Питам: тази

жена, за която той се е оженил, излязла ли е тя от него? Не, тя е излязла от съвсем друго място. Ни най-малко не е излязла от него. И тогава как можеш да бъдеш глава на една чужда жена? Една жена я обичат двамата мъже и всеки иска да я вземе за своя жена. Силният ще убие по-слабия и ще я загържи за себе си. Какво се разрешава с убийството? Една жена, за да бъде както трябва, да я обича само един мъж, какво трябва да прави другият мъж? В света съществува само един мъж, а не много мъже, той има една форма в много костюми. Тогава идеята за вашите мъже остава безпредметна.

Аз да ви кажа какво трябва да представлява мъжът за жената. Когато жената види мъжа, тя трябва да се вдъхновява тъй, като че ли е на криле, като че ли е видяла някакъв ангел. Той трябва да внася в нея живот, а тя да чувства един подем на любовна радост, на веселие, на богатство и като замине той, тя да се почувства готова на всички да помага. Като гоиде втори път при нея, пак същото да произведе. Ако жената може да произведе същото състояние в мъжа, да я почувства той като другарка, с която може да споделя всичко, това е жена. Такова трябва да бъде разбирането на бъдещото семейство. Това значи истински дом.

Сега даже и в религията се прави опит да се създаде дом. Но и при религиозните хора не е така, и там се карат за гребни работи: кой как вярва в Бога, кой как живее. И вие никога не можете да живеете както трябва, докато нямате новите разбирания за дома. Иначе как другите хора живеят, това винаги ще остане непонятно за вас. Ние не знаем дълбоките причини, които се крият в постъпките на хората. Например случва се едно голямо нещастие в света. Как ще си обясните този факт? Вие считате Бога за съвършено същество, вярвате в Него, а същевременно гойдат известни аномалности. Мислите ли, че Той не взема предвид всичките тия аномалности? Но Той ги е допуснал, за да гоиде някакво благо в света. Той е допуснал всички страдания, защото

заг тях е скрил някакви блага. Той е допуснал злото като път на доброто. А ние не трябва да казваме, че правим зло, за да дойде доброто. Ако вие правите зло съзнателно, непременно ще пострадате. Злото е път, за да научим доброто, а доброто е път за добиване на нещо по-високо.

Сега това, което сте научили от доброто и злото, трябва да бъде подготовка за вас. Вашият живот е като актьорство. Вие сте настинали, дава ви се някаква роля, която трябва да изиграете на сцената. Тази роля е временна, само за една нощ. Значи, това, което сега имате, то е само за един живот. Хилядите животи, които ви чакат в бъдеще и които сте минали, са роли, вие играете роля на мъже и жени.

Каква роля ще играе старият човек на 120 години? Каква роля ще играе младият човек? Младият трябва да се занимава с увеличаване на своите сили. Възрастният трябва да се занимава със своите богатства, а старият трябва да се занимава с придобиване на мъдрост, знание. Такива трябва да бъдат понятията. Ако ти в младините си не добиеш сили, ако във възрастта си не добиеш богатства, и ако в старостта си не добиеш знание и мъдрост, ти не си разбрал живота. Някой казва: „Аз още в младините си останах хилав“. Кои ти е виновен? Ако като възрастен си останал сиромаш, кой ти е виновен? И ако като стар си останал невежа, глупав, кой ти е виновен?

Вие ще цитирате притчата за Лазаря, който живял при богатия. Когато Христос каза тази притча, Той имаше съвсем друга идея в ума си. Той искаше да изнесе идеята, че богатият не разбираше и не виждаше в лицето на Лазаря своя брат, който седи при неговата врата, и да го повика при себе си, да го нахрани. Вследствие на тази своя постъпка, като отиде в другия свят, и с него постъпиха по същия начин. С това те искаха да го поучат какво трябва да направи и той с Лазаря на земята. За това мнение богатият се намери в същото положение, в каквото беше Лазар на земята.

Тази беше идеята, която Христос внесе в притчата за Лазаря и богатия. Богатият не погледна на Лазаря като на свой брат, но като на едно животно, като на един просяк. И помисли, че всичкото богатство беше само за него, вследствие на което той получи своето възмездие. Когато Лазар влезе в дома на богатия, той не се съргеше, но казваше: „Толкова разбира“. Но когато богатият видя Лазаря в другия свят, той се обърна към него за помощ. Но Лазар беше в дома, а богатият – в участъка. Богатият каза: „Господи, не мога ли да изляза от този участък? Тук е много лошо. Искам да кажа и на своите ближни как трябва да живеят“. Не, те нека слушат Моисея. Който е влязъл веднъж в участъка, той трябва да плати своя данък.

Сега да се повърнем към онази мисъл, която има приложение в живота. Това са ред разсъждения, по които всеки може да се ръководи. Обаче онова, което е необходимо за вас, то е какво трябва да правите вие. Най-първо любовта се проявява като мисъл във вашия мозък, после тя се проявява като чувство във вашето сърце и най-после – като движение във вашия стомах. Следователно вие трябва да разбирате любовта, която действа в мозъка ви; вие трябва да разбирате и любовта, която действа в дробовете, в сърцето, и най-после, вие трябва да разбирате любовта, която действа във вашия стомах.

Как ще познаете любовта в стомаха си? Вие ще я познаете само чрез добрата храна, която приемате винаги. За да имате любов, вие трябва да приемате най-хубавото, най-чистата храна. Ако не приемете най-хубавата храна, вие не можете да разберете любовта на физическия свят. Защо трябва да дишате чистия въздух? За да разберете любовта в духовния свят. Защо трябва да възприемете най-чистите мисли? За да разберете любовта на Божествения свят.

И като разберете тези положения на физическия свят, какво трябва да направите? Да допуснем, че сте болни, страдате от някаква болест, която да не ви плаши, например пневмония. Пневмонията е една

болест, която се нуждае от разтъривка. На какво се дължи тя? Тя се дължи на едно неестествено състояние на човешките чувства. Който страда от пневмония, всякога има в себе си едно неестествено разположение в чувствата си. Който страда от неврастения, той пък има някакво неестествено състояние в мислите си. Неврастенията показва, че мислите на човека не са такива, каквито трябва да бъдат. И най-после, когато човек гоиде до диспепсия, болест на стомаха, тя се дължи на неразбиране на физическия свят. Като последствие на тази болест се явява разстройството на черния гроб. Значи, в първия случай човек заболява от туберкулоза, във втория случай – от неврастения, а в третия случай – от разстройство в черния гроб, което показва, че низшите чувства в човека са взели надмощие.

Питате какъв е лекът срещу тия болести. Сега ще ви дам един лек, една формула, която трябва да си запишете. Ще вложите един грам мисловна енергия в мозъка си, два грама топлинна енергия в гробовете си и три грама физическа енергия в стомаха си. Това е един хомеопатичен лек, който трябва да направите, като поставите в един чист стъклен съд. Направете този опит, да видите какъв резултат ще даде, дали ще бъде сполучлив, или не. Ще сложите 100 грама вода за един грам мисловна енергия; 200 грама вода за топлинна енергия и 300 грама за физическата енергия, или за енергията на движение, за стомаха. Значи всичко 600 грама. Тази вода ще турите в един чист стъклен съд и ще възварите водата до 100 градуса. След това ще запушите това шише или стъкления съд добре и ще го оставите да седи 10 дена на слънчевите лъчи. Най-после, всяка сутрин, преди обед и преди вечеря ще си взимате по една чаена лъжичка, докато свършите всичката вода. Щом изпиете това лекарство, колкото болести имате, всичките ще се махнат.

Не трябва да гледате със суеверие на този лек, но трябва да направите опит и да видите какъв резултат ще имате. Ето как ще вземете този един грам мисловна

енергия. Ще поставите трите си пръста на слепите очи, ще концентрирате мисълта си и след това ще потопите пръстите си в стоте грама вода. После ще сложите трите си пръста на двете ръце от двете страни на гробовете си, ще концентрирате топлинна енергия към пръстите си и после ще потопите пръстите си в двестата грама вода. След това ще сложите двете ръце, но главно трите им пръста, на стомаха, отдето ще извлечете три грама физическа енергия, която ще сложите в тристата грама вода. Всичко това ще стане в отделни панички, които отпосле ще съедините в един по-голям съд, който да събере 600 грама и ще възварите тази вода до 100 градуса. После ще прекарате ръцете си отгоре и ще кажете: „Да стане така, както е казано!“

Който има вяра, той само нека направи опита. Който няма вяра, да не си прави гаже труд. Вие можете да направите този опит и при най-критичното положение на вашия живот. Представете си, че сте болни от някаква сериозна болест и всички лекари се отказват от вас да ви лекуват. Не остава нищо друго освен да се готвите за заминаване. В такъв случай направете този опит. Ако опитът ви излезе сполучлив, вие няма да заминете за онзи свят; ако излезе несполучлив, ще заминете, според както са казали лекарите. Кажете си: „Толкова опити, толкова глупости съм правил досега в живота си, ще направя и още една глупост, да видя какъв резултат ще имам!“. Като отидете на онзи свят, ще ви питат: „Коя е последната глупост, която направихте на земята?“ Вие ще кажете: „Господи, турих един грам мисловна енергия в 100 грама вода, два грама топлинна в 200 грама вода и 3 грама физическа енергия в 300 грама вода и пух от тази вода“. Господ ще каже, че тази е най-малката ви погрешка, най-малката глупост, която сте направили.

Този е един практически опит. Понякога човек узнава в толкова лошо състояние, че го хваща полуда или му иде да се самоубие. Нека направи този опит. Друг пък страда от туберкулоза, втори – от неврастения, трети

– от разстройство на черния гроб. Нека да направи този опит да облекчи състоянието си. Нищо няма да ви коства, че сте изпили 600 грама вода. Вие трябва да вярвате в закона на Любовта.

Едно трябва да имате предвид: от всеки пръст на ръката изтича особен род енергия. От палците, например, изтича Божествена енергия, една от най-силните и здравословни, лековити енергии в човека. И православните правят кръст с трите си пръста, но въпреки това работите им не вървят. Те не правят кръста както трябва. Първият пръст е за Господа, а останалите два – за нас. От първия пръст изтича най-мощната енергия, а останалите пръсти трябва да седят като тил, само да подкрепяват.

Двете ръце на човека представят едно динамо, чрез което можете да предавате и да възприемате енергия. Когато майката приема, т.е. прегръща детето си, тя му дава нещо, но същевременно и то предава нещо на майка си. Когато детето прегърне някой болен, то може да му предаде нещо от себе си. Значи, ръцете на човека са проводници на Божествената енергия. Които разбира този закон, и вярва в него, той може, като проточи ръцете си над някой болен, от каквато и тежка болест да е, да го оздрави. Един човек сам може да направи много работи, но ако хиляди хора се съберат на едно място да работят, те ще направят тази работа много по-лесно, отколкото един човек.

Та при сегашните условия се изисква обединение на човешките мисли по закона на Любовта; обединение на човешките чувства по закона на Любовта и обединение на човешката физическа дейтелност по закона на Любовта. И тогава вече може да се гои де го закона на подмладяването. Ние не сме далеч от това подмладяване. Не е мъчна работа човек да се подмлади. Щом човек се подмлади, другите вече не могат да го познаят. Когато се подмлади, човек изменя и гласа си. Подмладяването върви по един и същ закон.

Много лекари лекуват и подмладяват хората чрез слънчевите лъчи. Ето как може да се лекува човек със слънчевите лъчи. Той трябва да си купи една призма, дълга около половин метър и широка двадесет сантиметра, да я сложи в стаята си и да концентрира вниманието си на един или друг от слънчевите лъчи според болестта, която има. Ако страда от неврастения, той трябва да насочи погледа си към червената светлина на спектъра. Няма да се минат и десет дена и той ще се почувствува по-добре. Ако стомахът му е разстроен, той ще изтегли зелените лъчи на светлината. Ако е разстроена нервната му система, той трябва да изтегли сините лъчи на светлината. Колко струва такава една призма? И хиляда лева да струва, поне ще имате един сигурен лекар в дома си.

Вие можете, ако имате пари, да викате и лекари за консулт, като ги питате какво трябва да правите. Ако сте анемичен, лекарят ще ви каже да пиете железни капки. И това е добро, но за мене желязото може да се замести с червения цвят на светлината. Всички елементи, които лекарите препоръчват на болните, се съдържат в цветовете на спектъра. Значи, цветовете на светлината могат да лекуват всички болести.

Който страда от неврастения, нека излиза всяка вечер вън, да наблюдава небето и звездите по него. Ще кажете, че небето не е за вас. Тъкмо за вас е небето, то не е за говедата. Небето е за хората, те да го наблюдават, да го изучават и да се лекуват. Излизайте всяка вечер да наблюдавате небето със звездите по него, които биват с различни цветове: сини, жълти, портокалови, червени, зелени, тъмносини и т.н. Божие благословение е небето. И тогава, като изучавате небето, ще видите, че всичката икономия на земята зависи от него. Всичката икономия на земята зависи от слънцето. Какво трябва да се занимавате с икономията тогава? От небето ни пращат всичко, а ние отиваме да надраскваме тук и там земята и казваме: „Ние трябва да работим“. Питам:

роб ли трябва да бъде човек на земята? Колко трябва да работи човек? Малко трябва да работи. Невидимият свят изисква от нас повече да мислим, повече да чувстваме и тогава да работим, но не да се трудим и да се мъчим. Работата разпредила правилно труда.

Та казвам: така трябва да разсъждават сега всички религиозни хора. Казвате: „Като дойде второто пришествие“. Като дойде второто пришествие, Христос ще дойде с ангелите. Но кога ще бъде това? Някога ще бъде. Това време само Господ го знае. Но докато дойде Христос, какво трябва да правим? Как трябва да се разбират гумите, които Христос е казал: „Аз ще бъда с вас до скончанието на века“. И на друго място Той казва на учениците Си: „Ако Ме любите, ще опазите Моите гуми и Моите заповеди“. Към кого трябва да се отправят тези заповеди? Значи Христос не е някъде далеч. Това показва, че когато не разбираме един човек, ние сме далеч от него. И когато той не ни разбира, също така е далеч от нас. Христос не живее в нашия културен век. Та каква култура е нашата, за да изискваме Христос да живее между нас? Има една друга култура, за която светът даже не е снубвал. Христос е слязъл на земята именно от тази култура. И въпреки това хората казват, че Христос не е учил някъде на земята. Та и мене много пъти ме питат къде съм учил. Казвам: никъде не съм учил. Обаче, ако им кажа, че в Америка съм учил, тогава те казват: „Да, това е друга работа вече!“. Да, но за мене Америка, Европа, Азия, Австралия, Африка представят съвсем друго нещо, не това, което съвременните хора разбират.

Та сега вие се спирате все върху неразбраните неща в живота. Всички неразбрани неща в света са старото, всички разбрани неща представят новото. Значи това, което не се разбира, е старото. Някой казва: „Аз остарях вече“. Той не разбира какво значи остаряването. Знаете ли какво нещо е остаряването? Единственото нещо, което ви отдалечава от Бога, и ви състарява, това е вашето неразбиране на живота. Отрицателните мисли

състаряват човека. Аз мога да състаря човека в продължение на три месеца, космите му така могат да побелеят, че и той сам да не се познае. Човек може да се обвие със своите отрицателни мисли като паяк в паяжината си.

Какво трябва да прави, за да не остарява човек? Той трябва да замества в себе си всяка отрицателна мисъл с Божествена. Всяка сутрин, като станеш, кажи: „В мое разположение е да дам хода на своите дарби и способности, които Бог е вложил в мене. Аз искам да върша волята Божия“. Следователно кажете ли по този начин, вие ще бъдете свободни от всякакви слабости. Не се поддавайте на никакви слабости. Не казвайте, че ще живеете за себе си, но кажете: „Аз ще живея за Онзи, Който ме е пратил на земята“. Ако живееш за себе си, ще бъдеш в затвора, в участъка.

Сега на вас се вижда мъчно да живеете за Бога. Та като живеете за народа, какво разбирате под думата „народ“? Под думата „народ“ се разбира гомът, Божественото. Човек не трябва да живее за себе си, защото други живеят за него. Следователно аз трябва да живея за Бога, а Бог живее за мене. Той разрешава моите въпроси. Бог живее за всички, а всички трябва да живеят за Него.

Всички блага са общо дадени и никой човек не е лишен от тези общи блага. Няма благо, което човек да е пожелал и да не го е получил. Всичко, каквото пожелаете, ще бъде. Няма по-хубаво нещо от това да бъдете обичани. Щом ни обичат, всичко могат да ни дават. Щом не ни обичат, нищо не могат да ни дават. Вие не желаете да бъдете силни по човешки. Силни можете да бъдете само при любовта. Какво ви ползува онази сила, с която можете да си създадете врагове? Тези врагове един ден ще ви убият. Какво ли ви ползува онова богатство, с което можете да си създадете неприятели? Тези неприятели, това богатство един ден ще ви причини смъртта. Но ако имате любовта в себе си, тя ще ви направи в пълния смисъл на думата господари на онова положение, което никой не може да ви го вземе.

Сега онези от вас, на които съзнанието е развито, така трябва да гледате на въпросите. С това аз не искам да кажа, че трябва да се спирате само върху тези въпроси. Вие имате да разрешавате един въпрос в живота си. Можете да следвате университет или гимназия или където и да сте, каквото и да учите, този въпрос трябва да го разрешите. Смисъла на истината никъде не можете да намерите. Смисъла на живота никъде не можете да намерите. В никое учение не можете да се доберете до тези въпроси. Това са само външни условия. Казвате: „Къде може тогава да се намери смисълът на живота?“. Единственото място, където може да се намери смисълът на живота, е вътре в себе си. Колко мъчно е човек да гоиде до положение, до съзнание, че смисълът на живота може да намери само в себе си. Казвате: „Аз за себе си ли ще живея?“ Не, ще живеете за някого.

Казвам: от сегашните идеи вие не трябва да се освобождавате, но трябва да ги трансформирате. Не бягайте от живота, но справяйте се с мъчнотиите си в живота. Не бягайте от положението на слугата, но справете се с това положение. Не бягайте от положението на майка, на баща, на професор или на някой беден човек, но справете се с тези положения. Това са положения, които ще покажат твоята сила. Какво ще се плашите от тях? Какво ще се плашите от смъртта? Аз зная, че в лицето на смъртта виждам своя противник. Той ме интересува. Значи, имам един противник, с когото трябва да се справя. Казвате: „Каквото Господ е дал“. Бог казва: „Хайде, синко, да те видя сега как ще се справиш с този неприятел“. Ще се борите със смъртта. Тя може един път да ви гътне, но ще се борите. Казвате: „Татко, гътна ме смърт та.“ – „Няма нищо, синко, ще се оправииш.“ Ще излизаш с нея на бой един, два, три и повече пъти, докато най-после се справиш.

Един българин ми разправяше една своя опитност. Отива той в Америка, дето прекарал няколко години наред. Но по едно време го хваща носталгия за отечест-

вото му. Той изпада в такава голяма тъга, че не може вече да яде, не може да спи, заболява от диспепсия. „Като прекарах ред безсънни нощи, в това време се явяваше един човек силен, с нож в ръка и искаше да ме мушне. Колкото пъти се засилваше да ме мушне, не успяваше, някой не му позволяваше да направи това. Но аз бях станал слаб като кука от безсъние. Така добре запомних чертите на този човек, че можах да го нарисувам. Той искаше да ме мушне с ножа си, но не му се позволяваше. Аз започнах тогава усилено да се моля, защото видях, че по някакъв начин трябва да се справя с този човек. По едно време и на мене се даде нож като неговия и започнахме борба. Трака-трука, но нито той нагвива, нито аз. На другата сутрин ставам, но вече малко по-смел. Вечерта пак започва борбата. Така се продължи няколко вечери наред, докато един път аз го мушнах на едно място и той хукна да бяга. Скри се в една гупка, от която излязоха две деца. Аз взех ножа и ги нахълцах. Сутринта ставам, гледам, нито диспепсия останала, нищо не останало! Аз бях вече свършено здрав.“

Та и вие, като отидете във вашата Америка, трябва да извадите ножа си и да се борите. Вие ще се молите, но и трака-трука ще има. И когато победите, ще знаете, че единствената мощна сила, с която сте победили, е била любовта. Та вие можете да страдате от главоболие, от стомах, от какви ли не болести, но ще знаете, че единствената сила, която трябва да викате на помощ, това е любовта. Значи, силата е в любовта. Това е Словото Божие. Ножът, това е Словото Божие. Нож трябва да имате. Тази борба е необходима, за да станете смели. Сега вие сте станали много пасивни и казвате: „Каквото Господ даде“. Не, вие трябва да бъдете смели, да победите мъчнотиите в своя живот.

Преди няколко гена дойде една сестра при мене и ми каза: „Учителю, убедих се в едно нещо“. – „В какво?“ – „С беднотия не се живее. Като дойда втори път на земята, искам друго положение.“ – „Какво искаш?“ – „Искам да бъда

богата, не искам да бъда бедна като сега.“ – „Че защо трябва да чакаш друго прераждане? Ти и сега можеш да станеш богата, имаш условия да бъдеш богата.“ – „Как?“ – „Имаш ум, сърце и воля; впрегни ги на работа и ще станеш богата.“ Хубава мисъл ѝ дошла, но понеже окръжаващите не ѝ обръщат внимание, тя няма вяра в себе си. По-добре, че не ѝ обръщат внимание. Като ѝ обърнат внимание, ще ѝ искат пари, а касата ѝ сега е още бедна, няма никакъв капитал. По-добре, че не ѝ обръщат внимание.

Не искайте хората да ви обръщат внимание, но вие се интересувайте от другите хора, вие им обръщайте внимание, нека те ви интересуват. Какво значи да се интересувате от хората? Обикнете хората и не им търсете погрешките. Търсете във всеки човек хубавото, красивото, то да се прояви в техните мисли, чувства и постъпки. Това, което желаете за себе си, желайте и за другите хора. Светът е създаден за всички хора. Като работим за повдигането на света, едновременно с това ние работим и за своето повдигане. В това отношение работете с любовта като обща мощна сила за духовното повдигане.

И тъй, наточете ножовете си, въоръжете ума си, уякчете сърцето си, калете волята си. В това седи спасението на човечеството.

„Благословен Господ Бог наш“

„Добрата молитва“

25 февруари 1934 г., 10 ч., София – Изгрев

Приготовленията на сърцето

„Отче наш“

„В начало бе Словото“

Ще прочета част от 16-ата глава на Притчите – от началото до 10-ия стих.

Ще взема само думите: „На човека принадлежат приготовленията на сърцето“. Има една правилна философия в света. В какво седи правилната философия? Правилната философия изправя живота, пък кривата философия го забърква. Всяка философия, която го забърква, не е права; а всяка философия, която изправя живота, е права. Казват: „Коя философия да следвам?“. Всяка философия, която изправя живота, каквато и да е, следвайте я. А всяка философия, която забърква живота, не я следвайте, каквато и да е.

В думата „сърце“ имаме символ. Сърцето е един орган символичен, през който минава човешката кръв. Сърцето отправя кръвта към всичките части на тялото за прехрана. Щом престане то да функционира, веднага всяка възможност за живот престава. И човек умира. В човека има такива центрове, такива функции; има едно умствено сърце, едно духовно и едно физическо, които функционират и изпращат всичките енергии за човешкото развитие. В това отношение човек има три сърца. Когато казвате, че ви откраднали сърцето, още две сърца ви остават. Трите сърца не може да ви ги откраднат. Пък се оплаквате, че някой ви откраднал сърцето. Благодарете, че са три. Господ е предвидял работата и сложил в запас. И при това човек е поставен в едно тяло, което е в зависимост, което е във връзка с целия космос.

Човек трябва да започне да изучава себе си. Най-правилната философия е да изучава първо себе си. Ние изучаваме най-първо външния свят, а после изучаваме себе си. Там е една от погрешките. Ти не може да имаш ясна

представа за храната, която не си опитал. Ти не може да имаш ясна представа за светлината, която не си опитал. Ти не може да имаш представа за любовта, която не си опитал. Не може да имаш ясна представа за знанието, което не си опитал. Всичко това трябва да го опитаеш. То е изпит, не вътрешен, но не и външен, който е една необходимост.

Сега всички хора казват, имат едно твърдение. Има едно твърдение, което е право. То е следното: един човек, който не вярва в това, в което ти вярваш, който не диша същия въздух, който ти дишаш, с него работа не можеш да вършиш, той не е за тебе. Аз подразбирам под думата „Бог“ това, без което ти не можеш. Казвам на един човек: ти трябва да дишаш същия въздух, който аз дишам. Ако не го дишаш, между тебе и мене няма никаква връзка. Ще ми каже: „И без него може“. Не може. Има един свят на мисъл и чувства, който е така необходим, както въздухът. Ако той не мисли както аз мисля, не че аз създавам мисълта, но не може да има разбирателство помежду ни.

Та казвам: най-първо трябва да се приготви сърцето. То е орган. Едно вътрешно приготовление трябва на човека. Трябва да имате предвид, че човек е сглобен от много материали, които са противоположни на него. У човека и най-доброто, и най-лошото са складиран; и раят е вътре в човека, и адът е вътре в човека. Ако мислите, че сте само ангели на светлината, лъжете се. Едновременно сте ангели на светлината, но и на тъмнината. Не искам да го доказвам. Вашите жени ще го докажат. Жените ще го докажат на мъжете и мъжете ще го докажат на жените. Децата на родителите и родители на децата. Учениците на учителите. Навсякъде може да ви го докажат.

Казвате: „Защо е това зло в света?“. Защото човек съдържа две големи противоположности. Защо е така, не го зная. Не че не го зная, аз го зная. Аз го зная, но и да ви го разправа, и вие го знаете. Обаче тия две противо-

положности, това са две възможности в човека. Умният човек може да се ползува от противоположностите. И това е доброто. Не е лошо, че присъства или отсъства тъмнината. Едното и другото състояние са необходими за развитието на човека – за един разумен човек. Но за един неразумен човек отсъствието на светлината е опасно нещо. Има известни неща, които няма нужда да ги доказвам. Те се дължат на хората, които не разбират живота. Ние ще оставим тия неща настрана, те са големи противоречия. Ти никога не може да оправиш един неразумен свят. Най-първо трябва да научиш тия хора да мислят. Ти никога не може да накараш един човек да живее, ако не го накараш да яде. Ако не можеш да го убедиш да яде и да диша, всичко може да направиш, но ако се откаже да яде и да диша, работата е свършена.

Когато човек се зачева в утробата на майка си, девет месеца майката е професор, който го учи. Тя го убеждава на философия на яденето. Тя го храни. И тя го храни с една малка лъжица. Учи го на закона на дишането. Тя прави тялото, образува крачка, образува мозък, уши, очи и най-после, майката е много умна, към деветия месец вече, сглобява дихателната система и му дава първия урок за дишането и тогава му отваря вратата и казва: „Хайде на училище!“.

Вие това го наричате раждане. Аз го казвам „отиване с буквара на училището“. Защото ние не можем да имаме една ясна представа за Бога, тъй както сега изучаваме, не може да имаме една ясна представа. Ние си представяме Бога като материално същество, като човек. Може да си го представяме както искаме, това ни най-малко няма да гаде нито една светла идея и да достави онази истина, която е необходима. Трябва да изучавате онова, което е създадено от Него. Трябва да изучавате земята, трябва да изучавате себе си, трябва да изучавате небето, въздуха, слънцето. Умният човек трябва да изучава това. Той трябва да се интересува от всичко. Когато обичате някого, вие знаете, че се интересувате от него, всяка

резчица, която той е написал, подписа му, вие го вземате и го пазите. Щом не го обичате, всичките му писма връщате назад или пък хвърляте настрана. Онзи, който иска да се запознае с Него, трябва да опознава това, което Бог е създал.

Сега да внесе у вас една нова идея за Бога. Под гумата „Бог“ аз всякога разбирам Любовта, това, което съществува, хубавото, това, което носи щастието. Без Любовта Бог е едно същество неразбрано. Като дойде Бог в ума ви, трябва да дойде и Любовта. Ако не дойде в ума лошата любов на хората, да ви дойде в ума любовта на всичките хора, на добрите хора, на всичките противоположности, не само една противоположност. Проучвайте Любовта, която се проявява във всички същества. Като започнете от минералите, растенията, рибите, птиците и дойдете до всичките същества в човека и над човека, светиите, нагоре, проучете този ред. Тази Любов се проявява като сила, която твори и създава човека. Защото всичките гении в света, всичките талантиливи хора, всичката красота, всичката хармония, това е създадено от подтика на Любовта. Като престане този подтик на Любовта, човек остарява, той веднага престава да живее. Всичките хора остаряват по единствената причина, че нямат любов. Ако я имаш, веднага ще се подмладиш; за двадесет и четири часа ще се подмладиш. Който разбира, за двадесет и четири часа може да се подмлади. А който не разбира, му трябва тамън сто години. Сто години ти ще отидеш в онзи свят, ще те подмладят и ще те върнат назад.

Сърцето, това представлява всичките възможности за човека. То подражава човека. Без сърце човек няма никакъв смисъл. Сърцето, това е вътрешната страна на човека, а пък пътищата в Бога, това показва неговият ум, който отпосле е даген. Това е Божественото. Ония начертания на външния свят, на Божествения свят, те не зависят от човека. От тебе зависи да ги шаш. Откъде ще дойде въздухът, не зависи от тебе. От тебе зависи

да възприемеш светлината, но откъде ще дойде светлината, не е твоя работа. Тя ще дойде отнякъде. От тебе зависи да възприемеш знанието, но откъде ще дойде, не е твоя работа.

Не търсете корените на знанието. Някои търсят корените и казват, че едн-кой си философ създал някаква философия. Никой философ не е създал философия, това са наши предположения. Той създал някакъв превод, някакво обяснение на някоя философия. Но няма философ, да е създал някаква философия за живота. В света нямаме такъв философ. Единственият философ, който е създал, това е природата. Тя е сложила своята философия във всичките закони и като вървим по тях, всичко върви наред. Ако сложим нашите закони, тогава всичко се забърква и се загазва. Най-първо кой свят се е явил? Философите питат сега омото ли се е явило първо, че после човек е започнал да гледа, или желанието се е явило първо, че после се е явило омото. Едни са на едната страна, други са на другата страна. Вътрешният свят ли е създаден по-рано от външния свят? И досега не е разрешен този въпрос дали човек е минал през епохата на всичките животни от малките към големите или от големите е слязъл надолу към малките. Този въпрос остава неразрешен. Според еволюцията човек е произлязъл от низшите същества, а другите твърдят, че Господ изведнъж го е направил и направо от Бога е излязъл. Две мнения има, спорят и някой може да мине за еретик. Учените хора са досетливи. Казват: „Направил го Господ от кал, значи от низшия живот“. Взел тази кал отнякъде. Сега: Господ работил върху калта да ви одухотвори, значи има нещо малко Божествено в човека, а другото е кал. Постоянно Господ меси и не е престанал да меси.

Така теоретизират онези, които философствуват. Не по този научен език. Във философския език има известни научни термини, с които определят както в математиката; трябва да ги разбираш: субективно, субстанция, обективно, есенция, сублимативен, поня-

тие, абстракция, концепция. Философите имат тия термини, а някои имат един особен език, особено разбиране. Те гледат през особени очи. Щом се приложи тяхната философия в живота, тя остава неразбрана. Рибите не може да имат един концерт като нашите. Рибите не може да имат органи или пиана като нашите. И да искат, не могат под водата. Има изнесено във вестниците за някои животни – „долуни галей“, животни, които живеят в Средиземно море, имат остри муцуни и тия животни образуват сярна киселина в една своя жлеза и убиват таралежите. Като види някой таралеж, излива отровата през муцуната си; после чака малко, оттегля се, втори път пак излива сярна киселина, разяжда черупката и после яде месото. Учените хора питат как в тази сярна киселина не се разяждат органите на това животно. Кога се е научило на този занаят? Каква е била тяхната история, не знаят, но само констатираят този факт.

Та казвам: у нас има много понятия. Ние живеем живота на хиляди поколения, намираме се в едно противоречие. Всеки от вас иска да бъде щастлив, но щастие то се обосновава на един велик закон. Искаш да обичаш един човек, нали така? Но, за да го обичаш и да те обича, трябва да знаеш какво той обича. Нищо повече. Един музикант, като идеш с него, ще говориш за музика. На един поет ще говориш за поезия, на философа – за философия, на общественика – за културата. На всеки един човек ще говориш за онова, от което той се интересува. Най-първо ще говорите на един понятен език. На съществуването, което обичаш, няма да му говориш на непонятен език.

В Севастополската война един френски войник минава през едно българско село и казва, че иска мляко, но говори на френски. Българинът му казва: „Какво искаш, кажи го на български, да те разбере“. Французинът взел и с ръка показал, като че гои мляко. Българинът разбира, излиза и му дава една паница с мляко. Французинът казва: „Мерси, мосю“ и изважда да му плаща. Българинът казва: „Ти си странник“. Той му казва: „Мерси боку“. Французи-

нът намира българския език. Природата има един език. Най-първо, има известни движения, които при всичките народи са едни и същи, изразяват едни и същи понятия. Например един англичанин ще те удари както един българин – ще ти удари една плесница. Един французин има специфичност в боя, но те са редки.

Човек трябва да приготви сърцето си. В приготвянето човек не трябва да се терзае в света. Не трябва да внася в себе си противоположни мисли, които не са естествени. Той мисли след двадесет години какъв ще бъде неговият живот. След двадесет години е точно определен какъв ще бъде твоят живот. „Че как е определен?“ Ами че ти си роден, твоят живот е определен. Ти се жениш, ще раждаш деца, нищо повече. Ти си мъж, ще гледаш тия деца, ще сечеш дърва, ще носиш хляб. Ще те викат на бойното поле, ще те ранят, ще те повишат. Ти си чиновник, ще те повишат. Следваш химия, ти станеш учител по химия. Определено е. Следваш архитектура, определено е какво да станеш. Всеки един в тази форма е определено в живота какво ще стане. Какво ще стане от вола, не е определено от вола. Този вол може да има желание да стане един владика. Може ли да стане? Хиляди поколения може да минат, но той владика не може да стане. Той може да стане един първокачествен вол. И от човека, тази форма, както е създаден, според неговите способности, според неговите възможности, е определено какво може да стане.

Следователно не желяй онова, което не можеш да станеш. Може да приготвиш известни условия за бъдеще, но другата страна на стиха казва: „Но от Господа е“. Може да искаш да станеш професор някъде, може да си способен, но друг трябва да реши този въпрос, да те назначи.

Казвам: има две крайности на живота. Механическо определяне е едното, но има и разумно определяне. Ако вървите по закона на Любовта, вашият живот ще мине добре. Пък ако имате мъчнотии, пак ще имате страда-

ния, но всички тия страдания ще се превърнат за ваше добро. Но ако не вървите по закона на Любовта, вие ще имате същите страдания само че нищо няма да излезе. При това всичко ще върви назад, назад, докато най-после вие се откажете. По закона на Любовта ти ще разбираш живота. Ни най-малко няма да те освободят от страданията, ще ги минеш. Без страдания не може. При сегашните условия страданията ще дойдат. Страданията се усилват по единствената причина, че Любовта като закон не влиза. Тя е, която създава тази разумност. Ние не разбираме закона, вследствие на това създаваме онази възможност за страдания.

Например вземете: вие сте бързи и казвате: „Като ядеш, да ти пукат ушите. Бързо ще ядеш“. Мислиш, че като караш децата си да бързат, да ядат бързо, да им пукат ушите като ядат, че те ще бъдат здрави. Ще кажеш на децата: „Дъвчете храната много добре“. И след като сте преяли, ще им кажете, един час вода след това да не пият – ако искате здрави деца да имате. И при това майката, която погува детето, няма да се тревожи за нищо и никакво. Всяка майка, която се тревожи и погува своето дете, всяка отрова внася отрова. С всяка една тревожна мисъл, с всяко едно тревожно чувство ние внасяме отрова в себе си. Ние всеки ден се тровим. Ако ние се тровим, какво добиваме с нашето безпокойство? Защо трябва да се трови човек? Казва някой: „Разбирам, ама не може“. То е крива философия. Тревоженето е навик, който е добит отпосле. Отначало не е имало тревога. Това е един навик, добит тъй, както у децата. Едно дете ще се разгневи, ще се разсърди, ще излезе навън и ще иска да го поканят. Майката казва: „Ела, мама, недей“, а то се сърди, обръща се, не иска да влезе, че най-после ще го вземат като някой почтен господин и то ще седне, ще ги погледне важно и ще започне да яде. Това богатите правят. Онова, сиромашкото дете, на което майка му умряла и баща му умрял, на кого ще се сърди? То, горкото, очаква да го извикат някъде.

Казвам: всички онези, които сте добили навик да се тревожите, все сте от богатите деца. Баща ви е жив, че майка ви е жива, че много са ви галили. Тогава църят за всеки един човек, който се тревожи, какъв е? Тревога с тревога се лекува. Един човек, който не е доволен от малкото, вземи му го, че му давай по-малко хляб и той ще бъде вече доволен. Във време на война аз гледам същия психологически закон. Преди войната, когато имаше изобилно хляб, вземе някое парче и го хвърля. Но във войната, когато даваха по-малко хляб, взел някое парченце хляб, то за нищо не става, но той казва: „Слава Богу, че дадоха малко парче хляб“.

Природата иска да ни отучи от много навици, от много лоши навици. Тя ни прекарва през опитности и страдания. Сърдим се. На кого се сърдим? На Господа. Той е много далече, докато гоиде Неговата мисъл... Вие мислите, че Господ е много близо. Много далече е, докато гоиде го Него твоята мисъл... Той има ред слуги, които ще му доложат, че „Твоят син се е разсърдил“. Той ще пита, най-първо кога се е разсърдил; ще минат ден, два, три, четири, пет, докато Той отговори. През това време, 3 - 4 дена, ти ще гладуваши. Ние сега за Бога имаме едно понятие, че като се сърдим, че ще уреди веднага работите. Едно е вярно: че на онези, които се сърдят на Господа, никак не им урежда работите. Единствените хора, на които Господ не урежда работите, това са на сръдливите хора. Сръдливите деца Господ никога не вика. Той ще те остави да гладуваши. Най-после ще ти остави яденето и всички ще си заминат и ти сам ще идеш да го търсиш и каквото намериш, ще го ядеш.

След това иде другият навик. Някой казва: „Аз трябва да стана безверник“. Безверникът, той е друг навик. Той иска да не вярва в Бога, за да Го накара да му даде. Политика е то. Безверието, политика е то. После, друг един лош навик. Казва: „Аз не Го обичам“. То е друг навик. Ти ще кажеш така, за да Го застави да го обича. Това са навици, които са придобити. Естественото положение, това е

любовта. Естествено то положение, това е мъдростта. Естествено то положение, това е гладът. Естествено то положение при всички работи естествено върви. Отрицателните качества са навици придобити, които трябва да ги изправим. Целият наш живот не е нищо друго освен да се възпитаваме да отхвърлим всички придобити качества в нас. Има нещо придобито от хиляди поколения и трябва да се освободим от това. Доиде една мисъл на съмнение – остави я настрана. Ако дойде някой в къщата ти, ти казваш, да не те обере. Онзи човек, който ще те обере, той си носи белег на главата. Като влезе крадецът, щом се съмняваш, ще го попишаш от двете страни на слепите очи и ако намериш, че му е слаб ангелът, ще го пратиш в една стая, дето няма никакви каси, нищо повече. Че това е едно чувство чрезмерно развито. Крадецът иска повече, отколкото му трябва. Всеки човек, който иска повече, отколкото му трябва, той е крадец. А пък всеки човек, който не иска това, което му трябва, той е в гругата крайност. Когато вземеш толкова, колкото ти трябва, това е естественият ред на нещата. Някой казва: „Ще се откажеш от неща, които не са потребни“. Но има известни неща, от които не може да се откажеш. Известни малки запаси ще имаш.

Казвам: в сегашния живот ние имаме една крива представа. Мислим защо светът така е създаден? Този свят трябва да се проучва. Известният учен Ломброзо започва да изучава анормалните типове, на престъпници и не дойде до никакво заключение. Отиде в Русия да изучава Толстой и Толстой разправя своята опитност от Ломброзо – този италиански учен. Когато Ломброзо отишъл на гости, Толстой се усещал неразположен. Онзи го наблюдавал каква анормалност ще покаже. Като рече да се храни, Ломброзо, според своята теория, иска да види какво ще намери в Толстой. И той е бил на тръни. Показва всичката си любов, а Ломброзо иска да види дали няма някаква анормалност във всичката обхода. Ломброзо търси опакото.

Това не е наука. Наука според мен е да се изучава какъв е здравият тип, какъв е здравословният организъм. Първо да се изучават здравите хора, а после болните и оттам ще се види отклонението. Болестта е отклонение от нормалния тип. Най-първо ще изучаваш качествата на здравата кръв, качествата и света на здравата кръв. След това ще изучаваш отклонението и качествата на болните хора. Щом вземеш здравата кръв, ще видиш какво е отклонението. И тогава подобрението на кръвта зависи от храната, от въздуха и от мисълта, която постоянно функционира в нашия ум. Ако имаш един невъзпитан ум и невъзпитани чувства, ти ще развалиш това, което яденето и дишането дават. Може да имаш една прекрасна мисъл и прекрасни чувства, но ако не ядеш правилно, и не дишаш правилно, пак ще развалиш. Тогава трябва да вкараш в храната яденето, дишането, мисленето, чувствуването. От тях зависи здравето на човека, от тях зависи правата мисъл в прогреса на този живот.

Например мнозина от вас не може да дишате. Вие дишате бързо. Дигате рамената и дишате бързо. Това е опъване. Природата не обича опъване. Ти ще приемеш нещо правилно, въздуха ще поемеш много пластично и мисълта трябва да следва. И чувствата да следват постепенно, хармонично – като че свириш на някое пиано. Когато хората умират, дишат с пресичане. Това показва, че този човек върви по един връх нагоре, издига се. Като вървят, пънкат се, а като вървят на равно, пъшкат. В дишането трябва пластичност. И после, като ядеш, и там трябва да има музика. Някои хора, като ядат, приятно е да ги гледаш. Майсторски, много хубаво ядат, музикално. Някои гървчат тъй, че не искаш да го гледаш. Не бързай, като седнеш да ядеш. Като седнеш да ядеш, представи си, че гържиш изпит по яденето. Представи си, че като идеш в онзи свят, най-първо ще ти сложат един обяд и така, както ядеш, ще те приемат. Ако ядеш както тука, ще ти покажат вратата. Няма да те изпъгят, но ще те извадят навън и ще кажат: „След време

нак заповядайте“. Месо в оня свят няма да ти дагат. Ще ти дагат от най-хубавите плодове и ще те опитат как гъвчеш. Ако вземете една гиня, откъде ще я срежете, я ми кажете? Някой път направете един опит. Като гойдат гините, срежете една гиня и останете спокойни. Нарезете я на резени и вижте откъде ще искате да бутнете – отзад, от гръжката или от средата. Едно време, като дяхте кокошки, откъде започвахте? От бялото месо ли? На свинята най-слакото месо са рибиците. Че законът на яденето е през устата.

Три процеса има и човек трябва да бъде господар на тях. Процесът на яденето е физически процес и е свързан с процеса на чувстването и процеса на говоренето. Ако в тебе процесът на яденето не е правилен, и говоренето ти ще бъде неправилно. Ако процесът на яденето е правилен, и говорът ще бъде правилен. Защото между стомаха и мозъка има едно съответствие, приличат си. Както стомахът е възискателен, така и мозъкът е възискателен. Те са противоположни полюси в живота. Понеже стомахът е свързан със стомашния мозък, който се занимава с всички функции на тялото, те в него влизат. Симпатичната нервна система е система на човешкия магнетизъм или система, която образува топлината, която образува кръвообращението, която е носителка на здравето. После: мозъчната система е носителка на човешката мисъл, на човешката сила, на човешката енергия.

Следователно, ако между тия две системи, ако между твоята симпатична нервна система и между твоя мозък няма съответствие, всяка система ако не изпълни своите функции, ако стомашната система произвежда повече топлина, отколкото трябва, ти ще изпаднеш в противоречие. Ако мозъчната система произвежда по-голямо изстудяване, ако мозъчната система се развие чрезмерно, то хората стават сухи. Кожата става суха, няма влага. Трябва веднага да измениш състоянието. Какво трябва да правите? Да пиете повече вода – кило,

кило и половина, до два килограма. Най-много два килограма и половина вода да пиете на ден. Водата е един добър проводник на електричеството и магнетизма. Казвате: „Аз не мога без вода“. Водата е необходима не само за чистене на организма, но е необходима за функционирането на симпатичната нервна система.

Много религиозни и учени хора и професори има, които не знаят тия работи. Или може да ги знаят, но не ги прилагат. Те мислят, че като са учени, тях няма да ги засегне законът. И най-учените хора засяга този закон. Американците, които минават за културен народ, постъпват много нехигиенично. Един навик имат – като отидеш на гости у един американец или когато имат банкет или угощение, те ще ти дават най-първо да пиеш кафе в една голяма чаша и след това топлото кафе ще ти дават легено. Че при тази температура зъбите се развалят! След силната топлина и после изстудяването, напуква се глечта. И това е станало причина да се развалят зъбите. Аз казах на американците, че много месо ядат. Сутрин цяла голяма пържола, на обед един голям бут опечен и вечерно време каквото остане от този бут, ще го накълцат, както правят тези надените суджуци, ще яде старо месо, сутрин месо и вечер месо и казвам: „Как няма да ви окапят зъбите?“.

Казвам: природата не търпи резките промени. Майката трябва да научи децата си, така да ги възпита, че да им бъдат здрави зъбите. Щом като започнат да се рушат зъбите... Аз не искам да засягам този въпрос, но рушенето на зъбите в нас е един голям дефект. Рушенето на зъбите е свързано с малкия мозък. Когато малкият мозък не функционира правилно, когато черният гроб не функционира правилно, когато стомахът не функционира правилно, почват зъбите да се рушат и с това работата се влошава. Влошава се от външните условия, от неразбиране. Със своите тревоги, които преживяваме, със своето неверие, със своето насилие, което правим, ние само усложняваме живота. Нищо не допринасяме.

Толкоз хиляди години хората живеят по същия начин. Какво са допринесли? Земята е олята с човешка кръв. Земята е пълна с гробища. Накъдето и да стъпиш, навсякъде ще стъпиш на кръв или на гробове. Всичката пръст е пръст на умрели същества, които са се борили, борили; та ние ходим само по телата на умрели хора. Какво очакваме? Каква мисъл ще влезе, като ходиш по такава почва, с остарели идеи, с такива величия, които са умрели? Ние ще оставим нашите тела и ще заминем за другия свят с неразрешени въпроси.

Всеки един от нас е дошъл с една задача в света. В сегашната епоха вие се намирате на студено. Зимно време всеки трябва да има кутия с кибрит или клечки да запали огън и като влезете, най-първо трябва да запалите огъня, след това да сготвите хубава супа и то първокачествено, да ядете, да се стоплите, да стоплите ръцете и краката си. аз разбирам, това е човешката мисъл и човешките чувства. Като човек ще внесеш в себе си най-хубавата мисъл, която може да намериш в света, и най-хубавите чувства. Това е силен човек. Ще ги намериш. Който и да е философ, който и да е поет, ще ги намерите и ще ги сложите в ума. То ще бъде един склад, то ще бъдат дървата, материалът, то ще бъде храната. Тази храна трябва да имаш. То е първото нещо. След това вече ще започнеш работата. Най-първо е любовта.

Да допуснем, че вие някой път усещате, тук под лъжичката ви стяга, паднала като някоя канара, студени тръпки минават. Какво показва? Вашият слънчев възел не функционира, той има някаква дисхармония. Между сърцето и вас има някаква дисхармония и между земните течения има дисхармония. аз да ви кажа какво да правите. Онези от вас, които са умни, трябва да ме разберете. Сутрин, като станеш, ако искаш да се поправиш, ще отправиш ума си към слънцето, ще направиш известни движения и веднага необходимата енергия ще я привлечеш от сърцето в мозъка. Като се мине време, много лесно ще започнеш пак същите движения, но ще концен-

трираш мозъка си към центъра на земята и тогава от центъра на земята ще привлечеш противоположното течение. Ще събудиш разни течения: течението на земята и течението на слънцето и това, което е пагнало като монка, ще се махне.

Който ме е разбрал, ще даде хиляда лева за урока. Най-малко хиляда лева трябва да дадеш за уроците. Науката за дишането е много ценна. Сутринта упражненията са необходими, за да стане мозъкът нормален чрез слънчевата енергия. Вечерно време трябва да правим тези упражнения, за да стане нормална симпатичната нервна система, вашият мозък да стане нормален. Между стомашния мозък и главния мозък да започнат функциите. След като легнете, ще имате приятен сън, няма да сънувате, че ви гони мечка, няма да ви гонят никакви слонове, няма да има падания, ставания. Като се върнете сутринта, ще бъдете бодър, весел и ще започнете работата си.

Та казвам: от човека зависи. На човека принадлежи приготвянето на сърцето. Има неща, които зависят от нас. Като ги правим така, ще дойдем до друга фаза: до това, което зависи от природата, тя е толкова щедра, че всякога да имаме нейното разположение. Да кажем, някои от вас бедни сте, нямате пари за лекарство. Какво ще направите? Сега, ако река аз да ви дам някои методи, всички да сте направили опит с тия методи, никога не предавай на другите един метод, който не си опитал. Аз ви казвам: ще си дигнеш ръцете. Но най-първо ще станеш още рано сутринта, ще се спреш 5 – 10 минути. Концентрирай ума си към слънцето и после прати всичката слънчева енергия навсякъде. Пет-шест пъти ще направиш това. Вечерно време отдолу ще започнеш. Земната енергия ще дойде и тогава непотребното от тялото ще слезе в земята и непотребното в ума ще вземе слънцето и ще стане обмяна и ще започне енергията да тече от центъра на слънцето до центъра на земята, ще започнат да функционират и ти си в средата, на екватора и тогава всичко ще тръгне на добре.

Всички възвишени същества, всички разумни същества живеят по този начин. Един агент, един светия като стане, и той прави така. Вие сте чудни, у вас има смешни понятия за светиите. Светията, като стане сутринта, той ще отиде на високо място да си направи молитвата. Вие мислите, че той сега на високото място, гига си ръцете и се моли. Няма да ви кажа как се молят светиите. Вечерно време правят много редовно упражнения. Светията, като седне да яде, не бърза. Най-малко 3/4 часа ще му вземе, яде полека, мисли и дъвче. Светийска работа. Яденето има смисъл, болест не го хваща. Дъвче човекът, три пъти прави упражнения. Светията прави упражнения сутрин, като изгрива слънцето, вечерно време, като си ляга и посред нощ. Три пъти прави упражнения. Най-важни са упражненията по обед които правят. Те имат специфични места. Те не са за вас. За вас сега са сутрешните упражнения. Като научите другото, ще дойдете до тях, ще идете при светиите.

Казвате: „Конкретно как да го разбираме?“. Ами какво разбирате? Ще дигнете ръцете си нагоре, понеже като дигне човек ръцете си нагоре, тази енергия преминава. „Че аз, като дигна ръцете си, как ще привлече енергията на слънцето?“ Чудни сте, като казвате „Как ще привлече тази енергия?“. Енергията няма да я привлечеш. Тази енергия иде. И ти трябва да я възприемеш. Аз викам на светлината, като отворя очите си, тя минава и аз я възприемам. Зависи от онова разположение как ще я приема. От мене не зависи, тя сама иде. Аз като сложа ръцете си горе, ще ги направя в едно положение да възприемат енергията. Защото ръцете дават и възприемат едновременно. Щом поставя ръцете си встрани, от едната страна се дава, от другата се възприема. С двете ръце не може да възприемаш. От дясната изобщо се дава, от лявата се взема. Ние сега с дясната вземаме, а с лявата даваме. Правилно е. Ето аномалността. Ще кажеш: „Защо? Защо ние ще го правим?“ Какви са резултатите? Как ще ядеш? Като сготвиш яденето, като го сложиш в тенджерата, ще употребиш дясната ръка. Като дойдеш

да ядеш, ще употребиш лявата ръка. Ние ядем с дясната – току вземе лъжицата и започне. Англосаксонците употребяват лявата ръка и работите им са повече оправени. Ние го караме, не върви. Англичанинът с дясната ръка дава, с лявата взема. Много е внимателен. Той е много точен. Каквото има да даде, дава го и каквото има да взема, взема го. Като го даде дясната ръка, тя взема.

Та в природата закони има. Ние трябва да знаем как да възприемаме. Ние нещата трябва да ги възприемем със своето сърце. Ако ти чрез своето сърце не може да възприемеш Божията любов, ще загазиш. Любовта не се възприема чрез ума. Ти може да мислиш за любовта и да я идеализираш, но умът дава само. Това, което възприема, то е сърцето. Любовта ще вземеш чрез сърцето и от сърцето ще я изпратиш в ума и каквото остане излишно от тази любов, ще го предадеш през дясната ръка. Когато искаш да покажеш любовта или чувството, не го предавай с лявата ръка. Защото в какво седи любовта? Някой път аз гледам един човек, който е беден. „Този човек не го ли съжالياш?“ Аз не съжالياм човека. Ето какво разбирам да го съжاليا: трябва да извадя да му дам. Аз му казвам: „Много те съжالياм“, пък нищо не давам. „Съжالياм те“, бръкна в джоба, изваждам 5 – 10 – 15 лева, не че няма този човек, но му дам. Това е съжаление. А когато кажеш: „Аз много те съжالياм“ и нищо не му даваш, то е лъжа. Съжالياм те, обеща нямаш, давам ти обеща – това е съжаление. Гладен си, нахраня те, обед ще ти дам – това е съжаление. А пък много го съжالياвате, а нищо не му давате – това са губари. Никакво съжаление не е.

Природата обича един положителен език. Ние не можем да идем при Бога и да Му говорим нещо. Казваме: „Аз, Господи, обичам света и аз, Господи, много те обичам“. Хубаво, като обичаш, трябва да направиш малко добрини. Колкото и да са микроскопични, направи ги, дай нещо от себе си. Мине някой обезсърчен, може да му дадеш. Кажи му няколко думи. Кажи: „Ще се оправи тази работа!“. Закъсал някой студент, скъсали го, кажи:

„Втори път ще издържиш!“ – „Ама като кажа, ще стане ли?“ Ще стане! Минаваш, някоя бедна вдовица болна, кажи: „Ще оздравееш!“ – „Ама гали ще стане?“ Кажи го! Това са давания. Ти казваш: „Не зная гали ще стане, гали ще оздравее“ и викате лекар. Хубаво, като извикаш лекаря, извадиш и му платиш, то е пак съчувствие.

Казвам: положителни трябва да бъдем. То е Божественият език. Всякога гръж положителното. Кажи една дума, която е положителна. Вземи нещо от гжоба си. Дай му един обед. Разходи се с него. Направи жертва. Тогава това, което правиш за другите, и другите ще направят за тебе. Така и Господ ще направи. Ти както постъпиш, така и Господ ще постъпи. Господ като каже, веднага любовта върви.

Сега да ви наведа на мисълта: за всинца ви в света има една вътрешна възможност. За младите има възможност, за възрастните има възможност, за старите има възможност. Младият да добие смисъла на живота, да усети сила, да се радва на своята сила. Възрастният да се радва на своите придобивки. Остарелият да се радва на своята мъдрост, която е придобил, на ония дълбоки познания. Всеки да има на какво да се радва. Старият на какво ще се радва? На своето знание. Старият има голямо богатство. Че ти побеляла главата, не е богатство. То е загуба. Ако главата ти е побеляла, и в банката нямаш нищо, тогава тази глава напразно е побеляла. Но, ако имаш в банката, на място е побеляла. И тогава, според сегашното възпитание, ние се намираме в противоречие. Дали е волята Божия?

Казвате: „Така е решено, да страдаме!“ Не е решено. Решено е да страдаш, за да станеш щастлив. Страда се с оглед това страдание като платиш, да придобиеш нещо. Решено е да бъдеш сиромаш, но сиромашията да бъде един път да бъдеш богат. Решено е да бъдеш невежа, но това невежество да бъде един път да влезеш в знанието. Така трябва да се мисли. Казва: „Аз нищо не може да направя“. Това, че ти нищо не може да направиш, то е път за онава,

което можеш да направиш. Понеже не знаеш, затова е невъзможно. Щом знаеш, седиш пред една врата затворена и не можеш да влезеш. Аз може да ти кажа как можеш да влезеш. Завъртам ключа, отваря се вратата. Какво ти коства? Другояче: трябва да счупиш вратата. Отвориш вратата, пак затвориш, свободен си. То е знание. Малък е ключът. Сега ние се пънкаме пред затворената врата на природата и мислим как да се пъхнем през тази врата. Мислим да извадим винтовете, да се освободим от тази врата. Опасна работа е тази. Много наши винтове са развъртени по този начин. Не развъртайте винтовете. Не правете опит да развъртате винтовете. Нито пък попускайте някой да ви поправя там.

Преди години дойде една високопоставена дама и казва: „Учителю, искам да направя операция. Вие какво ще ми кажете?“. Ако намериш най-добрите инструменти, най-учения лекар в Европа, но ако не, остави на природата. Тя ще те излекува по-добре. Ти много се тревожиш, много мислиш за себе си. После: ти мислиш как да уредиш живота си. Половината богатство раздай! Не ти трябва операция. Раздай половината! Онова ще ти вземат и тогава ще оздравееш. Ако не оздравееш, тогава ще ти върнат парите назад. Ти седиш, безпокоиш се, мислиш какво ще стане с тебе. Какво ще стане с тебе? Ще умреш. Ако не разбираш Божия закон, ще умреш. Нищо няма да стане. Ако разбираш, ще бъдеш едно семе, посято в земята. Плод ще гадеш и ще бъдеш гърво на място. Ще възкръснеш. Не това възкресение, както ние го разбираме. Има възкресение, което не носи живот. Затова сега се научете да владате вашата мисъл.

Че не се разбирате, не се обвинявайте. Хората себе си не разбират, как ще разберат другите? Ние себе си не разбираме, ние как ще разберем един човек? Най-първо трябва да разберем себе си, своите нужди и тогава трябва да разберем другите. Аз трябва да имам нещо, за да дам някъде. Да съм работил, да е пълен джобът. Ако аз

нямам нищо, ако нямам знание, какво ще дам на хората? Всеки един от вас трябва да има знание. Не казвайте, че не може да дадете. Никога не казвайте, че не може да дадете. Пазете едно правило: ако някой иска, щом го иде някой до вас, кажете: „Почакайте, нямам сега, но ще ви дам“. Сложете в ума си да давате. Давайте, за да ви се даде. Давай, понеже Бог дава. Ти трябва да даваш на всички, но и другите да дават. Давай както извора, който дава по малко, но постоянно. Ние сме дошли до положението: ние сега нищо не даваме и искаме само да вземаме. „Тежък е животът“ – казвате. Ще даваш и ще вземаш разумно. Това е закон. Затова са пратени хората на земята, затова страдат, затова са всичките противоречия. Всичките противоречия природата ги е сложила, за да разберете своите нужди. И щом разберем, ние тогава ще можем да поправим живота си.

Тогава ще ви приведа един пример за един американски проповедник, Ксен Джон, един от будителите проповедници. Голям смешкар, такъв, какъвто рядко се среща. Цялата публика, като го слуша, се гържи за корема – от единия край на събранието до другия всички все се смеят. Той разправя като методистки проповедник: „В една богата църква един упорит богаташ, с обикновено мнение, не дава. Нищо не му казвам. Един ден го хвана една болест на умиране. Викам ме да го изповягам. Отивам при него и казвам: „Защо ме викаш?“ – „Да ме изповядаш, да се помолиш на Бога да ми се върне здравето.“ – „Как? За тебе да се моля? Никога няма да го направя. Че как, мене ме е срам, че ти нищо не си направил за Господ! Че какво ще сложа под колената си да се моля за тебе? Пазил Господ! Ако дадеш половината от богатството, ще го сложа под колената и ще кажа: „Господи, половината дава“ и тогава ще има за какво да се моля“. Той се смее. – „По-малко не може ли?“ – „Не може.“ Той го гледа и казва: „За една молитва половината богатство?“ – „Ако сложиш половината, ще се моля. Тогава вярвам, че ще оздравееш. Ако не го дадеш, довечера заминаваш.“

И на вас казвам: когато ви викат да се молите за някого, кажете: „Половината богатство!“. Това е философията. Здрава философия. Ще видим, както Господ даде. То е така. Ще трябва да изпълним волята Му. Онази воля, в която живеете. То е Божественото. То ще създаде хора, които здраво мислят във физическото поле, в духовното и в Божественото. Ще се разберем и няма да имаме противоречията, които сега имаме.

„Благословен Господ Бог наш“

„Добрата молитва“

4 март 1934 г., 10 ч., София - Изгрев

Словото

„Отче наш“

„Ще се развеселя“

Ще прочета част от първата глава от Евангелието на Йоана.

„Духът Божи“

Ще взема само стиха: „И Словото бе у Бога“. Една стара форма. Аз взимам „Словото бе у Бога“, това е проявеният свят, това е космосът, това е, което съществува, което виждаме, което изучаваме и това е, което има да изучаваме за бъдеще. Словото, това е великото, разумното; това е началото на битието. Всеки един живот трябва да започне от Словото. Това е първичната причина, която дава тласък. От този тласък, от този подтик зависи целият развой на вселената, развоят на всяко разумно същество. Онези, които съзнават този подтик, са щастливи; онези, които не го съзнават, са нещастни. Онези, които го съзнават, са в реда на нещата; онези, които не го съзнават, са в безпорядъка.

Та от това гледище, когато в света се появява известна дисхармония, ние мислим защо той е така създаден. Това е неразбиране на света. Когато човек върви по пътя, и дига прах наоколо си, нали не трябва да питаме защо светът е създаден така, че се дига прах? Този човек само върви, той нищо не е създал, той само върви и дига прах.

Та сегашните социални въпроси са прах, който се дига в очите на хората. Починете, този прах, той ще падне на земята и светът ще има пак този облик, който е умал. Та ние живеем в три епохи: в епохата на миналото, в епохата на настоящето и в епохата на бъдещето. Ние не може да се освободим от миналото. Тялото, което носим, този ред и порядък са все от миналото. Не може да се освободим от последствията на миналото. Защо

и за какво, както и да обяснявате, каквото и да мислите, един факт е това. Може да обясняваш болестта, но болестта си е болест, страданието си е страдание, както и да го обясняваш. Обясненията някой път нищо не допринасят. Аз бих желал някой да ми превърже раната, вместо да ми обяснява как е станала раната. Аз бих желал първо да ме нахранят, пред това да ми обясняват кармическите причини защо гладувам в дадения случай.

Трябва едно правилно разбиране за Словото. Но нашите обяснения сега са обяснения за деца. И те са потребни, необходими. Ако искате, може да си гържите от преди хиляди години вашите буквари, те нищо няма да допринесат. Когато срещнете, казва: „Аз вярвам в Бога“. Вярва в Бога, докато има пари; като няма пари, не вярва. Вярва в Бога, докато е здрав; като изгуби здравето си, не вярва. Питам: в какво вярвате? Умрелите в смъртта вярват. Живите вярват в живота, силните вярват в силата, учените вярват в учението. Та казваме, че хората нямат едно верую. В какво вярват жените? В женщината. В какво вярват мъжете? Никакъв Господ нямат те. Жените вярват в женски Господ. Това са такива социални разбирания, които нищо не допринасят. И мъжът вярва в Господа, и жената вярва в Господа, и при това не се разбират. Това са две становища.

Онова, което може да въведе хората в едно разбиране, е Словото. Сега някои вярват, че ще се разясни, защото Словото ще се преобрази. Преобразяването е закон на природата. Без преобразяване никакъв живот не може да се прояви; без преобразяване никаква любов не може да се прояви; без преобразяване никакво знание не може да се прояви; без преобразяване никакъв ред и порядък не може да се изяви.

А щом кажеш горе и долу, то е друг въпрос. Това е едно аномално състояние, горе и долу. От научно гледище ще има само поляризиране горе и долу. В природата няма горе и долу. Защото, ако вие отидете на слънцето и от слънцето гледате земята, земята ще бъде горе, а от

земята гледано слънцето, то е горе, то е над нас. Как ще обясните? От гледището на мъжа жената е долу, от гледището на жената мъжът е долу. Но кога? Когато мъжът живее в жена си, той е долу. Когато жената живее в мъжа си, тя е долу; но когато живее извън мъжа си, тя е горе.

Например земята има три основни движения. Тя има едно околоосно движение, движение около своята ос. Сега, кои са причините за това движение, може да четете. Има друго движение, орбитно, движение около слънцето и едно централно движение, в посоката, където слънцето се движи. Три главни движения. При тези три движения не се дохожда в стълкновение. Земята, като се движи около слънцето, да не измени своето движение около оста и като се движи около слънцето, да не измени орбитното си движение. Сегашните хора грешат в едно: че те като се движат около един център, изменят своето околоосно движение. Например месечината така е изменила движението си около своята ос, но много медлено. То не е толкова важно дали се движи месечината.

Словото е разумното в света, което е създало всичко. То е Първата Причина. И тази Причина се намира във всеки човек. Ти може да проучваш света от онова становище вътре: каквото е твоето вътрешно разбиране, такова ще бъде и разбирането ти отвън. Както и да разправят учените хора, всякога ще нагодиш разбирането им според своето вътрешно разбиране. Жената, както и да я възпитаваши, както и да я учиши, тя никога не може да разбере мъжкия живот, тя ще разбере мъжа по женски. И мъжът, както и да го възпитаваши, както и да го учиши, не може да разбере жената, той ще я разбере по мъжки. Ще каже, че не я разбира. Той не може да я разбере.

Когато аз върша едно добро, каква нужда има да ме разбират хората? Това е едно добро. Ако аз правя добро, каква нужда има да ме разбират децата, аз правя ли добро, или не? Или каква нужда има една река, която тече някъде, да я разбират хората дали тече право или не? Чудни

сме хората, когато искаме да ни разбират. Има стремеж в човешкия живот, който не се нуждае от никакво външно разбиране. Аз говоря сега за Словото като един вътрешен подтик, не като един външен повърхностен подтик. Не смесвайте онзи външен подтик с подтика на Словото.

Сега въпросът е да се подчиним. Някои не разбират какво нещо е подчинението в света. Казват, че мъжът е главата и жената трябва да се подчинява. Тази глава сама по себе си може ли да ходи? Тази глава, която заповядва, има ли крака да ходи? Това е интересно, че съществата, които заповядват, нямат крака да ходят. Те винаги ходят с чужди крака. Ти заповядваш. Ти се качваш на гърба на един кон и той те носи. Докато си на гърба, ти може да му заповядваш. Щом слезеш от гърба му, ти не може да му заповядваш.

Сега може да се запитате защо трябва да се качите. То е вече ваше разбиране, че искате да се качите на гърба на коня, и си има причини за това. Ако едно дете се качва на гърба на една круша, аз разбирам защо се качва. Качва се за някакви круши. Хората оценяват крушите от едно гледище, насекомите оценяват крушите от друго гледище. Когато хората оценяват едно плодно дърво, насекомите не се интересуват. Те се интересуват, докато цъфтят. Когато пък плодовете узреят, хората се интересуват, насекомите не се интересуват. Ние, хората, в света се интересуваме от любовта като цвят, други като плод. Ние се интересуваме от добродетелта като цвят, а други се интересуват от добродетелта като плод. Едни се интересуват от мисълта като цвят, а други като плод. Това е различие вече.

Тогава къде ще поставите мъжа и къде жената? В човешкия организъм къде ще поставите жената? Не ми цитирайте. Вие може да ми цитирате откъде Господ е взел реброто и от какво я е направил. Вие може да ми цитирате от какво е направен мъжът и жената. Тогава положението на мъжа съвсем не е завидно. Мъжът е

направен от кал. Ако кажете, че жената е направена от реброто, земята не е по-високо положение, а пък мъжът е направен от кал. Ако така разсъждавате, вие ще извадите една философия. Това не е разумното Слово. Това е механичен процес, от който човек е направен, външната обвивка на човека, но разумното дихание, разумното Слово, което Бог е вложил в тази форма, в тази кал, не е вътрешна кал. Калта е само една възможност, едно условие.

Вътрешното дихание, разумното начало, което е вложено в тази форма, това е човекът. Не е двете ребра, които Бог е взел. Това е материята. И като взел двете ребра, какво направил Бог, я ми кажете? Замълча се въпросът за жената. Защо? Защото жената спада към творението на втория ден, за който Бог не си е дал мнението. Единственото нещо, за което Бог не си е дал мнението, е жената. Тя е без Неговото мнение. И затова казват: „Това е жена“. Господ не си дал мнението, а хората се мъчат да гагат някакво мнение. Обаче, като дойде ден да се определи какво нещо е жената, Царството Божие трябва да бъде на земята и само тогава ще се определи какво нещо е тя. Ако Царството Божие не дойде на земята, жената ще остане без мнение, няма да има мнение за нея.

Сега Словото е у мъжа. Но краката не заповядват, главата заповядва. Главата не носи, краката носят главата. Когато главата заповядва на краката, идват движенията. Следователно жената е в краката, а мъжът е в главата. Тъй щото, когато мъжът заповядва на краката, идват движенията. Движението е най-същественото. А що е движението? Това е любовта в света. Първият подтик, стремежът в света, в какъвто и да е размер, това е вече любовта. Любовта е движение. Настава един процес на Словото. Женският елемент са краката. А краката представят човешката добродетел. Краката, това са основата на живота.

Ще кажете: „Жената е краката“. Краката са основата на живота. Те са доброто. Следователно човек гради върху жената. Върху жената е поставена основата на

живота сега. Следователно погрешката на мъжа сега в това, че той върху тази основа не знае как да гради. Всеки ден гради и изгражда, хиляди години и нищо не е направил досега. Той направи една форма, след това я развали и казва: „Върху тази основа нищо не става“. Казва Писанието: „Кой може да постави друга основа?“. Не може да се постави груда основа.

Защо именно Господ остави най-после жената да я създаде? Той казва: „Ти още не си учен върху тази основа да градиш“. Той казва: „Дај ми я, аз ще градя отгоре“. И започна той, горкият, да гради и още в рая каза: „Господи, тук няма достатъчно кал да градя върху нея“. И затова излезе от рая.

Това е едно преганение, което другояче обяснява. Понеже те са искали и двамата да излязат вън. Като основа сложили да градят, че им станало жалко, понеже вкусили от всичките плодове на рая и преди да излязат, казали: „Хайде да вкусим и от този плод, че като излезем навън, да разпращаме на хората какво има в Бога“. Вкусили от последния плод и излезли отвън. Тогава Господ поставил ангел да пази вратата, да не би да влязат втори път и да ядат от това дърво. Някои казват, че го сложил, за да не ядат от Дървото на живота, защото, ако ядат и от него, погрешката щеше да бъде неуправима. Че жената яде само един път, а ако беше яла два пъти?

Сега да се върнем към разумното Слово. Противоречията, които произтичат от сегашния живот, са от това, че мъжът мисли, че той може без крака. Някой казва: „Аз без жена мога“. Ако ти отрежат краката, ще те носят на носилка. Трябва да разбирате. Когато казваме, че без жена не може, разбираме: без крака не може, без добродетели в живота не може. Мъдростта е в главата. В главата на човека се проявява неговата мисъл. Движението на краката, то е действие. Пог темата „крака“ има стремеж, посока.

Две посоки има у човека. Мозъкът, който заповядва на краката на човека. Там се намира човешката добродетел, която е свързана с процесите на истината в

живота, на реда и порядъка. Те дават подтик на краката, а движението представя любовта. Защото само в любовта има движение.

Тази светлина, която излиза от слънцето, тя е пощаджия, който носи всички любовни писма, каквито светът не е виждал. Всичките хора се занимават с четенето на тези писма. Ако четете архивите, ще видите какви любовни писма има със съдържание. Та тези любовни писма не са нищо! Какво е съдържанието на тази любов на сегашните хора? – „За тебе умирам, без тебе не мога да живея, ти си за мене ангел, ти носиш всичкото щастие за мене.“ Това е преди да са се оженили. Като се оженият, казва: „Без тебе мога“. Сега може да проверите гумите, първото, което дадох. Казвате: „За тебе умирам“. Няма защо той да умира за нея. Тя няма нужда той да умира за нея. Но да каже: „Аз за тебе ще живея, на тебе ще посветя живота си“. А той казва: „Умирам за тебе“. Това е погрешка. Не зная, този въпрос не съм го проучил.

Та казвам: онзи, разумният процес, е в света, който решава всичките противоречия. Съществуват противоречия, те са от три характера: противоречия в умствения свят, противоречия в чувствения свят, противоречия във физическия свят. Първите произтичат от човешката мисъл, вторите произтичат от човешките чувства и третите произтичат от човешката воля.

Та казвам: ние, като разглеждаме съвременния социален живот, както е поставен, може да го изменим. Всеки човек в себе си трябва да има един правилен възглед. Всеки един мъж трябва да състави в себе си един правилен възглед за жената; всяка жена трябва да състави в себе си един правилен възглед за мъжа. Или другояче казано: трябва да си състави едно правилно понятие за разумното Слово. Да имате само една идея за разумното, не две разбираня за разумното, но едно разбиране. Да имате правилно разбиране. Като дойде, то трябва да уреди всич-

ките противоречия във вашия живот, но не изведнъж. В който ден влезете в правилното разбиране, противоречията ще почнат едно след друго да се разрешават.

Да ви приведа един пример. Скоро ми разпяха един анекдот, нещо писали вестниците, та ще го приведа за обяснение. Този анекдот сега е в следното. Тази година през зимата става това, в Сърбия. Един селянин, юнак, чува една вечер, в дама някакъв шум. Влиза и вижда, че един вълк влязъл, иска да задигне добитъка. Борил се, той бил силен, вързал вълка с пояса си. Дошли селяните, казва: „Дойде ми една идея“. Взима един околвратник с един голям звънец, връзва го на вълка и го пуца в гората да си върви със звънеца. Първият вълк, на който е сложен един звънец!

И вие, като хванете един вълк – един ваш недостатък, вържете му един звънец на врата и го пуснете в гората. Питам: какво е положението на този вълк, който носи звънеца? И като отиде при вълците, те ще видят, че има нещо ново на него. На нашите криви възгледи, които имаме, трябва да им окачим един звънец, един ритник и – в гората, да носят този звънец. Че на този вълк се намерил един умен човек, който, като му сложил звънец, и няма да влезе в дамовете при добитъка. Този вълк да каже: „Звънец ми туриха на шията. Още веднъж не влизам!“.

Та за Словото, това разумното, трябва да имаме един възглед. Казваме: „Ние имаме различни разбирания“. Ние може да имаме каквито разбирания искаме, но нашите разбирания не може да изменят нашия живот. Ако искаме да имаме правилно разбиране за живота, то трябва да служи за сегашния градеж. Едно разбиране, което не може да обясни твоето бъдеще, едно разбиране на Словото, което в тебе не може да даде нов подтик на подмладяване, едно разбиране, което не може да премахне смъртта, това е неразбиране на Словото. В началото бе Словото, смъртта дойде отпосле.

Като говоря за Словото, то е мощното. Ако искате да измените живота си, ако искате да обединявате силите си, да добиете знание, непременно трябва да влезете във връзка с разумното Слово, което сега иде в света.

Сега може да ви приведа много примери. Някои искат света да го обяснят: как е станал, процесът на граденето как е бил. Може един процес да стане механичен. Но за всеки механичен процес има една разумност. Тя може да е пряка, може да е косвена. Може нещо да е излято в един калъп, да не е пипано от човешки ръце, но за това изливане има нещо разумно в света. Например имате един кристал, един гуамант, който кристализирал на 3 – 4 километра в земята. Кой се е образувал? Може да се обясни какви са били налягането, силите. На какво се дължи това кристализиране? Кристализирането винаги се дължи на една разумност отвън. Или някой път вие размишлявате върху някой предмет, тъмно ви е. Сегите ген, гва, три и някъде от невиделица, не знаете откъде, дойде ви една мисъл, която ви обяснява целия процес. Питам: тази разумна сила, която ви обяснява света, откъде дойде? Вие ще кажете, че е от вас. Тя не може да дойде от вас. Вие може да я възприемете, тя не може да излезе от вашия мозък. Твоят мозък я е възприел. Ти произвеждаш един звук, слушаш, че нещо се говори в тебе. Това говорене не е в тебе вътре, ти възприемаш отнякъде и после го възпроизвеждаш. Разумното в света не е създадено отсега, то вечно съществува в света.

Сега с нашите разбирания ние сме дошли до едно противоречие. Казваме: „Като умра, къде ще отида?“. Казвам: като умреш, ще видиш къде ще отидеш. Сега разправят, че някой си техник е създател на киното. Чрез киното вече може да се разговарят духовете с един апарат. От четвъртото измерение един говор на съществата, тяхната реч може да се предава на земята. Някой си инженер обещал, че като умре, ще съобщи за една машина. Отишъл в другия свят и предава на друг инженер и всички техници казват, че тази машина е

най-сложната, която може да се направи. И извън земята инженерът е дал плана как да се направи тази машина, за да се възприеме най-тънката мисъл от другия свят.

Някой път хората казват: „Не ни говори за онзи свят!“. Чудни са хората! Значи, ако вие живеете в стомаха си, ще кажете: „Не ни говори за света на главата“. Вие не знаете ли, че за целия процес, който става в стомаха, се дава мисълта от мозъка? Ако този мозък не работи, никакво действие в стомаха не може да стане. Които са в главата, пък ще кажете: „Не ни говорете за стомаха!“. Това не е право. Понеже соковете от стомаха ще дойдат в главата. Ти едновременно ще мислиш за света на твоята глава, ще мислиш за света на твоя стомах, ще мислиш за света, откъдето идват енергиите за този и за онзи свят. И за двата свята ще мислиш. Защото и единият, и другият свят са толкова важни, колкото и този, и онзи.

Казвате: „Като умра, къде ще отида?“. Ще отидеш на най-хубавото място. Ще отидеш на едно място, където хората с такси не ходят, с аероплани не хвърчат, гостилници няма, банки няма, хазартни игри нямат, търговски операции нямат, градежи като тукашните нямат. Питам: ако ти не си се научил да ходиш, какво ще правиш в този свят? Ако чакаш някое такси, ще натиснеш звънеца. Такси няма. Какво ще правиш тогава? В този свят веднага ще проектираш мисълта си. Като проектираш мисълта си, ще почнеш да ходиш. Като се усъмниш, ще спреш. В този свят като идеш, като проектираш мисълта си, всичко става. Като спре мисълта ти, всичко спира.

Сега трябва да ви дам реди картини и обяснения. Някои от вас вярват в другия свят, но казвате: „Не ни говори за такива заблуждения“. Не, трябва да се разгледа онзи свят. Този свят трябва да се разгледа в светлината на онзи свят. Това са два полюса на живота. Ако ти не разбираш този свят, и в онзи свят не може да разбереш живота. Животът трябва да се разбере от онзи свят, от разумния свят. Онзи свят ще реализираш тук, на земята,

и живота на земята ще го реализираш в онзи свят. Всеки човек, който иска да реализира нещо, ще го пратят тук, на земята. Там няма спор за министър-председател. Който иска да стане министър-председател, трябва да гоиде на земята, където има и царе, и министър-председатели. На онзи свят няма нищо подобно. Там не е важно толкова министър-председател и цар. В онзи свят ти може временно да бъдеш приятел някому, да бъдеш брат някому. Да бъдеш добър, да бъдеш умен, да бъдеш отличен учен, може да помагаш на хората – това се считат за най-главните длъжности. Там всичките господари са най-добрите слуги. Там по-добър слуга от господаря няма. А най-големите лентяи в онзи свят са сиромасите. Там никой не ги кара на нищо, там господарите не карат сиромасите. В онзи свят като отидат, те си почиват. Те от сутрин до вечер само ягат и пият – студена, хубава вода пият. Вино няма. Казват: „И на онзи свят е така, я да се върнем на онзи свят“. Като дойдат тук, пак виждат, че светът е обърнат наопаки. Затова често сиромасите искат да умрат, да отидат на онзи свят, гето господарите служат. Това е едно обяснение, може да го приемете, може да не го приемете. Ако не вярвате, може да отидете да го проверите. Не е мъчно да го проверите. Изисква се малко време. Казвате: „Дали това е истина?“. То е въпрос. Ако е за физическото, аз мога да обяснявам всичките постижения на физическия свят.

Питам: ти, който си учен, който си господар, който си богат човек или цар, или министър-председател, след като умреш и твоята глава се изпразни, къде си ти, къде е онзи господар? Че това не е ли един сън? Тогава вие ще мязате на онзи, който сънувал една вечер, че го коронясали за цар и му сложили на главата една голяма корона с диаманти. Игва един нехранимайко, иска да му вземе короната и скиптъра. Той гърпа и онзи гърпа. Като се събужда, гържи си короната – българската си капа.

Та всички хора в света, се борите като този цар. Жените се борят, мъжете се борят, децата, учените

хора – за свобода, за отечество, за какво ли не. Това са само заблуждения в света. Единственото реално нещо в света, това е разумното Слово, това, което не умира. Човек, който никога не умира, той е човекът. Човек, който умира, той трябва да знае, че се намира в един преходен свят. В себе си това трябва да го знаете, не да го учите. Всичкото нещастие седи в това, че съзнавате, че това, което имате, не е това. Мъжът страда, понеже мисли, че не е мъжът, който той иска да бъде. Защо страда жената? Защото не е жената, която тя иска да бъде. Аз гледах през време на войната какво подозрение беше. Една вечер вървя, идва един и ми хваща брадата. Казвам: „Какво?“ – „Избягал е един затворник, прилича на тебе.“ Казвам: „Аз съм един затворник и ти си вторият“. Има един вътрешен начин. Ние, хората, се възмуцаваме от онава, което ни се налага.

В Словото има едно разбиране. В Словото седи свободата на хората. Целият космос, целият свят в дадения случай, ако ти си в Словото, този свят е създаден за тебе. Ти може да бъдеш свободен, няма никакво ограничение. Ако ти търсиш своята свобода вън, в своя физически живот, ти си на крива посока в живота. На физическия свят никой не може да бъде свободен. Тогава ще дойде някой голям човек и някой малък човек.

Но голямото и малкото, това са два полюса. Слънцето е голямото, земята е малкото. Има известно отношение между земята и слънцето. Няма никакво противоречие между малкото и голямото. Малкото може да ходи там, дето голямото никога не може да ходи. Малкото голямо не може да бъде и голямото малко не може да бъде. Противоречие има. Човек, за да разбира условията на малкото и да разбира живота в неговите дълбини, той трябва да е малък, тъй да минава през всичките онези безгранични ограничения, за да ги премахне. Да няма ограничения в света, които да го спъват. Ако човек разбира законите на малкото, той е свободен. Ако той може да смени своята форма, може да е свободен.

Например връзват един затворник, голям човек, връзват го. Ако този човек може да смени своята форма наполовина колкото е бил, той ще си изплъзне ръцете, краката и ще се освободи. Ако пък той разбира, той може да мине през всичките дупки на затвора. Никакъв затвор в света не може да го гържи.

Тогава ще ви приведа онзи пример. Има нещо в човека, което го кара да се не поколебае. Една красива мома искала да опита живота. Сложила си тя една маска, но я хващат, затварят я. Като си сменя маската, полицаят се влюбва в нея, напуска затвора и забягват и двамата. Снемете вашата маска, извадете този полицаи. Ще кажете, че е лъжа това. Не, ще го турите в правия път. Ще му кажете: „Твоето предназначение не е тук“. Тя му казвала: „По-добре да служиш на мене, отколкото в този затвор“. Той ѝ казва: „Аз съм готов да се подчиня на твоите разпореждания“. Тя му дава своите разпореждания. И досега още не са ги намерили.

Аз ви казвам: Каква е идеята? Служене на Бога, служене на разумното. Бог е това, което може да ни освободи, което може да внесе в нас щастие, което може да внесе сила, което може да внесе безсмъртие, което може да внесе всичко това, което търсим в света. Не външната форма. Това, което мога аз да чувствам и да опитвам, не само веднъж, но всеки ден да опитвам като една реалност. Какво може да ми кажете за онзи свят? Хубави са всички доказателства. Онова, което аз опитвам от небето, от слънцето, за мене дава повече, отколкото всички философски твърдения. Те са хубави, аз ги признавам, но онова, което аз разглеждам и разбирам, дава повече, понеже то внася в мене известен вътрешен импулс.

Та казвам: в какво седи едно веру? Не реагирайте върху това веру, което действа върху вас. Това, което може да ви подмлади, това, което може да възвърне вашите сили, това, което може да поправи света, това е разумното Слово. Казвате, че това Слово било у Бога. То е проявеният свят. И когато хората възприемат това

Слово, сегашният свят ще се оправи. Тук, на земята, има малко неразположение.

Сега да обясня идеята. Ти може да обереш водата от едно стъкло, но никога не може да вземеш водата на чешмата. Ти може да загасиш един човешки огън, но ти никога не може да загасиш светлината и топлината, които излизат от слънцето. Ти може да спреш една каруца, но никога не може да спреш светлината, която върви в своя път. Има неща в света, които не може да се спират. Следователно ние не може да спрем движението на нашия ум, движение то на нашата гуша, движението на нашия дух. Всякога, когато ние се опитаме да го спрем, с нас се случват най-големите страдания. Ние искаме да направим неща, които са невъзможни. Трябва да благодарим, че не може да спрем нашия ум. Ти не може да се спреш да мислиш. Макар и да страдаш, но пак ще мислиш. И при най-големите страдания за предпочитане е да мислиш, отколкото да не мислиш, макар мислите да са отрицателни.

Та казвам: като говоря от това гледище, всеки от вас трябва да се стреми към онази, правата мисъл. Ако разглеждате всяка една изказана дума в силата на Словото, ако може да проектирате онази дълбока мисъл какво влияние упражнява, ако вие може да виждате словото си, вие бихте подобрили вашия живот, вие бихте го изменили. Съвременните наблюдения на учените хора показват рег статистики по кой начин, как се явяват разните болести. Те лекуват, като се премахнат съответните причини и тези болести постепенно изчезват. Защото по някой път, като се намери повече електричество в твоя ум, в твоя мозък, това електричество не работи както трябва. Ще влезе повече въздух в мозъка и тогава работата ще се влоши. Щом влезе въздух в мозъка, то е опасно. Ако в твоя стомашен мозък се набере повече магнетизъм, ти не го разбираш, не го употребяваш както трябва, ще се набере повече вода в твоя организъм и ще влезеш в едно съвсем неестествено положение. Следователно природата не търпи никакво натрупване.

Ние по закона искаме да станем богати в своята мисъл. Човек не трябва да има в запас голямо количество от сили в себе си. Той трябва да има толкова сили в дадения случай, колкото му е необходимо. Защото в природата съществува един закон на обмяна. Всеки момент ще имаш толкова сили, колкото ти е необходимо; толкова мисли, колкото ти е необходимо; толкова чувство, колкото ти е необходимо; толкова постъпки, колкото ти трябва. Ако ти се опиташ да си направиш един склад като един търговец, ти ще се намериш в противоречие със себе си. Вследствие на това сегашните хора имат два вида натрупвания. На едно малко дете почва преждевременно мозъкът му да расте, става с голяма глава, става анормална. У някои хора стомахът започва да расте и става натрупване. Двама германци с такива големи разширени стомаси се срещат и не могат да се целунат. Толкова им били израсли, че могли само да се хванат за ръцете. Сега груг пример: че много хора не могат да се примирят. Защо? Не могат да се ценят. Защото коремът им е много изпъкнал.

Та има религиозни учители, които искат да оправят света по религиозен начин. Има социални учители, които искат да оправят света по социален начин. Има държавници, военни учители, които искат да оправят света по военен начин. Един военен учител трябва да разбира силите, да произтичат от Словото. Друг няма да разбере, че държавничеството трябва да произтича от Словото. И религиозните трябва да произтичат от Словото. Единство трябва да има.

Та казвам: Словото е навсякъде. Може да направите един опит. Вие сте чели, казвате: „В начало бе Словото“. Казвате: „Това е една отвличена работа Словото“. Това е вашият копнеж: искаме в света да бъдете силни, искаме да бъдете свободни, искаме да бъдете богати. Какво ли не желаете. Колко хора, които следват този начин, който дава съвременният живот, колко от тези хора са го постигнали това, което те желаят? Малцина.

Тогава как ще си обясните вие положението на онзи гръцки философ Епиктет, който бил роб? Един римски патриций имал хиляди роби и той, господарят, тъй жестоко се отнасял с всички. Обичал всички да бие и той налагал на общо основание и Епиктет. Възмущавал се този римски патриций, че като го биел, той гледал със спокойствие на господаря си. Господарят искал да го накара да изгуби един ден равновесието си. Един ден почнал да го бие, да натиска крака му, но той пак останал спокоен и казал на господаря си: „Господарю, тъй, както натискаш крака ми, ще се счупи, а като се счупи, няма да мога да ти служа. По-добре да бъда здрав, за да ти служа“. Той така натиснал крака и го счупил. Философът казал: „Нали ти казах, че ще го счупиш“. Оттам насетне крайно съжалявал господарят за постъпката си, освобождава го, дава му средства и той отива в Гърция. Епиктет става господар. Ние казваме, че при условията на живота човек може да стане господар, но трябва да има характера на Епиктета. Много християни не са се подигнали на това положение, на което е Епиктет. Но той е бил запознат с основата на християнството и я прилагал.

Та ние сега имаме механическо разбиране, очакваме да дойде Христос от небето и да ни освободи. Та нима русите не дойдоха да освободят българите? Че ако дойде Христос да направи едно руско освобождение, ще бъдат ли свободни? Пак няма да бъдат свободни. Българите днес свободни ли са? Не са свободни. Че кой народ не е свободен? Американците са свободни, англичаните са свободни. Но има едно вътрешно освобождение. От какво произтича? Има нещо анормално в живота. Единственото, което може да освободи хората, то е Слово. Всичките хора трябва да го възприемат. Това Слово трябва да работи там, но трябва да вярваме в това, да прилагаме, да се направи един опит.

Мене веднъж един баптист и един съботянин искаха да ме убедят, да ме направят като тях. „Ти – казват – си добър човек, но малко по-правоверен трябва да бъдеш.“

Искат да ме обърнат. Как? Почва единият да ме учи. Тогава привеждам пример. Казвам: гоїдоха евангелистите в света и казаха, че православните не живеят тъй, както трябва. Отделиха ги от православната църква. Хубаво, един прогрес. След това гоїдоха баптистите и започнаха да отделят от методистката църква. Така не се върви. След това гоїдоха съботяните и казаха, че трябва да се вярва в събота. Най-първо ще те кръщават с православен поп, после ще минеш през евангелистите, след това през баптистите и съботяните. Кої ли няма да те кръщава. След като те кръщават, пак ще си останеш такъв, какъвто си бил.

Сега ни най-малко не искам да хвърлям упрек. Това е разбиране. Тези хора са ревностни християни. Аз какво разбирам под православни и всичките други? Аз съм ги запитвал: „Мислите ли, че ако аз стана съботянин, светът ще се оправи? Ако аз зная, че ако аз стана съботянин, светът ще се подобри, хубаво, да стана. Гарантирате ли това? Или ако стана баптист, ще се оправи ли светът? Че защо искате да ме кръщавате?“. Като тръгнах от Невидимия свят, ме кръстиха десет пъти. Сега имам едно вътрешно кръщение, чрез огън трябва да се кръстя.

Знаете ли какво е кръщението с огън? С вода е много лесна работа. С огън трябва да се кръсти човек. Искам да ви наведе на мисълта да има единство в света. Всички хора имат добро желание. Има нещо неразбрано. То произтича от едно вътрешно състояние, една обстановка, с която човек не се е справил. В душата на всеки човек, в когото проникне любовта, се произвежда резултат. Като проникне в сърцето, произвежда друг резултат. Като проникне в ума, произвежда друг резултат. И като проникне в духа, произвежда друг резултат.

Затова е казал Моисей, който е разбирал този закон: когато любовта проникне в ума на човека, когато любовта проникне в сърцето на човека, когато любовта

проникне в душата на човека и когато любовта проникне в духа на човека, тогава той може да разбере Словото. Във всичките области трябва да проникне. Ако любовта проникне само в твоя ум, ще имаш само една четвърт от истината. Ще разбираш любовта с мисълта си. Ако любовта проникне в сърцето ти, ще разбираш любовта със сърцето си. Ако любовта проникне в твоята душа, ще разбираш любовта с душата си. Но ако любовта проникне и в твоя дух, ще имаш истинско разбиране. Всеки от вас може да отвори прозорците на своето сърце, прозорците на своя ум, прозорците на своята душа и прозорците на своя дух. Любовта може да влезе през тези прозорци и да ви даде онова истинско разбиране. Че като влезе, вие да бъдете доволни от това разбиране. Тогава всеки от вас може да бъде полезен не само на себе си, но може да бъде полезен и за другите.

„Словото бе у Бога и Словото бе Бог.“ И казва Христос, че Словото стана плът. Казвате някой път, че плътта е Словото. Значи, когато Словото стане плът, то вече видоизменя и самата човешка плът. Словото примирява в света всичките противоречия, които съществуват.

Та казвам едно практическо приложение за млади и големи. Младият да приложи Словото като млад. Всичко, каквото пожелае неговото сърце, нека да го изпълни. Всичко онова, което желаете, да съгласите със Словото. Възрастният да изпълни всичко, каквото душата му желае. Всичко това ще бъде в съгласие със Словото. Старият да изпълни всичко, каквото душата му желае. Всичко това ще бъде в съгласие със Словото. Да изпълни каквото духът му желае. Всичко това ще бъде в съгласие със Словото, което е Бог. Тогава ще има едно вътрешно единство. То е най-голямото постижение, което може да имат и млади, и стари. Младият, като възприеме Словото, няма да остарява. Старият, като възприеме Словото, ще се подмлади. Възрастният, като има Словото, той ще бъде нито млад, нито стар, той ще бъде във вечната младост. Аз наричам възрастни тези, които са

съвършени. Младият е, който се стреми към съвършенство. Старият е, който е опитал. И възрастни хора са само онези, които са завършили своето развитие в света. Те са възрастни. Които са стари, има още да прогресират.

„В начало бе Словото и Словото бе у Бога.“ Желая това Слово да бъде у вас и да стане за вас една наслада. То ще бъде Бог у вас.

„Благословен Господ Бог наш“

„Добрата молитва“

11 март 1934 г., 10 ч., София - Изгрев

Стана здрав

„Добрата молитва“

„Благославяй, душе моя, Господа“

Ще прочета само част от 5-а глава от Евангелието на Йоана – от началото до 15-и стих.

„Духът Божи“

Ще взема част от 14-и стих: „Ето сега стана здрав, не съгрешавай вече, да не ти стане нещо по-зле“. Важна е първата част от изречението: „Ето, ти сега си здрав“. Едно естествено положение, което човек има. Няма по-хубаво нещо от здравето. Всички възможности, които земята крие, са възможности само при едно здравословно състояние, при едно здраво тяло. А всичко, което е невъзможно, е само когато човек е болен. Причината на болестите, това е съгрешаването. Сега няма да ви обяснявам. Мнозина се спират на въпроса, какво нещо е грехът. Това, което разслабва човека, това, което внася болестите, то е грехът. Нищо повече. А така, както са го определили религиозните хора, то остава за тяхна сметка. Нямам нищо против това.

Определям какво нещо е грехът: всяко нещо, което отнема силата на човека, което преняства човешкия ум, всяко нещо, което преняства човешкото сърце, което парализира, това наричам грях. Някои искат да знаят кога се е вмъкнал грехът. Откакто се е родил човек. Кога ще изчезне? Като умре. Кога се е родил грехът? Когато се е пръкнал човек. Кога ще дойде доброто? Когато човек се роди. Кога ще престане злото? Когато престане човек да умира.

Има известни положения в живота, които съвременната култура трябва да разбере. Всички съвременни хора разрешават задачи, които нямат никакво приложение. Например една мома си боядисва устата, лицето

си белосва. Какво е постигнала отвън? Ако ти боядисаш къщата си отвън, ще стане ли по-здрава? Фасон придобива отвън. Не е лошо. Една боя съответствува на една хубава къща. Колко добра е хубавата боя на здрава къща!

Сега аз не визуирам някои от вас. Нямам нищо против боите, понеже са дадени от Господа. Може да сложите колкото бои искате. Един грях, нямам нищо против това, но сложете ги на мястото. Сега вземете в правилния смисъл, сега специфично не взимайте. Казвате: „Този е боялия“. Каква боя е? Цветът, това е едно естествено положение. За да имаш червения цвят, това е едно условие на здравето. Ти не можеш да си здрав, ако нямаш червения цвят. За човека говоря сега. В нормално състояние твоята уста, очите ти, носът ти трябва да имат червен цвят; навсякъде той трябва да преобладава, за да бъдеш здрав. Той е тон. Червеният цвят носи съответстващи трептения.

Съответстващите трептения излизат и от другите лъчи и тогава човек е здрав. Щом вземеш основния тон и ще бъдеш здрав. В Шестата раса, когато изучават музиката, няма да има лекарства за болните, но като дойдеш при един болен, ще му изпееш „до“ и той ще стане. Ще му кажа: „Хайде, стани и ела! Си, до, ла, си“. И човекът ще стане. „Си“ е духовен тон, „ла“ е тон на равновесие. „Бо“ е тон на „до“-то, само на „до“ му турям „бо“. Какво значи „до“?

Да оставим тези философски обяснения. Философията е една обща наука. Всеки може да бъде философ, всеки си има своя философия. Хубаво е, че хората са философи; само лошото е, когато философите се бият. Защото защитават една теория, която не се спогажда с другите. Най-първо спорят с езика, след това спорят с ръцете и по разни начини. Спорят за разни философски разбирания, кой има право и кой не. Това са посторонни явления в света. Светът както е създаден, умният човек, който го е разбрал, противоречията за него са едно щастие. Например представете си върху едно същество, толкова голямо, колкото земята, че е паднала една канара от

сто тона на гърба му. Разбира се, тя един вол, един човек ще го смаже, но за едно такова същество, че паднали сто тона, то ще бъде като една прашинка, изгрячка ще бъде за него.

Казвате, че някои неща тежат. Единственото тежко нещо е грехът. Той има тежест. Казвате: „Тежи ми нещо“. Да, тежка работи е. Грехът е тежко нещо. Като се увие на гърба... Като сгреси човек, голяма тежест е. Кое е лекото, с което човек може да хвърка? То е доброто, то е правата мисъл, която въздига човека. Тежката мисъл е грешната мисъл, тежкото чувство е грешното чувство, тежката постъпка е грешната постъпка. Тъй трябва да разбирате. Тогава има смисъл. Казвате, че земята тежи. Тежи земята, грешна е, толкова грехове като имат хората. Тя е добила своята тежест от греховете на хората. Като престанат хората да грешат, земята и едно дете ще може да я носи на гърба си.

Сега казвате, че земята била твърда. Има хора, които малко особено разсъждават. Вземете една гайда, която е напомнимана с въздух. Тя е лека, но като я дигнеш, тежка е. Какво има в гайдата? Има някаква си материя, кората е само отвънка. Една малка кора има, а отвътре? Сега ние казваме, че учените хора разправят, че земята около центъра си била твърда. Ще ме прощават хората. Земята е гайда, тя си има един гайдарджия, който свири, а ние играем. За някои този гайдарджия свири разни песни, тъй бамбашка свири. Някой път като свири, се радваме, някой път като свири, плачем, някой път се боим. Каквато песен засвири, такава ние правим. Когато гайдарджията е малко пиян (този гайдарджия има една слабост – да пие), като пийне малко, гайдата му вече...

Сега някои от вас може да считате, че това не е научно. Съгласен съм, не е научно. Къде е онази наука тогава? Ако разбирате, че науката ще спаси света, ние имаме наука, нека ни спаси! Да, някоя наука ще спаси света, но коя наука? Не сегашната наука. Сегашната наука съвсем обърка работите. Тя газове прави, топове прави. Тя освен

че няма да оправи работите, но ще ги забърка. Знаете ли как се забъркват? Една млада мома бедна била, че се оплаквала от баща си и майка си. Казва: „Не искам вече, гомегна ми! Искам да се избавя от тяхната простотия“. Намерила се една баба да ѝ бае и ѝ казва: „Аз ще те освободя от тези старите, от тези гядовци“. – „Как?“ – „Ще ти намеря един млад момък.“ Тя ходила, разхождала се. Баща ѝ я пита: „Къде ходи?“. Майка ѝ я пита: „Къде ходи?“. Оженила се тя за младия момък. И той я пита: „Къде ходи?“. Тя като не отговори, налага я, бие я. Та сегашните наши теории в науката приличат на тази млада мома, която все излиза на разходка, но бой има. Питат я: „Къде си ходила?“. Бащата никога не хвърли една лоша мисъл на дъщеря си. Този, младият момък, закон има той, съдия е. „Как тъй ще съгрешаваш против моите закони? Ще пазиш реда и порядъка! Ще се върщаш навреме! После: няма очите си да отваряш! Бог е направил жената да гледа със затворени очи. Мъже няма да гледаш, опасно нещо е мъжът!“ Че най-опасното нещо е той!

Ако разсъждаваме сега тъй, както е, право е. Че е право, право е. Няма нещо по-опасно от мъжа и няма нещо по-добро от мъжа. И двете неща съдържа. Лош е той, когато не го обичаш. Но когато го обичаш, по-добър от него няма. И жената е тъй. Като не я обичаш, по-лоша няма. Но като я обичаш, по-добър ангел в света не съм виждал от нея.

Сега: тези състояния спадат към един живот. Съвременното човечество е попаднало в един стар живот, който е съществувал. Едно число, като му прибавите двадесет и пет нули, животът преди толкова време е съществувал. Но животът в това място, гето сега минаваме, е от останки. Сега ние изживяваме кармата на една изгубена вселена. Това го казват окултистите. Как са го намерили, то е тяхна работа.

Как ще обясните греха в света? Казвате, че Бог направил света, като допуснал греха. Грехът, това е човешката свобода. Има грях – има свобода; няма грях – няма свобода.

Какво ще кажете на това? По-голямо робство от греха няма, но и по-голяма свобода от греха няма. По-голямо робство от доброто няма, но и по-голяма свобода от доброто няма. Какво ще кажете на това? Как ще си го обясните? Ако не знаеш доброто как да го направиш, по-голямо робство от това няма. Ако знаеш злото как да го направиш, по-голямо робство от това няма.

Но някои поддържат, че светът е създаден от злото и после е влязло доброто. Какво ще кажете на това? Това е една творческа сила, която е създала всичко. Следователно моделира се. Злото в света е една материя. Кое е доброто? Доброто е разумното, а злото е материята, от която първа се създава нашият живот. Следователно ние имаме работа с една неорганизирана материя, с една неорганизирана мисъл, с едно неорганизирано чувство и с една неорганизирана постъпка. Вследствие на това доброто влиза. Ние сме работници, трябва да организираме всичко това. Злото е това. Но от всичко-то това зло, ако ние можем, ще се яви доброто в света.

Та ние имаме един преходен момент. Казваме: „Защо злото съществува в света?“. То е една възможност, за да се яви доброто. Защото, ако злото не съществува като материя, от която трябва да работим, ние нямаме с какво да работим. Сега има с какво да работим. И като осъждаме дявола, че е виновен, той право казва: „Защо ме осъждате, че всичките прегрешения слагате на мене?“. Отишъл при един философ, казал: „Всичката философия аз я създадох“. Отишъл при майка, баща, свещеник, владику, гържавник, казал: „Какво ме осъждате? Ако аз не бях, нямаше да има всичко това. Аз това го създадох. Бъдете умни като мене. Вие не знаете как да грешите. Аз греша и казвам, че греша. Аз имам такова мнение. На Господа казвам: „Ето, така мисля“. Ако един ден ми напълни моята празна глава и ме убеди, че не съм прав, аз се разкайвам. Но сега не се разкайвам. Мнение имам, философия имам. Поддържам само своята философия“. Тъй казва този философ.

Сега вие питате: „Защо е дяволът в света?“. За да станете професори, за да станете владици, за да станете красива мома, за да станете красив момък, за да ви узраснат мустаци. Това са твърдения, не са доказателства. Това са твърдения.

Ще цитирам закона: „Не пожелай“ – казал Моисей. Но трябва да се определи кое именно да се не пожелае. Не трябва ли аз да пожелавам доброто? Че ако аз приложам Мойсеевия закон, не пожелаая нито любовта, нито мъдростта, нито истината? Какво не трябва да пожелаваши? Съгласен съм, „не пожелай“, но ако вие схванете буквално, ще извадите едно криво заключение, ще обърнете живота наопаки. После, казвате: „Да любиш“. Как ще любиш? Пияницата може ли да любиш? Не мога да любя пияницата. Мога да любя това, което не е пияно. Това, което е пияно, аз му свиря на него.

Не смесвайте един навик като пиянството с човека. Не смесвайте, че някой е учен, с неговата ученост. В какво отношение е учен? Да ме замотае, да ме обере, после да ме хипнотизира. Това не е учен. Учен човек е един цигулар, който може да те научи да свириш. Учен човек е, който може да те научи на занаят. Учен човек е един лекар, който може да те излекува. Учен човек е един владика, който може да те просвети, да отвори ума ти и оттам насетне да се промени твоят живот. Всеки човек, който може да принесе нещо добро, положително нещо в света, той е учен човек.

Сега положението: „Ти си вече здрав“. Най-първо, когато човек стане, той трябва да има предвид: „Не съгрешавай, за да не ти стане по-зле“. Не се връщайте на вашите стари идеи. Често хората казват: „Как са живели нашите стари деди и баби?“. Като разбойници. Твоят дядо, докато умре, изяде най-малко петстотин агънца, той продаде сто вола, на десет вдовици той продаде къщите, направи ги сиромаси. Ще ми говори за своя дядо, че бил нещо! За нашето минало няма какво да се хвалим. Ти му сложи една точка. От 8000 години миналото ни е

толкова мрачно, че Господ да ни е на помощ. Сега ще ни казват, че еди-кой си народ бил велик. Благодарим за това величие, което е създало гробище, което е създало затвори, което е създало всичките нещастия. Хвалят се тия хора, че са създали дом. Нищо не са създали. Съвременната култура нищо не е създала. Това, което е създадено, се дължи на това, което е дадено преди падението на човечеството. Като сме го изхарчили, едва малко останало от бащи и майки, които станали като вејки. Съдии, попове, проповедници, владици са останали като вејки.

Ще съди този съдия. Среца ме някой и казва: „Ти православен ли си?“. Първокачествен православен съм. Има ли нещо по-лесно да прославиш? Кой от вас не е православен? Кой не е хвалил жена си? Казва: „Като тебе друга няма“. Преди да се ожени, така казва, но като се ожени, пак казва: „Като тебе друга няма“. Преди да го осъди съдията, казва: „Като този съдия няма“ и когато го осъди, казва: „Като този съдия няма“. Разбира се, че е хубаво, като него няма. Но какво няма? Злото го няма у него. И като го няма, и доброто го няма у него. Какво няма у него? Той е гайда, пълна с въздух, да свири. Като свири, да излезе въздухът, че тази мъртва гайда да стане жива.

Сега проповядват за еволюцията. Но думата „еволюция“ в първоначалния език, значи онзи разумния подтик на великата Божия любов, която иска всички онези същества, които са излезли от него, да използват всичките блага, дарби, способности, сили, да бъдат щастливи, да използват благата Божи. Те разбират еволюцията да използват Духа Божи.

Тъй разбират сега еволюцията на хората. Но те са се отклонили, на тази еволюция главата не им съответствува. Например имате неизвестните числа x , y , z . Допуснете сега, че на вас x е известен. Представете си, че x е вашата ръка, но неизвестна е вашата глава, неизвестни са вашите крака. От ръката трябва да намерите каква е формата на главата ви, какъв е дългият диаметър и късият. После да намерите всичките съотношения на

частите на тялото. Като измерите ръката, този х, ръката има почти дължината на този напречния диаметър. Широчината на ръката съответствува приблизително на широчината на главата. Съответствие има. От ръката ще съдиш за главата. После, ще определиш от ръката колко е развита главата нагоре. От отношението между първия и втория пръст ще определиш от ухото нагоре колко е подигната главата. Този пръст показва доколко човек е морално развит. Отношение има. Който не разбира, той ще каже: „Единият пръст е по-дълъг, другият е по-къс“. За мене дълги и къси пръсти не съществуват. Съществуват пръсти на съотношение. Показалецът показва един морален стабилитет. Двата пръста, които ученикът дига, показват неговия стабилитет.

Сега, който не разбира, казва: „Това е суеверие“. Къде ще намерим истината? Казват: „Човек трябва да бъде добър“. Къде е доброто? На кое място е сложено доброто? Доброто е насадено. Ако ръката ти не е добра, ако главата ти не е добра, ти не може да бъдеш добър. В какво седи ценността на един нож? Ако гръжката му е златна, ценен е. Но ако целият нож е златен, нали още по-ценен е? Значи – в съдържанието на материята. Ако нашето тяло е направено от една фина материя, в какво седи ценността? Ценността на човека седи в ценността на материята, от която той е направен.

Устоят на човешкото тяло, моралните хора, добрите хора са хора с един стабилитет, съдържат една устойчива материя. Грешните хора имат една неорганизирана материя. Затова трябва да организираме. За бъдеще ще имаме цяла една школа, не както сега. Сега искат да преобразят престъпниците. Има в природата закони, с които може да се изправят престъпниците, както хората в работилницата изправят всичките счупени части на колелетата. Всички майстори знаят тези закони. Като дойдем до един човек, ще знаем как да го изправим.

Вземете един човек, който е женкар. Заг ушите му ще пипнеш, женкарството му ще го намериш заг косми-

ме. Може да е владица, каквото и да е, дали е мъж или жена, без разлика. Ще познаеш, пипни зад ушите. Този център отзад е. Няма скрито-покрито. Сега трябва да се радваме, че хората взеха да си стрижат косите, че по-лесно се вижда тяхното женкарство. Жените още си крият работите, но мъжете вече – „пар екселанс“, „фет-акомпли.“ Не е лошо, че един мъж е женкар. Сега аз искам да ви обясня, за да мислите малко по-правилно. Защото, ако този човек, женкар както го кръщават, той е богат човек, търси да вложи капитала си. Само жените може да купят стоката му. Защо ще го обвиняваме този човек? Стока има, ще я продава: пет горе, пет долу, ще я продава. Вие ще обяснявате, че този човек е женкар. Ще намери една жена, която е мъжкар – и тя има стока, че ще си разменят стоките, както сегашните тържави правят.

Да ви обясня научно. Сега ще пристъпя научно къде е противоречието. Понеже този орган на любовта, който произвежда тази любов, е толкова силно развит, тази енергия се набира и като не знае законите, причинява му болка и този човек иска да продаде, да излезе навън. Трябва да има една жена, на която органите в мозъка да са силно развити, трябва да намери жена мъжкарка и тя веднага ще асимилира тази енергия. Ще стане една обмяна на силите. В него ще стане едно подигане. То е както, когато е подута ръката на човека, че трябва един компрес, да извади тази нечиста материя. Така набраните енергии в мозъка трябва да намериш място да ги сложиш на работа.

Има много религиозни, на които тези органи са силно развити, че се развива много енергия и те стават фанатици. Религиозните хора трябва да намерят религиозни като себе си, да стане една обмяна, да стане едно трансформиране. И в религиозно отношение трябва да стане обмяна, в научно отношение трябва да стане обмяна, навсякъде трябва да стане тази обмяна правилно и тогава хората заживяват един правилен и добър живот. Когато обмяната не е правилна, тогава се раждат всич-

ките противоречия. Според този закон, ако този орган в неговия малък мозък е силно развит и дойде една жена, на която органите са слабо развити, казвам: „Този мъж не е за тебе, понеже и ти не си за него. Ще му намериш една жена мъжкарка, обмяната да става правилно.“ Или другояче казано: при големия извор тръбите трябва да бъдат големи, при малкия извор тръбите трябва да бъдат малки.

Разумно трябва да разсъждавате. Ние може да сложим ред и порядък. Природата никога няма да измени своите действия, заради онова, което ние сме начертали. И ние, като не разбираме, влизаме в стълкновение със законите на природата, на Бога. Казвам: не разбираме закона. Без да разберем закона, искаме да се оправим този свят. Когато един човек ни говори, ние го заставаме да върши престъпление. Той иска да прояви любовта си, някой го ограничи. Като го ограничи, този човек се скрие да върши престъпление. Та Божественото казва на този човек: „Сега ти стана здрав“. Значи неразбиране. Този човек сега 38 години, той се пречисти, стана една обмяна между него и Христа. Христос му казва: „Не съгрешавай вече, за да не ти стане по-зле“.

Сега: как може да измениш възгледа? Допуснете, че аз ви проповядвам, и вие казвате: „Като приемем Новото учение, какво ще внесе в света?“. Хубаво, казвам: ако това учение не може да подобри вашия живот, нищо не може да внесе, стойте настрана. Но ако от това учение зависи вашето бъдеще, вашето щастие, тогава съжалявам. Ако вие приемете, аз не печеля нищо, вие печелите. Но аз не губя нищо. Защото, според този закон, ако вие не приемете, аз ще намеря хора, които да приемат. Аз ще ги извадя от камъните някъде и ще намеря тези хора. Казвам: най-после жабите ще направя хора и пак ще им проповядвам. И Христос казва, че Бог може от тези камъни да извади чада на Авраама. Ако вие не приемете, Бог от камъните ще извади.

Та сега това е здравословно състояние. Трябва една здрава мисъл на любовта. Една здрава мисъл на любовта аз считам тази, която може да сложи в една естествена връзка твоя ум; която може да сложи в една естествена връзка твоето сърце и в една естествена връзка твоята воля. И тогава ти ще имаш положението на един здрав човек. Трябва да бъдеш свободен да се проявиш тъй, както ти е определено. Сега трябва да имаме известен принцип: трябва да оставим всеки човек да се прояви, тъй, както са го научили хората. Едно естество да се прояви в своето естествено състояние, както един извор, а не да се прояви, като го помпират с помпа. Аз не говоря за такова състояние. Сегашните хора с помпа карат някой извор да тече. Като спре помпата, престава изворът.

От големите ограничения, които сега съществуват, ние сме създали най-голямо зло в света. Този закон Бог го е спазвал. Казвате: „Защо Бог позволи прегрешението в райската градина?“. Той не искаше да реагира на човека. Това е великото. Не искаше да реагира. Той му каза: „Ако бутнете от това дърво, тъй, както не разбирате тези закони, ще умрете“. Казва: „Може да вкусите от това дърво, но ще дойде един живот на големи промени, на страдания, но причина сте вие за това“. Остави ги свободни. Обаче те малко се усъмниха в това твърдение и не го намериха вероятно, че е така.

Сега някой път вие питате: „Защо именно човек сгреша?“. Защото е свободен да греша, но е свободен човек и да се изправи. Млад греша, стар се изправя. Когато старият се изправя, младият добре живее. Има съотношение. Всякога може да съдите от едно поколение какво ще бъде следващото поколение – от старите хора. От старите хора ще знаете какво ще бъде младото поколение. От младото поколение, което сега живее, ще знаете какви ще бъдат старите хора. Хубавото в сегашното поколение, в младото поколение, е това, че всички търсят свободата. Това е отношение. Свобода значи как да се употреби доброто в дадения случай. Това е хубаво-

то. Сега младите не че не правят, но да станат умни, да знаят при какви условия може да употребят злото, и при какви условия може да употребят доброто.

Та ако вие сложите ножа си в гръкляна на една кокошка, добро ли ѝ правите? Когато някой сложи ножа си на човека на корема и направи разрез, ще намери затвора. Лекарят разреже корема, изчисти го, зашие го. Не само че не го затварят, но ще му дадат пет-шест хиляди лева. И в ума на онзи е да направи такава операция. Та сега как ще оправдаете? Казвате: „Операция трябва да направят“, но операция трябва да направят на място. И в търговско отношение операции има, и в морално отношение има операции, но тази операция трябва да бъде нормална, да е належаща, нужда да има от нея.

После: ние имаме друго едно положение. Аз слушам много религиозни хора да казват: „Аз вярвам в Христа“. За мене това нищо не значи. Ти вярваш в Христа, но трябва да живееш както Христос е живял. „Аз не трябва ли да поддържам Неговото учение?“ Не само да го поддържаш, но това учение ще влезе в живота ти. Тези хора само на вяра са християни, те са афиф* християни. Аз мога да ви кажа кои са правите вярващи и кои са християни.

Турците имат такива хавани, дето си чукат жито-то, такава чутура има, дето си чукат кафето. Един кафеджия си чукал кафето и пъшкал: „хъ, ха“. Минава един и казва: „Слушай, защо вършиш две работи? Ти чукай кафето, пък аз ще казвам „ха, ха“. Станали ортаци. Онзи счукал кафето, а вторият казвал само „ха“. Но турчинът нищо не му давал. Направи кафеджията кафе и парите слага в едно чекмедже. Онзи го дал под съд. Отиват при един турски кадия. Казва: „Господин ефенди, аз си чуках кафето. Този господин иска да ми стане ортак: аз да чукам кафето, той да вика само „ха“. – „Е – казал съдията – ортаци сте. Сега ти като пускаш парите, те нали казват „тин“. Туй „тин“ е за него.“

* афиф *ар.-тур.* Слаб, неустойчив.

Та има едни християни, за които е само „тин“. Кафеджията, който чукал кафето, и той е християнин. Който не чука кафето, за него – само „тин“. И те са християни, които казват „ха“. Сега ще преведете. Човек трябва да бъде активен, да приложи онзи принцип, който Христос е приложил във всички области на живота. Да няма област, където да не може да се приложи Христовото учение. Сега ние казваме: в Англия е позволено на човек с всичко да се занимава. Не ти забраняват, но като бутнеш политиката, там не ти позволяват. Навсякъде тази свобода я няма.

Ще гоїде ген, когато ние трябва да бъдем разумни във всичките си постъпки. Ето аз какво разбирам: работата на главата не трябва да се замества с работата на стомаха. Стомахът никога не може да разреши онези проблеми, които главата може да разреши. И другото положение: главата никога не може да разреши онова положение, което стомахът разрешава. И стомахът, и главата никога не може да разрешат въпросите, които белите гробове разрешават. Следователно главата е на мястото си, но стомахът е подкрепа на мозъка. Следователно той трябва да достави храната, провизиите отдолу, за да може мозъкът да има с какво да мисли. Мозъкът ще изпраща капитала на стомаха, за да може стомахът добре да работи. Сега ние сме изместили работите. Ние мислим, че стомахът може да свърши работата на главата или главата може да свърши работата на стомаха.

Няма да заставаши стомаха си да работи повече отколкото трябва. Сегашните хора искат да внесат едно равнопоставе на труда. Най-първо трябва да освободят стомаха си. Три пъти му дават на ген да работи по три часа, това са девет часа работа. Е, кой така работи? Един работник отвън колко часа работи? Осем часа. Три часа е определено да работи. Девет часа имате за стомаха. Колко часа трябва да работи мозъкът? Колко часа трябва да работят белите гробове? Бъдещата наука

ще разреши този въпрос. Вие ще поставите любовта като основа. Стомахът трябва да работи, но ние ядем повече отколкото трябва. В сравнение с миналото ние ядем малко. В сравнение с един мамонт, който е изяждал толкова много, колкото един човек не може да изяде за двадесет години, в сравнение с допотопните животни ядем малко, но в сравнение с бъдещите ние ядем много. Някой казва: „Аз ям малко“. Как малко? С твоето ядене, което ти на ден употребяваш, може да се хранят един кошер пчели, ще ядат двадесет години. Една пчела колко може да изяде в сравнение с това, което човек изяде?

Та казвам: сегашните лекари определят колко грама от всички вещества трябва да вземеш на ден. Колко белтъчини, колко мазнини и т.н. Те определят по един механичен начин. Ти може да вземеш колкото мазнини искаш, но колко от тези мазнини ще бъдат асимилирани? Твоят организъм ще ги върне, не работи. Ти може да изядеш цяло агне, но колко ще извадиш от това агне? Това е въпросът. В Индия индуските йоги на ден ще изядат по сто грама ориз, някои и по петдесет грама, но той ще извади от него десет пъти повече хранителни вещества, отколкото един човек, който яде пет пилета на ден. Той седне, че гъвче, гъвче, всички хранителни вещества се асимилират. Съвременните европейски народи сеят, ядат и мислят за друго. Никога не се позволява като ядеш, да мислиш за други работи. Ще мислиш само за хляба, понеже имаш едно священо нещо. Христос казва: „Аз съм хлябът“. От това жито ти имаш една свещена работа. Ако не разбираш житото, не може да разбираш и от живота. Ако може да разбереш смисъла на този живот в житото, ти ще почнеш да разбираш живота на другите хора, няма да ги измъчваш. Ти ядеш несъзнателно и после казваш: тази болест се явила, онази болест се явила. Всички тези болести, които сега съществуват, показват едно отклонение във всяка една работа: и в умствено отношение, и в сърдечно отношение, и във волево отношение.

Казвате, че вярвате в Христа. Христос казва: „Ето, вие станайте здрави. Не съгрешавайте, да не ви стане по-зле“. Сега някои мислят, че като станат християни, че не може вече да съгрешат. Това е вярно, аз съм съгласен, но това е само в петата степен. В степените има: обръщане, покаяние, спасение, възраждане, новораждане. Новораждането е шестата степен. Когато ти минеш в шестата степен на живота, тогава всичките ти погрешки са изключени вече. Но до шестата степен ти трябва да бъдеш крайно внимателен, може да направиш погрешки. „Роденият от Бога грях не прави“, но докато се родиш, може да правиш. Тъй както пеперугата, докато е пеперуга, пакост не може да прави, но докато е гъсеница, всякога може да развали едно гърво.

Казвам: всеки, който се е родил от Бога, той е християнин. Той е християнин на обръщението, християнин на покаянието, християнин на спасението, християнин на възраждането. Най-малко християнинът има едно новораждане. Седем степени християни има сега. От първата степен на обръщението милиони има от тях. Сега всички минават за християни. Онези, които са родени, те са силни хора, те са богати хора. Новородените от Бога са хора, които може да оправят този свят, да сложат ред и порядък. Само разумният техник, само разумният инженер може да измисли нещо, което е за полза на човечеството. Само разумният лекар може да измисли нещо, което е за полза. Но глупавият може да развали работата.

Например, ако някой ми каже, че не съм толкова красив: красотата е един резултат. Силата на човека не седи в неговата красота. Красотата е външната страна. Красотата трябва да произтича от моята мисъл, красотата трябва да произтича от моите чувства и красотата трябва да произтича от моята воля. Но мисълта произтича от любовта. Никога не може да имам права мисъл, ако нямам в себе си Божията любов. И следователно, ако имам тази красота, тя трябва да произтича

от моята мисъл и от моите чувства. А всичко това произтича от закона на Любовета, който се обективизира отвън.

Но има една красота външна. Тя не е изработена, тя е маска, която може да се слага на лицето. Под „красота“ се разбира онази красота, която е изразителна. В това лице, в тази мисъл, в това чувство, в тази постъпка виждаш едно движение. В това е красивото лице. Като видиш едни очи, които изразяват подвижната мисъл, ти никога не може да го забравиш. Онова хубавото лице на мисълта никога не може да го забравиш. Аз разбирам красиво лице онова, което изразява доброта, честност, справедливост. Един човек, който всякога може да застане на твоята страна, да ти помогне, това е красивият човек, това е добрият човек, благородният човек. В красивия човек трябва да влезе чувството на красота, това равновесие, което съществува в човешката мисъл.

Та казвам сега: как може да се възпита човек? Вие не сте правили опити, какво влияние може да упражните върху себе си. Да кажем, имате една мрачна мисъл. Моли те се, това, онова, не минава тази мисъл. Направете един опит. Направете един опит, без да ви кажа какъв е. Хвани си показалеца с трите си пръста и кажи: „Може ли този пръст да ми помогне в тия мъчности?“ Подгръж пет минути. Не помага. Хвани втория, дръж го пет минути и кажи същото. Пак не помага. Хвани третия пръст. петнадесет минути като гадеш, ще се махне това състояние. Може да не знаеш философията, но като хванеш тези пръсти, ще кажеш: „Случи се тъй“. В природата много хора, които боледуват, хващат се тук и там. Доиде един лекар, болният се мърда. Един човек, който много се мърда, той оздравява скоро; който не се мърда, мъчно оздравява. Бутай се. После започни отдолу. Някой път може да буташ отдолу на ръцете си, не помага. Не се обезсърчавай. Събуй си чорапите и си хвани пръстите на краката. Като дойдеш до третия пръст, ти си в областта на физическия свят.

Като те хване това състояние, направи опит. Не да го вземете като едно верую. Направете опит. Ако има резултат, добре, правете. Но ако няма резултат, хич не пипай пръстите. Онези от вас, които искат да придобият една наука, трябва да правят опити. Няма защо да се матахарате. Ще кажете: „Възможно е“, пък аз не трябва да се матахарам. Когато Гал издал френологията си, не знаел органа на геройството – защо някои животни са смели, решителни. Казал му един прост човек, който развъждал петли: „Аз ще ти кажа. Колко ще ми платиш?“. Човекът се интересува. Показал му един кротък петел. Той му пипнал главата. Показал му един боен петел и веднага Гал познал къде се намира човешката смелост. На този, простия, човек трябваше да плати за този урок.

„Ето сега ти си здрав.“ Аз бих казал така: Сега ти си здрав, изпълнявай волята Божия и всякога ще ти бъде добре, ще успяваш и ти, и домът ти, и децата ти, каквото вършиш, ще се благослови.

„Благословен Господ Бог наш“

„Отче наш“

Ще направя една малка забележка, да не остане някаква отрицателна мисъл. Съществува една култура на човещина. Не са консервите, които спасяват света, но са плодовете, които образуват консервите. Не ме разбирайте криво, че отричам културата на консервите. Хубава е тази култура, но онова, което носи живот, са пресните плодове. Те носят живот. Култура на човещина, за нея проповядвам сега. Не ти трябва култура на консервите. Трябва онова, което оздравява човека.

18 март 1934 г., 10 ч., София – Изгрев

Какво знамение показваш нам?

„И отговориха юдеите и рекоха Му: „Какво знамение показваш нам, като правиш това?“ (Йоан, 2:18)

„Отче наш“

Ще прочета 2-ра глава от Евангелието на Йоан. „Какво знамение показваш нам, като правиш това?“

Лесно се задават въпроси, но мъчно се отговаря на тях. Изобщо може да се каже, че нашият живот се състои от ред въпроси, които се задават и които трябва да се разрешат.

За да покаже човек каквото и да е знание, той трябва да има някаква сила в себе си. Като Христос е бил търговците с камшика в храма, въпросът е дали по този начин. Той е могъл да изчисти еврейската църква със своя бич. На времето си Той е изпъдил няколко търговци с бича си от Йерусалимския храм, но ако днес дойде на земята, ще види, че храмовете са пълни пак с търговци.

Какво показва това? Че ние и до днес още искаме да уредим живота си по един материален начин. Това обаче е невъзможно, защото в материалния живот всички неща са временни. Човек може да живее на земята около 120 години и повече даже. Но повечето хора, като станат на 70 – 80 години, хваща ги склерозата и сърцето им не може да издържа повече. Сърцето е най-силната помпа, която съществува в света. Почти цели 120 години сърцето постоянно работи, с много малки поправки.

Казвам: животът има една вътрешна страна, която хората не разбират. Какво представя физическият, какво духовният и какво Божественият свят, те не знаят. Това са само понятия за тях. Казвате: „Човек трябва да бъде духовен. Трябва да бъде телесно здрав“. Това са само въпроси. По кой начин човек може да бъде здрав? Здравето е само резултат на физическия свят от мислите и чувствата на човека.

Ние виждаме, че колкото хората са по-учени, толкова и техните произведения, както и техните работи, които правят, са по-устойчиви. Например по часовника вие може да познаете какъв е майсторът, който го е правил. И като разглежда тялото си, човек сам за себе си трябва да разбира какво има в себе си, какво е създал сам той. Човек има едно тяло, но не е запознат с него, не го познава. Ние живеем в една къща, в един дом, но не познаваме устройството на този дом, на своето тяло. Вън от това, ние имаме такъв замах, като че сме господари на живота си и си задаваме въпроса, защо светът е така създаден. Тъй както вие задавате въпроса, светът не може да се създаде. Какво е светът? Светлината, която изтича от Бога. Създадена ли е? Това са дълбоки въпроси, върху които хората няма защо да спорят. Може да се запитвате: тъй както светът е създаден, Бог ли го е създал? Хората са писали много по този въпрос. Но дали е вярно това, което те са писали?

Съвременните учени например искат да ни убедят, че човек е произлязъл от маймуната. Нямам нищо против това твърдение, но доколко е вярно то? Други учени искат да ни убедят, че човек е създаден от Бога. Ако приемем това твърдение за вярно, тогава може да се запитаме: как е възможно човек, който е създаден от Бога, да има толкова и такива дефекти? Или, ако приемем, че човек е произлязъл от маймуната, как може той да произлезе от толкова глупаво животно?

Човек седи много по-горе от маймуната. Някои окულтисти казват, че маймуните са претърпели някакъв крах. Някога те са били на месечината и тяхната еволюция не е завършена. Оттам са били изпъдени. Въображението в маймуните е било толкова силно развито, че те са мислили, как могат да направят всичко. Едно е вярно: маймуните имат толкова силно подражаване, както някои други животни. Но какво могат да направят с това подражаване? В подражаването си маймуната е първокласна.

Има един анекдот, в който се разправя за голямото подражаване на маймуните. Един арабин от едно африканско племе минавал през една гора, където живеели много маймуни. Той бил търговец и носел един голям товар от фесове за Турция. По някакво стечение на обстоятелствата той се уморил малко и решил да гремне под някое дърво. Отворил товара си, извадил един фес и го турил на главата си и легнал под дървото да поспи малко. В това време маймуните се доближили до него, отворили торбата и всяка си взела по един фес и се качили на дърветата. Като се събудил, арабинът останал изненадан: товарът бил свършено празен, а по дърветата видял много маймуни с фесове. Те подражавали на него. Той започнал отголу да ги замеря с кокосови плодове, да сваля от главите им фесовете. Но и маймуните правили същото. Те го замервали отгоре с кокосови плодове. Най-после, отчаян, че нищо не може да направи, той си казал: „Отиге търговията ми! Поне да хвърля и моя фес, че нищо не ми остана в товара!“. Като видели маймуните, че той хвърля феса от главата си, и те направили същото. Всичките фесове били на земята. По някой път и ние се намираме в положението на този арабин, който тръгнал за Турция да продава фесовете. Като видим, че нищо няма да стане, хвърляме фесовете си и работите ни тръгват напред.

И сега, ако от един пример не се извади една поука, той сам за себе си нищо не означава. Маймуната представя низшето в човека. Човек има желание да се покаже. Той има особено понятие за себе си. Човек прилича на малко дете, което още нищо не знае, но има желание, стремеж да заповядва на майка си и на баща си. И действително, децата имат магическа сила в себе си. Заплаче ли едно дете, всички го слушат, задоволяват желанията му. Обаче, ако дялото заплаче, никой не го слуша. Има нещо, което дялото не знае. Човек трябва да знае как да плаче.

„Какво знамение показваш нам, като правиш това?“ Знамението се отнася за онзи, който разбира законите на природата. Щастието и добрият живот се обуславят

от човешкия ум, от човешкото сърце и от човешките постъпки. Щастие то на човека зависи от устройството на неговия мозък, от неговата глава. Затова казват, че човек тегли от главата си, както и от мозъка си. Същото може да се каже и за сърцето на човека. Също така щастие то зависи и от симпатичната нервна система. Значи всичко в живота на човека зависи от неговия стомах, от неговите гробове и то не като прост процес, но като сложен процес, който става в организма на човека.

Ние често си задаваме въпроса, защо Бог е създал така света? Като си задавате този въпрос, мислите ли, че някой ще ви отговори на него? На този въпрос не може да се отговори. Някой страда и пита защо страда. Не се отговаря. Той задава въпроса един, два, три пъти и като не му се отговори, започва да мисли. Когато човек се научи правилно да мисли, да чувства и да постъпва, той се намира вече на път, където може да устрои живота си донякъде в съгласие с великите закони на природата.

Сега се разглежда въпросът за онзи свят. Възможно е. Но когато хората говорят за онзи свят, идеята е много неопределена. За онзи свят българите имат много материалистическо схващане. В Северна България имат обичай: като наближи някой стар човек да умира, започват да се изреждат всички стари баби и дядовци от селото да му предават да носи много здраве на своите близки, заминали за онзи свят: кой на баща си, кой на майка си, кой на брата си, на сестрите си, на своите заминали деца. Този старец слуша и обещава на всички, че ще носи много здраве на покойниците. Той става пощаджия, без да знае, дали ще намери техните близки там, и дали ще може да им предаде писмата. Ние имаме примера от Евангелието за богатия и за бедния Лазар. Ако богатият носеше писмо за Лазар, къде щеше да го намери? Ако при богатия беше дошъл един роднина на Лазар, да предаде едно писмо, къде щеше да го намери?

Сега целта ми не е да смуцавам умовете ви, но искам да кажа, че положението за онзи свят зависи от този свят. Има едно съотношение между този и онзи свят, между видимия и невидимия свят. Реалният свят е вътрешният свят, в който вие живеете. Той е добре устроен. Ако не беше добре устроен, вие нямаше да имате правилни схващания за света. И тогава казвам: онзи свят, това е светът на нашите схващания.

Иначе вие ще имате представа за онзи свят като онзи млад турчин, на когото ходжата давал съвети как да живее. И ходжата имал криви понятия за онзи свят. Ходжата искал да посъветва младия турчин, който обичал много да пие вино и ракия, и затова му казал: „Ти не трябва да пиеш вино и ракия, защото ще отидеш в ада и ще гориш във вечния огън. А всички бъчви, от които си пил, ще бъдат окачени на врата ти!“ – „Тъй ли? Но поне пълни ли ще бъдат?“ – „Да, пълни ще бъдат.“ – „Много добре, ще имам поне какво да пия и на онзи свят.“

Един американски проповедник, като проповядвал на своите слушатели за онзи свят, за ада, като искал да им каже, че трябва да бъдат добри, той започвал да се оплаква от своята тъща, че била много лоша жена, и като умряла, отишла в ада на вечни мъки и терзания. С това той искал да каже на публиката да не бъдат като тъща му, защото огън и мъчение ги чака. Като слизал от амвона, един господин от публиката спрял проповедника и му казал: „Слушай и ти ще идеш в ада. Няма ли да изпратиш на баба си много здраве от мене?“

Казвам: това не са никакви изяснения. Споровете, които стават между хората, трябва да се поставят на съвсем друга база. Всеки човек има известни възгледи за света и тези възгледи са до известна степен прави. Те са частични наши схващания.

Например какво нещо е моралът? За всички хора моралът не представлява едно и също нещо. Всички хора не са еднакво морални, еднакво добри, еднакво честни и еднакво здрави. Това е написано върху техния организъм.

Който не разбира закона, хората ще го обират. Който разбира закона, никога няма да го обират. Който не разбира закона, той ще се натъкне на ред неприятности и нещастия в живота.

Засега е неприятно да се разправа на хората тази наука за живота, която служи за възпитанието им, защото всички използват науката за изучаване на престъпните типове. Забелязал съм, че хората започват да изучават живота още от ненормалните прояви. Например кой уг бил изкривен. Че носът бил изкривен, че лицето било несиметрично, че главата имала някакво несъответствие с тялото и т.н.

Понякога човек се усеща много гневен и при най-малкото незадоволяване на неговото желание, той е готов да вдигне нещо, да удари някого. Но след това той съзнава постъпката си и веднага е готов да се извини, че характерът му бил такъв, че не могъл да се овладее. Ако кажете на някой френолог, че този човек обича да се гневи, той веднага ще вземе пергела си и ще започне да измерва центъра около ушите му, да види колко е развит. Ако пък кажете на този френолог, че гаден човек е много кротък, той веднага ще извади пергела си и ще почне да измерва диаметъра на главата и ще каже, че диаметърът му е около 14 и половина сантиметра и затова наистина е кротък. Ако диаметърът на главата на някой човек е повече от 14 и половина сантиметра, той ще каже, че трябва да се пазите от него. Казвате: „Какво може да произведе един сантиметър?“. Чудеса може да произведе този сантиметър в главата на човека! Ако има един сантиметър и половина повече в диаметър на някоя глава, нека този човек да ви е господар или началник, ще видите какво може да произведе този един и половина сантиметра.

И сега казваме, че Бог е създал всички хора по Свой образ. Има нещо в човека, създадено от Бога, но тази греха, в която сега сме облечени, не е създадена от Бога. И затова Писанието казва: „Роденото от Духа дух е,

рогеното от плътта плът е“. Създаденият човек по дух, т.е. истинският човек, още не се проявява. Засега както живее човек, в него се проявява животното човек. Когато се говори за хора, създадени от Бога, те не се различават помежду си, те са еднакви, вследствие на което между тях не съществува никакъв спор. Откак светът съществува, няма нито един случай, когато тия хора да са си казали една лоша дума или да са се скарали. А тия на земята, създадени от плът, по десет пъти на ден се карат. При това пак минават за хора, които са от Бога създадени. Това не е научно изяснение на въпроса. Това са аномалности в нашия живот, които ние искаме да прикрием, и казваме: „Така Господ ни е създал“. Не, ни най-малко не ни е създал такива Господ. Ако аз съм невнимателен човек, и отида на някоя висока канара и се хвърля оттам и счупя крака си, Господ ли ми е виновен за това? Той ли ме е създал със счупен крак? Ако извършите едно престъпление, и кажете, че Господ ви е създал такива, прави ли сте? Не, не е така. Господ не може да ви създаде престъпници.

И сега, като говорим за религията, ние не създаваме религията като един нов живот, като път за нов живот, но искаме хората да станат религиозни. В правия смисъл на думата религията трябва да представлява нов път за живот, по който хората да се научат да живеят добре. Това е най-голямото изкуство. А за да се подобри животът на хората, те трябва да знаят откъде да започнат. Като изучавате науките, като изучавате музиката, вие трябва да знаете откъде да започнете. И като изучавате човека, пак трябва да знаете откъде да започнете.

Ако имате в себе си известни дефекти, или се натъкнете на някакви противоречия, вие гледате да ги прикриете. Сега много хора носят ръкавици по единствената причина, че човешката ръка се изучава и по този начин искат да прикрият нещо в себе си. Тази е причината, поради която и престъпниците носят ръкавици, за да се прикрият престъпленията им, писани на техните

ръце. Които не знаят това, мислят, че носят ръкавици по модата. Не, те се прикриват. Понякога някои хора, като искат да прикрият своите дефекти, те прихлупват шапките над челото си ниско, за да ги прикрият. Те знаят, че имат някакви дефекти и не искат да се виждат. Като наблюдавам хората, виждам, че във всички има някакви дефекти.

Сега аз не искам да изнасям дефектите на хората, защото вие ще се изплашите и ще замязате на онези студенти от третата година по медицина – като изучават патологическите болести и ако се случи след това да заболяят от някаква болест, те мъчно се лекуват, защото, където и да се пипнат, все изпитват същите симптоми на споменатите болести. Това са натрупвания, наслоявания от миналото. Днешният човек е наследил едно наследство, с което трябва да се справи. Целият органически свят е оставил един отпечатък върху нашия организъм, който при новите условия на живота не може да остане. При тия условия ние трябва да се справим с големите противоречия, които съществуват.

Например понякога вие усещате едно задушаване, едно неразположение, мъчно ви е нещо. От какво зависи това? Това се дължи на някаква анормалност в дихателната система. Причината може да се дължи на ноздрите на човека. Понякога те не са достатъчно широки, та не могат да приемат достатъчно количество въздух и не могат да го задържат дълго време в гробовете. Болните, охтичавите хора дишат много бързо. Те не могат да задържат въздуха даже и пет секунди в гробовете си.

Нетърпеливите хора дишат много бързо. Всеки от вас иска да стане търпелив. Вие не може да станете търпеливи, ако не задържате въздуха поне една минута в гробовете си. Търпеливият приема спокойно въздуха в гробовете си, задържа го една минута и после спокойно го изпуска навън. Сегашните хора приемат въздух в една минута двадесет вдишки и двадесет издишки. Това е анормално състояние. Трябва да се намали броят на

вдишките. Но тъй, както живеят сега хората, ако броят на вдишките и на издишките се намали, те ще дойдат до едно болезнено състояние.

Тъй щото нетърпеливите хора най-първо трябва да се научат да поемат достатъчно количество въздух, да го задържат достатъчно дълго време, за да разтворят малко дупките на носа си, да не са така стеснени. Крилцата на носа представят еврейската буква „йот“, с която се обяснява създаването на света. Ако тези крилца изчезнат, човек губи много в своя живот. Целият свят е създаден все от такива йоти, от такива запетаи. Някой казва: „И със слабо дишане човек може да живее“. Може и така да живее, но ще има хилав живот и няма да бъде спокоен.

Не е достатъчно само да разбирате закона на дишането. Но ще знаете, че в чистия въздух се крие известно количество енергия, която трябва да задържате в белите си дробове, а част от нея да изпущате в стомаха за храносмилането. Част от тази енергия ще задържате в запас. И тогава, ако този запас се отправи към очите, те ще имат ясен, мек и благ, а не остър поглед. Ако очите почват малко да потъмняват, това вече не е здравословно състояние. Очите трябва да бъдат като ясното небе. Само тогава може да се разговаряте с Бога и Той да ви отговаря. Когато човек се напие, погледът му се размътва. Когато погледът на пияния човек е мътен, това разбирам. Но, ако човек е вегетарианец, въздържател, и тогава погледът му се размъти, коя е причината за това? Какво е пил този човек? Ако човек като вегетарианец има мътни очи, причината за това е излишното количество захар в организма му. Нервните хора се тревожат за нищо и никакво, за въздуха, който дишат. Понякога за една обидна дума, казана от някого, вие се смущавате и цели двадесет години не може да я забравите. Ако някой ви каже, че вие сте голям простак, вие се раздразните и цели дни, месеци и години не може да забравите тази дума.

Вие мязате тогава на онзи турчин от Варненско, който бил много страхлив, но силно честолобив. Един ден той отишъл да си поръча чехли, но имал много голям крак. Правили му едни чехли – не стават. Правили му втори, трети – всички не стават. Най-после той отишъл при първия майстор, който, като му дал чехлите, казал: „Калъпсът човек си“. Това значи: „Кракът ти е без мярка“. Този турчин се докачил, станал и си отишъл. Като изминал няколко километра, все не могъл да прости за казаната гума и след няколко часа път той се обърнал назад и казал: „Сен калъпсът“ – значи: „Ти си без мярка човек.“

Не е лошо човек да има големи крака. Това показва, че в него физическият живот има надмощие. Те трябва да се впрегнат на работа. Малките ръце, малките крака, малкото лице и това е добре. Но хора с малки ръце показва, че в тях умственият живот е слабо развит, те са лениви хора. Като ходят, чувате: „туп-туп“, гребно вървят. Хора с големи крака и ръце са подвижни. Те могат да свършат много работа. Между ръката и лицето на човека трябва да има известно съотношение. В нормално създадения организъм има съответствие между ръцете и краката. Колкото са големи ръцете, толкова са големи и краката, и лицето.

В живота на съвременните хора тази пропорция не е създадена, т.е. не е спазена, което зависи от някои наследствени черти. Често майката със своите тревоги е дала цялата форма на своето дете. И бащата със своя живот е дал формата на своето дете. Не само това е причината, но и в сън човек попада на някои идеи, на някои мисли ни в клин, ни в ръкав. Хората се страхуват от хипноза. Най-голяма опасност от хипноза има в сънно състояние. Като спи, човек често се натъква на чужди неприятни мисли и състояния, които са му предадени чрез внушение. Като се събуди, той вижда, че в него има нещо чуждо. Вие може да направите един такъв опит, да се уверите в моите думи. Например, ако отидете при някой прес-

търник или при някой касапин, който е заклал много кокошки или агнета, и ядете от неговото месо, вие ще се натъкнете на много лоши състояния. Той предава своите мисли чрез месото. Това е цяла проказа. Мислите ли, че ако някой шивач има скрита проказа в себе си, и ви шие някаква греха, че няма чрез тази греха да ви предаде своята проказа? И вие се осъждате на страдание.

Та, казвам: онези, които дойдат да възпитат човечеството, да нямат никаква проказа. Морал трябва! Свещеници, учители, гържавници, музиканти, писатели трябва да бъдат, всички трябва да бъдат цветът на сегашното човечество. Не е за осъждане, но понеже от тяхната работа зависи благо на цялото човечество.

Запитаха Христа: „Какво знамение показваш?“. И Той казва: „Съборете този храм и аз ще го направя в три дни“. Значи разбира законите на своето тяло. „Направете с Мене каквото искате и след три дни ще ви покажа какво аз зная.“ Един човек, който разбирал своя вътрешен живот, който може да възстанови живота, който му отнемат! Той казва на едно място: „Имам власт да положа душата си, имам власт и да я взема“.

Сега ние очакваме. Ние полагаме душата си там, където не трябва, и после очакваме да дойдат да я извадят тази душа отнякъде, да я извади Господ. Добре, право е – ако ние сме свързани с Бога, ако Го обичаме, и ако Бог ни обича. Но ако Той не ни обича, тогава какво ще бъде? Казва Христос: „В последния ден аз ще ви възкреса“. Кого? Онези, които обичат, Христос ще възкреси. В света не може да има възкресение.

Три неща трябва да дойдат, за да възкръсне човек: Любовта в своята чистота, Истината в своята чистота и Мъдростта в своята чистота. Истина значи да се освободи човек напълно, да се чувства свободен. Свободен може да бъде само онзи, който разбира Божия закон, който обича в цялата природа. Не онези подробности, но онзи принцип, който регулира човешкия живот.

Та казвам: аз сега се намирам на явна опасност. Има неща, които са много опасни, за да ви се предават. Например представете си, че знаете всичките подробности, кой човек е добър и кой човек е лош. Ако хората биха знаели, ако знаеха това, те щяха да бъдат нещастни. Ако знаеш, но не знаеш как да се справиш. Често например майката гледа своето дете и казва: „Ангелче!“. Но това дете ни най-малко не е ангел. Към 25 години стане ангелче без крила. Тъй ще бъде, че бащата ще си търси грехите, и казва: „По-добре да не беше се раждало това дете!“. Аз съм виждал много синове, които налагат бащите си. И бащата казва: „Синко, синко, защо съм те родил?“. Бащата не е разбрал закона. Той не се е оженил навреме и жена му не е такава, каквато трябва да бъде. Родили са едно дете, но защо са го родили? Синът трябва да го бие. Казва: „Защо ме родиха в този свят? Трябваше да бъдеш малко по-умен“.

Сега, като се изнасят дефектите, с това светът не се поправя. Нищо не се поправя. Може да констатираш каква е болестта. Може да констатираш, че болестта е неврастения или охтика, или проказа – само да се внесеш един страх. Въпросът е лекът, който трябва да се даде.

Та казвам: единственият лек, който е необходим, той седи в човешката мисъл. Най-първо ще се стремиш твоето чело да не бъде триъгълно, но ще се стремиш да разшириш горната част на челото с един сантиметър и половина. Ще кажеш: „Как един сантиметър?“. В 30 години можеш да разшириш главата. Но за да разшириш, знаеш ли каква мисъл трябва да имаш? Ако не мислиш, никакво разширение няма да стане. Освен че разширение няма да стане, но ще стане стеснение. Тогава сантиметър и половина се отнася за цялата глава. Един сантиметър и половина, той трябва да се предаде на цялата глава едновременно. Той ще се разпредели пропорционално и тогава на цялото ще се падне около няколко милиметра нагоре и по цялата сфера на човешката глава. Един сантиметър и половина трябва да се разшири главата

в много направления. Трябва да се образува една крива линия. Средната част на главата да бъде като корона, не да е сплескана. Когато главата отгоре е крива, там седи едно от най-ранните чувства, което индусите наричат хилядолистник. Любовта към Бога се намира в средата на главата. Тогава любовта към Бога ако е в центъра, в съвременните хора този център е много слабо развит. Когато един човек плещи каквото трябва и не трябва, любовта не се проявява.

Онези, които не разбират, казват: „Условията трябва да се подобрят.“ Кои са условията? Разумните хора, онези, гениалните, учители, поети, музиканти, всички те са условия за човечеството. Бащите и майките, това са гениалните хора. Аз съм съгласен, че външните условия трябва да се подобрят, но тези условия са разумни. Ако ние сме заобиколени с хора разумни, учени, веднага те въздействат върху нас. Един учен човек може да направи каквото искаш, както един грънчар е направил от пръст-та каквото гърне иска. И в Писанието се казва: „Аз мога да направя от вас каквото искам“. Когато ние искаме да вървим, когато ние живеем по този път, по който Той ни показва, когато ние искаме да вървим по Неговия път, ние живеем само в Любовта. Той може да направи в нас всичко. Той ще ни даде свобода, ще ни освободи от всичките терзания, които сега имаме.

И любовта не се предава с думи. Тя се предава с контакт. Онзи човек, който има любов, той има една специфичност в своя глас. Като говори, във въздуха се предава. Чувствуващ в думите, че има една тайна сила. Ти може да говориш за любовта, но думите нямат сила в себе си. Любовта другояче е устроена. Онези хора, които имат любовта, ръцете им са другояче устроени, съвсем другояче са линиите. Вие не сте изучавали линиите на човешката ръка. Няма какво да ги гледаш. В Европа има хора, които познават човешкия характер. Може да застанеш зад едно платно и ще си сложиш само ръката и само ръката ще гледат и ще започнат да чете харак-

тера. Ще ти каже обективно, но и ти ще му платиш и ще си заминеш. Колцина от вас сте се занимавали? Някой път гледате ръката, някой бързо гледа и казва: „Има нещо написано. Има нещо начертано. То значи, но какво ли значи?“.

Казвам: много работи е написал Господ и едва сега сме започнали да четем. Ако ти липсва Сатурновата линия, линията на твоята съдба, ти ще опъваш каиша на общо основание. Каквото направиш, ще се развали. Тъкмо съградиш къща, ще се развали. Защо? Съдбата ти е такава. Няма кой да ти помага. Линията на ума и линията на сърцето са свързани в едно. Умът и сърцето са в противоречие. Или съботничава си. В съботничавите хора линията на ума и линията на сърцето са свързани. Тези две линии образуват една линия.

Преди години един наш приятел, който сега е замислен за другия свят, купи един имот, искаше да направи печатница, стана съдружник с един господин. Казвам му: „Мене ако слушаш, с този човек съдружник не ставай!“ – „Ама той разбира работите.“ – „Аз разбирам от хората. Ти ще влезеш в съдружие с него, но до второто пришествие ще го помниш.“ Казва: „Не съм намерил друг човек. Той ще вложи парите си в печатницата, вестници ще издава, това ще издава, онова“. Ще издават. Той обещава и те станаха съдружници и после ми казва: „Дабях те послушал!“. На този човек линиите, двете линии са съединени така.

Какъв ортаклък може да има между една овца и един вълк? Какъв ортаклък може да има между червея, който влиза в дънера на една ябълка, и самата ябълка? Различни са интересите на червея и ябълката. Светските хора са много майстори. Те са изучавали донякъде чертите. Виждали са и много добър човек. Той ще започне да маже най-хубавите страни и ще каже: „Аз като тебе човек не съм срещал“. Маже, но след като те намаже, ще помниш това намазване. Той ще ти покаже, че иска да направиш някаква услуга.

Една статистика има: на пет милиона човека може да се намери един, който да не се съблазни от жена. Ще кажеш: „Мъжете са честни“. Закон има: на пет милиона души само един се намира. Страх го е. Оставете този човек свободен, дайте му свобода да покаже силата си и властта си. Че поставите го някъде, да го видите какъв е той. А когато ние говорим за онази вътрешна страна на човека, между пет милиона се намира само един, който има онова благородно чувство, и може да се жертва за другите.

Сега аз не осъждам тия хора. Тия хора сами себе си не познават. Ако аз сега горе на Витоша, сняг има и ми казват: „Уповай на нас! Никаква пакост няма да ти направим.“, докато е зима, прави са. Но щом започне да пече слънцето, които са в долините, да му мислят какво ще да стане. Като започне да се топи снегът, много нещастия могат да станат. Когато започне да се топи снегът по вашите планински върхове, малко хора могат да устоят на това топене. Една жена разтопява снега у един мъж. Като го зърне, започва да се топи снегът. Мъжът като погледне една жена, и нейният сняг започва да се топи. Като започне снегът на жената да се топи, отиде, та се не види! Не зависи от тях, ще се топи. Трябва да знаете, че този сняг ще се стопи. Трябва да имаш това предвид. Като започне да се топи, трябва да го имаш предвид. След като се стопи, въпросът е друг.

Казвам: всеки един от нас трябва да изучава сегашното тяло. Има някои неща, които човек може да предписва от по-напред какво ще стане. Може да ви разправам, но всеки един от вас чувствава какво има да му стане. Не искам да привеждам примери, които ще внесат във вас суеверие. Някой път ще те заболи безименният пръст, някой път ще те заболи средният пръст или палецът, или показалецът. Това е поличба. Ако разбираш закона на заболяването на твоя пръст, то е свързано с нещо, което е станало в твоя живот. Заболи те ухото – трябва да вземеш мерки. Заболи те окото – трябва да вземеш

мерки. Не само да излекуваш болестта. Свързано е с известни психически работи, които ще станат в твоя живот. Ако не ги вземеш предвид, ще имаш една горчива опитност.

Една млада ученичка от 7-и клас във Варна ми казваше: „Две неща с мене се случват. След като кажа една лъжа, ще падна да се ударя. И всякога ще излезе на езика ми пришка, веднага излиза пришка. Ще минат една-две седмици, докато се освободя. Хем голяма пришка ще излезе! Наплашила съм се. Като дойде да излъжа, веднага – казва – пришката на езика“. Лекарите ще кажат, ще обяснят причината. То е така, едно съвпадение, но не е още наука.

Понеже искам да ви предам положителната страна – не че съдбата стои, не зависи всичко от съдба. Като казваме: „Съдбата е в неговите ръце“, разбираме: съдбата на човека зависи от неговата глава, от неговото сърце и от неговата разумна воля, понеже е свързана с умствения живот, с Божествения свят. Сърцето е свързано с ония същества развити, свършени, които наричат ангели. А пък човешката воля е свързана с всичките разумни хора. С най-силните и добрите хора е свързана човешката воля. Добрата воля е свързана с разумните хора на земята, които от памтивека живеят. Следователно някои искат да кажат, че вие не може да се запознаете. Само добрите хора на земята, ако нямате една добра воля, ако нямате един добър ангел, ако нямате едно добро сърце и ако нямате един отличен ум, с Бога не може да се свържете – това трябва да знаете.

Сега може да се проповядва, но за да се опознаете, вие и сега още имате условия. Че колко примери на мене са ми разправяли. Разправяше ми един: остава му един лев в гжоба, сега и си мисли какво да прави. Един лев само има. По едно време гледа, една бедна вдовица идва при него, а там насядали хиляди хора. И изважда лева и го дава. Той си казва: „Втасахме я!“. Тя не се спира при другите, но отива при него. Този човек има упование на един лев да му оправи

работата. Господ казва: „Ти трябва съвсем да закъсаш, за да се оправя работата. Ти уповаваш на парите, а трябва да уповаваш на нещо, което не се мени“. Ако вие сте умни и добри, земята е пълна само с пари.

Мнозина са идвали при мене, да им кажа къде има заровени пари. Наскоро дошъл един да ми разправя: има заровено имане в една къща. Казва: „Позволено ли е да се извади?“. Казвам: „Позволено е, извадете го“. Отиват те, разкопават къщата, изваждат пръст половин метър, но пари няма. Копаят, пръст има само. Казвам: „Намерихте ли пари?“. – „Няма пари.“

Една певица като Аделина Пати имала ангажимент в един театър и разбира, че директорът на театъра няма намерение да ѝ плати. Събрала се публиката, ръкопляска вече. Тя си обула единия чепик, но другия чепик не го обува. Исква той да ѝ даде 25 000 лева. Вън публиката вдига шум, а тя седи и не обува другия чепик. Той ѝ казва: „Обуй и другия чепик. Ще ти дам колкото искаш!“. Дава ѝ още 50 000 лева – стават общо 75 000 в злато. Не разравя ли от съкровището на този директор тя? Но глас има, три тона е взимала по-високо от цигулката! Веднъж тя отишла в Ню Йорк и там имала да получи един чек. Никои не я познавал и не ѝ дават парите. Тя се спира, изпява една песен и всички се събират. Казват: „Дайте ѝ парите!“. Това, което е гласът, това е нашият ум. Като идеш в пощата, от твоя ум трябва да излезе нещо. Да направиш едно чудо. „Какво знамение може да ни покажеш?“ Ще идеш при един банкерин и ще кажеш така: „Ти си закъсал, ще ти кажа едно нещо. На този, учения човек, услужи, което трябва. аз ще ти кажа нещо и ти ще ме послушаш. Тебе след три гена гъщеря ти ще заболее и ще отиде в другия свят. аз имам едно лекарство да ѝ помогна.“ Какво ще каже банкерът? – „Ето един грешник, който иска да ме излъже.“ След три гена гъщеря му заболява. Иде този човек, аз излекувам гъщеря му, тя оздравява. Питам: няма ли да се отвори съкровището да плати? То е чудо, знамение показва. Преди няколко дни идва един човек,

има лекарство за една болест. Той така закъсал: има едно лекарство, не знае как да го употреби, не е лекар. Лекарството е ефикасно. Това лекарство струва пет пари. За пет пари е лекарството, но лекува болестите. Може да имаш едно лекарство, но не знаеш как да го употребиш. Имаш един ум, но не знаеш как да го употребиш. Имаш една воля, но не знаеш как да я употребиш в дадения случай. Възгържаш се.

Поне трябва да имаме характера на Сократ. Идва при него един физиогномист и започва да описва всичките му лоши черти от гледището на науката. Казва му: „Ти си такъв, ти си такъв...“ Сократ седи тих и спокоен и му казва: „Всичко това, което казваш, е право. Но аз всичко това сполучих да го поправя“. Как го поправил? Сократ бил много нетърпелив. Оженил се за най-лошата гъркиня, която имало в Гърция. Един ден, като идва със свои приятели, неговата жена почнала да бърби. Той им казва: „Не се смущавайте, след това бърбене ще има и гъжг“. Тя носела цял леген с вода и го поляла. Той им казал: „Дъжд ще има“. Пита го приятелят му: „Ти си философ, Сократ, защо се жени за тази жена?“ – „Исках да опитам характера си, дали мога да изгържа мъченията на жена си. За да стана философ, трябваше да се ожения за тази жена.“ И той след това я потупал по гърба и ѝ казал: „Втория път гва легена да излееш“. Тя се усмихнала. „Два на мене и един на приятеля ми.“ И едва тогава съзнала Ксантипа: „Три легена как ще ги нося?“. Ако ти не може да лекуваш своя ум с един леген, ако ти не може да лекуваш своето сърце с втория леген, ако ти не може да лекуваш своята воля с третия леген, ти не си дошъл до онова велико разбиране на живота.

Какво нещо е търпението? Два примера има. Един от класическите примери е този на Епиктет. Този гръцки философ бил роб на един римски патриций, който много често бил робите си. Някой път и него наказвал. Бил го, а Епиктет само го поглеждал. Един ден господарят му натиснал много силно крака. „Господарю, този

крак трябва на тебе. Ти на себе си ще навредиш, няма да мога да ти служавам.“ След като му счупил крака, той казал на този римски патриций: „Аз ти казах, че ще ми счупиш крака“. И оттам насетне станало едно обръщение в този патриций – след като оздравял, дава му една сума и го освобождава. Той отива в Гърция, за да прекара последните си години, и написва много отлични работи.

Мнозина, които ме слушате, не се намирате в толкова лошо положение като Сократ и като Епиктет. Ако Сократ можеше да направи това, и ако Епиктет можа да го направи, защо вие, след толкова време, вие, които живеете вече в XX век, в тази просвета, когато говорим за Христа, не може ли да направите нещо? Разумно да направим? Затова любовта в света не се разбيرا.

Любовта е първата подбудителна причина. Никаква работа не може да изпълниш, ако в тебе не дойде един лъч на любовта. Но вземете това, което чувствате. В любовта има нещо толкова красиво и когато дойде един лъч, в тебе настава едно състояние, благородно състояние, ти си готов на всички жертви. Готов си, когато само един лъч проникне, ти си готов да раздаваш. Като прекъсне този лъч, ти пак казваш: „Няма нищо“.

Онзи лъч на любовта, който прониква в кокошката, виждал съм, 10 – 12 пилци, повела ги, някой вол като се приближи, тя клъвне вола по носа. Волът съвсем механически като си маха опашката, може да закачи пилетата, а тя го клъвне. При друго състояние тя е страхлива. Любовта у нея е за благо за нейните деца. Тя е готова да се бори с вола. Волът казва: „Право има тази кокошка“.

Като дойде дяволът при вас, клъвнете го както кокошката по носа. Искаш да направиш една голяма пакост, искаш да запалиш къщата. „Освен че няма да му я запаля – кажи – но ще му съградя една къща!“ Някой ви каже нещо обидно – не му отплащайте със същото. Писанието казва, Христос е казал: „Бъдете благи, както е Отец ваш, Който изпраща Своето слънце еднакво на всички“.

По някой път хората питат: „Какво нещо е Господ?“. Той се отличава с такова велико търпение! Нито едно живо същество, нито един ангел, нито един агент няма това търпение, което Бог има. След като гледа всички хора, които гълчат, които грешат, Той казва: „След време тези хора ще се поправят, ще се подобрят“. След като се блъскат нашите глави, като пострадаме едно прераждане, второ, няма да остане човешка глава, която да не разбере Божия закон.

Най-първо на невидимия свят вие се молете да ви даде една мисъл, да почнете да разбирате какво се крие във вашата глава. Какво богатство се крие в човешкия мозък! След това какво богатство се крие под твоята лъжичка! Какво богатство се крие в ръцете на онзи виртуоз цигулар! Какво богатство се крие в човешката ръка! Какво може да направи човешката ръка! И при всичките богатства, при това богатство, което имаме, което е вложено в главата, при това богатство, което е вложено в сърцето, при това богатство, което е вложено в нашите ръце, гладни умираме. При това богатство, което е вложено, нещастни сме, очаквате второто спасение, второто пришествие.

Днес е ден, в който всеки от вас трябва да възкръсне. Днес ако не възкръснете, не зная дали в бъдеще ще възкръснете. Защото, който сега е посят, сега трябва да възкръсне. Ако чака десет години да никне... Казвам: тази година трябва да изникнем, сега трябва да възкръснем! Ако чакаме след десет години, отиде тази работа! Всички днес трябва да възкръснете. Нищо повече. Може да възкръснете днес, да се освободите от вътрешния тормоз. Има нещо, което ви смуцава. Има нещо, което смуцава сърцето ви. Този тормоз да се махне, може ли? Може. Може, но необходимо е човек да вярва.

Тук се разговорих с една госта добра сестра, отслабват очите ѝ, едва може да вижда, че ме пита за цял. Това състояние дошло по обратния процес. Може 5 – 15 години, да си е казвала си тя: „Отслабват очите ми“, внушава си и след 20 години тя може да ослепее. Отслабват очите

и, отслабват, докато не вижда нищо. Никога не казвай: „Отслабнаха очите ми“. То е погрешно. И на 120 години като станеш, трябва да четеш Библията без очила. Това е праведният човек. Господ не се нуждае от слепи хора. Казвам: по този начин как ще стане? Аз ако съм на неговото място, бих извършил следното: като легна да спя, аз ще се обърна към Господа и ще кажа: „Господи, Ти ще ми помогнеш“. На другата вечер ще кажа: „Ще се отворят очите ми“. На следващата вечер ще кажа пак същото и ако вярвам, след десет години ще ми се отворят очите. Няма никакво изключение. Ако кажа: „Я се отворят, я не...“ Положително ще вярвам. Може, който вярва, всичко може.

Има книга, писана от един американец, събрани са редица такива лекувания. Едно извлечение: една жена американка, която страдала дванадесет години, всички лекари са я лекували и казват: „Неизцерима е болестта“. Един ден ѝ попада тази книга – че с вяра може да се лекува. Тя става от леглото и започва да шета. Питат я: „Как оздравява?“. – „Повярвах, че мога да си гледам работата.“ Като вярваш, че ще станеш, ти си по-щастлив, отколкото като станеш.

Ще ви приведа един пример. Един американец минава Ниагарския водопад и носи един на гърба си. И този втори няма вяра в себе си, че може да премине, но вярва в другия. Ако вие нямате вяра, както този, който е на гърба! Че ако малко се разколебае, какво ще стане? Какво присъствие на духа, каква вяра, каква самоувереност! При това бучение! Какво самоотричане на духа! Какво има ние да се плашим от водопада? Ще имаш вяра в този, който те носи. Това значи вяра.

Сега някой казва: „Ти ми дай пари, че тогава ще повярвам“. Вярата предшества, преди да съм ти дал. Щом ти дам, свършена е работата, щом дойде знанието. Вярата няма богатство в себе си, тя носи радост. Като придобиеш богатство, ти няма какво да вярваш. Вярваш, че ще станеш богат – ти си по-щастлив, отколкото като станеш богат. Докато си сиромас, ти вярваш още, че

ще станеш богат, че ще живееш в хубава къща, добре мебелирана, че ще бъдеш добре облечен, ще имаш хубав автомобил, че ще ходиш по театри – радваш се. Но като станеш богат, ще кажеш: „Тук няма нищо“. Във вярата има една красива страна. В знанието човек трябва да бъде много по-силен, понеже има голяма опитност.

Та сега: вярвайте в онова, което Бог е вложил в главата ви. Вярвайте в онова, което Бог е вложил в сърцето ви. Вярвайте в онова, което Бог е вложил в ръцете ви. Ще работите.

И така като направите, какво трябва да кажете? Аз, ако съм на вашето място, ще кажа сутрин, като стана: „Ще служа на Господа с всичкото си сърце“. Утре, като стана, ще науча всичките уроци и ще си легна спокоен. Като стана сутринта, каквото съм казал, малко прилагам. Не мога всичко да направя, но на другата вечер пак ще сложа нещо и ще почна да прилагам.

Приложение трябва! Тогава всеки от вас по този начин може да развие ред от своите дарби. Имаш дарби за певец. Развий дарбите си! Казваш: „Кому ще пея?“.пей! Развий гласа си хубаво. Оттам зависи твоето щастие. Като се научиш да пееш хубаво, като се научиш да свириш хубаво, твоята работа е оправена. А като не знаеш да свириш и пееш, твоята работа е забъркана. Птиците, които са се научили да пеят, са много по-добре облечени, отколкото млекопитаещите. Знаят да пеят и хубаво пеят.

Да мислиш правилно, да чувствуваш правилно и да постъпваш правилно, това е най-хубавата музика, която човек може да развие, да приложи и да осъществи в живота си.

„Благословен Господ Бог наш“

„Добрата молитва“

25 март 1934 г., 10 ч., София – Изгрев

Очите на мъдрия

„Отче наш“

„Бог е Любов“

Ще прочета 2-ра глава от Еклесиаст.

„На мъдрия очите са в главата му, а безумният ходи в тъмнина.“ Трябваше да каже, че очите на мъдрия са извън главата му. Това е крайно материалистическо схващане, един краен материализъм в живота, че всичко ще се свърши. Тази книга минава за една от най-боговдъхновените книги.

Аз ще говоря върху три извода, понеже цялата книга е написана върху едни философски мисли, афоризми. Противоречията в живота, всичко работи за добро и всичко е постижимо. Противоречията съществуват за глупавите хора. Всичко работи за добро за умните хора. Всичко е постижимо за гениалните хора и за светиите. Ако се намирате във фазата на противоречията, вие сте един глупав човек. Ако сте във фазата, дето мислите, че всичко работи за добро, вие сте от обикновените хора. Когато почнете да мислите, че всичко е постижимо, вие сте гениален и светия.

Сега: аз не мисля, че ще внесе нещо ново у вас, нито пък че онова, което говоря, ще поправи света. Целта ми не е тази. Целта ми е да подкрепя онова, което е вложено във вас. Когато дойде една слугиня, че полива едно цвете, тя само подкрепя онова, което е в цветето. Помага като едно условие, нищо не внася в живота му.

Хората някой път изискват да се разрешат мъчно-тиите в живота. За глупавите мъчно-тиите никога няма да се разрешат. Това да го знаете всички. Фет-аконпли*. Че всичко работи за добре, това е за умните хора. Ако ние почнем да живеем малко по-друг живот... Сегашните хора

* fait accompli фр. Свършен факт.

искат да оправят обществените работи. Това желание е хубаво, но то не е наша задача. Оправянето на обществения живот зависи от по-висши същества, които имат предвид кой ще оправя земята. Слънцето се занимава с оправянето на земята. Нима ние ще урегулируме пътя как да се движи то? То има тази работа за отоплението и за осветлението, за уреждането на живота. Слънцето има тази задача. Какво ние ще се занимаваме? Нашата задача е съвсем друга. Сегашните хора имат съвсем друга задача. Те се занимават с въпроса, защо е така създадена земята. Онези от вас, които сте от първата фаза, които мислите по-първо за противоречията в живота, ще ви дам за пример един негърски проповедник. Умен човек бил. Попитали го неговите слушатели какво правел Господ преди *създаването* на света. Той им казал: „Сечал пръти“. – „За какво?“ – „Да бие глупавите хора като вас.“ Това е неговото твърдение. Той мисли, че с това нещо се разрешава въпросът.

Страданията са страдания, но само умният разрешава противоречията, които съществуват. Защото противоречието е нещо вътре у нас. То съществува в нашия ум, то съществува в нашето сърце, то съществува в нашата воля. Но според онова, което ние знаем, противоречието се намира в човешката воля.

Злото в човека е всагено в неговата воля, в свободата на неговата воля. Не е в неговото сърце, не е в неговия ум. Сърцето и умът в дадения случай са само условия, при които волята може да създаде някакъв порок. Защото мислите помагат на волята да създаде някакво престъпление, някакъв порок; и сърцето помага на волята да създаде някакво престъпление. Най-лошото у човека не произтича от човешкото сърце и от човешкия ум.

Може някои да цитират, че сърцето е покварено. Но покварата на сърцето не зависи от това, че сърцето е грешно. Когато една жена греши, кой е виноват? Мъжът. Мъжът в дадения случай развърщава една жена. Това е волята на жената, нищо повече. Жена, която се развря-

щава от един мъж, мъжът в дадения случай е волята на жената. Мъжът може да се развращава от жената. Жената е волята на мъжа в дадения случай. Тъй разглеждаме ние въпроса. Когато някой ми каже, че жена го е развратила, казвам: неговата воля е там. И когато един мъж е развратил една жена, нейната воля е там. Следователно как ще я разврати един мъж, ако тя няма воля? Под гумата „воля“ разбирам желание да има нещо. Как ще ме отрови някой? Това е желанието да пия. Ако не пия вино, как ще ме отровят? Ако не искам да гишам въздуха, в който има отровни газове, как ще се отровя?

Казвате: „Може ли човек да не гиша?“. Какъв е процентът на вдишването? Един човек взема по двадесет вдишки на минута, умните хора правят десет вдишки, а гениалните правят пет вдишки. Бог в цялата вечност прави една вдишка и една издишка. Вие казвате, че това са философски разсъждения. Но човек трябва да разбира техните отношения, да ги свързва с нашето съзнание, за да видим какво е неговото приложение. Ние го считаме безполезно. Например ние може да считаме социологията за основна наука или физиологията, или медицината, или която и да е друга наука. Но всички тези науки допринасят за човешкото развитие.

Та ние казваме, че Онзи, Който е създал света, го е създал по закона на числата. Ако човек в една глава има толкова противоречия, колко противоречия щеше да има, ако имаше две глави? Ако човек с две очи има толкова противоречия, колко противоречия щеше да има, ако имаше четири очи? Ако човек с две уши има толкова противоречия, колко противоречия щеше да има, ако имаше четири уши? Ако човек с една уста има толкова несгоди в живота, то ако имаше две усти, с които постоянно да говори, колко противоречия щеше да има? Много повече, отколкото при това положение. Една е главата привидно, но тя е разделена. Две глави има човек. Отвън има една глава, а отвътре са две глави. Дълго време ще мине, докато се създаде една глава. Засега дълги години

ще минат, докато има една глава. Две глави има човек – мъжка и женска глава. Мъжете и жените се налагат едни на други и постоянно караници има в дома. Човек не знае какво да прави. Какво трябва да прави? Сития, за да го изцериш, гръж го гладен. А гладния, за да го изцериш, нахрани го, но да не преяжда!

Всичката философия седи в това: не отказвайте нищо на вашето сърце, но онова, което даваш, да е на място. Не отказвайте нито една мисъл на вашия ум, но онази мисъл, която предлагаш в ума си, да хване място. Най-после, онзи, който разбира всяка една постъпка, която човек е направил, трябва да хваща своето място. Това е необходимо за самия човек, който работи. Аз считам: каквото веруя и да имате, то е един занаят. Занимава се човек с търговия, но търговията си има своето място. Може да е търговец на платове, на едри стоки, на колониални стоки, може да е лекар на болни, може да е поет. И това е занаят. Той пише книгите, издава ги, пише във вестниците. Може да е филолог, може да е анатомист и т.н. Следователно всеки може да е социалист, може да е комунист, може да е православен – това са все занаяти. Защото оня, който стане православен, търговия е това, по-добре прекарва. В Америка, ако идете в големите църкви или в еврейските църкви, всяка църква лекар си има. Защо става лекар в тази църква? Понеже има клиенти. Както партията у нас. Лекар, който принадлежи към някоя църква, членовете на църквата няма да викат някой лекар отвън, но ще викат своя лекар. Той ще има клиенти, преглежда днес 10 – 15 – 20 души – как няма да поддържа църквата? Ти си партизанин, ти си комунист, как няма да поддържаш тази клиентела? Това не е още идейно. Не че нямаш право. Ти може да бъдеш земеделец, да обработваш земята. Ти може да бъдеш градинар, да обработваш градината. Ти може да бъдеш учител, да учиш децата. Ти може да бъдеш майка, да раждаш деца. Ти може да бъдеш баща, то е занаят, ще отглеждаш тия деца. Та казвам: във всичките занаяти

човек има отговорност. Той не може да носи тази титла без отговорност. То е противоречие.

Сега ще кажете: „Тия работи на другия свят има ли ги?“. Че защо ни е онзи свят, когато имаме този свят? Чудно нещо! Искате да проектирате този свят в другия свят. Два свята не може да бъдат еднакви. Аз разсъждавам като вас философски. Има друг свят. Той не може да бъде като този. Числото 2 не прилича на числото 3 и 3 не прилича на 4. Всички се различават. Но тия числа имат отношение едни към други. Ще каже някой, че 1 и 2 са едно. Добре тогава, имаме практически 3 лева, нали е все едно? На тебе 1 лев, на мене 2 лева. Нали е все едно 2 или 3? Казваш, че между 1 и 4 няма разлика. Хубаво, на тебе едно, на мене четири! Има разлика.

Сега съществуват известни противоречия в света. Под думата „глупави“ хора разбираме хора, които не са се заели да изучават природата. Противоречията в живота съставят объркан материал, който в бъдеще хората трябва да обработват. Това, от което ние страдаме, в бъдеще ще създаде една култура, едно цяло щастие за бъдещите поколения. Нещастие то на сегашните поколения, то ще бъде цяло щастие за бъдещите поколения. Майката, която ражда едно дете, ще бъде щастлива. Но някой път тя плаща с живота си и то остава живо. Ако детето е умно, няма да умори майка си. Ако умори майка си, то е много глупаво. Някой път майката остава да живее. Това е само едно твърдение, което изисква научно доказателство. Понеже нямаме време за тези доказателства, то ще остане като едно твърдение. Ако сложиш един глупав кочияш да те води, какво ще стане? Ще те прескамбуци някъде, ще прекатури колата.

Тогава казвам: ние има да боравим с извънредно тънки сили в света. Засега всички мислите, че имате ум, сърце и воля. Къде е вашият ум? Къде е вашето сърце? Къде е вашата воля? Говори се някой път за душата, за духа, за сърцето, за способности, за какви ли не неща. Всички третираят този въпрос. Кой от вас е видял своя ум? Кой

от вас е видял своето сърце? Като сложиш ръка на сърцето, тупти. Като си сложиш ръка на главата, казваш: „Имам ум!“. Ако нямате глава, нямате ум. А всъщност сила има, която работи в мозъка. Тя е непонятна за нас. Но някой път ние знаем, умът е възвишеното, благородното. Казват: социален ум. Изработи една хубава картина, изработи един часовник. Казваме: социален ум има този човек. Или човек може да е с религиозен ум. В какво седи религиозността на човека? Религиозността, това е социално чувство. Религиозният човек е влюбен човек. Както момата е влюбена в момъка, така и религиозният е влюбен в някого. Ще ми разправяте, че е влюбен в Бога. Той е влюбен. От сутрин до вечер мисли как да влезе в Царството Божие. Както една мома постоянно мисли за момъка, за някой княз, да се жени за него, да влезе в палата му, да има слугини. Религиозните хора мислят да влязат в рая, да се освободят от дявола. Кой е дяволът? Лошите условия на земята.

С това аз не засягам сегашните ваши вярвания. Аз не ги знам, аз от свое гледище разглеждам въпроса тъй обективно, тъй, както аз го схващам и виждам. Това е още началък на един религиозен живот, както момата, след като се влюби в един момък, то е началък на любовта. После ще се образуват особени отношения. Тя не знае доколко го обича. Най-първо, момъкът коленичи пред нея, казва: „Ти си едно божество, ти си за мене всичко, без тебе не мога!“. После, като се ожени, по три пъти на ден той така я поздравява, че някога изтичат по няколко сълзи от умиление.

Сега като говоря, не го вземайте обективно. Аз не говоря за женените, защото и тези, които не са женени, и те ще гойдат на тези пари. Каквата работа да хванеш, ти ще се ожениш за нея, ще плачеш и оттатъка ще минеш. Аз считам всички професии, които човек изпълнява, че той се жени за тях. Ставаш лекар – ти се ожениш; ставаш професор, ти си се оженил; ставаш градинар – ти си се оженил; ставаш земеделец – ти си се

оженил; ставаш лозар – ти си се оженил и плачеш за лозето. Защо? Умряло лозето.

Аз вземам това в широк смисъл. Ние обвиняваме само жените. Той се оженил и се оплаква от жена си, че не била такава, каквато трябва. Не зная дали човек има право да се оплаква. Глупавият има право да се оплаква от жена си. Добрият ще каже: „Всичко, каквото върши моята жена, е за добро“. Добър е умният човек. Пък гениалният, като умре една жена, ще каже: „Аз чрез своята жена щях да постигна най-великите работи в света!“. Каквато и да е жена.

Тогава къде е противоречието? По някой път онези, които вярват в Бога, че Бог е създал света, считат Го за най-умното същество, за най-силното: каквото каже, става. Ако това, което те твърдят, е вярно, откъде е това противоречие в света? Защо намираме противоречие в делата на това разумно Същество? Едно ще остане вярно: или ние сме от глупавите, които не разбираме, или че сме от умните, или че сме от гениалните и от светиите. Едно от трите положения вземам. Ако взема първото място на глупавите, няма какво да го коригирам, понеже самата глупост ще ми създаде най-големи страдания.

Сега: от моето гледище, как се създават неприятности в света? Представете си едно семейство, в което синът е живял до 21-та си година един отличен живот при баща си и майка си, бил много внимателен, послушен. От това гледище с любов се отнасял. Но след като стане на 21 години, малко започва да му се замъглява умът, почва да закъснява, късно си идва вечерно време. Един ден виждаме, че някой отвън го чака. Бащата казва: „Синко, викам те отвън“. Отиде той, погледне малко. Баща му казва: „Какво иска от тебе?“. Този син ходи на гостилницата, а ни ягене, ни пиене плаща. Той не казва на баща си, че е задлъжнял, но казва: „Този е безделник иска назаем пари от мене“. Бащата вади и дава. Защо? Защо не каже истината на баща си, а лъже? Защо не казва, че ходил на

гостилницата, а казва на баща си, че този е безделник някакъв, иска пари назаем? Защо човек като направи една погрешка, не признава погрешката си? Иска той по някакъв начин да мине, да не му падне реномето. Той не знае, че в света няма нищо скрито-покрито.

Всяка една постъпка, всяка една мисъл се изнася така, както светлината. Няма скрити дела в света. Някои крият с тъмнината в света. Тя съществува по единствената причина на Божествената любов, която иска да закрие престъпленията на хората, да не ги виждат. Защо съществува тъмнината? Бог е направил тъмнината, за да скрие престъпленията, за да се пазим да не страгаме. Защото, ако вечерно време виждате какво се върши по лицето на земята, вие не бихте спали. Като видите престъпленията, от най-малкото до най-голямото, вие през цялата нощ не бихте могли да спите.

Бог затулил малко очите и ушите, направил ги гебели, да не виждате и да не чувате. Той се заел с най-трудната работа в света: да измени този безпорядък в порядък. Защото в света съществуват два порядъка: един Божествен порядък на щастие и другият е човешки порядък. Всички нещастия произтичат от човешкия порядък. Това нещо хората го наричат карма, прераждане. Прераждането е закон за изменение на човешкия порядък в света в Божествен порядък. В прераждането има закон за заспиване и пробуждане. Кога човек се пробужда? Като слиза от невидимия свят, той трябва да заспи. След като заспиш, ти ще слезеш на земята и ще се родиш. Като се родиш, ти ще почнеш пак по обратен процес да се събуждаш. Това го наричат растене. Едно малко детенце се пробужда, пробужда.

Като дойдеш до 45 години, ще дойдеш до възрастта, в която си бил в другия свят. Ако не можеш да се пробудиш, започваш да заспиваш; до 90 години станеш съвършено заспал и заминаваш за другия свят. Там отново го приспиват 45 години и пак го приспиват 45 години, че на този, стария човек, ще му вземе 90 години, докато отиде

на земята. Онези, които не са приспани на земята, им взима 45 години на оня свят, не може да ги събудят и 45 години да ги приспят.

Приспиването е един процес, за да се намалят ненужните страдания, които човешката гуша изпитва, да се премахнат всичките онези образи, които спират прогреса на човека, понеже ужасно нещо е да виждаш тези противоречия. Защото, за да расте човек, да прогресира, трябва да влезе нещо хубаво в гушата. Той трябва да живее в доброто. Със злото човек не може да прогресира. Като почне да прави зло, го приспиват и не може да мине повече от 45 години да не заспи човек.

Та, когато влизате във втората глава, Соломон, който разбирал противоречията, той разглежда нещата, които са свързани. Той разглежда този и онзи свят, разглежда всичките противоречия. Който не разбира този мащаб, ще се чуди: защо така е мислел Соломон? Той е бил запознат, той е изучавал отношението между този и онзи свят; живите същества, които живеят в този и онзи свят, какво отношение имат. После, понеже ги опитвал по един временен начин, с виното той е развивал своето ясновидство. Казва: „Да опитам сърцето си!“. Онези, които пият винце, стават ясновидци. След като пие, започва да вижда той. Само онези, които употребяват виното, те знаят мярката. След като изпие една-две чаши, той спре там да пие, защото другото е непотребно. След като придобиеш това начало, достатъчно е да спреш там. Най-лошото е, че пияниците продължават да пият и с това нарушават това равновесие.

После, ако е богатство, всички тия пари хипнотически действуват. То е едно поощрение. Ти ставаш ясновидец. След като ти дадат на разположение 100 – 200 хиляди лева, ти ставаш ясновидец, виждаш къща, автомобил. Щом ти отнемат парите от джоба, ти ставаш сляп, нищо не виждаш. Тъй щото и парите правят ясновидец човека. Широк простор ще се отвори за тебе по единствената причина за развиване на твоите способности и чувства.

Умният човек, който разбира нещата, вижда, че парите работят за добро. Страданията, лошите жени и лошите мъже, кражбите, всичко това в гадения случай са аномални прояви на великия закон. Кражба е, когато човек вземе повече отколкото му трябва. Пиянство е, когато човек пие повече отколкото му трябва. Всичките престъпления в света сега в това, че сме взели повече отколкото ни трябва.

Съвременните хора казват, че трябва да работим. Как ще работим, как ще се оправи светът? Никога в света не е имало толкова оратори, колкото сега. Много хора работят в парламента, в църквите. И в Америка има 3 до 5 хиляди проповедници. В България има 3000 свещеници. Навсякъде по света има много хора, които проповядват, а при това, наместо светът да се подобрява, става по-лош. Привидно е само така. Ние днес сме в едно много по-добро положение, отколкото в миналото. Но понеже не сме готови да използваме това, което знаем, нямаме достатъчно вяра, чрез която да вземем необходимите сили и да го обработим. Например сегашните хора, които гладуват, гладуват по единствената причина, че нямат вяра.

Ако разбираха, сегашните работници, които работят по насилие, щяха да знаят, че то е един метод. И богатите работят чрез насилие. И работниците работят чрез насилие. То е един метод. Той е допустим, в реда на нещата е. Но казвам: има и друг начин, който е по-добър от този и за работниците, и за богатите. Ако тия работници коригират своя ум и повикат любовта на помощ и насочат своя ум към богатите, богатите щяха веднага да отворят сърцата си, щеше да стане това, което трябва да стане. Ако всички богати хора биха концентрирали своя ум към любовта, те щяха да накарат работниците да работят, както те искат. Но понеже не употребяват този закон, има едно противоречие. Ако се проповядва, може да се направи един опит; даже религиозните трябва да направят този опит. И

те някой път употребяват старите методи. Казват: „Защо не убиха този престъпник?“. Тогава не е ли същото учение?

Ако за един престъпник казват да се затвори, да си замине, да се махне от света, окултният закон показва, че този престъпник като се махне, в другия свят е по-опасен, отколкото тук, на земята. Добрият човек, който на земята не е могъл да действа, като замине за другия свят, става по-силен десет пъти. Следователно добрите хора трябва да идат в онзи свят, за да могат да извършат нещата добре, както на земята не могат да ги направят. Но някой път и злите хора искат да умрат, за да може да направят нещо зло на този свят. Те мислят злото за добро. Един престъпник мисли злото за добро. Обаче трябва дълга опитност, да се убеди той сам, че онова, което той прави, като се направи на него, не е добро. Например един престъпник като измъчва жертвата си, той мисли, че е в реда на нещата, но ако тази жертва започне да го измъчва, вижда, че не е право.

Та казвам: по този начин, по който сега живеем, ние искаме да разрешим живота по един стар начин. В края на краищата онези, които предвиждат бъдещето, предсказват, че земята може да бъде, след един век, или след 2 века, или след 3, 4, 5, 10, 15, 20 или 100 000 века, или един милион века изгорена. Самите хора ще създадат един огън, ще се запали земята и всичко ще се стопи и няма да остане от сегашната култура нищо. Няма да остане ни народно събрание, ни църква, ни джамия, няма да останат паметници, няма да останат постройки, няма да остане ни мъж, ни жена. Всичко ще стане на каша. Като дойде някой, ще види цялата земя чиста от всички престъпления. Какво ще бъде след това? Когато сегашните хора изгорят в крематориума човека, какво остава от него? Вземат му свещения прах и го сложат в една торба. След като мине големият огън на земята, нашият свещен прах ще остане. И бъдещите хора, които някога ще се въплътят на земята – може би някои от вас да гождат – от този прах ще имате и вие.

Но това са ред разсъждения, които не ни интересуват. Може да каже някой, че не го интересува. Че какво го интересува? Ако сегашният живот не е свързан с бъдещето... В живота съществува едно звено между всички същества, от най-малкото до най-голямото, и всички те са свързани в едно звено. В света няма разделение. Повидимому животните са разделени от хората, но те са свързани с хората. Повидимому е така: растенията са разделени от хората, но и те са свързани. Само ако се премахнеха животните и растенията, ние щяхме да почувствуваме каква голяма полза принасят. Ще видим, че тия дървета са много умни. Тия дървета са отлични химици и знаят много повече отколкото човек знае. Някои живеят много по-дълго отколкото животните – по 1000, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8 хиляди години. Човек, който минава за философ, едва ли достига 100 години; някои живеят до 150 години и много рядко до 250 години. Съвременната статистика показва, че имало в Китай един китаец, който живял 250 години.

Та казвам: ние сме в една нова фаза на разбиране на своя живот, на разбиране на природата. Аз искам да подкрепя онова, което е вложено във вас, това, което у вас с раждането вие носите. Както онази слугиня, която насила води едно животно, вие какво ще направите, то е ваша работа. Дървото трябва да расте, водата трябва да тече, човек трябва да мисли, геният трябва да расте, а светията да осветява пътя на всички хора. Всеки човек има свое предназначение.

Сега вие се смущавате какво ще стане с вас. Какво има да се смущавате? От един дъб какво ще стане? Дъб ще стане. От бора какво има да стане? Бор ще стане. От едно малко желъдче ще стане формата, която му е дадена. Човек ще остане в тази форма, която има в себе си. Определено е неговото бъдеще.

Ако вие вървите по човешкия ред и порядък на нещата, винаги ще имате спънки. Човешкият порядък започва винаги с едно вътрешно безпокойство; човешкият

порядък винаги започва с едно боледуване; човешкият порядък винаги започва с малокръвие; човешкият порядък винаги започва с разсейване на ума, със слаба воля, със слаби чувства и със слаба мисъл. Инвалид става човек, като влезе в човешкия порядък. А като влезе в Божествения порядък, веднага става добър, разумен и след това става свободен. Свободата е само в Божествения порядък на нещата.

Сега ние търсим общата свобода. Може би свободата съществува, не че ние я изволюваме. Всеки човек сам ще изволюва своята свобода. Да е свободен, именно той трябва да се ползва от условията, които му са дадени в този свят. За какво има да волюва на нашата земя? Дадени са всички условия и не може да стане повече от това, което му е дадено. Не може да излезе от своите размери. Това, което земята може да го постигне, и той може да го постигне. Казват, че земята е грешна. Не е така. Казваме: „Този грешен свят!“. Друг е въпросът. Този, грешният свят, е нашият. Земята никак не е грешна. Казвам: именно не грешете, да не би земята да ви избълва. Земята не търпи човешките грехове. Щом хората започнат да стават много грешни, свива се кожата, стават земетресения, разни нещастия и тя започва да интернира хората навън.

Казвам: ако има противоречия, то са вашите неразбирания. Ако всичко работи за добро, вие сте разумни хора. Вие, чрез противоречията, може да постигнете вашата цел. Вие сте в Божествения ред на нещата, но трябва да имате разумна детинска вяра. Сега аз мога да вярвам в силата на слънцето, понеже е, но да вярвам в едно слънце, което никога не съм виждал, не съм опитвал неговата сила – такива неща не проповядвам. Ако някой може да ми нарисува едно слънце, и иска да ме убеди в това слънце да вярвам, то е едно заблуждение. Няма какво да вярвам в написаните слънца. Трябва да вярвам в онова слънце, което изгрява и залазва. Трябва да вярвам в онази земя, на която може да живея, а не на друга някоя.

Най-първо, ние не познаваме възможностите на земята. Ние живеем на земята, която още не познаваме. Казвам: хората още не познават земята, на която те живеят. Ако те я познават, ще видят какво е пригответо. Че знаете ли до 38-та година какво може да стане? До 38-та година ще има големи земетресения. Голямо земетресение ще има. Защо? Защото, според астрономическите изчисления, ще има голяма дейтелност и тя ще се отрази на земята. Вие очаквате да уредите работите си. Много къщи ще бъдат съборени, много параходи ще бъдат потопени, много войни ще станат, много хора ще умрат, много хора ще бъдат убити. Защо? Защото хората са глупави. Кои искат ред и порядък? Умните. Кои хора искат Царството Божие? Това са гениите и светиите.

Някой казва, че ще дойде Царството Божие. С тия разбирания, които имаме сега на земята, Царството Божие в нашите умове не може да дойде. Ако Царството Божие влезе в моя ум, ще произведе голяма промяна. Ако ти сложиш едно яйце под една квачка и не се излюпи това яйце, струва ли си труда? Трябва да се постави под кокошката, да се измъти. И цяла година да го държиш, ако не се измъти до 21-я ден, то е запъртък. Много хора искат да бъдат щастливи. Сложете си яйцата под една кокошка, сложете едно ваше желание под една кокошка, сложете една ваша мисъл под една кокошка и ако не се измъти за 21 дена, то е запъртък! Преведете сега. Вие може да вярвате в много неща, които не може да постигнете. Ако вярвате в онова, което ви нашенва вашата гуша, което ви подсказва вашият дух, вярвайте!

Сега може да си мислите: „Това, което говори този човек, вярно ли е или не?“. Безразлично е дали аз мога да ви говоря, или не. Това важи за мене. Вие как мислите, то е ваша работа. За мене в дадения случай аз разбирам закона: за мене важи, аз искам да мисля право. Като ви кажа една истина, ако вие не сте я използвали, аз ще я използвам, аз печеля. Аз никога не губя. Не мислете, че като аз говоря, че не искам нищо. Не, не! Много скъпо искам за

моите беседи. Всяка моя беседа струва 100 милиона и то златни. Аз ги нося в банката, не печеля за себе си. Даром давам само на умните, глупавите ги карам да плащат на общо основание. Аз ви казвам само закона. Понеже, ако си позволя такава власт, по-скъпо ще платя. Аз не съм от глупавите. Като направя най-малката погрешка, трябва по-скъпо да платя. И си отварям очите на четири, макар да имам две очи. На четири ги отварям, за да не пропусна.

Вие каквото и да мислите, то са ваши възгледи. Най-първо трябва да се освободите от наследствените възгледи, от наследствените мисли, от наследствените понятия и вярвания на вашите деди и баби, които са мислили криво преди вас. От всички вярвания на хиляди поколения трябва да се освободите. Тъй както философите мислят, то не е право. Защото не са се освободили от наследствените мисли на своите деди, които не са мислили право. Най-първо, ние, религиозните хора, каквито и да сме, трябва да се освободим от предубеждението. Учените хора трябва да се освободят, които и да са, без изключение. Човек само по този начин може да има един прогрес. Само по този начин вие може да сте здрави и щастливи. Какво го е ползвало този еврейски цар? Всичко имал: и злато имал, и слуги имал, и палати имал, и винце, всичко имал и бил недоволен. Той казва: „Побеля ми главата от моите глупости!“. Като казва: „Суета на суетите, всичко е суета!“, казва: „Дебела е главата ми да разбирам“. Като четете Екlesiаст, най-послед, като разбрал, той дошъл до посвещение, става положителен да разбира. Казва: „Нямам време. Като дойда втори път на земята, ще приложа практически, което разбрах“.

Та казва Христос: Савската царица дошла да учи мъдростта Соломонова. А тука има Един, на Когото мъдростта е по-голяма от Соломоновата. Христос не казва: „Суета на суетите, всичко е суета!“. Той казва: „Това е живот вечен, да възлюбиш Бога с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си сила, с всичкия си дух!“. В любовта е силата на човека. Като възлюбиш

Бога, ти трябва да възлюбиш в света всичко живо. Като видиш едно растение, колкото и да е малко, като видиш едно животно, да се зарадваш, че е дело на Божествения живот. Животът да те радва тебе. Сега ние минаваме, убиваме едно животно, отсичаме едно гърво, заколваме една кокошка, едно агънце, правим хиляди нещастия в света. Когато дойде едно страдание до нашата кожа, да ни засегне, казваме: „Защо са тези страдания?“. Казвам: както живеем, така ще дойдат и страданията.

Сега вие вече сте минали първата фаза. Светът е минал през първата фаза, дошъл е до втората фаза на разумното. Давид е написал така: „Всичко работи за добро!“. Вие работите с това. Вие работите по същия начин. Никога не допускате отрицателното. Може да има противоречия. Никога не допускате в ума си една отрицателна мисъл да вземе връх. Може да мине, но никогa не ѝ давайте тя да стане властна. Никога не давайте на отчаянието да стане господар. Никога не давайте на безумието да стане господар. Съзнавай, че една постъпка е добра или зла, съзнавай го и бъди господар. Злото като е при тебе и доброто като е при тебе, да те познават, че ти си господар, а не те. Ти знаеш, че злото хлопа на вратата. Ти ще кажеш: „Чакай!“. Писанието казва: „Злото хлопа на твоята врата“. Ако ти отвориш, то ще ти стане господар. Нека хлопа. Ще кажеш, както казал един виден проповедник в Англия, при когото дошъл един млад проповедник, дал му картичката си и казва: „Един от твоите братя в Христа те чака отвън“. Той пише на картичката му: „Малко работа имам, затова ще почакаш“.

Ние живеем в една епоха, дето трябва да уредим отношенията на нашия ум, отношенията на нашата гуша, отношенията на нашия дух.

Питам един българин, след като умре, къде ще бъде гражданин? Сега е български гражданин, но след като умре къде ще бъде гражданин? Ако вие идете в Америка, ще ви ползва ли, че сте български гражданин? Ако

знаете английски, и се опретнете да работите, вие може да си проправите път. Ако сте умен човек, няма да се мине много време, може да си проправите път. Но трябва да научите английски език. Трябва да го изучите и да постъпвате като англичанин. По български не ще ви дават път. Ще ви кажат: „Такива българи не искаме“. В Америка, която минава за напредничава страна, когато европейци минават по пътя, стражарят ги повиква и казва: „Хайде в участъка!“. Ако му окажете малко противодействие, веднага той казва: „Ние сме американци, искаме, който дойде, да се подчинява на американските закони“. Учитив е той, ако не се противиш, но ако окажеш съпротивление, веднага иде онзи англосаксонски ред на силата. Казва: „Ние имаме ред и порядък, всеки трябва да се подчинява“. Там стражарите не са така нагменни като българските, но те стърчат над другите. Високи са шест стъпки със своите палки. Всеки стражар прави гимнастически упражнения да гига 70 килограма с едната си ръка. Ако се съпротивиш, ще те дигне с едната си ръка във въздуха. Какво ще правиш? Той ще ти каже: „Тръгни с мене!“ и ти ще тръгнеш.

И тогава Христовото правило: „Не противи се злему!“. А кой не се противи? Кога човек не се противи? Той няма защо да се противи, той не търси своята свобода по физически начин. Кой е, който побеждава? Духът е, който извоюва човешката свобода. Ако във вас няма дух... Може умът ви да е свободен, но свобода може да ви даде само духът. Ако вие имате един дух, само той може да ви освободи. Следователно Божественото във вас като дойде, вие ще почувствате сила, ще почувствате ред и порядък.

Защо Христос се подложи на страдание? За да покаже Своята сила. Той каза: „Имам власт да положа гушата Си, имам власт и да я взема“. Виждаме, една вечер Го хванаха толкова римски войници, хванаха Го, биха Го. Як човек е бил. След като Го биха, дадоха Му кръста да го носи. След като умря, и смъртта не можа да Го задържи. Той излезе

от гроба. Какво ще кажете, слаб ли беше Христос? Не се минаха и 50 дни, когато имаше събрани 3000 души обърнати.

Този, умрелият Христос, запали света от единия край до другия. Някои казват, че Христос нищо не е направил. Че Неговите идеи са навсякъде днес! И социалисти, и комунисти проповядват Неговите идеи. Само че те употребяват не силата на ума, не силата на духа, но силата на ръката. И единият, и другият начин може да се употребят, но истинската свобода зависи от човешкия дух. Където и да си, и в затвора да си, правото е право. Доброто и при най-лошите условия, и при най-добрите условия, е добро. Силният човек при всички условия е силен. Тъй седи законът. Няма какво да те е страх. Като гоиде смъртта при силния човек, той казва: „Ето, забий ножа си в мене. Ще знаеш, че аз съм човек, който не умира“. Сто пъти да го прободеш да умре, пак ще оживее.

Ако всички имате тази вяра, кой е онзи, който може да ви смачка фасона? Че може да ви смачка временно фасона, няма нищо. Истинският фасон не може да се смачка. Аз се радвам, когато някой може да смачка фасона на човека. Божествения фасон на човека, фасона на неговото разбиране никой не може да смачка. Никой не може да ви лиши от истинската свобода на човешкия дух. Следователно никой не е в състояние нито мене, нито вас, да ни лиши от свободата на духа.

Ако вярвате, вие ще бъдете свободни. Тогава няма да бъде: „Суета на суетите, всичко е суета!“. Тогава ще бъде: „Ето, Отец е благоволил да ви даде Царство“. На онези от вас, които вярват, този Отец, или добрият Баща, или Единственият Баща, е благоволил да ви даде Царство и тук, и навсякъде. Амин!

„Благословен Господ Бог наш“

„Добрата молитва“

1.04.1934 г., 10 ч., София - Изгрев

Тъй мисля аз

„Отче наш“

„В начало бе Словото“

Ще прочета 20-а глава от Евангелието на Йоана.

„Ще се развеселя“

Ще взема 26-и стих: „И подир осем дни пак бяха вътре учениците Му и Тома с тях“.

Много се говори за възкресението, много са говорили за оня свят и досега този въпрос не е разрешен, понеже е един от възвишените въпроси. Човек трябва да бъде готов, за да разбере какво нещо е възкресението. Той не може да разбере какъв живот може да има извън човешкия живот. Това е непонятно, понеже човек едва разбира. Той едва е разбрал своя живот, как ще разбере един живот извън неговото съзнание? Това е невъзможно, както е невъзможно едно низше животно да разбере живота извън неговия живот. Понеже съществува един абсолютен живот, за който ние нищо не знаем. Съществува друг един живот, в прогресивно проявление. Следователно ние имаме предвид прогресивното проявление на живота. Какво е абсолютното? Това е извън рамките на сегашното наше разбиране.

Защото, казва, подир 8 гена... Защо не се яви по-рано Христос, а след 8 гена? В 7 гена Бог създаде света. И виждаме, Христос не се яви в седмия ден, но в осмия. В първия ден не се яви. Първият ден е Божественият ден, осмият ден е човешкият ден. Седмият ден, според еврейското леточислене, е на Бога. Според новото леточислене, първият ден е на Бога, а осмият ден е на човека. Сега, ако вие искате да го сверите със старото леточислене, като извадите от осем седем, като сложите при седемте, ще имате прогресивното проявление на човека. Та сега всичките хора, които не може да разберат работи-

ме, едно им трябва. Имаш да даваш – сложи една единица. Искаш от някой човек, който ти дължи от миналото. Ти, по новия закон, не може да искаш от него. Ако искаш да вземеш парите, ще извадиш едно от седемте – свършена е работата. Ако сложиш едно при 8-те, нищо няма да излезе.

Та сега не ви върви, понеже не знаете да смятате. Това не се отнася до вас. Това е „антър парантес“ (entre parenthèses (фр.). Да знаете да смятате според новото схващане. Каква ще бъде новата любов в света? В какво седи новата любов в света? Кое е качеството на новата любов и на новата обич? Конкретно. Казвате: „Аз ви обичам“. Какво означава? Аз не разбирам тази любов. Едно време питах едного, той ми даде следното разяснение. Какво е първото качество на любовта? Ако си представиш един човек, затворен в един палат, където няма прозорци – та този, който ви обича, той трябва да стане прозорец за вас. Най-важното качество е онзи човек да може да стане прозорец на този палат. Това е първата любов. Човек, който те обича, той става прозорец, за да може божественото чрез него да дойде. Този човек те обича. Ако той не е прозорец за тебе, той няма никаква любов.

Ние от естествения свят отиваме към духовния свят. В естествения свят светлината не е еднакво приложима. Всички може да проповядват, но светлината и топлината не са еднакво приложими при едни и същи организми и за всички организми. За детето, което е в утробата на майка си, ти не може да отвориш прозорец. Детето вижда чрез очите на майка си. Там има няколко трансформатора. А и това дете може да се осакати, ако се отвори прозорецът. Та виждам, че природата е затворила едно яйце, да го пази от светлината. Един трансформатор трябва. Сега някой път светските хора като влязат в черупката на едно яйце, не искат да излязат навън. Обаче детето ще поседи девет месеца в яйцето, черупката ще бъде затворена, а след деветия месец ще излезе на бял свят. Майката ще отвори очите

и ще започне да го приспива, да приспособява неговите очи към светлината.

Има един начин в новото разбиране. Понеже вие се смущавате от всички социални въпроси, от семейни въпроси, от ред философски въпроси на старото учение, вие не може да разрешите старото. Не може да се примирите с новото. Ти как ще примириш старото с младото? За да примириш стария с младия, трябва да подмладиш стария. Ако искаш да примириш младия със стария, трябва да му сложиш единица. Защото 8-те, това е закон за подмладяване. Вие никога не може да се подмладите, ако не разбирате 8-те. Това е онази велика майка алхимик в света, която подмладява всички хора. Тя казва: „На мене дайте тези старите брагати“. И като ги види такива набръчкани, сложи ги в своята лаборатория и там ги подмладява. Тя ги боядисва и оттам излиза едно малко, красиво детенце.

Сега вие постарому ще кажете: „Проповядва ни се да възкръснем“. Как е възкръснал Христос? Питам: от 2000 години, как всички проповедници проповядват за възкресението? Кои хора разбраха възкресението? Хората ще живеят и днес както в еврейското време; така и сега живеят. Коя е причината? Понеже се спират с числото 7. То е много строго число. Който си позволи да излезе из числото 7, една съчица да вземе, убиват го с камъни. Ако кажеш една лоша дума само – и на въжето веднага. Ако се нагроиш на злото – на въжето. Ако вземеш крива стъпка – на въжето или куршум. Навсякъде. Числото 7 никому не прощава. Казвате: „Да служим на Бога“. Няма народ като евреите, които взеха това леточисление, да е страдал толкоз, колкото евреите от това число 7. Те не разбираха числото 7. Седемте разбираха, но едното не разбираха.

Сега, по този начин както се разисква въпросът, аз не искам да ви заплеа, но да разплеа малко тези работи. Само едно ще знаете: че всичко онова, което ще изплеа, от вас ще го взема. Ако сте съгласни, и понеже всинца сте

оплетени все със сребърни и златни нишки, и с гуамантени нишки, аз ще ги взема, щом ги разплетат, и ще ги задигна. Аз имам една торба и ще ги сложа в торбата си. Онези, които искат да гържат своето, имат право да го гържат, но те няма да го търсят, предупреждавам ви. Аз не искам да букам вашите стари украшения, понеже като ги взема, трябва да ги сложа в моята бижутерийна фабрика, да ги сложа на числото 8. Тъй щото, няма да влязат в работа като материал, да изкарам нещо от тях. Аз искам сега малко да ви подкупя. Някои искам да ви застава да повярвате, че ще ви дам нещо ново, хубаво. Това, което ще ви дам, ще бъде десет пъти повече от онова, което ще ви взема. Които ме разбират, десет пъти повече ще получат, отколкото съм взел. Тия, които не ме разбират, да си гържат старите работи; нито давам, нито вземам.

Сега: Тома в човека, това е неговият конкретен ум. Това е реалист, човек, който казва: „Тук, на земята, трябва да живеем! Такива заблуждения, такива вярвания за другия свят, че това било, че онова било, че човек може да се подмлади!? Трябва да се живее“. Тома е реалист: „Това, което днес може да ям, то е важното. Какво може да ям утре, то не е важно“. Тома казва: „Ако не туря пръста си...“. Той е много недоверчив. После е много лековерен. Като дойде Христос и му каза: „Ела да туриш пръста си!“, той казва: „Господ мой и Бог мой!“. Христос казва: „Блажен е, който не постъпи като тебе!“.

Сега: има две противоречия в света. Ще ви приведа от какво произтичат, защото, ако взема да ви разпразвам, това е една наука, която трябва дълго време да учите. Вие трябва да се радвате, че сте в една школа, която отваря едно велико бъдеще пред вас.

По някой път няма защо да плачете, няма защо да тъжите, да скърбите от моето гледище, от това, което аз зная. Но понеже не знаете, вие по някой път си поплаквате. Не е лошо, дето плачете и скърбите, защото все таки аз ви намирам много умни хора сте вие. Аз

досега не съм могъл да продам нито една сълза; вие ги продавате много бързо и то много скъпо. Някой набожен човек отиде при някой богаташ и казва: „За Господа!“ и започне да плаче. Потекат сълзите, смекчи се сърцето на богатия и казва: „Какво искаш?“. И му даде 200 – 300. Прогал сълзите си. Ако не бяха покапали сълзите, парите не щяха да гойдат.

Мене ме е срам. Мене много ме е срам да плача; много съм гладувал. Вие по-малко гладувайте. Аз много пестя сълзите. Пестя ги и знаете ли защо? В света има парилница. Като гойдете там, ще ви гържат отговорни. Вие сте много умни, но и аз съм умен. Мене отначало ми е теглила главата. Вие отначало оправяте работите, а в края теглите. Това е разликата между мене и вас. Мене в началото ми тегли главата. Вие в началото сте много умни. Аз оправям работите в края. Аз, като гойда в края, избърша сълзите си. А вие, като гойдете до края, плачете колкото искате.

Това е иносказателно. Това е мисълта. Мислещият човек трябва да знае как да мисли. Той може логически да извади известни заключения, които най-първо да го радват, а след това може тия логически заключения да го натъжат. Например някой търговец толкова стока има; прави сметка, казва, че ще има печалба от 100 000 лева. Но на края на годината, като направи сметката, освен че няма никаква печалба, но има и загуба. Къде е погрешката? Друг пък казва, че като си направи сметката, вижда, че е спечелил 100 000 лева, а той очаквал да има загуба.

Та казвам: когато Господ създаде света, на първите хора, най-красивите хора, тогавашният цар имал една красива дъщеря. Вече тя станала на възраст, на 21 години. И според обичая на земята, понеже била много умна, заинтересовала цялото небе и изпратили един ангел с големи подаръци – да занесе тези подаръци на земята. Всичките блага, които небето имало, сложили ги в един голям чувал, помъкнал ги ангелът. Той дошъл на земята и по едно време вижда тази красива царска дъщеря.

Тя никога не му се е виждала толкова красива, но сега като я видял, бамбашка му се видяла. Заплеснало му се вниманието, че като държал чувала отворен, започнали да падат пакетите. Изпопагали и всички ги разграбили. Той хванал един пакет и отвън било написано: „Надежда“, в средата: „Вяра“, а в началото било написано: „Любов“. Всичките други богатства били взети: „Сила“, „Власт“, всичко било разграбено. И започнал да мисли какво да прави. Като се яви, не може да се извини, че станал малко разсеян, че се отворил чувала, че изгубил тези пакети. Отишъл той и ѝ казва: „Направих една погрешка. Досега аз, като съм бил изпращан, никъде никога моите блага не са излезли отвън. Сега всичките се изтикаха, само един пакет запазих. Какво да се прави? Тук, из вашето царство нападах“. Тя била умна и казва: „Не може да ги вземем насила. Ще научим закона на Любовта“.

Последният пакет, който остава, той е човекът в своето трояко проявление. Човек като физическо същество и като духовно същество и човек, който има воля, който има желание да ги осъществи на земята. И най-после, човек като духовно същество, който има чувство за нещата както стават, човек като Божествено същество, който има известни мисли, които трябва да реализира.

Нещата в света може да се реализират по три пътища. Една мисъл, която не е отворена към сърцето, невъзможно е да се реализира. И сърцето по някой път не е отворено за човешката воля. И това желание остава неосъществимо. На пътя на човешката воля, която не е отправена към Първата Причина, се явяват в света три спънки. Човешкият ум може да е път, може да е отворен към сърцето; може пътят към волята да е отворен, може пътят на волята към Бога да е отворен. Този път към Бога, това е Любовта. Човек се намира в него при три големи спънки, които споветяват сегашното човечество. Не че хората не са добри, но пътят за сърцето е затворен. На някои хора пътят за сърцето е затворен, на някои е затворен пътят за волята.

Сега малко хора има, на които пътят е отворен за Любовта. Вследствие на това ние се намираме във всяко отношение в едно противоречие. Как ще си обясните? Вземете хора, които вярват в Христа. Вземете ги и ще видите, какви големи противоречия имат. Всички вярват, че Христос дошъл да спаси света, всички вярват, че Христос се е пожертвал, всички вярват, че е възкръснал, но пътят на това разбиране не е отворен. Пътят за Любовта не са разбрали. Те гържат външната страна на християнството.

Питам: физиологически и биологически може ли едно дете да завърши своето развитие, ако бащата и майката не му помагат? Не може, по никой начин не е възможно. На това дете му трябва една утроба и му трябва разумни същества, които да са свършени. Бащата и майката са два полюса, които са свързани с Вечното Битие. Те представляват всичките материали, които са необходими за съграждането на човешкото тяло. След това се съгражда човешкото тяло и това Божествено начало – това, което го наричат дух, това, което го наричат разумна душа, това, което чувства реално, и след това умът – това, което мисли, това, което прави формите; след това сърцето и човешката воля. Те са цели светове, които се влагат в човека. Трябва умът да ги изучава. Дотам, додето са достигнали, има хиляди години да ги изучавате.

Сега ние се намираме в едно противоречие да се доказват нещата. Ти не може да доказваш никога истината на един слаб човек. На един сляп човек ти не може да докажеш, че има светлина, немислимо е. На човек със здрави очи можеш да докажеш. Но на един човек, който не мисли, ти нищо не може да докажеш. Един човек, на когото сърцето не работи, един човек, на когото волята му не работи, какво ще направи? Той най-първо трябва да има една воля като човек. Идеята за Бога хората са взели като търговско предприятие. Това трябва да го знаете. Искат да използват идеята за Бога, за нашето благо. Бог е една същина. Великото благо на човека е това, Божест-

веното начало, в него. Какво нещо е Бог? Ти като съзнаеш, че в света има Бог, ти ще бъдеш еднакво справедлив към всички същества в света, в каквато и форма да са те. Ти имаш отношение към тях, нищо повече. После, ти ще разбираш езика на нещата, ти ще разбираш езика на всички същества, ще знаеш да се разправяш с тях. Сега един българин, ако той иска да се запознае с един французин, трябва да знае езика. Един българин, ако иска да се запознае с един англичанин, трябва да знае английски. Един българин, ако иска да се запознае с един германец, трябва да знае немски и т.н. Един българин, ако иска да се запознае с едно същество, с един ангел, трябва да знае ангелския език.

Сега може да попитате: „Има ли ангелски езици?“. В речника на един ангел думите нямат две значения. Всяка дума има едно специфично значение. И в ангелския свят, когато ангелите говорят, ако ти една дума не разбираш, ти не може да я произнесеш. Щом разбираш думата, ти имаш глас, може да говориш красиво. Ако някой ангел може да ти говори и ти от неговата реч ще разбираш има ли намерение да изпълни това, което обещава. Ако тук-там има междини, ние го наричаме от тъмните ангели, защото има тъмни ангели. Има и такива ангели. В човешкия език, като кажеш една дума, има много значения. Като кажеш думата „любов“, има много значения. Когато залюбя кокошката, подразбирам, че тя трябва да влезе в тенджерата. Когато залюбя едно агне, трябва да го закачат за крака на куката. Когато залюбя един богаташ, разбирам, че трябва да му изпразня джобовете. Когато залюбя един учен човек, трябва да взема книжка от библиотеката. Това е едно разбиране. Това е егностранчивост на човешкия живот. Така мисли човек, защото изхожда от своето материално гледище. Всичките хора имат високо понятие за себе си. Никой не иска да бъде излъган.

Ние в света се радваме на онова, вечното. Онова, което ни радва, е нашият дух. Онова, което ни радва, е

нашата душа. Онова, което ни радва, е нашият ум. Онова, което ни радва, е нашето сърце. Онова, което ни радва, и може да подтиква нашата воля, то е Божественото, онова Божественото, вечното. Оттам нещата произтичат. Това ни радва нас. Макар ние да не разбираме нещата. Тогава не е необходимо ти да разбереш какво нещо е любовта. Ти може да си служиш с любов, без да я разбираш. Не е необходимо да знаем какво нещо е знанието в неговите безкрайни предели. Не е необходимо да знаем какво е Бог в Неговата същина. Ти може да имаш отношение към Бога. Но Бог не е изисквал от хората, че трябва да Го познават.

Познаване на Бога какво значи? Първото познаване е: трябва да станем условие, чрез което Неговата любов да влезе в света. Познавам Бога – това значи да стана условие да мине Божествената любов за благо на всички хора в света. Ако ние станем проводници на Божествената любов, светът ще се оправи. Трябват свещеници, трябва служители на Бога. Всички трябва да станете служители. Всички трябва да станете свещеници. Всички трябва да станете проводници. Че има човешки работи, то е друг въпрос. Няма нужда от властици в света. Че има властици, това са човешки поръжди в света. Господ няма нужда от властици в света. Има само един властник. Хората са сложили много властици. Това са човешки работи. Една църква има в света. Турили много църкви. Един Учител има в света. Сложили хиляди учители. Не че това е лошо. Онзи, единственият Учител, може да оправи света. Много учители не може да го оправят. Много учители може да бъдат проводници на единия Учител. Казано е, ако ние не станем проводници...

Във всяко отношение може да се приложи учението в света. Не че сегашният порядък е лош. Трябва хората да изпълняват законите на една гържава. Ако, да кажем, при един богат човек, който е проводник на Бога, дойде сиромахът и иска пари от него, какво му коства да му даде толкова, колкото му е необходимо? За сегашните гържа-

ви е неприложимо учението. Но в Божествената гържава бирникът като дойде, и някой, като не може да плати, гържавният бирник изважда от джоба си и плаща. Всеки, който не може да плаща гълговете на хората, бирник не го слагат. Следователно в Божественото царство най-богатите хора стават бирници. Тук стават бирници само големите бедняци.

Тогава аз ви казвам друго нещо. Ако влезете в Царството Божие, владиците са деца, там стар човек не може да намериш. Малкото дете владика го правят. Щом израсне, отвладичват го. Това дете има право да бъде владика само три години. От трите години като излезе, не го наричат владика. Тогава го детронират. Порядките са такива. Най-първо са генерали, а после стават редови. А сега мислим, че редовият е най-простият. Най-големите генерали в Божието Царство, най-големите хора са редовите, а най-малките са генералите. Какво ще кажете на това отгоре? Защото простият редови е тъй умен, тъй учен, че като големият генерал е способен за работа. Тогава какво различие може да направите? Между тях няма състезание. В този свят, щом дойде някой редови, козирува. Казва: „Заповядай! На моето място има един редови. Може да се разберем с един генерал“. Тук може ли един редови да се мери с генерала? Тук трябва да посвети най-малко 10 - 20 години, за да стане генерал, министър. Трябва гласуване, трябва да работи.

Сега ние се отклонихме от въпроса, понеже нас не ни интересува. Това е мода на живота. За мене не е важна формата. Генерал, цар или свещеник, или патриарх, хубави са тия работи, но за мене важи умът на генерала; за мене важи сърцето на генерала, за мене важи волята на генерала, неговата душа и неговият дух. За редовия важи неговият ум, неговото сърце, неговата воля, душа и дух. Щом така са поставени нещата, другите работи лесно може да уредят.

Сега се заражда другото противоречие в съвременния свят. Казват: „Заблуждават хората!“. Казвам: кога хората може да не се заблудят? Само при едно условие.

Всеки един човек, който обича себе си повече, отколкото човечеството, той може да заблуди всеки едного. Всеки човек, който обича човечеството повече от себе си, този човек е, който може да каже истината. За да кажем една истина, всеки трябва да ни бъде така обичен като нас. Както себе си не искаш да излъжеш, както себе си не искаш да направиш нещастен. И ако всичките хора спазваха само това чувство, веднага ние ще сложим едно ново начало на света.

Ние мислим, че целият свят в грях лежи. То е друго заблуждение. Само нашият свят, на земята, е така. Има светове, където грях няма. Ако идете на слънцето, там няма грехове, няма грешници. На слънцето има отлични същества, които имат отличен ред и порядък. Тия хора са толкова умни, образуват светлина и пращат енергия да осветяват земята. Казвате: „Дали има хора на слънцето?“. Има хора, подписвам го с двете ръце. Но не такива хора както на земята. Не с такива умове, не с такива мозъци, но такива хора, с такива мозъци, които при 2500 градуса не мърдат и при 140 000 градуса не мърдат. За тях е удоволствие да се намират при такава температура. Ще кажете: „Това е заблуждение!“. Аз питам: откъде ние, хората, вземаме нашата интелигентност? Откъде е дошла интелигентността на земята? Било е време, когато е нямало хора на земята. Откъде са дошли те? Казвате: „Еволюция, първата клетка“. Но питам: началото на първата клетка отгде е произлязло? Сега аз с първата клетка не искам да ви доказвам дали има Господ, или не. Този въпрос не е за мене. Той е за вас. Вие трябва да го разрешите. Този въпрос аз съм го разрешил. За мене този въпрос е разрешен. Единственият въпрос, който е разрешен. Друг въпрос е социалният. Въпрос, който не съм разрешил. Но въпроса за Бога преди хиляди години съм разрешил.

Друго заблуждение: „Ти преди хиляди години къде беше?“. Англичаните казват: „Това е подхлъзване на езика“. Христос казва: „Преди да беше Авраам, аз бях“. Казват му: „Ти още 30 години нямаш, как си бил преди

Авраам?“ Това е противоречие. Преди 1000 години къде съм бил? Някъде съм бил, разбира се. Не съм бил това, което съм сега. Преди 1000 години съм бил друго. След 1000 години съвсем друго ще бъда. След 10 000 години, след 15 милиона години къде ще бъда и какво ще бъда? След 15 милиарда години ще бъдете нещо. Вие ще бъдете много повече, отколкото сега. Даже след 1000 години ние по-добре ще се разбираме с всинца ви. Даже с вас, макар привидно, но близките, които се показват, че вярват в моите думи, аз се резервирам, понеже колкото пъти съм ги пипнал за кесията, като погледнат, казват: „Няма какво да делим“. Аз питам себе си: „Какво се ползвам, ако излъжа един човек?“. От моето гледище по-глупава работа няма. Аз съм богат човек. Аз, който съм бил богат, какво ще се нуждая от петачетата на бедните да ги събирам в моята каса? Ако ги събирам, тия хора плачат. Защо ми са на мене, богатия човек?

Тогава питате: „Ти, като си толкова богат човек, защо не оправяш света?“. Аз може да го оправя, но вие ще го развалите. Аз мога десет пъти да го оправя, но вие ще го развалите. Това показва, че щом съм учен, може да създам закони. Бог оправя света, ние го разваляме. И там е всичкото зло. Ние всинца сме надарени с повече, отколкото можем да носим, но като не разбираме този закон, има противоречие. У всеки човек трябва да работи неговата мисъл. Човек трябва да мисли. Истината има едно качество. Когато дойде някой човек при мене, аз може да го изпитам по един начин. На богатия човек, който дойде при мене, ще му дам ключовете на всички каси, ще го оставя на свобода. Като се върне, ще го опитам. Има възможност той да се изкуси. Не мислете, че аз съм загържал за себе си един плик, и той ще ме опита. Ако му оставя всичкото богатство, имам доверие, този човек го обичам. Ако, след като съм го оставил, като се върна, всичкото, каквото съм оставил, той ми го даде, той ме обича. Между мене и него може да има отношение. Той може да остави богатството и аз може да му оставя

богатството. И аз може да му услужа, и той може да ми услужи. Между нас има правилни отношения. Така трябва да разсъждавате. Дали може да го направя или не, то е друг въпрос. Защото сега има известни препятствия при сегашното наше разбиране.

Казвам сега: този Тома и в нас, този регресивен ум, реалното, този Тома все ще ни води в пътя на остаряването. След като остареем, какво добиваме? Светският човек остарява и религиозният човек остарява. Ученият човек остарява, царят, всички остаряват. Питам тогава: в какво седи различието? Едно различие има само: кой е на правата страна. Онзи човек, който може да подмлади себе си, той е на правата страна. Онзи, който не може да подмлади себе си, който и да е той, той е на кривата страна. Ти може да си пред гроба си. Не знаеш какво се крие. Смущение имаш, викаш един лекар, втори, казваш: „Моля, помогнете!“. Ти умираш със скръб. Мислиш, че си разбрал живота.

Сега, онези още не са правели опити да излязат из тялото навън. Не трябва да ви разпращам за излизане из тялото навън по единствената причина, понеже при сегашното разбиране телата на хората са като затвори. Има мнозина, на които не е позволено. Щом излязат, ще им теглят куршума. Казват: „В тялото ще седиш!“. Грешници са. Има хора, които са свободни, и може да излязат вече от тялото навън. Той даже може да преобрази своето хилаво тяло. Няма никаква мъчнотия за това. Черните хора на миналото сега започнаха да ги подмладяват, да ги присаждат. Как ги подмладяват? С маймунски жлези. Не съм против и с маймунски жлези да ги подмладяват. Прави са те. У човека има известни жлези, не е необходимо да се присаждат. В човека има известни жлези на активния живот, на човешката воля. Хиляди жлези има, не 4 – 5, които играят важна роля. Всяка жлеза може да се събуди чрез една специфична храна. „Кажете ни сега!“ – ще кажете. Не може да кажа, понеже е тайна на природата. Може вас да ви подмладя за 5 – 6 години и след

10 години пак ще остареете. Аз искам, когото подмладя, да остане млад.

Християнството е наука за подмладяване. Аз имам един начин. Аз това го наричам спасяване. Аз превеждам, че християнството е една наука за подмладяване. Това аз наричам да се подмлади човек: да престанат всички престъпления, които днес се вършат. Това е една слабост, както старият човек, който може да направи такива неприятни работи. Много неприятни работи може да направи един стар човек. Добре разбирайте какво може да направи този човек. Този, старият човек, като го подмладиш, той ще бъде спретнат, ще живее хигиеничен живот, ще се отнася към всички хора добре. Всеки един човек, който не знае как да се отнася, който не се отнася добре със своя брат, в моите очи той е стар човек. Всеки човек, който не знае да се отнася добре със своя брат, той е стар човек. А всеки човек, който знае добре да се отнася с братата си, аз го наричам млад. Тъй определям младостта. Младост има, защото зная как да постъпвам и всеки ден може да бъде млад, може и да не бъде. Всеки ден може да възкръсна.

Възкресението, това е събуждане на съзнанието. Когато човек влиза в Божествения свят, казваме: „Всичко е възможно!“. Усещаме крайно ограничение на живота и се чудим какво да правим. След осем дни, казва, ще дойде Христос. От днес Христос ще дойде след осем дни. Знаете ли какво ще се случи с вас? Ако дойде Христос, и вие не Го познаете, вие ще умрете. Ако дойде, и Го познаете, тогава Той ще ви каже: „Блажен е онзи, който види. По-блажен е онзи, който обича, без да му дадеш нещо“. Има млади момци, момата като му даде 200 – 300 лева, той ще я обикне. Да обича младата мома, без тя да даде нещо. Освен че тя няма да даде, но той да даде нещо от себе си, това е любов. Какво значи „без да види“? Не само че няма да ти дават, но ти ще дадеш. Да покажеш, че този човек, който нищо не ти дава, го обичаш. Това е този, който, без да види, и повярва.

Защото може да повярвате тази истина, която аз проповядвам. Това не е учение за 1000 години. Ще повярвате и днес може да проверите тази истина. Това е учение, което може да ви направи свободни. Това е учение, което може да подмлади вашия живот. Това е учение, което може да ви измени, да бъдете добри. Това е учение – и като търговец, и като лекар, навсякъде може да приложиш това учение. Аз не проповядвам едно учение, че всички хора да бъдат еднакви или че всички хора да живеят както сега. Но да прибавят една единица на 7 и да стане 8. Нищо повече. Или какво означава? Търговец си. Ще внесеш любов след любов. Гледай с любов. Работи с любов. А за любовта върви мирът. Учи с любов. Навсякъде работи с любов. Да ти е приятно, че можеш да вършиш работа. И няма да бъде вечно. Петдесет години ще има разнообразие в живота.

Сега тъй, както ви говоря, гласът ми ви прилича на стражарски. Може да ви говоря по-меко. Може да опитам, понеже законът иска да бъдете свободни. Вие не сте доволни от сегашното си състояние. Няма някой от вас, който да е доволен. Някой е стар, трябва да се подмлади. Някой е болен, трябва да оздравее. Някой е сиромаш, трябва да забогатее. Някой е неразвит, трябва да се развие. Хиляди работи има в нас, които са необходими, не може да отлагаме. Не може да кажем: „Може и без това!“. Не, не. Всичко трябва да имаме. Ние трябва да имаме дух; ние трябва да имаме богата гуша; ние трябва да имаме богат ум; ние трябва да имаме богато сърце; ние трябва да имаме силна воля.

Имам един пример. В Америка имало един богат, скържав американски милионер, който никому нищо не давал. Който и да отиде, нищо не давал. Отива една млада мома, красива, пращат я от едно благотворително дружество, да иска помощ. Той я погледнал и сърцето му трепнало. Казва: „Какво искате?“. – „Господине, 1000 долара ни трябва.“ – „На Ваше разположение.“ На драго сърце дава доларите. Казва ѝ още: „Ако обичате, пак елате!“. Но тя като влиза, поусмихва се, хваща го за ръката. Сегу

американецът и си мисли: „Откъде дойде този дявол, 100 000 долара отидоха!“. Много хубаво дойде. Той пак се бори в себе си. „Дано и втори път дойде този дявол!“ Питам: лошо ли е да идва такъв дявол в дома ви? Ти ще имаш красив образ в себе си, красива усмивка, блестящи очи, лице, ръце. Това същество, то е като някой ангел. Аз го считам един ангел в женска форма. Като бутне със своята магическа тояжка, всичко става. И онзи казва: „Дано този дявол дойде!“. Той усеща, бори се със себе си, че е взето нещо, но казва: „Дяволът да дойде втори път“. Той, като се усмихне тя, казва: „Госпожице, да Ви кажа, никогата не съм имал такова уважение, както към Вас“. – „Бих желала вашите отношения към всичките мои сестри да са такива, както към мене.“ – „Може да бъде и ще бъде.“ Казва: „Този дявол ме спъна. Дано дяволът дойде!“.

Когато любовта проблесне в човешкото сърце, животът се променя. При един скържав богаташ има си своите причини за това. Ако ние не сме в състояние, ние казваме, че Господ ще направи това, ще направи онова. Как ще го направи? Ако ти, който отиваш да проповядваш на хората, не вярваш, как ще ме накараш да вярвам в това, в което ти не вярваш? Сляп слепец не може да води. И двамата ще паднат в ямата. Казва Христос на Тома: „Ти вярваш на своя пръст повече, на своята ръка вярваш повече и на своите очи вярваш повече, отколкото на вътрешното“. Има нещо по-реално от ръката. Има нещо по-реално, което не виждаш. Има нещо вътрешно, на душата, на ума, на сърцето. Има нещо вътрешно на сърцето. Не че ги виждаш; ти не ги виждаш, но ти ги чувстваш вътре. Не че виждането не е хубаво, но това виждане, което имаме, то е резултат на човешкия дух.

Казвате: „Блазе на ония, на които Христос се яви!“.

Че този Христос не може ли днес да се яви на хората? Че онази любов, която прониква в един ден, не е ли Христос? Онази млада мома, която се е влюбила, не е ли Христос? Онзи търговец, на когото сърцето е отворено, не е ли Христос? Онзи сиромас, който е доволен от живота,

не е ли Христос? Навсякъде е Христос. Казва: „Трябва да идете и да проповядвате и Аз ще бъда с вас. До скончанието на века с вас!“. „Даде Ми се всяка власт на небето и на земята.“ Това погръбчва: в човешките умове, в човешките сърца, в човешките души Христос оперира със Своята любов и ще дойде един ден, когато всичките препятствия ще се стопят, както се стопяват снеговете по планините. Ще потекат всичките тия богатства към долините. Това ще стане.

Казвам: отсега нататък, онези, които разбирате, при говоренето направете връзка с Христа. Това е любов, която ще осмисли вашия живот. Може да сте хилав, щом направите тази връзка, вашата хилавост ще изчезне. Ако сте в стеснителни условия, те ще се подобрят. Не че ще станете богат, но положението ще се подобри. Ако вашата памет е слаба, ако вашият ум е слаб, ако вашето тяло е хилаво, щом направите тази връзка, вашето естествено положение ще се измени. Не това да бъде една съблазън. Ако аз ви обръщам внимание, ако от невидимия свят ме обичат, какво има тук, на земята, да ме спъва? Всички добри хора на земята мислят както аз мисля. Не мислете, че само аз така мисля. Всички добри хора мислят така, както аз мисля. И аз мисля както всички добри хора мислят. И едното е вярно, и другото е вярно. Аз мисля тъй, както Бог мисли. Аз мисля как Бог ще оправи света. Искам да вървя по онзи път, по който Бог се проявява. Всички трябва да станете проводници. Това е разрешението. Това е възкресението. Затова е дошъл Христос на земята. Той казва: „Аз съм Пътят, Истината и Животът“.

Любовта внася път в живота. Вярата е път за силата. Надеждата е път за човешката воля, за реализиране на всичките материални блага. Тъй седи въпросът.

„Благословен Господ Бог наш“

„Отче наш“

Наяве

„Отче наш“

„Благославяй, душе моя, Господа“

Ще прочета първите 14 стиха от 6-а глава от Евангелието на Матей.

„Духът Божи“

Ще взема само последната дума на 6-и стих: „наяве“. „Ще ви въздаде наяве.“ Думата „наяве“ е свещена дума. Който разбира, ще види, че тя е мощното, силното, видимото, реалното. Думата „наяве“ подразбира, че нещата са оформени, те не са тайна, всичко е явно. И от това, което е наяве, ти ще знаеш какво да правиш. Онова, което ни спъва в света, е това, което не е наяве. Нас ни интересува земята дотолкова, доколкото може да ни даде храна, доколкото може да ни даде вода, доколкото може да ни даде въздух – неща, които ни са необходими. Нас ни интересува слънцето дотолкова, доколкото може да ни даде светлина и топлина, доколкото то може отгоре да ни даде кредит. Има хора, които малко се интересуват от небето и звездите. Това е достояние за хора с висок ум, с възвишен ум. Звездите определят културата. За да се занимава човек със звездите, той трябва да е напреднал. Най-първо той трябва да се е учил в звездното училище, а после да се е учил в университета на слънцето. За много хора тези работи са безпредметни. И те са прави. Безпредметно е говоренето на глухия човек, безпредметна е светлината за слепия човек.

Казвам: има неща, които трябва да се изучават, понеже цялото човечество се намира в една област на заблуждение. Има едно голямо отклонение в живота на хората. Нито религията им е религия, нито вярването им в Бога е вярване, нито науката им е наука, нито общественият им живот е живот. Цялата култура на земята се заклю-

чава само в гробища. И като погледне човек на почвата, вижда, че тя е само от гробници. Културата на земята се заключава в измрелите хора. И сегашното поколение ще остави за бъдещото поколение подобна една култура като сегашната и те ще се учат от това, което им е оставено. Питам тогава: какъв е смисълът на всички тези борби, които сега стават: социални, обществени, гържавни? Един ден всичко това ще залезе, както слънцето днес залязва. С това аз не искам да ви обезсърчавам. Умният човек разбира защо слънцето изгрява и залязва, а глупавият човек, като погледне, ще се уплаши.

Сега хората проповядват, че трябва да се вярва в Бога. В кой Господ? В онзи, когото хората създадоха? Ние се обезверихме в него. Безверието произтича от този Бог, от човешкия Бог. Това, което твърдят в света, че хората били безверници... Аз не помня досега в цялата история случай, в който човек да се е обезверил в същинския Бог. Ако е въпрос за онези богове, които хората създадоха, прави са – те създадоха безверието. Но когато някой казва, че не вярва в Бога, казвам му: „Прав си, и аз не вярвам. Споделям твоите възгледи“. Когато срещна някой и ми каже, че вярва в Бога, питам го: „В кой Бог?“. Друг казва: „Едно време аз не вярвах в Бога, а сега вярвам!“. Казвам: „Дай си ръката!“.

Новото верую се отличава по това, че то трябва да ни освободи от заблужденията. Новото верую трябва да внесе в света един елемент на разбирателство. С това качество трябва да се отличава. Между хората новото верую трябва да внесе братство. Не братство, както е сега. Защото има братя, които се раждат от един баща и една майка, но след като умрат бащата и майката, започват да се карат за наследството. За друго братство се говори – братство, в което бащата да не умира. Щом в едно братство бащата умира, то е човешко. Пазете се от него. Казвате: „Моят баща умря“. Не се лъжете. Питам някого: „Къде е майка ти?“. – „Нямам майка, замина за онзи свят.“ Майката, която заминава за онзи свят,

не е майка. Бащата, който заминава за онзи свят, не е баща. Свещеник, който заминава за онзи свят, не е свещеник. Светия, който заминава за онзи свят, не е светия. Учител, който заминава за онзи свят, не е учител. Онзи свят е курорт. Хората искат да отидат на онзи свят, за да се избавят от несгодите на този свят. Но ако те отидат с тези свои разбирания в онзи свят, те и него ще развратят.

От това, което Христос е проповядвал преди години, какво са изнесли вярващите? Какво са изнесли християните от учението на Христа? Аз се чужда на тези изопачавания, на тези тълкувания, които са гали на учението на Христа. И ако Христос дойде днес, Той ще се чужди на изкуството им да изопачават Неговото учение. Като дойде на земята, Той ще види само кръстове, Той ще види навсякъде образа Си в картини, които се продават, но онова, което е учил, Христос няма да го намери.

Ще кажете: „Не е ли прогресирал светът досега?“. Християнството не е накарало света да прогресира. Сега, разберайте ме право. Аз ще ви говоря една истина. Разберайте нещата тъй, както аз ги разбирам. Когато едно цвете цъфне, става ли промяна в света? Цветът ли кара растението, самото растение, да прогресира, или растението кара цвета да прогресира? Цветът ли прогресира или растението? Казвате, че онова, което вие сте създали, вашето християнство, е накарало човечеството да прогресира. Това е заблуждение. Питам: коя религия е накарала воловете да прогресират? Коя религия е накарала растенията да прогресират? Коя религия е накарала океаните да прогресират? Коя религия е накарала слънцето да прогресира? Я ми кажете! Може да кажете, че аз съм безверник. Да, аз съм един от големите безверници. Аз съм човек, който не вярва в никаква лъжа, в абсолютно никаква лъжа не вярвам. Не вярвам в никаква несправедливост, в никаква злоба, в никаква омраза, в никаква завист. Аз съм човек, който не вярва в нищо подобно. И досега още аз не вярвам, че хората умират.

Казвам: това е лъжа. Според мене, който умира, той се преструва. Ако бих имал време, щях да взема едно гърво и да нашаря този, умрелия, и той ще стане. Но аз съм много зает с работа.

Та хората не разбират и те са изопачили свещените гуми на живота. Ето, Моисей, който беше един от просветените ученици на тайните учения, и той е казал: „В който ден ти престъпиш великия закон на живота, ти ще умреш“. Какво показва смъртта? Едно престъпление. След това на умрелите гържат надгробни речи и казват, че умрелите трябва да се почитат. Умрял човек да почиташ! Че тогава сложете кръстовете на всички умрели волове. Защо и те да не се почитат? Сложете кръстовете на всички умрели гървета. Не! Почита се животът, който Бог е създал. Ако човек иска да се освободи от смъртта, той трябва да гоиде до новото верую в света. Ние сами се умъртвяваме. Ние сами умираме по наша причина. Всички трябва да се убедим в едно нещо. В какво? Че първото престъпление на хората се заключава в това, че те затвориха проводниците на Божията Любов в себе си, и останаха с човешката любов, в която стават всички промени в света. Ако ти обичаш едно агне, какво става с него? Обичта ти към агнето се заключава в това, че то непременно трябва да стане жертва за твоята любов. Ако не го обичаш, няма да го ядеш. Но понеже го обичаш, то трябва да стане жертва.

Казвате: „Може ли без храна?“. Коя е естествената храна за човека? Ние сме забравили коя беше първоначалната храна, която беше дадена на хората и заради която им затвориха вратата на рая. Вследствие на това остана хората да се хранят с мърша. Ние изоставихме Божествената храна. Тя сега някъде настрана, а сме започнали да се храним с храна, от която умираме. Разправяше ми един от Шуменско, някъде от Каспичан. Там в едно село имало завъдени много орли. Някой сложил отрова в храна, от която тези орли да ядат, и да се умъртвят. Които яли, все измрели, но единствен един останал незасегнат

от отровата, защото повърнал храната. Та сега и ние, които сме се наiali с отровата, умираме. Някои, които ядоха и изплюха храната, оживяха.

Мнозина са ме запитвали, казват: „Какво е казвал Христос?“. Че във времето, когато Христос беше на земята, нямаше голям каяфет. Сега са Му сложили голям каяфет, че Той Себе си не може да познае. Ние искаме да подигнем Христа повече отколкото трябва. Мисля, настанало е времето да направим онзи опит. Той ще стане. Мисля, като анекдот минава. Някъде в Европа имало един часовник, направен, че всеки обед дванайсет души, апостоли, направени от злато, като стане дванайсет часа, излизат всички. Най-после дошъл един, на когото му трябвали пари. Взел той тези апостоли и ги направил на пари, на тяхно място сложил друго нещо. Като го попитали къде са апостолите, той казал: „Пратих ги да проповядват“.

Казвам за онези неща, които са наяве. Има един биологичен закон, който трябва да изучавате. Трябва да изучавате отношението на земята към човешкия организъм. Трябва да изучавате отношението на звездите към човешкия организъм. При това трябва да поставите в действие онзи вътрешен принцип, това, което хората наричат любов. Единственото реално нещо в света, това е Любовта. Тази Любов, която е създала всички организми. Това аз разбирам. Тази Любов е създала всички растения, всичко е създала. Тази Любов е родила и слънцата. Цялото небе и всички тези неща са родени от Любовта. Казвам: ако може да разберете – добре, ако не можете – оставете това. Всички тези неща са родени от Любовта. Как ги е родила? Родила ги е! Тогава другите понятия, които трябва да имате, са следните: слънцето представлява само един фенер в Божия град. Милионите слънца, това са фенери запалени, за да осветяват жителите на Божествения свят. За нас слънцето е нещо много голямо, но за тях е един голям фенер. Какво понятие ще си съставите за тези хора, които създават

слънцата като фенери? Тогава трябва да има един фенерджия. Сега да оставим.

Сериозна работа е проявлението на Божественото. Най-първо Бог се проявява чрез земята. Земята е един проводник. Понеже, казва Писанието, Бог взел пръст и от нея направил човека. Значи, ти не може да разбереш Бога, ако ти не разбираш земята. Тя е негов проводник. После: слънцето е проводник преди човека. И то е друг проводник. Ако не може да разбереш слънцето, не може да разбереш и Бога. Сега хората разбират прямо. Те трябва да разберат земята, трябва да разберат слънцето, трябва да разберат след това звездите и най-после Онзи, Който е построил света. След като разберем земята, може да изберем един порядък в света, сносен за сегашния живот.

Всички хора страдат. Причините на страданията на съвсем друго място се крият. Причините не са в материалните несгоди. Те са на втори план. Всеки човек на земята не е поставен там, където трябва да бъде. Според този закон, който ние знаем, всеки човек трябва да се роди на своето място. Ако ти не се родиш, на което място трябва на земята, то през целия си живот ще бъдеш нещастен. Ако тебе слънцето не те види там, където трябва да се родиш, ти пак ще бъдеш нещастен. Сега, възражението е: „Как може да се родиш там?“. Като гойде Христос, къде трябваше да се роди? В някой царски палат, на някое канане ли? Не! Роденият, който трябва да се роди отнякъде, трябва да го носи една майка, пълна с ония възвишени идеи. И бащата също. И ако има братя и сестри, всички трябва да бъдат духовни, да наследят тези неща. Че като се роди, да носи нещо. Трябва да имаш майка, която да те обича и никога в живота си да не съжалява, че те е родила. Трябва да имаш един баща, който всякога да е радостен, че е родил такъв един син. Това е най-първото биологическо условие – че ние трябва да познаваме земята. И когато този земен живот трябва да го напуснем, да отидем тогава и на онзи свят.

Онези, които проповядват, трябва да кажат къде е онзи свят. Че извън земята ли ще живеем? Къде е онзи свят? На месечината не е, защото казват, че тя е пуста, живот няма. Да е на слънцето онзи свят – там има голям огън. Някои казват 45 милиона градуса, други – повече. Това са научните теории. Учените хора имат право да създават теории, но дали те отговарят на истината или не, то е друг въпрос. Един учен човек може да предполага. Ние считаме, че това е криво. Човек само предполага. Ние не може да обвиняваме учените хора, не можем да обвиняваме религиозните хора, че са се заблудили. Не, засега се изисква: ние трябва да се пазим от едно заблуждение, което виждаме, което съществува в света.

Как е поникнало това заблуждение? То се дължи на деня и на нощта. Единственото нещастие е там, че има едни хора, които се раждат денем, други, които се раждат нощем. Следователно тези хора, които се раждат вечерно време, в тъмнината, колкото и да ги учиш, те винаги остават на особен възглед. А засега се раждат вечерно време повече хора, отколкото денем. Вследствие на това те са направили цял един органичен свят. Но учените хора, които са родени вечерно време, в тъмнината, всички свещеници, които са родени в тъмнината, философи, поети, пишат в тъмнината. Техните възгледи за нещата се отличават. Щом дойде денят, те имат вече съвсем друго понятие. Вие казвате: „Защо светът е онak?“. Накарайте хората да се раждат денем. Ако това не може да направите, светът ще загържи това положение, каквото е сегашното. Който и учител да дойде да проповядва, каквото и да е учение, каквато и да е религия, той не е в състояние да оправи света при сегашното органическо устройство, каквото светът има. Той трябва да го преустрои по законите, които съществуват в живата природа. Това не е произволно.

Питам тогава: ако един човек избере да стане търговец, кои са причините? Ако друг избере да стане поет, кои са причините? Ако трети иска да стане

тържавник, кои са причините? Ако друг иска да стане лекар, кои са причините? Не всеки може да стане лекар, не всеки може да стане музикант, актьор и т.н. Всеки е роден за нещо в света. Човек не може да се занимава с всички професии. И виждаме, че в природата има нещо разумно. В света, в който живеем, е определено биологически, физиологически, анатомически да ни постави в известен порядък. Ако ние престъпим законите, всичко в нашия живот се обръща наоколо. Един търговец, който е роден за търговец, той нещастие не може да има. При истинския търговец спекулации няма. Той е човек на реалното. Като дойде някой при него, на вяра никога не дава. Той е материалист. Казва някой, че иска едно кило захар. – „Имаш ли пари?“ – „Пет лева.“ – „За пет лева ще ти дам.“

Поетът пише винаги това, което е реално, което е станало, а не което не е станало. Той, като опише едно нещо, ще го опише тъй, както е. Като описва един вол, ще го опише както е, няма да пише, че рогата му са един метър дълги, че опашката му е четири метра. Ще опише точно рогата и опашката. После: един поет, който ще пише за млекопитаещите, трябва да измери поне на 10 до 1000 вола колко са дълги рогата, после дебелината им; после дължината на опашките, после козината и след това да даде точно описание като учен човек. После малко да изучи тяхната психология. Да види с какво се хранят, храната каква е. В планината, там царска храна има ли? В планината царска храна не може да има. Бих повярвал, че има царска храна, но царска храна няма. Може да ме убедите, възможно е да повярвам, ако може да ми се доставят аргументи. Аз съм скептик. Може да ми се дават нови аргументи, нови факти и във вярата, и в лъжата.

Единственото нещо, в което вярвам, това е истината. За мене истината е последен резултат на природата. Аз вярвам в истината по единствената причина, че заг истината няма нищо друго. Когато някой ми говори

за добро, за разумност, за любов, за истина, това е последен резултат. Доброто подразбира справедливостта, правдата. Под думата „добър“, „справедлив“ разбираме разумен. Под думата „добър“, „справедлив“, „разумен“ разбираме любов. Под думата „доброта“, „справедливост“, „разумност“, „обич“ разбираме истина. Така върви за мене. Истината я познавам по единствен признак. Един признак имам за нея: тя всякога носи пълна свобода и за ума, и за сърцето, и за волята. Това значи истина. Това, което при всичките условия остава. Моят ум да мисли тъй, както аз схващам, моето сърце да чувства тъй, както аз чувствам и моята воля да работи тъй, както аз искам да работя – аз това наричам истина, аз това наричам свобода.

Та казвам: най-първо, ние трябва да проучваме. Може да се пише за любовта, но любовта е обусловена в света. Вие вземете кое и да е семейство: колкото и голяма любов да имат, оставете семейството гладно 7 – 8 дни, веднага любовта ще изчезне. Колкото и да съществува любовта, ако влезе болестта, и няма кой да помага, тази болест ще развали условията на любовта. Болният човек, като влезе болестта, той не мисли вече за любовта, но мисли само за болестта си. Той целия ден охка. Може да му говориш за любовта, той казва: „Ако ме обичаш, махни болестта ми!“. Може да говориш на гладния за любов, той казва: „Ако ме обичаш, махни глада, който ме мъчи!“ – „Той, Господ, ще помогне.“ – „Не вярвам – казва – в този лъжливия Господ.“ Безверник е той. Казва: „Иди в дома си, помоли се на Господ и Той ще ти помогне“. Че ти си човекът, който трябва да го нахрани в гадения случай. Ти не си глъжен през целия си живот да го храниш. Ти един човек имаш право само веднъж да го нахраниш. Ето аз как разбирам: само веднъж да нахраниш. Сега има 500 милиона християни. Щом аз нахраня един християнин веднъж, той трябва да посети всичките 500 милиона християни. Когато ги обиколи всичките, той има право само един обяд да иска от мен. Аз имам право само

един обяд да искам от когото и да е. А той се изтъпанчил и казва: „Нали вярваш в Господа?“. В кой Господ? Че той няма никакъв Господ! Щом ти искаш целия си живот да останеш при мене, ти нямаш никакъв Господ. Аз не искам да остане при тебе целия живот. Ако ти си един вол, и искаш да останеш през целия си живот, аз ще те впрягам, ще те храня със слама и ще те залъгвам, че това е волята Божия, даром ще служиш, никакви пари. Аз в света не искам да съдя никого по единствената причина, понеже не е моя работа. Когато намеря един болен човек, аз не го питам: „Защо си болен, че как така?“. Аз не го съдя, но казвам му така: „Много добре е, че си болен!“ – „Защо?“ – „Защото ще се запознаем с тебе. Аз ще те изцера и ти ще ми благодариш.“ Болестта навреме е дошла. Какво ми коства на мене да го излекувам? Само при едно условие. Този метод, с който ние знаем да лекуваме, не искам да го поверявам на сегашния свят. Понеже, ако го поверя, всички лекари ще измрат гладни. Препочитам да има болести, отколкото лекарите да измрат. Лекари и болни ще се запознаят, ще има приятелство между тях. Като дойде лекарят, ще го хванеш, ще кажеш: „Братко, аз ти дължа нещо“. Защо боледува? Защото този болен и този лекар в миналото съществуване са имали вземане и даване, били са търговци, единият е останал да дължи нещо на другия. Сега Провидението, за да ги избави от едно противоречие, който има да дава, се разболява. Другият, който има да взима, става лекар и по закона на Любовта, болният дава 100, 200, 300 лева, казва: „Да си платя дълга“.

Аз не казвам да вярвате в тези работи, но ако може, да вярвате в мене. После не да ми кажете: „Ще ме извините, заблуди ни този човек“. Аз го представям така, както когато ходите на кино, и казвате: „Видях едн-кой си умрял“. Това са сенки, това са арменски долапи, картини. Казвате: „Ние видяхме“. Това са сенки, някакви картини. Има една реалност зад филма. Филмът не представлява реалността. Това е така сглобено.

Мене ми разправяха как на филма разпъвали Христа, че горкият Христос се измъчвал. Казвам: това е модерно изобретение. Съжалявам, че няма един филм как Го съдил там Пилат, как бил извеждан. Щеше да има нещо много красиво: Христостъй, както върви скръста Си. На филма много хубаво щеше да бъде, по еврейски. Там е филмирано, но сега ако гоїде, няма да го позволят. Съществува той, аз съм го виждал, аз съм бил зрител на такъв филм. Ако сега ви кажа някои работи, не искам да се зароди у вас друга някоя мисъл.

За мене истината седи във виждането за света – това, което вие трябва да гържите. Защо е създадена Природата? И този въпрос оставете настрана засега. Какво отношение има любовта в света? И този въпрос оставете настрана. Как ще се оправи светът – и него оставете настрана. Какво отношение имате към земята, какво отношение имате към слънцето. Че ти си изопачен човек. Лекарите казват, че аномалия има. Казвам: ти нямаш отношение към животворните лъчи, към лечебни лъчи на слънцето. Казвам: ти не може да растеш в живота – ти нямаш органическа сила, ти нямаш връзка със зелените лъчи на слънцето, които дават подтик за растене. Ти не можеш да мислиш – ти нямаш връзка с жълтите лъчи на слънцето, които дават подтик на мисълта. Ти нямаш смелост, нямаш доблест – нямаш връзка с виолетовите лъчи. Ако добиеш тези лъчи, изведнъж ще добиеш тези качества. После, за да добиеш всички тези качества, трябва да вземеш от земята съответна материя. Защото едни лъчи на слънцето изискват съответстващи проводници, съответстваща материя, която да работи. Това е цяла философия, която сегашните биолози трябва да изучават.

Сегашните хора казват: „Много деца трябва да раждаме“. Нас не ни трябва много деца да се раждат. Децата да се раждат със здрави глави, със здрави гробове, със здрави стомаси. Коя глава е здрава, кой ум е здрав? Който не върши престъпление. Кой е със здрави гробове?

Който в чувствата си не може да допусне едно престъпление. Кой е със здрав стомах? Който не може да допусне във волята си нещо протiwоестествено. Онези, които вършат престъпление, всякога тяхната стомашна система е в аномално състояние. Престъпниците го това са гошли. Има едно съотношение между мозъка, между едно аномално състояние на стомаха и между едно възбудено състояние. Основата на мозъка има известно съотношение, тъй както има съотношение между петната на слънцето и плодородието на земята. Доказали са, че при повече петна на слънцето има повече гъждове, има повече плодородие, а при по-малко слънчеви петна – по-малко женитби и по-малко плодородие, повече крахове, фалити. Ако някой изнесе тази статистика, тя е толкова суха, толкова безпредметна за вас. Вие не сте изучавали анатомия. Тя е най-сухата наука в медицината. Най-трудната работа е за медука да изучава сухи кости.

Та статистиката някой път прилича на анатомията. Красива наука е статистиката. Едно съотношение има, което показва, че според каквато е човешката мисъл в известни поколения, според каквито са човешките стремежи, даже злините, каквито са престъпленията на хората, такава култура се създава в света. Сега, тези са общи изводи.

В света вие се намирате в едно самозаблуждение. То седи в следното. Представете си, че вие сте затворени във вашата къща, затворени са прозорците, въздухът се е развалил така, че вие не може да дишате, и на вас не ви дохожда на ум да отворите прозорците, да влезе чист въздух, нито да излезете навън. Казвате, че сте се учили вътре да живеете и прозорците не искате да отворите. В какво седи вашето нещастие? Напуснете къщата, излезте на планината! И сегашният порядък, който имаме, прилича на една задушна къща. Трябва да отворите прозореца или да излезете на планината, да излезете от този ред и порядък. Сегашните хора се намират в

страшна задуха, в един страх.

Преди няколко дни дойде един стар човек, работник, някъде работил на гържавата. Оставали му 4 – 5 години да се пенсионира, той на 67 години дошъл да търси служба в София. И като седял, загазил. Тук ходил, ударил на камък, там ходил, накрая се хванал за мен, казва: „Сега ти ще ми помогнеш“. Казвам му: „Като беше млад, къде беше, а сега, като остаря дойде? Сега не мога да ти помогна. Сега искаш да ти помогна, пари да ти дам. Единственото нещо, което мога да направя, е: днес имам обед, един обед ще ти дадем“. – „Пътят ме вече от хотела, загазил съм.“ Ходил при религиозните, при най-светите врати ходил, три месеца хлопал навсякъде, не са го приели. Обещавали, но не са го приели. Казвам му: „Аз зная защо не те приемат. Изпитват вярата ти. Ти си вярвал в едно учение, изпитват вярата ти“. Ще оставим този въпрос. Някой ще вземе този въпрос, за да обвинява другите. Но това е криво вярване. Този старец не е имал едно правилно схващане за живота. Сега, на 67 години, аз го виждам, той вече има една опитност, иска един уреден живот. Искане да има едно старопиталище, иска да има кой да му служи. Питам сега: къде ще го сложа, кой ще му служи? Кого да ангажирам? Да отида аз да му служавам, това не мога да направя, понеже аз и на себе си не служавам. Голям аристократ съм: и на себе си не служавам. Едва ще мога да му дам един обяд.

Някой ме счита, че съм много скържав. Аз другояче разглеждам. Аз почти никаква услуга не правя. Ще дойде някой, ще му дам 100 лева, той казва, че съм му направил услуга. Тези пари не ги сякох аз, нито съм работил за тях. Когато аз работя, не работя за пари. Когато дойде някой при мене, и иска милостиня, не мога да му дам нищо. Аз отивам един ден, 4 – 5 часа работя с мотиката и дам парите на него. Това считам за едно основание. Но аз работя за пари, които никога не може да дам в ръката на човек, който греша. Ако една моя монета влезе в ръката ви, през целия живот ще остане в джоба ви. Отиваш на

бакалина, даваш тази монета, но като тръгнеш, тя е пак в джоба ти. Отиваш при лекар, той те преглежда, даваш тази монета, но после бръкнеш, пак е в джоба ти. Като говоря това нещо, то е само за обяснение.

Казвате: „Дай ни една такава монета!“ За нищо аз не ви давам. Аз ви казвам това само за да ви стимулирам малко. Казвате сега, дали говоря истината или не. Аз може да ви обясня, че тя е най-хубавата монета, която мога да ви дам. На всеки от вас мога дам такава монета, но искам четири неща от вас: да бъдете добри при всички условия, да бъдете справедливи при всички условия, да бъдете разумни при всички условия и да бъдете любящи при всички условия. Да говорите истината, да обичате истината при всички условия. Тогава не само една, но две монети ще ви дам, ще ми се откъснат от сърцето. Като ви ги дам, оттам насетне вие сте осигурени през целия си живот. Може да свършите университета. През целия си живот може да отивате до месечината, може да отивате до слънцето, по целия свят може да плащате и да се разхождате. Сега, ако някой от вас е кандигат, може да гоидете някой път при мене. Аз зная, че много кандигати ще се явят. Ще ви предложа един голям конкурс и който издържи конкурса, ще вземе.

Та сега казвате: наяве. Една истина има в света. Всички неща, всичко в света е зависимо едно от друго. В света има две възможности за прогрес. Единия начин го наричат във философията великото голямо, а другия – великото малко. Да започнем с великото голямо. То е най-мощното. Всеки трябва да започне с великото малко в света. Трябва да започнем с онзи закон. Ти имаш условията, вече гадено ти е. В света Бог всичко ти е дал. Сега този Бог, в Когото аз вярвам, е дал всичко. Ти най-първо трябва да се отречеш от всичко това, което ти е дал – ти няма да го употребиш за себе си, за своя живот, а ще го употребиш за Него, за благо на всички хора, за своите ближни. За себе си няма да го употребиш. Ти ще бъдеш последен. След като свършиш всичката си работа, ако

ти останат 1 – 2 минути, може да помислиш за себе си. Ако не ти останат, няма да мислиш. Това значи самоотричане.

Ако вървите по този закон, ще дойдете до грузия закон, да направите грузото твърдение, до великото голямо, да добиете свободата на човека, да видите в какво сега свободата на човека. Защото тя сега в това той да има власт, той да има сила, да има любов, истина. Той, за да бъде свободен, трябва да има не земя, голяма като София, но като земята. За да бъде свободен, той трябва да има земя, подобна на земята, подобна на месечината или пък като слънцето. Това разбирам свобода. Ако нямаме едно слънце на разположение, каква свобода е тази? Ти може да си гражданин на София. Аз искам, като имам свобода, да имам цялата земя на разположение, че тогава ще викам хората, ще покажа своите чудеса. А сега нямаш има 4 – 5 декара земя и цял въпрос прави.

Та сега въпросът е: наяве. Трябва всички да се заемете с проучаването на земята. Съвременната култура е лишена от много нейни блага. Лятно време ние ходим с животински обуца и ни е страх да се изуем боси. Крайности има. После: не знаем как да си направим грехите, за да може да проникне слънчевата енергия. После: не знаем как да стъпваме на земята и да възприемем от нейната енергия.

Земята е много възискателна. Много от съвременните разстройства се дължат на това, че човек няма от тази потенциална сила, която дава земята. Ако ти нямаш тази земна енергия, ти не може да имаш един устой. Силите на земята трябва да минат, тази енергия, този устой трябва да се яви. Вечерно време не трябва да легнеш, но вечерно време трябва да коригираш всичките слънчеви енергии към центъра на земята и от центъра на земята трябва да възприемеш енергиите ѝ. А сутрин трябва да направиш обратното: всичките земни енергии трябва да ги препратиш към центъра на земята и ще възприемеш слънчевите енергии. Това е цяла една наука,

която може да създаде щастие на един дом, може да създаде добро семейство и дълговековен живот. Онези, които говорят, че чесън и мляко са яли, на мене да ми разправят тези работи, че чесънът и млякото са продължили живота им. Тези хора са яли млякото не на болните крави, те са яли млякото на здравите кози. Вие искате да излекувате един охтичав – давайте му козе мляко, а не краве мляко. Козите мъчно заболяват от охтика. Не зная дали магарето заболява от охтика.

Ние виждаме в цялата природа любовта. Ако аз се влюбя в едно изсъхнало гърво, какво печеля? Ако аз се влюбя в една изсъхнала чешма, какво печеля? Ако аз се влюбя в едно загаснало слънце, какво печеля? Ако се влюбя в един, който е умрял, какво печеля, я ми кажете. Нищо не печеля. Казвате: „Трябва да обичаме“. Какво да обичаме? Обича се това, което носи живот. Следователно цялата природа за мене това е животът, това е разумното, което разрешава всички социални въпроси. Социалните въпроси разрешава житото, социалните въпроси разрешава не златото долу в земята. Социалните въпроси разрешава водата, социалните въпроси разрешава въздухът, социалните въпроси разрешава и трудът, който трябва да излезе от хората, че всички трябва да работим. Ако е за работа, всеки трябва да работи. Сега аз не искам да им давам тези мои правила. Но в нашия организъм донякъде съществува един ред, имаме един малък модел, несъвършен, за разпределение на труда. Всичко в нашия организъм е разпределено. В мозъка има специфични клетки, които възприемат светлината на слънцето във всичките ѝ гами. 52 гами има, от които само 2 сме проучили ние. Само две гами сме изучили на тази светлина. Всичко друго е един свят непознат. В мозъка има известни клетки, които възприемат енергиите на земята. Има известни клетки в мозъка, които възприемат производството; има клетки в мозъка, които възприемат науката; има клетки в мозъка, които възприемат болестите. Всичко това е предвиде-

но за канализация. Всички тези клетки мислят толкова умно, те са толкова умни, че ако ние не ги спъваме, има и такива, които предвиждат бъдещето. Казват на господаря: „Според науката, която знаем, това ще стане“. Казвате: „Това е интуиция“. Те са в специфични бюра, които възприемат от пространството, по радиото го приемат и предават. Някои искат да определят какво нещо е интуицията. Интуицията предвижда нещата, които може да се случат в далечното бъдеще. Може да предвидиш нещата за десет години, за двадесет години. Ти може да видиш нещата и веднага да ги познаеш. Но то е конкретно или Божественото. У всеки човек има един ум, с който може да предвижда нещата.

Ако аз ви разправам за този, невидимия свят – има един свят, който е невидим. От този, невидимия свят, аз се справям с видимия и от невидимия свят, който аз имам, се справям с вашия видим свят. Понеже той е крайният резултат. Този свят е един резултат. Не че той е реален, за мене важи. Ако аз се поставя на земята, от една капка аз разбирам какви трябва да бъдат моите отношения към разумния свят. Главата на човека показва какви отношения трябва да има към този невидимия свят, или към реалния свят, в който нашето чувство е потопено. Според изчисленията се предполага, че след 3500 години ще имаме на земята една нова раса, която ще има нови чувства. И земята ще бъде десет пъти по-голяма, отколкото сега я виждате. Какво ще кажете? На земята има планини, които учените хора не ги знаят. На земята има океани, които учените хора не ги знаят. Ще кажете, че тази наша философия прилича на философията на мравите, които, като изучават изгрева, казват, че повече от това няма в света. Те казват, че повече от изгрева няма. Съществуват толкова неща, които мравите не знаят, за които те не са сънували. Значи това са неща, които за бъдеще трябва да се изучават.

Та казвам сега: пътят на човешкия прогрес върви в това направление. От това гледище светът има едно

разрешение. В света ще гоїде едно разрешение по един естествен път. Сега хората правят опит да поправят света. Ако те не могат да го поправят, светът сам ще се поправи и много естествено. Много пъти се случва следното. Събират се един лекар, двама, трима, лекуват един болен. Те казват: „Употребихме нашата наука, повече не можем да ви помогнем, вече Господ да помага“. Оставят този човек на произвола на съдбата. Този човек оздравява.

Сега съвременното общество е болен човек, ще го лекуват всички лекари. И ако не могат да го излекуват, ще го оставят и той пак ще се излекува. Това сто и едно на сто е вярно. Ще се излекуват, но хората ще минат през известни опитности, от които не трябва да се плашат. Ново верую в света трябва да влезе. Хората трябва да възстановят вярата си един в друг. Не да вярваш на един човек. Ние в някои хора поставяме по-голяма вяра отколкото трябва, а в други поставяме по-малка вяра отколкото трябва. А в природата на всеки човек ще поставиш вяра, според възможностите му. Някой път нашето голямо доверие ни причинява голяма пакост.

Та казвам сега: нещата наяве. Изисква се една нова вяра, която да поставим на опит. Не такъв опит, както детето изпитва майка си, нито майката да изпитва детето си. Все таки всеки може да изпита природата. Три фактора съществуват за човека: Бог, природа и човек. Човек е детето на Бога и природата. Следователно човек трябва да опита природата, да опита и Бога, Онзи, в Когото цялото, безграничното битие е потопено. Природата е външната страна на това Божествено, а пък ние сме външната страна на природата. Може да кажем така: Бог е нашият баща, Природата е нашата майка, ние сме детето. Родени сме от природата да намерим своето място. И тогава ние искаме да подчиним природата. Какво ще подчиняваме майка си, какво ще спечелим? Не трябва да подчиниш майка си, но трябва да се учиш от нея. Майка ти, която те е родила,

ти не може да подчиниш, ти може да се поучиш от нея. Ти не може да подчиниш баща си, който те е родил, но може да се поучиш от него. Ти не може да подчиниш майка си, ти едва може да бъдеш като майка си. Ти не може да подчиниш баща си, ти едва може да бъдеш като баща си. А в сегашното общество казват: „Да подчиним природата! Бог не съществува!“ Кое съществува тогава? – „Само ние!“ Хората вярват в това, че само ние съществуваме. Какво сме направили? Всичките нещастия в света зависят само от нас. Ние, хората в света, създадохме най-ужасните работи, които историята на битието знае досега. Всичките нещастия са създадени все от хората. От памтивека те ги създадоха.

Ние например казваме: „Този е лош човек“. Трябва да гадем сега обратно движение на тази човешка мисъл. Трябва да се опълчим против онези хора, които са родени в нощта, нищо повече. Защото тези хора са алчни. Те искат да живеят в охолство и удоволствие в света. Те са крайни егоисти в света. За нищо не мислят, цял свят да изгори. Както казал Настрадаин Ходжа: „Като умре жена ми, половината свят умира; а като умра аз, целият свят умира“. Какво ще роди тази философия? Не, човек не умира. Трябва в нас да има желание да престане раждането в тъмнината.

После, ако излезете вън от земята, не съществува тъмнина. Тъмнината съществува само при известна обстановка. Нашата земя се намира в една предпоставка. Сега може да ви кажа, има известни научни теории, има учени хора, в миналото случило се, че земята преди милиони години минала покрай едно черно, загаснало слънце. Че като минала и още не може да се освободи от това влияние. Всичките нещастия се дължат на това. Не само земята е загаснала и нашето слънце е загаснало. Дето казва Моисей: Бог сътвори земята и небето, Той дошъл да освободи слънцето, да освободи земята от влиянието на това, черното, слънце.

Мога да обяснявам причините, но кой ще повярва?

Вие казвате: икономическите условия. Икономическите условия в света са резултат на една вътрешна човешка мисъл. Двама разумни човека никога няма да се борят, но гвама, които не са разумни, всякога ще извадят нож, ще се борят. Двама разумни човека веднага ще оставят и ще се примирят.

Таказвам сега: наяве. Какво се изисква? Вземете сегашните религиозни хора, всички вземете: имате католици, имате православни, протестанти, баптисти, всички вярват все в Бога. Които са на най-висока степен, които ги наричат светци, съберете ги. Православните казват, че в нашата църква има спасение. Католиците, методистите казват, че спасението е при тях. Тогава къде е спасението? Спасението е само от земята, спасението е само от слънцето. Каквото вземеш от земята, то те спасява. Това, което вземеш от слънцето, то те спасява. Всички други неща, религия, това са условия отвън, които помагат, но не са фактори. Дали заг религията седи онова мощното, което трябва да разбираме?

Пог думата „земя“ се разбира първоначалното, което ражда. Това е майката, която ражда. Пог думата „слънце“ – това, което оплодотворява нещата, като дава всички възможности. Това е слънцето. Ти само ще почиташ баща си и майка си, ще почиташ слънцето, ще почиташ земята, няма да ги боготвориш. Единственото същество, което може да боготвориш в света, то е Безграничното, Неузнаваемото, на Коего никой не знае името Му, нито образа Му е видял, в Коего сме потопени! Това, което ние знаем, то е нереалното в света. Това, което ние не познаваме, То урежда всичките ни работи: и като сме на земята, и като умрем. Където и да сме, То като мине, ще прокара ръката Си отгоре, ще те погладу и ще каже: „Не бой се, това е най-малката опитност“. Ти си недоволен, че ти взели къщата – ще ти дадат нещо друго, ще те пратят някъде, ще ти дадат богатство, всичките ти скърби и страдания ще изчезнат от душата ти. Сега ние седим и казваме: „Взеха ми къщата, взеха ми

жената, взеха баща ми“. Че как ще бъдеш доволен от един свят, в който всичко ти взимат? Ще дойде един свят, гето никои нищо няма да ти взима. За този свят трябва да се приготвите. Този свят е на земята. Да не мислите, че аз ви казвам, че е някъде? Той е тук, на земята, той е и на слънцето. От земята до слънцето има път, по който може да отивате, има оправено шосе, по което може с кабриолет да идете, или с такси да идете. Аз не ви казвам това да вярвате. Когато дойдете до този път, да се подигне вашето съзнание. Като намерите този път, като пътувате, ще кажете: „Отличен е!“.

Не искам да вярвате в това, което не сте видели. Вярвайте в това, което е наяве. Но как да вярвате в това, което не е наяве? Онова, което вашият ум може да разбере, онова, което вашето сърце може да приеме, което вашата воля може да направи, това е достъпно за вас. Аз не искам да направите насилие на ума ви, насилие на сърцето ви и насилие на волята ви. Да кажете: „Че как? Да злоупотребя?“. Но не искам и хората на мене да направят същото.

Тогава: наяве. Една връзка между всички хора трябва да има. Една врата трябва да има, през която трябва да влезем всички – през вратата на онази Любов, която въздига мъртвите от гробовете. Това е наяве сега. Когато тази Любов дойде, и почнат мъртвите да излизат навън, дошло е времето. Засега, докато само ги носят до гробовете, тази Любов я няма. Щом ги носите и те оживяват, възкръсват, дошла е Любовта. Щом някой умрял се съживи, дошло е времето. Когато не се съживява, не е дошло времето. Виждам във вестниците десетина случая, някого отиват да го заровят, той стане. Всички се разбъгват.

Това е наяве. Тогава ще заключа с един малък пример, който да остане в ума ви. Не си наяве. Един красив овчар се влюбил в една княжеска гъщеря. Дотолкова се влюбил, че вече ще подлудее, не може да си пасе овците. Минава един учен човек покрай него, той му казва: „Кажи ми цял, ще

си изгубя овците. Влюбих се в една“ – „В коя?“ – „В царската дъщеря.“ А понеже царската дъщеря в това царство ходела много скромно, той се влюбил в една от нейните слугини, която се обличала с хубави грехи със скъпоценности. Той мислил, че е царската дъщеря. Той му казва: „Ти ще намериш тази слугиня на царската дъщеря, че тя ще ти даде цяр“ – „Може ли?“ – „Може.“ – „Коя е тя?“ – „Тя ходи най-скромно облечена, няма никакви украшения.“ – „Тя какво ще направи?“ – „Тя ще направи да се ожениш за царската дъщеря.“ И на вас казвам: Идете при царската дъщеря, да уреди вашите работи. Тя ще уреди работите ви.

„Благословен Господ Бог наш“

„Добрата молитва“

15 април 1934 г., 10 ч., София – Изгрев

Три възгледа

„Отче наш“

„Ще се развеселя“

Ще взема само няколко стиха от първата глава на пророк Захария: от 7-ми до 11-и. Които се интересуват, може да прочетат цялата глава. Пророците изискват особено разбиране, както съвременните наши научни книги.

„Духът Божи“

Обикновено какво може да се намери между червените, пъстрите и белите коне? Те приличат на съвременните термини: субстанционално, есенциално, кардинално, максимално, минимално. Човек се намира на земята, в един свят, в който не е добре ориентиран. Съвременните хора мислят, че те са добре ориентирани спрямо природата. То е погрешно схващане. Резултатите показват, че хората не са ориентирани по отношение на законите на природата. Цялата човешка история показва за онова разнебитено състояние, за онези постоянни промени, които стават в обществения строй. Има нещо, което куца. Това, което куца, се обяснява по разни начини, но и досега е недоизяснено. Така, както го обясняват хората, те не могат да го обяснят никога. Сиромаха богат не можеш да направиш. Глупавия умен не може да направиш. Слабия силен не може да направиш. Това е сегашното органическо състояние на човека.

Какъв е последващият въпрос, който занимава хората? Има три кардинални въпроса или три състояния, които са най-важни за човека, за онзи човек, който иска да работи над себе си. Това е светът на икономическите условия. Това е стомахът, това е физическият свят, реалният свят. Икономистите и досега разискват, имат разни теории, обясняват и може би още хиляди години ще го обясняват. То е резултат. Този резултат ще се обясни

само след като се изучат причините. Втория свят аз го наричам свят на движение. Това е свят на чувствата, на движението у човека. Човек трябва да диша. Както и да философстваш, трябва да дишаш, трябва да работиш. Не може да седиш в бездействие, не може да се откажеш. Щом се откажеш, смъртта ще ти бъде дял. И смъртта не е нищо друго освен наказание на човека, който се отказва да работи. Третият свят е най-възвишеният. Той е човешкият свят или светът на мисълта.

Върху тези три свята има много писано. Ония преходни положения, които представят двата свята, съвременната наука никак не ги е докоснала. Не е обяснила връзките какви са между човешките мисли и човешките чувства, и каква е връзката между човешката мисъл, човешкото чувство с човешката храна. Ние разрешаваме един социален въпрос, който сам по себе си няма да се разреши – социалните въпроси в природата никога няма да се разрешат. Понеже хората не са компетентни да разрешат този социален въпрос. Този въпрос е на природата. Социалният въпрос е въпрос на природата. Но да оправят света тъй, както те мислят, не е тяхна работа. Следователно те са се нагърбили с въпрос, който не е по силите им. Аз считам, тъй, както един ученик, който постъпва в университета, иска да даде нова насока на този университет, да говорят всичките професори според неговото разбиране – това е нашето положение, така е и с нашето разбиране. Например хората се събират да решават, но те не знаят дали тази година ще бъде плодородна, дали годината ще бъде суха. Те решават: „Толкова жито ще има“. И за овощните плодове не знаят колко ще има.

Тогава всичките хора се спират и казват: „Разрешете вие социалните въпроси“. Не, и ние оставаме на най-слабите хора да разрешат този въпрос. Питам: онези, които оправят света, които съдят, оправили ли са го? Те са избесили милиони хора досега и светът не е оправен. Избили са милиони хора и светът не е оправен.

Сега: това не произтича от тяхното лошо желание. Има едно неразбиране в света.

Да ви приведа пример на неразбиране. Аз га ви приведа пример как се случи една социална несгода – така я наричам аз. Има във Варненско, в Горшинския Балкан, някой си българин, който създал една приказка преди 60 – 80 години. Гледа там една мечка с 5 – 6 мечета: бръкне тя във водата, извади едно раче, даде на едното мече. Извади второ, трето – около десетина пъти едното мече все граби рачетата. Майка му ударила една плесница, търколило се мечето. Тя продължила да вади рачета за другите мечета. По едно време гледа, че мечето, което го възпитавала, отишло в другия свят. Взима го на ръце, вижда, че умряло и почва да реве.

Та сегашните хора разрешават социалните въпроси като мечката. Като ударят едното, то умира. Другите три мечета да са живи. Този въпрос трябва да се засегне. Не че не е важен, но трябва да се засегне от едно положение, дето може да се реши. Тъй, както във физиката трябва да намерим опорната точка, за да поставим един лост. В света има 3 опорни точки. Съвременните хора не знаят къде е опорната точка на техния ум. Къде е опорната точка на техния ум малцина знаят. Някои не знаят къде е опорната точка на тяхното сърце. Някои не знаят къде е опорната точка на тяхната физическа сила. Вследствие на това ние се възпитаваме в училищата, в какви ли не положения, в какви ли не системи и при това има една разбърканост в умствено отношение.

Гледате един момък, мяза на една кукла. Като стане на 21 година, пощурее. Че момъкът го няма! Хайде да не казваме нищо за младите моми. Защото ми направиха една забележка: „Учителю, много говориш за младите моми и момци, вземаме да се плашим“. Не са лоши младите. По-добри от младите моми и момци няма в света. И по-лоши от старите хора няма в света. Тогава аз задавам един въпрос. Това е едно твърдение и тъй го казвам: как е възможно тези, най-добрите моми и момци, в които

няма никаква лошавина, как е възможно да станат стари и да станат лоши? Те не бяха съвсем опасни. Старите станаха от младите. Откъде се пръкна тази лошавина?

Човек всякога става лош, когато има. Когато няма, хич не е лош. Дайте на човека пари, сила, власт, той ще стане лош. Отнемете му парите, силата, властта, ще стане кротичък като агне, като божия кравица. Всичко обещава: и църкви прави, и училища прави, на сиромаси помага. Но добие ли богатство, сила и власт, той става старият дядо. Та младият няма нищо още, затова е много добър; а старият, като забогатее, става лош. Аз тъй го обяснявам.

Това е уносказателно: червените коне да гойдат. Това са възгледу: червените, пъстрите и белите коне. Има главно три възгледа: възгледът на червените коне, възгледът на пъстрите коне и възгледът на белите коне. Червените коне, това са военните с шашките си. Казват: „Светът ще се оправя само с нож“. Пъстрите, това са търговците, банкерите – оттук вземат, оттам вземат. Белите, това са набожните, религиозните хора. Те са в света, които ходят по цялата земя. Като обикалят, виждат, че е тиха. Тиха, докато не ходили да обикалят земята. След като обиколили, видели, че земята се е разбунтувала. Защо? Понеже тези, червените, наумислили, казали: „Нож трябва“. Пъстрите казали: „Оттук вземи, оттам вземи!“. Белите казват: „Ще вземеш, но гледай да е по закон, да не е грешно“.

Та тези три възгледа в света не могат да се спогаят. Ние с главата си служим на белите коне, с корема си служим на червените коне, а с гърдите си – на пъстрите коне. Три възгледа имаме. Тези три възгледа в нашия ум произвеждат три различни течения. Ако бялата светлина би се използвала в човешкия ум тъй както трябва, мозъкът би се поставил в нормално състояние. Но в сегашното състояние обикновено човешкият мозък приема много повече от червените лъчи на слънцето и вследствие на това хората са много войнствени. И

засега има толкова много набрана енергия в мозъците на хората, че тази енергия по някакъв начин може би в 10 – 15 години ще се изрази в някакъв магнетически израз. Какво ще бъде, ще го видим. Прах ще се дигне.

Сега въпросът, който аз поставям, е следният: най-важното състояние в света е човечеството да преживее един временен живот на земята. Защото, след като затворят някого в някой затвор, затворът не е идеал на човека. Може да излежава някакво наказание. Идеалът на човека е да излезе от затвора, да поживее на свобода. В тези времена, условията, в които ние се намираме, ние сме в затвора. А ние мислим, че сме свободни. Философите философстват, че има свобода. Аз бих желал да гойда някой да ми каже къде е свободата? Нито бащите са свободни, нито майките са свободни, нито учителите са свободни, нито управляващите са свободни, никой не е свободен в света. При това проповядват свобода. Не трябва да считаме насилието за свобода. Свободата е един Божествен атрибут. Свободният човек е разрешил един от социалните въпроси, от най-важните въпроси. Той е разрешил въпроса за истината. Какво нещо е истината? Аз бих желал всички хора да бъдат свободни. Няма по-хубаво нещо от свободата. Целта на сегашния наш живот е свободата, това е истината. Средствата, с които ние трябва да работим, които трябва да ни помогнат, това е нашият ум, нашето сърце и нашата воля. В този път, в който вървим, ние не може да се домогнем до истината, до свободата, ако в нас постоянно не работи умът, ако в нас постоянно не работи сърцето и ако в нас постоянно не работи волята.

Опорни точки трябва да има. Сега проповядваме идеята за Бога. Сега това е най-съществената хармонична опорна точка на всичкото битие. Чудно е по някой път, когато някой мисли за Бога. Ако ти може да мислиш за Бога, ти ще разрешиш всичките въпроси в света. След като ги разрешиш, ще знаеш как да работиш, животът ще се осмисли. Аз съм слушал хора, които не работят, но

казват, че като познае човек Бога, ще се обърне на животното. Напротив, който не познава Бога, той се е обърнал на животното. Това е едно неестествено разбиране за Бога. От един глупав баща не може да се роди умен син и от една глупава майка не може да се роди умна гъщеря. Този е законът, който съществува в природата. Следователно откъде излезе нашата интелигентност? Онзи, който има интелигентност в себе си, тя е дошла отнякъде. Има един източник в света. Този източник не зависи.

Аз не казвам какво са казали философите. Аз не се запитвам дали философите са казали. За мене философите не са меродавни. Те сами не знаят има ли Господ, или не. Най-после, всичките философи не са философи. Единствена е философията на Сократ, който е казал: „Познай себе си!“. Какво значи да познаеш себе си? Познай себе си: животното ли си или човек. И досега 2000 години още хората не знаят животни ли са, или човеци. Тогава, като кажат „карма“, че то е животното. Всички хора са животни. Какво лошо има в животното? Няма човек, който да не е животното. Но изходният пункт на животните, това е човекът. Идеалът е човекът. Всяко животното, което не стане човек, то е един престъпник. Всичките животни, които не са като хората, орат нивите. И хората, ако не станат като онези светлите духове, като светиите, и те ще орат земята като воловете. Непременно всички хора трябва да станат светици. Тази идея много плаши някои, като кажат, че „той е светия човек“. По-добър човек от светията няма. Най-добрите хора в света, това са светиите. Тези хора ще дойдат един ден. Но понеже те са хора крайно миролюбиви и много дълготърпеливи, та работите им имат такъв мащаб: с хиляди години работят. Те хиляди години работят. Да имате едно предприятие със светия, той ще ти каже: „Ако искаш за 1000 години това предприятие“. Той не бърза, човекът. И след хиляди години може да вземеш 10 % дивидент. Вие ще кажете: „Зее Мара за зелена трева“. Понеже много Мари има, да не мислят да се обиждат. Тя е еврейска дума, значи

„горчиво“. Сега всички се сърдят, защо Мара да бъдела горчива.

Ще ви приведа един анекдот из източния живот, т.е. из живота на турците. Един много учен турски ходжа живял в Цариград, един от най-учените ходжи бил. Изкарал много видни ученици. Едни станали министри, други станали паши, заемали най-видни служби, а той останал бедняк. Не му вървяло. Дал заявление до султана и казал: „Толкова хора изкарах!“. Султанът му писал тъй: „Светът е едно колело, на което кранът се обръща навсякъде. Който знае да го обръща навсякъде, може да си уреди работите. Който не знае да обръща крана навсякъде, ще има да му тегли главата. Хвани крана на това колело и го завърти както трябва“. Нищо не му дал, нито пари, той само записал това нещо. Ходжата помислил, помислил какво да прави сега. Откъдето поиска помощ, отникъде не му дават. Дошло му на ум, отишъл в Света гора и се покалугерил, станал християнин. Живял там 7 – 8 години, научил всички молитви. Най-после се връща с калугерското име в Цариград. Казва, че един калугер иска да приеме правата вяра на мюсюлманството. Той се обърнал, да не го познаят, че е ходжата. Започнали да го учат молитвите. Учил един-два месеца, не може да ги научи. Казват на султана: „Не може да научи молитвите, трябва да го изпъдим“. Султанът казал: „Приемете го още един ден. Може Аллах да му помогне. Аз искам да приеме правата вяра“. На другия ден той чете всичките молитви на мюсюлмански. Всички се почудили и помислили, че Мохамед му е говорил, и му е помогнал. Веднага му повярвали. Султанът го направил първи везир. Казал: „Този човек, на когото Мохамед говори, турям го везир“. Питали го как стана тази работа. „Тя – казва – не става другояче. Ако не станеш гяурин първо, мюсюлманин не ти тръгва напред“.

Сега аз ще обърна и ще си послужа с пример: мохамеданството, в което ние живеем, не ви върви. Сега ще приемете привидно християнство, че пак ще се върнете

в едно правилно разбиране. Второто разбиране, ще се върнете в едно правилно разбиране. Във второто разбиране трябва да се разбират онези, социалните работи, които съществуват в природата.

Тъй, както ние сме създадени в света, много физиолози са писали много хубави съчинения върху човешкия организъм. Много хигиенисти са писали върху хигиената, върху храната. Но не съм срещал досега нито един хигиенист, който да е казал каква храна трябва да употребяваме за един умствен живот, каква храна трябва да употребяваме за един обикновен живот; после, и за устройството на физическия живот на организма. Ние сега се храним безразборно. Идете в една кухня да видите, че ние се храним безразборно. Една каша е. И от тази гуета очакваме да излезе нещо от нас. Нищо няма да излезе.

Сегашните хора трябва да вземат поука от пчелите. Те са уредили социалния въпрос. Когато искат да си направят работници, те ги хранят със специална храна; когато искат да си направят царица, хранят я със специална храна; когато искат да си направят търтеи, хранят ги със специална храна. Те са вегетарианци, свирци, те са 400, някой път се увеличават до 1000. Понеже те са се шишкови, излизат вън, да си поизграт и пак наново влизат. Та някой път работниците, като настане една бедна година, обират ги. Та някой път нашите пчелари им поставят капани, да ги хващат. Казвам: защо ги хващате да ги измъчвате? Те са много добри. Когато има бръмбари, става работата. Пчелите си имат специфична храна, с която хранят царицата. Царицата върши най-голямата работа в кошера. Според изследванията на пчеларите, тя снася по 3000 яйца. Знаете ли каква работа е това? Във всяка клетка хиляди яйца. Ако тази царица биха я хранили с храната на работниците, нищо няма да излезе от нея. На сегашните хора според това, което нашите вестници пишат, което нашите периодически списания пишат, с което нашите институти се занима-

ват, с което нашите университети се занимават, аз да им кажа, че нищо няма да излезе от тях. Ще им го кажа. Ще забележите, че най-просветените народи, англичаните, са почнали да обръщат внимание върху храната и върху възпитанието. Те търсят методи по-разумни. Англичаните в едно нещо препоръчвам: те възприемат и прилагат нещата. Когато един англичанин намери, че нещо е практично и може да го приеме в живота си, той веднага го приема. Докато се колебае, и не разбере работите, той е на особено мнение. Щом го разбере, в него две мнения няма.

Сега няма да се спирам от какво произлизат противоречията в народите. Тези противоречия ще се изгледят, защото народите са органи на един голям организъм. Една аномалност има в тези органи. Всеки народ в света изпълнява една функция в природата. Функцията на този народ не зависи от неговото количество, но от качеството на този народ. Докато един народ работи според законите на природата, той е осигурен. Никой народ не може да го мръдне от неговото място. Сегашните народи мислят, че само земята е населена. Религиозните приемат, че има някакъв си Господ някъде. Те казват, че някъде има друг живот. Те приемат, че има друг някакъв свят. Но, ако им кажете, че на месечината има хора, че на слънцето има хора, те казват, че това е безбожие. Те казват, че земята е един разсадник, че цялата вселена трябвало да се насели от тези типове, от съвременните типове на земята трябвало да се насели цялата вселена. Ако това е вярно, значи тук имаме най-отличните типове, на земята. Ако хората не се разбират, не се разбират по единствената причина, че не са отишли на мястото, където трябва да отидат да живеят. Тогава само аз обяснявам факта: вие може да съберете птичи яйца различни и всички сеят в съгласие и мир. Ако ги измътите, ще видите голямо разнообразие, но едно с едно няма да сеят. Те се различават по характер.

Лошото не е в това, че имаме стремежи, това не е лошото. Че сме лоши по някой път, и това не е лошо.

Лошото не всякога е лошо. Лош според мене е само онзи човек, който, като е станал добър, че доброто му е станало тежко, че иска да слезе. Това е лошото. А лош човек, който иска да стане добър, той не е лош. Това е идея. Кои са лоши? Лоши са добрите хора, които искат да станат лоши. Аз съм срещал мнозина да казват: „Аз искам малко лош да стана, много добър съм. Тъй няма да ми върви“. Няма да му върви. Е, в какво му е провървяло на лошия?

Ще му провърви на лошия така. Един българин ми разправяше един анекдот. Една лисица идвала всяка вечер и се качвала да краде кокошките. Той бил малко мързелив: все не искал да си направи курник и казал на жена си кокошките да се качват на гърбното. Лисицата идвала всяка вечер, уплашвала ги и ги снемала. Останали му малко кокошки. Казал: „Тази лисица ще ме накара да направя курник!“. И го направил гълъз около метър и половина. Изградил го с камъни и оставил един отвор. Тя, като влязла там, издавила всички кокошки, но не могла да излезе навън. Сутринта той трябвало да отвори и казал: „Кума Лисо, ти не можа да продагеш тези кокошки, но аз ще продам твоята кожа, за да платиш за кокошките“.

Философията на онези хора, които мислят, че с доброто в света не може да успеят, но със злото. Няма гве мнения по това. Сега те казват: „Разправете ни как ще се оправи светът“. Светът може да се оправи в един ден, от изгрева на слънцето до залеза. Който знае, откакто слънцето изгрее, докато залезе, го оправя. Който не знае, невежият, го оправя за хиляди години. След като го оправи за хиляди години, хиляди години му взема, докато го развали. После пак хиляди години и пак хиляди години и той се чуи, защо светът не се оправя.

Тогава положението на съвременните хора прилича на положението на един земеделец в Америка, който имал гве хубави породисти кози. Тези кози ходили из циганско тръне и вечер се връщали, пълни по цялата козината с него. Той имал една маймунка, която се качва по гърба на едната коза, опъне я за ушите и почне да я пощи, пощи и

я изчисти. Остава нея, качва се на гърба на другата коза и нея изчисти. И като ги изчисти и като няма какво друго да прави, започне да скача от гръб на гръб, тази цапне, онази цапне, козите започнат да врякат. Тогава господарят идва и казва на маймунката: „Стига толкова!“ Козите – пак навън, маймунката – в неговата градинка.

Та по някой път онези работници, след като изтеглят трънето, като няма какво да правят, този теглят, онзи теглят за опашката. Това е нашият обективен ум. Той е потребен. Физическият живот седи от 120 години. 120 години можеш да живееш на земята. Може да живееш и повече, но повече от 120 години едва ли. Онези, които живеят повече, то е изключение. Онзи човек на движението, неговият живот е друг. Той може да живее 1000 години, който разбира законите. Онзи, който разбира законите на своята мисъл, може да живее 10 000 години. Сега моята статистика може да се оспори. Това е безразлично. На земята всички положения може да се оспорят. Няма нито един проблем, който да е напълно разрешен. Даже онези максими, които имаме в геометрията. Досега се мислеше за триизмерното пространство, но ние не може да разрешим живота си само с триизмерното пространство. Има известни явления, които не могат да спаднат към триизмерния свят. Къде е той? Дължината е едноизмерна, широчината е двуизмерна, височината е триизмерна. Четвъртото измерение накъде е сега? В едно четириизмерно пространство ти може да влезеш отвсякъде. Едно триизмерно пространство е херметически затворено. Обаче ако влезеш в четириизмерното пространство, това триизмерното пространство е отворено за четириизмерното, отвсякъде може да влезеш. Както плоскостта може да счита, че това пространство е затворено отвсякъде, и не може да влезеш, съществува от триизмерното пространство отвсякъде може да влезе.

Ние питаме: „Къде е онзи свят?“. Онзи свят е тук. Ти не го виждаш. Ако попитат корените къде е онзи

свят, растенията, понеже живеят едновременно в два свята – в един свят, в който движението е обърнато към центъра на земята, а в другия – към центъра на слънцето. Следователно корените питат: „Къде е другият свят?“. В обратното движение. Ония растения, които растат перпендикулярно, от центъра до тази линия е физическият свят и от този център нагоре е духовният свят. Когато ти почнеш да мислиш правилно, ти си в онзи свят. Докато ти живееш в завършените резултати, докато очакваш да ти дадат изход от някоя банка, от някой лотаруен билет, от някой твой дядо или баба, или твой чичо, някой преврат да се случи в света, нищо няма да стане. Ти си в този свят, работите няма да се оправят. Не е онзи свят. Ти ще се опретнеш и ще почнеш да мислиш. Нито от баба си, нито от дядо си няма да чакаш, но ще почнеш да мислиш и ще видиш: цяло съкровище има в земята неработено.

Добрите хора, религиозните хора все очакват. Аз съм чел някои статистики. Сега в едно религиозно общество и казват: „Чакай да се молим да се обърне някой богат човек към Господа, че касата му да се отвори, да даде“. И като се молят, той още повече се свие, нищо не дава. Това не е християнство, това не е идеал. Всички може да развиете в себе си един усет. Как може някъде да познаете дали има карамфил или роза, или цъфнала череша? Те се познават, имат особен аромат. Така и скъпоценните камъни и те си имат своя мирис. Като минаваш някъде, ти може да помиришеш дали има заровено някое гърне със злато. Ще изровиш земята и ще си вземеш. Няма никаква опасност. Опасно е сега. Някои казват, турците казват: „Усул има“. Знаете ли какво е усул? – Изкуство има.

Вика един от турските султани един шегаджия, такива смешници има, шейретин, и му казва: „Скрой ми един арменски долап, кажи ми една лъжа“. Казва: „Ваше Величество, нямам такъми. Без такъми не става. Откраднах ми такъмите“. – „Колко ти трябват?“ – „Е,

трябват ми най-малко 250 турски лири да си купя такъми.“ – „Дайте му!“ – казва. Дават му парите и той тръгва из Цариград. Ден минава, не може да намери такъми; гва, три, четири, десет. Вика го султанът и казва: „Как така?“ – „Тази е последната ми лъжа – такъмите.“ Онези, които са създали тази приказка, са я изопачили. Той бил учен човек, отива и казва: „Аз поисках такъми. Такъмите са за глупавите хора. Но понеже ти разбираш, учен човек си, аз ще ти кажа защо поисках 250. Аз ходих по джамиите да се моля за тебе, Господ да ти даде ум да се заобиколиш с добри хора, да намериш правия път, да се засили гържавата ти. Ти уволни сагарсана, той всеки ден ти казва лъжи. После мюфтията, и него трябва да уволниш, и той те лъже. Да уволниш всички тези лъжци. Те са те обиколили, те са големи лъжци. Аз съм нищо пред тях. Аз с такъми мога, те – без такъми.“

В света трябва да се премахне онази лъжа, която е внесла всичкото разногласие, отрова навсякъде в цялото царство. Тя е внесла отрова в нас и човек се е раздвоил. И ние сме се раздвоили. Ти, като живееш, казваш: „По този чистия път не може, трябва да се отклони като другите хора, трябва като тях да живея“. Ти живееш до известно време чист живот, после се усъмниш в своя принцип. Ти живееш в чистота и не знаеш в какво седи чистият живот. Съблазниш се в себе си, раздвоиш се и най-после не може да устоиш на съблазнита.

В какво седи чистият живот? Всички търсим щастие, всички търсим здравето. В разрешаването на всички въпроси е необходим просветен ум. В разрешаването на всички въпроси е нужно чисто сърце. И в разрешаването на всички въпроси е нужна силна воля. И в каквато и да е гържава в света, която се създава, в нея трябва да има хора, които да управляват, да разбират законите. Ако те разбират законите, този живот сам по себе си ще тече в нормално положение. Тъй, както един земеделец, който е спазил всичките правила, ще има плод; тъй, както един градинар, който е спазил всичките правила на градината,

ще има плодове, тъй, както скулпторът, който е спазил всичките правила, ще извае нещо хубаво. Съществуват известни закони.

Та казвам: често ние, хората, заставаме на едно положение и казваме: „Кой е на правата страна?“. Всички ние сме на правата страна само че право не вървим. – „Че ние живеем в правата страна, как така?“ Та слънцето, което изгрява в същата земя, друго място има, където казват, че от поведението на хората се е засрамило то, като видяло как зле живеят. Какво показва това? Ония същества, които живеят на месечината и на слънцето, засрамили се от голямата безочливост на хората, които живеят на земята.

Съвременният свят тъй, както аз го виждам, е ужасен, ужасен в едно отношение. Сега при един учител по музика. Той, като ме гледа, измерва ме колко мога да му платя. Вляза в една грехарница. Там не се интересуват от моето знание, какво съм достигнал, не се интересуват от моето благородство, но ме гледат имам ли нещо в джоба си, какво ще вземат. Интересуват се от парите. Където и да отидете вие, все ще се интересуват. Аз не трябваше да говоря за семейния живот, за хората не е хубаво да се говори. Казвам: как е проникнал един чужд живот в хората? Хората са свързани по един неестествен път. Да кажем, ти живееш при един господар. Майка ти тебе те е възпитала добре, милвала те е и е внесла нещо много хубаво в тебе. Този господар ни най-малко не влиза в положението ти. Той те гледа като едно животно, гледа да те използва. Петнадесет часа може да те тласка на работа. След това може да те нагруби и да каже: „Ти си неспособен“. Аз съм гледал да казва: „Мързелив е той!“. А богатият съвсем не може да работи.

Казвам: кои са, които работят? Работата не е нещо физическо. В законите на най-правия път, според Божиите закони, човек има право да работи само три часа физически труд, три часа за сърцето, три часа за ума, три часа за душата и три часа за своя дух. Определено е

точно времето. Сега ние ще посветим дванадесет часа труд за една прехрана. Ще работим за какво и за кого? Религиозните хора пък казват, че не трябва да се работи. Те сеят и чакат наготово: този да подари, онзи да подари. Ще влезе тогава лъжата, ще дойде лицеприятието. Като дойде един богат, ще му направим уважение, почит, понеже ще вземем малко пари. Ще дойде един сиромас, няма нищо да вземем – няма уважение. Че тогава вие нямате едно вътрешно различаване. Душите са, които определят кой е по-богат, кой има напреднал дух, кой има напреднала гуша, кой има просветен ум, кой има благородно сърце и колко вяра има. Той е богат. А онзи, у когото духът не е просветен, той е сиромас.

И ние, като виждаме, че някой има повече или по-малко пари, не ценим хората както трябва. Един избира другарка в живота, избира да е мазничка. Аз не бих могъл да говоря. След това гледам колко се оплаква. При мене са идвали мъже и жени, които се оплакват. Влизам в положението им. На всеки съм давал един съвет. При мене са идвали много млади жени. Казвам: ако бяхте дошли при мене по-рано, щях да ви дам един обратен съвет от този, който сега ви давам. Не мога да кажа, че този човек не е добър за тебе. Той е много добър, но по темперамент не сте подходящи. Сега ще ви кажа: търпете го, служувайте му. Защото, ако влезете в обратна посока, ще бъде още по-лошо. В тези усилни времена, в които се намираме, ще паднете в по-лоша клонка. Този е лош, но онзи, който ще дойде след него, е по-лош. Аз считам онзи мъж за добър, който не се жени за жена. Той да ѝ помага, да ѝ даде пари, да ѝ помага, но нека се ожени за друга и той да се радва. Щом иска да се ожени за нея, има нещо егоистично. Така сега истината според мене. Може да не е така според вас, но според мене е така. Онази жена, която обича един мъж, и се жени за него, тя не е добра. Тя нека да му помогне да се ожени за друга. Сега и мъже, и жени плачат, казват: „Виждат този серсемин!“. Защо ще се ожениш за една жена, която не те обича? Тя казва: „Ако не се ожениш за мене,

аз ще мисля добре за тебе, ти в моя ум ще бъдеш ангел. Един ден, ако се ожениш за мене, ще паднеш в очите ми. Ти ще се ожениш за друга“. Защо да е лоша тази жена? Ти ще идеш да ѝ запалиш дванадесет свещи, на Господа да благодариш, че тя не те е обичала, да се жениш за нея.

Сега ще кажете: „Така е определил Господ“. Какво е определил Господ? Въпросът за женитбата седи другояче. Ти нямаш право да взимаш чужда жена. Ева Бог я извади от Него самия. Тя излезе от Него. Е, как смееш да се жениш за една жена, която не е излязла от тебе? Как смееш да се жениш за една жена, която не е взета от тебе? Те минават и казват: „Господ казал“. Всяка жена, която е излязла от тебе, взел я Господ от твоите две ребра, тя е твоята. А която е взета от други ребра, ти я остави. От когото е взета, той да си вземе жената.

Сега аз не искам да внасям едно противоречие. Аз искам да кажа възгледът какъв е. Хората имат едно криво разбиране за Божиите пътища. Или другояче да ви кажа: гвама, които не могат да се търпят, да живеят близо. Един мъж да живее с една жена. Те през целия си живот не трябва да си кажат горчива дума – те са определени от Бога. Щом той след един ден или след една година може да ти каже една горчива дума, той не е определен за тебе. Ние сега гържим своя интерес. Че тази жена си има свои нужди, тя си има свое право. Тя не съществува само за един човек. Мъжът трябва да разбира една жена. Жената има отношение към Бога, жената има отношение към цялото човечество. Тя няма отношение само към един мъж. И мъжът няма отношение само към една жена. Под „жена“ се разбира това, Божественото. То е едно в себе си. Един мъж, който обича само една жена, тъй, както аз разбирам, той е най-добрият човек. А по сегашния начин, който обича една жена, е най-лошият, а който обича всички жени, той е най-добрият. Какво ще кажете? Един мъж, който обича всички жени, той не може да направи престъпление. Той може да направи престъпление, когато има работа само с една жена. Че ако са събрани всич-

ките жени, те имат вдъхновение, той ще им бъде като един отличен слуга. Че той ще живее за тях.

Та казвам: щастието на хората сега, докогато мъжът е само условие за повдигането на жената, и жената е едно условие за повдигането на мъжа. Онова, което търси жената в света, то е едно възвишено същество от Божествения свят, което има отношение към тази форма на тази жена на земята. Мъжът е проводник. Жената търси духа. Това е идеал на жената. А идеал на мъжа е душата. Това са два идеала на мъжа и на жената. Мъжът живее за идеала на душата, жената живее за идеала на духа. Всяка една жена, която не е готова да жертва всичко за духа, не е жена. Всеки мъж, който не е готов да жертва всичко за душата, не е добър мъж. Това са максимуми. Ако вие ги приложите... Така гледат посветените, така гледат всички онези, които са завършили своето развитие преди хиляди години. Така гледат и онези, които живеят в онзи съвършения свят, които направляват нашия свят. Вие казвате: „Къде е?“. Всяка година онзи бюджет на светлината, на плодородието, на плодовете на гърветата, всичко иде от онзи свят, където живеят тези същества. И аз казвам къде живеят: на слънцето. Общо казано, на слънцето живеят.

Та казвам: тези са новите тежнения. Или аз взимам гумата „живот“ в разбирането на това, че без онези свещени трепети на любовта вие не можете да имате живот. Ако кажем вие, като ме гледате, и мислите дали аз ви обичам, или не, вие нямате представа за мене. Ако аз ви гледам, и мисля дали вие ме обичате, аз нямам представа за вас. Защото, като видя човека, зная дали ме обича, или не. Аз зная това положително, не искам никакви доказателства. Както зная дали собата гори, тъй зная дали един човек ме обича, или не. Казвам: тази соба няма нищо, не може да ме обича.

Във всяка една форма, дето има жива душа, във всяка една форма, дето има жив дух да живеят заедно, Любовета е един закон, който произтича от тези две съзнания.

Всякога вие може да имате онази истинска любов, да се усещате вдъхновен. Като срещнете такава жена, която има гуша, тогава мъжът се усеща окрилен, всички съмнения изчезват, умът има защо да работи и сърцето има защо да работи. Така трябва да бъдат новите разбирания. Сега мъжът и жената сегят в едно положение.

По някой път мене ми е съвестно да говоря. Ще се яви като един вид осъждане. Аз ви съжалявам някой път, както съжалявам един човек, който е взел такива обуца, че го стискат. Казвам: „Хвърли тези обуца, ще ти направят мазоли!“ – „Ама няма да ме харесат.“ Остави харесването на хората. Сегашните възгледи са такива тесни, че се образуват мазоли. Сложете широки обуца. Тогава имате една идея за Бога. Ако е идея за любов, любов да е; ако за истина, истина да е; ако за знание, знание да е; ако е за сила, сила да е. Тогава трябва да имате почит и уважение. В един дом трябва да има три положения. Най-първо, щом се скарат мъжът и жената, имат право да се примирят. Жената открито да му каже, двамата могат ли да се примирят. Ако не могат, ще извикат още един отвън. След това, ако не могат да се примирят трима души, да извикат дванадесет души. И ако не могат да се примирят, да отнесат делото си до Господа. Щом отнесат делото си до Господа, Той и двамата ще ги повика от земята. Най-първо направи мъжът една погрешка. Законът е без разлика. Той навсякъде работи. Една майка да извика детето си и да каже: „Мама, аз съм ти майка, ти си ми дете“. Кажи му, това дете да разбере, постави въпроса, не преувеличавай и не намалявай и остави тъй, както детето ще го разбере. – „Може би в мене да има една малка погрешка, като майка да не съм разбрала.“ Ако те разбере детето ти, ти си спечелила. Но ако не те разбере, като гоиде бащата, още двамата души повикай. Нека това дете да разбере закона. След това, като гоидат дванадесет души, то ще те послуша. Дванайсетте души са дванадесетте извора на живота, които всичко поправят.

У човека всичката упоритост произтича все от един вътрешен недоумък, от това, което не му достига. Аз съм проверявал закона. Преди 10 – 12 години един учен спори с мене тъй ожесточено, казва: „Няма Господ. Навсякъде несправедливост. Аз не вярвам в Господ. Господ е много жесток“. Аз казвам: „Няма да прилагам никакви аргументи. Искам само да го доведа на едно място, да видим какви убеждения имаш. Да оставим тези доказателства, аз може научно да ти говоря, послушай ме. Представи си, че аз съм представител на Господ. Само ти говоря, не че е така. Както те виждам, ти си много млад, хубав, ти търсиш една млада мома да се ожениш.“ – „Търся, но не мога да я намеря.“ – „Представи си, че този Господ, Когото ти не признаваш, ти даде онова, което ти търсиш.“ – „Е, тогава ще Му служа.“ Ето, човекът веднага се измени. – „Ама не да ме залъгваш.“ – „Ще дойде тази мома.“ Е, казвам, аз ще си помисля, ще се срещна втори път с него, но разбирам, че този човек е готов да служи на Бога, ако му даде Господ отлична гругарка през целия живот.

Значи на всички хора в света им липсва нещо. Трябва да им дадем това, което им липсва. Какво им липсва? На някои им липсва духът, на някои липсва знанието, на някои липсва любовта. Това трябва да се даде на хората, подтик трябва да се даде на човека. Да се не тъпче човешкият ум. Подтик да се даде на човешкото сърце, да се не тъпче. Най-после, да се даде малка помощ на волята, да служим на новия идеал. Тогава социалните въпроси лесно се разрешават, когато ние разбираме онзи великия закон, който царува в света. Според мен, така, както изучаваме, светът е много разумно създаден. Ако бих гържал една научна сказка, бих привел ред примери от растенията, които са разумни, от рибите, от птиците, много примери от млекопитаещите, от насекомите, да видите каква закономерност съществува, която тепърва ще се проучва. Ние мислим, че в света ние сме най-разумните. У нас има едно ново разбиране. У човека са чрезмерно

развити личните чувства. Има някои центрове в слепочните области, които са чрезмерно развити. Анормално развити са личните чувства. После: обществените чувства у човека са анормално развити. Често от тая кръв трябва да се прокара в друга област на мозъка. От трета област трябва да се вземе кръв. Личните чувства не трябва да се подхранват. Тогава има друга област на чувства, които трябва да подхраним.

Сега ние, съвременните хора, страдаме от това, което учените хора наричат неврастения. Неврастенията е един вътрешен недоимък, недоимък в нашата симпатична нервна система, вследствие на което се разстройва стомахът, недоимък в нашите гърди и недоимък в нашите мисли. Та за този недоимък ние трябва да знаем как да храним нашата кръв с прави мисли, трябва да знаем с каква храна да храним нашия мозък, трябва да знаем с каква храна да храним нашите дробове, трябва да знаем с каква храна да храним нашия стомах, за да създадем онзи храм, в който трябва да живеем.

„Благословен Господ Бог наш“

„Тайна молитва“

22 април 1934 г., 10 ч., София – Изгрев

Учителя Петър Дънов

СИЛА И ЖИВОТ
том XXIII

Графичен дизайн и корица
ПЕТЪР ДОБРЕВ

Редактор
МАРИНА ЛЮБЕНОВА

Предпечатна подготовка
ИВАН ДЖЕДЖЕВ

Формат 84/108/32
Печатни коли 36,5

Издателство „Бяло Братство“
izdatelstvo.bratstvo@gmail.com
www.bialobratstvo.bg

Издателство „Захарий Стоянов“
office@zstoyanov.com
www.zstoyanov.com